

Kartal lige hâlâ başlamadı

Gülengül Altınsay 13.09.2009

Bir darbe gününün tam 29 yıl sonrasında (12 Eylül 1980) bir derbi karşılaşması. "Ne alaka?" diyebilirsiniz hemen. Bir alaka da yok zaten; derbi ve darbe sözcüklerinin birbirine benzemesinden öte. Ama şunu da unutmamak gerek; bazı derbiler sonuçlarıyla pekala kulüp içi darbelere yol açabilir. Var olan şu koşullarda taraflardan yalnızca Beşiktaş böyle bir risk altındaydı; sezona kötü başlamasıyla, sakat oyuncularıyla ve üç gün sonra Manchester United'le hayati bir Şampiyonlar Ligi maçı oynayacak olmasıyla.

İşte tüm bunlar nedeniyle tedirgindi, gergindi Beşiktaş. Kaybetmekten korkarak sahaya çıkması da normaldi. Belki tam da bu nedenle Mustafa Denizli geçtiğimiz haftalardan farklı olarak arka dördlünün önündeki ikili bloktan Fink'i kenara almış yerine Ekrem'i koymuştu. Ayrıca sağ ve sol bekte iki genç oyuncu İbrahim Kaş'la, İsmail kanat akınlarını defanstan başlatabilmeyi düşünmüştü. Aslına bakarsanız Siyah-Beyazlıların yedek kulübesi sahadakilerden daha parlak görünüyordu; Bobo, Holosko, Nobre, Fink, ilerleyen dakikalarda görev bekliyordu.

Ne var ki dakikalar daha pek ilerleyemeden 3. dakikada Arda'nın kullandığı korner atışında tüm Beşiktaş defansının yaptığı hata Mustafa'nın golü olarak kayıtlara geçti. Mahalle maçlarında bile kornerlerde direklerle adam girer. Laubalilik pahalıya mal olacağı benziyordu. Galatasaray'ın ilk dakikalara hızlı gireceği de belli değil miydi? Yine de çabuk toparlandı Kara Kartal. Hatta Serdar Özkan'ın ayağından bir net pozisyonu harcadı. Bunda 1-0 öne geçtikten sonra Galatasaray defansının Sabri hariç geriye yaslanmasının payı da büyüktü. Beşiktaş rakibinin bu zaafından akıllıca yararlanmak yerine topla oyalanıp dururken Cimbomlu forvetler özellikle sağdan Keita, soldan Kewell çok net pozisyonlar bulmaya başladı.

İkinci yarıya Beşiktaş 10,5 numarası Tabata'yı kenara alarak başladı. Fink yine yerine dönmüştü. Ne de olsa Ekrem Fink'in işlerini yapmaktan ziyade Arda'yı tutmakla meşguldü. Arda yakın markajdan sıkılmış olmalı ki 59' da yerini bir başka yorgun oyuncu Elano'ya bıraktı. Beşiktaş'ın henüz ümidini yitirmemiş olduğu dakikalardı bunlar. Yine Serdar'ın ayağından heba olan pozisyonları izlediğimiz. Biz tam Beşiktaş'tan bir beraberlik golü beklerken Galatasaray'ın becerili ayaklarından Baros Rüştü'nün ikinci hatasını iyi değerlendirdi. Artık bundan sonra belliydi ki Galatasaray ne isterse o olacaktı. Öyle de oldu.

Galatasaray oynamadan kazandı, Beşiktaş oynamadan kaybetti.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galiptir bu yolda mağlup

Gülengül Altınsay 16.09.2009

Manchester United'in durumu ortadaydı. Beşiktaş'ın durumu da. İki takım arasındaki güç farkını bilmeyen yok. Ama biz futbolun cazibesini anlatırken hep "futbolda her şey olabilir, zayıflar da güçlüleri yenebilir" deyip durmuyor muyuz? İşte karşımıza güzel bir fırsat çıkmıştı.. Karşılaşma öncesi başka bir tesellim de; Beşiktaş'ın rakibinin oyununu bozan oyun anlayışydı.

Ne var ki Ferguson futbolda şansa pek inananlardan değildi galiba. İlk on birinden bazı oyuncularını 18 kişilik kadroya bile almamıştı. Gigs gibi, Ferdinand gibi. Ama öyle bir kadrosu var ki M.United'in o girmiş bu çıkmış hiç fark etmiyor.

Beşiktaş'ta ise Denizli'nin bu maça ilişkin sürprizi ya da arayışı yine forvet hattındaydı. Nihat yedek kulübesindeydi, bir türlü yol yorgunluğunu atamayan Tello da. Bobo ise evinde. Yaratıcı gol pasları Serdar Özkan'dan ve çok yeni Beşiktaşlı Tabata'dan bekleniyordu bu durumda. Aslına bakarsanız Kartal umduğumuzun üstünde mücadele gösterdi güçlü rakibine karşı. Kontrollü oynadı, kalesi önünde yığılmadı. ManU'nun sağdan Valencia ve soldan Nani'yle Beşiktaş defansının arkasına sarkmasına izin vermedi. Ferguson orta alanı beşleyip güçlü tutmaya çalışmış. 4-5-1 gibi oynadı. İlerde bir tek Rooney'i bırakmış. Bu anlayışta Siyah-beyazlılar hep karşılayan durumundaydı. İkinci yarı ise roller değişti, ne hoş ki Beşiktaş saldırdı, ManU savunmaya geçti. Ama o onsekiz içindeki telaş yok mu? O "sorumluluk benden gitsin" deyip son vuruştan sakınma yok mu? Son on beş dakikaya golsüz girmiştik ne güzel." Bir beraberlik koparıyoruz" derken tam tüm çabaları boşa çıkaran golü gördük kalemizde. Altı kişiyle yelpaze gibi açılıp kalemize gelen ManU'ya karşılık kalemize gömülmenin cezasıydı bu. her şeye rağmen ben taraftarın istediği gibi ölümüne savaşan ellerinden geleni yapan Beşiktaşlı oyuncularını kutluyorum. "Galiptir bu yolda mağlup."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun katlini izledik

Gülengül Altınsay 20.09.2009

Ramazan bayramının arifesinde Beşiktaş, Kayseri'yi konuk ediyordu. Dün akşam İnönü Stadı'na gelen her Beşiktaş evladı, bayram sabahı gözlerini mutlu mutlu açmak istiyordu. Sahaya çıkan takımlarını da son haftaların sıkıntılı durumundan kurtarmak için o çok duygulu sloganlarını coşkuyla söyleyerek karşıladılar. "Başın öne eğilmesin, aldırma Kartal aldırma. En büyük sen değil misin, aldırma Kartal aldırma..."

Bu bölüm çok güzeldi ama Mehmet Topuz'un son bir manevrayla Beşiktaş yerine Fenerbahçe'ye transferindeki tavrı nedeniyle Kayseri'nin menajeri Süleyman Hurma'ya karşı sarf edilen kötü sözler tek kelimeyle gereksizdi. Kulüp yönetimlerince arap saçına döndürülen transfer çalışmalarının ardından olaylara tepki gösteren taraftar bir anda tek suçlu oluveriyor çünkü. Üstelik Türkiye'de işler böyle yürüyor mu? Futbolcu hakkıymış, verilen sözlermiş ne zaman dikkate alındı ki? Türkiye'de güç ve para sahibi olmanın en tatlı yanı ahlaki ve hukuki kurallara rağmen işleri yürütebilmek değil mi?

Şimdi gelelim sahadaki işlere; pek iyi gittiği söylenemezdi. Orada da kural karmaşası yaşanıyordu. Çok düdük çalmasıyla, esnek olmamasıyla tanıdığımız hakem Bünyamin Gezer, bu kez Kayserili oyuncuların bariz vakit

geçirme hareketlerini görmemezlikten geldi. Sadece bu kadar mı? Cangele'nin her korner atışında Beşiktaşlı taraftarlara, "Niye bir şeyler atmıyorsunuz" der gibi kışkırtıcı hareketlerini de göremedi. Ya Makakula'nın Ernst'i boğazlaması karşılığı olan kırmızı kart? Hani Gezer sert hakemdi? İlk yarıya sadece 2 dakika eklenmesini ise futbolun katli olarak yorumlayabiliriz ancak. Yazık, gerçekten çok yazık.. Dolayısıyla da maçta gerilim arttı. Ama bu gerilim futbolun canlanmasına, güzelleşmesine yol açmadı. Aslında Siyah-Beyazlılar diziliş olarak, kadro olarak iyiydi. Ama oyunu hızlandıramadılar ve sadece sol kanadı çalıştırabildiler; Ekrem ve Tello'yla. Sağ kanat işlemediği gibi sürekli rakibe pozisyon verdi. Dakikalar Kayseri'ye yarıyordu yalnızca. Kartal'ın gerilimini iyi değerlendiren Kayseri bir puana razı görüntüsünü de aşarak golü de bulan taraf oldu. Bundan sonrası mı? Felaketti. Kayserili oyuncular vakit geçirme işlemlerini arttırdılar, çoğu vakitlerini yerlerde geçirdiler. Ali ve Saidou ayakları kırılmışçasına sahayı terk edip tekrar oyuna girdiler. Onları suçlayamam. Maçı bu hale getiren hakemi suçlayabilirim ancak. Sizce bu mücadelenin galibi var mıydı? Evet sonuçta Kayseri 3 puan almıştı ama o kadar. En fazla kaybeden de futboldu kuşkusuz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öp Cimbom'un elini

Gülengül Altınsay 22.09.2009

Sahi biz bu maçları neden akşamın taa dokuzunda oynuyoruz? Tamam önce havalar sıcaktı, sonra Ramazan geldi. Pekiyi şimdi bayram günü bu kadar geç saate maç koymanın anlamı ne? Karşılaşmalar gündüz vakti olsa, insanlar çoluk çocuklarıyla gitseler takımlarını seyretmeye, sonra vakitlice dönseler evlerine çok daha güzel olmaz mı? Ama olmadı. Demek ki biz futbolu halkın bir eğlencesi değil angarya görüyoruz.

Kasımpaşa'nın bu maça biçtiği bilet fiyatlarına ne demeli? Tam bir fırsatçılık.

Evet, sonunda başladı maç. Ev sahibi Kasımpaşa ilk beş haftayı sıfır puanla kapattıktan sonra sanki lige yeni başlıyor gibiydi; yeni teknik direktörüyle, yeni oyuncularıyla. Cimbom ise tam tersine Süper Lig'de bir tek puan bile kaybetmemişti. Ve maç öncesi 'kağıt üzeri' bu işin kolay olacağını söylüyordu. Ama maçlar kağıt üzerinde değil sahada oynanıyor. Kasımpaşalılar hiç yılmadan sıkı presle başladılar oyuna. Hatta Sarı-Kırmızıların ileri kurdukları defans hattının arkasına attıkları toplarla da tehlike bile yarattılar. Sabri'nin gidip de dönemediği bir pozisyonlardan golü buldular.

Bu beklenmedik bir durumdu. Ne var ki mücadelenin daha en başında Kasımpaşa kalesine girmekte olan topu Ali Güneş değme kalecileri kışkırtacak bir plonjonun ardından eliyle çıkarmasa, ya da hakem durumu fark edip penaltı verseydi kırmızı kart gösterebilse her şey nasıl seyrederdi bilemiyorum. Sanırım hakem Ali Güneş'i kaleci sandı o anda. Sonrası mı? Hangi birini söyleyeyim; Ardı ardına net fırsatlar yakaladı Cimbom'lu forvetler. Ama bir türlü çerçeveyi tutturamadılar. Ali Güneş ise 57' de bu kez "son adam faulü"nde kırmızıdan yırttı. Sonra sakatlandı. Tesadüf bu ya Ali kenardayken Keita'nın terse pasını Nonda ağlara yollayıverdi.

Galatasaray bir türlü hızlanamıyor, pas akışkanlığını sağlayamıyordu. Kasımpaşa ise oyunu soğutmaya

bakıyordu. Ne var ki, futbol kendine soğuk bakını affetmiyor... Cimbom yine kazandı ama Rijkaard da zor kazanmak neymiş, gördü böylece.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Berabere de kalınır mı

Gülengül Altınsay 28.09.2009

GALATASARAY-ESKİŞEHİRSPOR

Sıkıldım artık şu altıda altı, yok yedide yedi muhabbetinden. Ne kadar da seviyoruz rakamları yarıştırmayı. "Boyun ne kadar?", "Yaşın ne kadar?", "Paran ne kadar?... Kimse niteliğe bakmıyor varsa yoksa nicelik. Nasıl oynamışsın, kiminle oynamışsın hiç önemli değil. Bu sayede Süper Lig'in futbol fakiri karşılaşmalarını görmez olduk. Meselâ Cumartesi akşamı maçın son dakikasında Antalya'nın Fenerbahçe'ye hediye ettiği gol. Şaka gibi bir şey. Yoksa süper ligin süperliği bu kadar mı? Sonra Twente diye, 18 futbolcusunu tanımadığımız bir takım çıkıyor, Kadıköy'de futbol dersi veriyor ligin puan vermezlerine.

Şimdi karşımızda yedide yedinin diğer adayı Galatasaray vardı. Rakibi ise Süper Lig'de akla yatkın futbol oynamaya çalışan Eskişehirspor. Onların da amacı Cimbom'a yedide yedi yaptırmamaktı tabii.

Ve nihayet başladı maç. Hem de hızlı ve bol presli...Sanırım Rijkaard'ın kafasındaki ideal forvet hattı sahadaydı. Nonda'yı, Baros'a tercih etmişti. Arkasındaki üçlü Keita, Arda ve Kewell'dan kuruluydu. Kaptan yine geniş alanda oynuyordu bu oyunu. Buna karşın Eskişehir sanılanın ötesinde ofansif bir kadroyla çıktı maça. Santrfor nitelikli dört adamı vardı; ileride Youla ve Ümit, orta dörtlünün iki yanında Burak ve Mehmet... Atağa çıkarken 4-2-4'e dönüyorlardı. Hızlı çıktıklarında pozisyonlara da girdiler. Ancak ortadaki Doğa ve Bülent'e çok iş düştü. O bölge Sarı-Kırmızılı forvetlerin çok işine yarayacaktı. Yaradı da. Es Es kalesine rahat geldi Galatasaraylılar... Ama Eskişehir defansına şans verecek kadar yavaştlar. Keita bir kez oyunu hızlandırdı, savunma hata yaptı ve golü buldu.

İkinci yarı daha açık başladı mücadele. Giderek karşılıklı ataklar ve heyecan arttı. Sadece bir golle bitecek bir maç değildi bu. Eskişehir de hızını artırıp geldiğinde beraberliği buldu. Ardından Çalimbay tek forvete döndü. Eskişehir savunmaya çekildi. Maçın temposu düştü. Galatasaray şuursuzca yüklendi. Es es beraberlik peşindeydi. Galatasaray ise bir son dakika golünün. Sonunda Es es'in istediği oldu. Galatasaray da futbolun tek sonuçlu bir oyun olmadığını gördü böylece.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Protestonun böylesi görülmedi

Gülengül Altınsay 04.10.2009

BEŞİKTAŞ-DENİZLİSPOR

Taraftar Beşiktaş'ın gidişatına tepkili. Bunu bilmeyen yok. Görmeyen de. Zaten Denizli maçında da tribünler tepkilerini aynen sürdürdüler. Moskova dönüşünde taraftar tepkisine açıklama getirmeye çalışan Beşiktaş Yönetimi her sezon tribün liderleriyle görüşüldüğünü, anlaşıldığını ama bu yıl bunu yapmadıklarını söyledi. Ne demekti bu? Bir çeşit özeleştiri mi, yoksa tribün liderlerine tavrı mı? Net değil.

Fırat Aydınus'un düdüğüyle başladı maç. Ama taraftar durulmuyordu bir türlü. Beşiktaş Denizli'yle mücadele ederken, taraftar da Yönetim'le savaşını sürdürüyordu. Neredeyse maçla ve skoruyla ilgiyi kesmişlerdi. Görüntü netti: Beşiktaş taraftarıyla baş edilemez. Negatif davranıp Yönetim'i istifaya davet ederken, pozitif öneri getirmeyi de unutmadılar; Demirören'e bundan böyle Gaziantep(!) başkanlığını önerdiler. Yönetim bu maçta bile tribünleri yönetme huyundan vazgeçmedi ama. İki arada bir derede "iki kupayı unutmayın" pankartını astı birileri tribüne.

Oysa ki moral düzeltmek için ne güzel rakipti Denizlispor. Fakat ne mümkün? Seyircinin ilgisine mazhar olacak futbol da yoktu zaten ortada. Aslında Beşiktaş oyuna hızlı girip bir an önce gol atmayı düşünmüş. Maraton koşusuna yüz metre koşusu gibi başladılar. On dakika sonra pilleri bitti tabii. Yirmi dakikanın ardından bir kısım taraftar artık protestoyu bırakıp takımlarını destekleme gayretine girdi. Bu daha da büyük kargaşa yarattı tribünlerde. Taraftarlar birbirine düştü bu kez. Tablo içler acısıydı. "Güzel oyun" bu değil, hiç değildi. Ve tabii çok sevdikleri takımlarının formasını giyen bazı oyunculara gösterilen acımasız tepki de güzel değildi. Ve eğer bir futbolcu bir şekilde o formayı giyiyorsa en azında formaya saygılı olmak gerekmez mi?

Nihayet ikinci yarının başında 8 milyonluk Tabata bir gol attı. Bayağı pahalı bir goldü ama olsun. Kartal geri dörtlünün ileri çıkmasının ve dört forvete dönmesinin semeresini gördü. Sonra her şey eski tas eski hamam. Taraftar da galibiyete falan bakmadan tepkisini aynen sürdürdü. Hem de sesini yükselterek. Bize de futbol maçını yorumlamak yerine her şeyin önüne geçen tribünleri anlatmak düştü.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nereden nereye

Gülengül Altınsay 12.10.2009

Eskiden takımınızın taraftarı yapmak istediğiniz insanları maça götürürdük. O atmosferi gören, o havayı soluyan birisinin etkileneceğine inanırdık. Çoğunlukla da haklı çıkardık. Tabii bazen Haşmet Babaoğlu'nun başına geldiği gibi babasının elinde taraftarı olması için götürülen maçtan rakip takımın -siyah-beyaz çubuklu formasına aşık olup- taraftarı olarak çıkmak da vardı. Üstelik o maçta Beşiktaş maçı da kaybetmişti.

Anlayacağınız böyle bir risk her zaman vardı.

Ama yadsınamaz gerçek şuydu ki geçmişte hatta yakın geçmişte bile stadyumlar son derece çekici yerlerdi. O zamanlar da sorunlar yok muydu? Tabii ki vardı. Biletin elinde dışarıda kalabilirdin mesela. Hiçbir zaman yerinde oturamazdın. Yine pislik ve düzensizlik vardı stadyumlarda.

Ne var ki bunların hiçbiri biz futbolseverleri o atmosferden uzaklaştıramazdı. Toplumun her kesiminden insanlar aynı duyguyla kenetlenirler, birlikte sevinir, birlikte üzüldülerdi. İşin en güzel tarafı da buydu zaten. Biz ayrıca futbolu asla yalnızca futbol olarak görmezdik. Sistemin merkezinde değil, kenarındaki büyük takım olarak düşünürdük Beşiktaş'ı. Bu yüzden en fazla haksızlığa uğrayan takımın da Beşiktaş olduğuna inanırdık. Yani Beşiktaşlılığa başka anlamlar da yüklerdik.

Şimdi geldiğimiz noktaya bakıyorum da kısa zamanda ne kadar çok şey değişmiş. Evet, eskiden de kulüp yönetimleri, taraftarları yönetmeye kalkarlardı. O zamanlar da bedava bilet dağıtılır, o zamanlar da bedava otobüsler kalkardı. O zamanlar da stadyumların kapıları denetlenemezdi. O zamanlar da polis her yerde ve haşındı. O zamanlar da tribünlerdeki olaylar sokağa taşınabiliyordu.

Futbolda da 80 Darbesi dönüm noktası olmuş. Stat önlerinde sabahlama ve rakip taraftarlarla çatışma o dönemde başlamış. Tabii can kayıpları da. Otoriteler her şeye önlem getirirken futbolu es geçmişlerdi o yıllarda. Nedense? Herhalde özgürlüğü(!) en fazla hak edenlerin futbol taraftarları olduğunu düşünmüşlerdi.

İçinde olduğumuz 2000'li yıllarda ise ne yazık ki futbolla şiddet artık at başı gider durumda. Yine hiçbir önlem yok. Yine çözüme yönelik caydırıcı cezalar yok. Bir tek küfüre takmışlar gidiyor. Onu da sıfırlamak mümkün değil, çünkü hemen her yerde küfür zaten var. Keşke futbolda sorun sadece küfür olsa. İnönü Stadyumu'nda oynanan Beşiktaş-Denizlispor karşılaşmasında küfür de vardı, şiddet de. Bunlar zaten her yıl üst üste koyarak neredeyse alıştığımız şeyler. Ama tüm bunların ötesinde daha can sıkıcı olan, taraftar bile olmayan tutulmuş bir takım adamların canları istediği gibi stada girebilmesi, seyirciye müdahale edebilmesiydi. Olan maç izlemeye gelen sıradan taraftara oluyordu. Kulüp yönetimlerine katılma kanalları tıkanmış taraftarın medeni protesto hakkına oluyordu. Sonra da kulüp tepelerine çöreklenenler buyuruyordu: "Efendim, her şey Genel Kurul'da çözülür..." Hangi genel kurullarda? Fahiş giriş paralarıyla halka kapıları kapanmış, grup ağalarının parsellediği genel kurullarda mı?

Daha da tuhafı artık siyasi kimliklerin takım taraftarlığının önüne geçmesiydi. Siyasiler için kolay yoldan etkilenecek alanlardı tribünler. "Dağa çıkarız" diye kuru sıkı atanlar, Diyarbakırspor üzerinden Kürt yurttaşlara karşı kıskırtmıştı Bursaspor tribünlerini örneğin... İşte Mehmet Topuz'un Fenerbahçe'ye transferinde MHP'lilerin rolü, işte İnönü'yü basan Karagömrüklüler içindeki çeşitli takımları tuttuğu iddia edilen MHP'liler. İş bu noktaya geldi yani. Ben de tam o noktada günlerdir takıldım kaldım zaten. Peki, böylesi bir futbol ortamında izleyicisi olabilmek mümkün mü sizce? Ya futbolu sevmek?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dokuzda dokuz hayali dokuz dakikada bitti

Gülengül Altınsay 19.10.2009

GAZİANTEPSPOR-FENERBAHÇE

Her şey mükemmeldi; hava güzel, tribünler doluydu. Çoluk-çocuk stadyuma gitmek için günün en uygun saatindeydi maç. Her iki takımın başkanı yerlerini almış, futbolcular yemyeşil çimlerin üzerinde dostluk mesajlarını gülen yüzleriyle birbirlerine iletmışlerdi.

Başkanlar demişken; sanırım şu anda Süper Lig'in en şanssız(!) başkanı Gaziantep'in başındaki İbrahim Kızıl şüphesiz. Baksanıza Beşiktaşlı taraftarlar Yıldırım Demirören'i Gaziantep'e başkan olarak öneriyor! Ne kasıtları var adama.

Sahada toplam sekiz Brezilyalı vardı ama tipik Brezilya futbolunu Gaziantep oynuyordu; teknik ama dirençsiz. İyi oynadıkları maçlardan puan çıkartamadılar. Fenerbahçe ise tipik Alman futbolu oynuyordu; oyunun ritmini düşürüp, kontrolüne alıyor, gol atıp üzerine yatıyordu.

Maç başlarken her iki takım da defans göbeğinde sorun yaşayacak gibiydi. Gaziantep'te Tolga - J.Cesar ikilisi, Fenerbahçe'de Önder - Bilica ikilisi alışılmışın dışındaki ikililerdi çünkü. İki defans de hem yan toplarda hem de araya atılan toplarda çaresiz kaldı. Öyle sıkı bir orta alan mücadelesi falan göremedik pek. Topu alan rakip kaleye kolaylıkla gidebildi.

Fenerbahçe'yi 1-0 öne geçiren gol de yan toptan geldi. Vederson'un pasını Semih iyi değerlendirdi. "Nöbetçi golcü" Semih Guiza'nın yokluğunda ilk on birde yer bulabilmişti kendisine. Alex'in yokluğunda da Topuz onun yerini almıştı. Topuz gol paslarında Alex'i arattı.

Antep'in en etkili şütörü J.Cesar Souza gol denemeleri yaptı kuşkusuz. Attığı şutların en tehlikelisi 34'de Volkan'ın tokatladığı ve kornere gönderdiği toptu. Diğerleri yan ağlara, tribünlere gitti. "Rekor bozan" şutunu ise maçın sonundaki temdit frikiğine bırakmıştı demek ki.

İkinci yarıda Antep'i biraz daha çalışkan gördük genelde. Fenerbahçe önceki sekiz maçta, özellikle de Manisa ve Antalya karşısında olduğu gibi oyunu uyutup 3 puanı alacak derken "hain evlat" Olcan'ın enerjisi, Erman Özgür'ün futbol zekâsı ve J.C.Souza'nın ayağı hesapları bozdu. Doksan dakikanın son dokuz dakikasında gelen iki gol Fenerbahçe'nin dokuz maç galibiyet ve yenilmezlik hayalini aldı götürdü. Haftaya Galatasaray derbisi sadece 3 puan ve liderlik maçı artık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal ümitlendi

Gülengül Altınsay 22.10.2009

WOLFSBURG-BEŞİKTAŞ

Umut etmeden yaşanmıyor. Umut etmeden hiçbir şey yapılamıyor. Maç öncesi Beşiktaşlı oyuncular da umutlarını kaybetmemişlerdi besbelli. Tüm istatistiklere, tüm olumsuz tabloya rağmen son derece dirençli başladılar karşılaşmaya. Zaten Şampiyonlar Ligi başka bir standart. Futbolunu geliştirmek, kendini aşmak, rakiplerine ayak uydurmak zorundasın. Mesela Wolfsburg'un hızlı bir takım olduğunu biliyorduk ama Beşiktaş'ın bu kadar temposunu arttırabileceğini hiç tahmin edememiştik doğrusu. Rakiplerine boş alan bırakmadılar, sıkı pres uyguladılar. Ve fırsatını bulunca rakip alana geçip özellikle Nihat, Tello ve Bobo'yla gol aradılar. Ama bu alışık olmadığımız tempoya ne kadar dayanabileceklerdi? İşte asıl soru buydu.

Wolfsburg'un iki oyuncusu; Grafite hem de Dzeko gerçekten müthiş oyuncular. Hızlılar, ceza sahasına girer girmez de hiç beklemeden atıyorlar şutlarını; havadan, yerden, hiç bıkmadan. Misimoviç ise belli ki Vosvosçuların saha içindeki lideri. Oyunun yönünü sürekli değiştirse de çoğunlukla akınlarını soldan yaptı Wolfsburg. Yani İbrahim Kaş'ın tarafından. Rüştü de herhalde en fazla terleyen oyuncusuydu Kartal'ın. Bu arada tüm başarılı müdahalelerine rağmen, tutmayıp tokatladığı her topun yüreğimizi ağızımıza getirdiği de söylemeliyim.

Sonuç ne olursa olsun, Wolfsburg gibi bir rakibe saygı duymamak mümkün değil. Çünkü onlar topa saygılılar, futbola saygılılar. Hiç gereksiz vakit harcamıyorlar. Modern futboldan örnekler sunuyorlar. Kapasiteleri ölçüsünde.

İkinci yarının başında çok zor anlar geçirdi Beşiktaş. O dakikaları bir şekilde atlattıktan sonra Kartal oyunda dengeyi de kurmasını bildi. Onlar da rakipleri gibi sol kanattan gitmeyi tercih ettiler daha çok. Ve galiba Grafite'ye nazarımız değdi sonunda. İbrahim Kaş'la yaptığı mücadelede kırmızı kart alması, Beşiktaş'ın kalan onbeş dakikayı biraz daha rahat geçirmesi demektir. Öyle de oldu. Beşiktaş zoru başardı. Bir puan da olsa, Almanya'dan bir puanla dönmek Şampiyonlar Liginde bir dönüm noktası olabilir mi acaba? Göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizli şansı geri döndü

Gülengül Altınsay 25.10.2009

ESKİŞEHİR-BEŞİKTAŞ

EsEs, Kartal'a karşı son galibiyetini 20 yıl önce alabilmiş. O gün bu gündür Beşiktaş, Eskişehir için yenilmez armada olmuş. Ama bunların hepsi geçmişte, tarihin sayfalarında kalmış. Zaten aynı suda iki kez yıkanamayacağınız gibi aynı maçı da iki kez oynayamazsınız. Her maçın ayrı bir hikâyesi var. Her maç biricik.

Bu maçın kaderini belirleyecek esas etken her iki takımın da sakat ve cezalı oyuncularının eksikliklerini nasıl çözümleyecekleriydi. Beşiktaş'ın arka dörtlüsü ve önündeki ikilisi yani defans hattı tümüyle değişime uğramıştı. Neyse ki İbrahimleri vardı Kartal'ın. Üç İbrahim, Ekrem'i de yanlarına alıp dörtlü defansta yerlerini almıştı.

Ernst'in işini de Uğur yapacaktı.

Ev sahibi Eskişehir ise forvet hattındaki önemli silahları Youla ve Ümit'ten yoksun çıkmıştı sahaya. Ama EsEs'ler forvette gözükmедiler hiç. Oyunu ilerde kurdular ve Beşiktaş defansını bol bol çalıştırdılar. Bu durumda Siyah-Beyazlılara Eskişehir akınlarını karşılama rolü düştü. Beşiktaş defansı Fink'in geriye yapışık oynamasıyla beşlendi doğal olarak. Bir tek Uğur ileri geri oynamaya çalıştı Beşiktaş'ta. İlerdeki Tabata, Nihat, Bobo ve Tello takımdan kopuk kaldılar. Beşiktaş'ın gol şansı kontra ataklara ve uzun toplara kalmıştı yani. Koca bir 45 dakikanın ardından akılda kalan önemlice iki pozisyon vardı. Önce Beşiktaşlı Ekrem'in kalecinin ayağından dönen şutu, sonra da Eskişehir'in sol kanattan organize bir akını. Yani Bülent Kocabey'in Beşiktaş defansına çarpıp dışarı giden şutu.

İkinci yarıya Beşiktaş, Tabata-Erhan değişikliğiyle girdi. Defansa bir oyuncu daha. Tello da sol kanattan ortaya Tabata'nın yerine geçti. Tıpkı Wolfsburg maçındaki gibi bir orta alan oluştu. Son 15 dakikaya girildiğinde Eskişehir yoruldu. Beşiktaş ağırdan alarak baskı kurdu. Nobre 77'de topu filelere yollayamayınca bu tatsız maç golsüz bitecek sandık. Ne var ki, EsEs gol ararken, dönen topu iyi değerlendiren Ekrem 83.dakikada Kartal'ı galibiyete taşıyan golü attı.

Bugüne kadar şanssızlıktan yakınıyordu Denizli... Şans tanrısı Eskişehir maçını bekliyormuş anlaşılan.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener oynatmadan kazandı

Gülengül Altınsay 26.10.2009

FENERBAHÇE-GALATASARAY

Bizde ne yazık ki 1993-94 sezonunda ilk kez Ali Sami Yen'de Beşiktaş'a karşı başlatılan bir uygulama var. Konuk taraftarlar kafese sıkıştırılıyor. Ve en başta derbilerin ruhuna ihanet ediliyor. Rekabette dostluğu yok ediyor. Buna karşın ne olursa olsun kazanma duygusunu körüklüyor.

Gerilim yüzünden dün bir ilk daha yaşandı "Dünya çapı"ndaki (!) derbimizde. Daha maç başlamadan Cristian'ın Arda'yı itmesiyle başlayan ve Arda'nın büyüttüğü olaylar, yardımcı hakemin başının yarılmasına vardı. Ama Cristian ile Arda arasındaki mesele yine bitmişe benzemiyordu. Cristian'ın maç içinde Arda'ya tokat savurmasını hakem Bünyamin Gezer göremedi. Ya da görmedi bilemiyorum. Çünkü daha pek çok şeyi de göremedi. G. Gönül'ün Elano'nun boynuna sarılmasını, Lugano'nun kart istemesini meselâ... Ama Gezer, neredeyse birbirine değen her oyuncuya faul çaldı. Birinci yarıya sadece 2 dakika eklemesi de "maç bir an önce bitse de gitsem" düşüncesiyle her halde.

Maça şanssız başlayan taraf Galatasaray'dı. İlk dakikada Baros'u kurban verdiler. Ve Fenerbahçe'nin her zaman yaptığı gibi ilk dakikalardaki baskısını bertaraf edemediler. Rijkaard'lı Cimbom'un en belirleyici tarafı kanatlarının uzun paslarla ve yön değiştirerek oynamasıydı. Daum Fener'in kanatlarını buna göre çift kişiyle kurgulayıp adeta Galatasaray'ın kımıldamasını önledi. Sarı-kırmızılılar o zevkle izlediğimiz pas trafiğini

gerçekleştiremediler. Bunda Fenerbahçe orta alanındaki sert presinin etkisi de büyüktü. Yine Fenerbahçe istediği zaman oyunu yavaşlatabildi, istediğinde hızlandırdı. İlk 20 dakikanın ardından oyun böylesine meşhur derbiye yakışmayacak kadar yavaşladı. Sarı lacivertliler skoru lehlerine çevirmesini de bildiler. Gerçi ilk golde Carlos ofsayttaydı, ikinci gole yol açan penaltı “düşürüldü mü, kendini mi attı” diye tartışılacaktı.

2-0 yenik durumdaki Galatasaray ilerleyen dakikalarda biraz daha etkili gözüktü. Ancak skoru değiştirebilecek güçte ve kararlılıkta değillerdi. Üç gün önce Dinamo Bükreş’e karşı izlediğimiz Galatasaray yoktu sahada. Arda’nın kenara çekilmesiyle sanki teslim oldular.

Son dakikalarda yeniden parlayan Fener, Cimbom’un makûs talihini kırma şansını bir başka maça bıraktı.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal'ın şansı yükseliyor

Gülengül Altınsay 01.11.2009

BEŞİKTAŞ-ANKARAGÜCÜ

Kendilerine Ankara Belediye’sinin imkanlarıyla yepyeni bir Ankaraspor kulübü yaratıp, biraz tatmin olduktan sonra eskiden beri gönüllerindeki asıl kulübün Ankaragücü olduğunu açıklamıştı baba-oğul Gökçek’ler. Biraz beklemiş, koşullar oluşunca da emellerine ulaşmışlardı. Aslında Gökçek’ler her iki takıma da güç katmayı istemiş ama değişen kurallara takılmışlardı. Dağılan Ankaraspor’dan ucuz ucuz aldıkları oyuncularla yetinmek zorunda kalmışlardı, Ankaraspor’dan hatıra olarak. Böyle şeyler nasıl olur demeyin. Oldu, bitti bile! Unutmayın, Türkiye burası. Gücü gücü yetene...

İşte o yenilenmiş Ankaragücü’ydü Kartal’ın karşısına çıkan dün. Beşiktaş’ta ise durum tamamen farklıydı. Yaklaşan kongreyle birlikte çok hareketli günler yaşanıyordu. Belli ki taraftarlar telkinlere kulak vermiş, maç sırasında takımı desteklemeye karar vermişti. Tribünler “...sevenler birbirinden ayrılmaz ki...” dediler özetle. Ta ki genç İsmail’in 16. dakikada yaklaşık 35 metreden attığı şutun harika bir gole dönüşmesine kadar. Golden sonra ilk kez “Demirören Yeter” sözlerini duyduk. Kısa süreli bu protesto sırasında protestoya karşı olanlarla yaşanan kargaşa ise yine can sıkıcıydı.

Siyah-beyazlılar golden çok önce ilk ciddi denemelerini maçın hemen başında yapmışlardı ardı ardına kazandıkları kornerlerle. Bu girişimlerde özellikle Ernst’in iyi kullandığı topların etkisi büyüktü. Ve tabii Beşiktaş’a şampiyonluğu getiren 4-3-3 sistemini iyi uygulamalarının. Bekler ileri çıktılar. Dikine ve hızlı oynadılar. Fink de Ceyhun’u oynatmayınca Ankaragücü’nün direncini kırdılar. Zaten Ankaragücü, iki takımın birleşmesiyle güçlenmemiş, güç kaybetmiş. Yavaş ve çakılılar. Beşiktaş da golden sonra oyunu yavaşlatıp ani parlamalarla gol aramaya çalışınca o ilk dakikalardaki tempoyu kaybetti oyun. Parlama anlarında da son vuruşlarda başarısızdı Beşiktaşlı forvetler. Dakikalar ilerledikçe ev sahibi takım 2. gol için çok istedi. Ama bu golü bir türlü bulamayınca konuk takımın bir puan iştahını da artırmış oldu. 90’da Meye’nin şutu da Rüştü’de kalınca Kartal üç puanı alıp kaçtı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devler Ligi vitesi

Gülengül Altınsay 04.11.2009

BEŞİKTAŞ-WOLFSBURG

Olası bir istenmeyen sonuç için baştan bahane listesi hazır! Beşiktaş'ta. Önce Denizli'nin tüm ısrarlarına rağmen Beşiktaş'ın Ankaragücü'yle cumartesi akşamı yaptığı maç bir gün öncesine hatta iki saat öncesine bile alınmamıştı. Ve sanki içine doğmuştu Denizli'nin; o maçta çok sakat oyuncu vermişti Siyah-Beyazlılar. Şampiyonlar Ligi'nin belki de en önemli 90 dakikasına çıkarken Kartal sakatlıklar nedeniyle ideal on birini oluşturamamıştı Vosvosçuların karşı. Rüştü yoktu, Nihat yoktu, en önemlisi Ernst yoktu. Onun görevini Uğur yapacaktı. Tabata, Bobo takımdaydı. Nobre ve Tello kulübede. Oysaki maç öncesi İnönü'de oynanacak bu karşılaşmadan 3 puan bekleyenlerin sayısı o kadar çoktu ki. Çünkü kendi sahada oynaman, taraftarın desteğini alman tüm eksiklikleri alıp götürecekti sanki. Onlar belki bardağın dolu tarafından bakıyorlardı, "olumlu düşün olumlu şeyler olsun" diyorlardı ama bana göre bardak Şampiyonlar Ligi bardağı olunca o kadar boştu ki!

Zaten öyle bir başladı ki mücadele tüm pembe gözlüklüler gözlükler ceplere sokuldu ilk dakikalarda. Wolfsburg derin ve kararlı paslarla çabuk geliyor, yelpaze gibi açılıyordu. Çağdaş futbolun asgari gereği idi bu. 15'de attığı gole kadar beş net gollük şutunu izledik konuk takımın. Yine de umutlarımızı koruyabilirdik; eğer siz de rakibinize denk bir beceriye sahipseniz. Takım anlayışı ve oyunu olarak bu lige hazırsanız. Ama top ayağınıza geldiğinde ne yapacağınızı bilmiyorsanız, iki üç kere dokunmadan ayağınızdan topu çıkaramıyorsanız, puan hesapları yapmanın bir anlamı yok.

Ama o kadar da haksızlık etmeyelim. En azından bir beraberlik golü için çabaladı Beşiktaşlı oyuncular. Ne var ki ah o topla gereksiz beklemeler, isabetsiz paslar, isabetsiz vuruşlar... Kargaşa içinde yüklenirseniz gole, rakibi ister istemez iştahlandırırınız. İşte 1-0'a razı Wolfsburg biraz kıpırdadı, zaten sürekli geriye kaçan Beşiktaş savunması arasından iki gol daha buldu... Beşiktaş'ın bir türlü Şampiyonlar Ligi vitesine takamadığını ilan etti. Çünkü bu iş para saçmakla, transfer yapmakla olmuyor. Stratejiyle, bilgiyle ve emekle oluyor.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanstan da öte bir şey

Gülengül Altınsay 08.11.2009

TRABZONSPOR-BEŞİKTAŞ

Durumunun iyi olmadığını biliyorduk. Her an gelebilecek kötü bir haber için kendimizi hazırlamaya çalışıyorduk. Yine de bugün (dün) o kötü haberle derinden sarsıldık. Sevgili arkadaşımız İlker Ateş'i kaybetmiştik; Güneş Gazetesi'nden müdürüm, arkadaşım, dostum. O kadar çok Beşiktaş maçını birlikte izledik ki. O kadar çok Beşiktaş üstüne, futbol üstüne konuştuk ki... Bundan böyle hep kalplerimizde yaşamaya devam edecek.. Beşiktaş tribünlerinin söylediği gibi "Ölümlle yaşamı ayıran çizgi, siyahla beyazı ayıramaz ki..." Dostları da ayıramaz.

Evet, kötü başlamıştı gün. Biz de önümüzdeki maça bakacak Trabzon'da iki büyük takımın verecekleri mücadelede teselli arayacaktık.

Peki teselli olduk mu? Zaman zaman evet. Oyunun hızlandığı anlarda. Denk mücadelenin olduğu anlarda. Zaten futbol sizin oyununuza rakip kendi oyunuyla cevap verebiliyorsa güzel. Oysa ki oyunun ilk dakikalarından itibaren taraflardan Trabzon belirgin bir üstünlük sağlamıştı rakibine karşı. Saygı duyulacak bir üstünlüktü bu. Bıkmadan saldırdılar. Zaten Siyah-Beyazlılar öyle bir kadro ve dizilişte başladılar ki maça, Trabzon'un saldıran, Beşiktaş'ın ise savunan taraf olacağı apaçıktı. Geri dörtlünün önünde Ekrem, Uğur, Fink, Ernst ve Tabata'dan oluşan orta alan. Genellikle İlerdeki Nobre de onlara katılınca 4-6 gibi bir diziliş çıkıyordu ortaya. Hesapta Trabzon orta alanda durdurulacak, karşı ataklarla da gol aranacaktı. Ama maç sürekli Beşiktaş on sekizinde oynanıyordu. Ferrari ve kaleci Hakan'dan da sürekli kritik dokunuşlar izliyorduk. İyi de bu baskıya daha ne kadar dayanılabilirdi? İnanın bana dayanılabiliyor. Ne var ki bu kadarı da yetmedi Beşiktaş'a. 2. yarının hemen başında ilk rakip kaleyi bulan topla golü de buldu. Hadi şimdi Beşiktaş'ın futbolunu "bilinçsiz" filan diye eleştir. Burada asıl soru Yusuf gibi topu biraz akıllı kullanabilen oyuncunun oyuna girmesiyle skorun nasıl bu kadar baskı yiyen takımın lehine dönebildiği? Ve tabii bu kadar baskı kurup nasıl gol atamama becerisi(!) gösterilebildiği?

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadın yaparsa asla

Gülengül Altınsay 20.11.2009

En çok muhatap olduğum sorulardan biridir; "tribünlerde daha çok sayıda bayan (kadın demek istiyorlar) seyirci olsa küfür meselesi çözülebilir mi?" Soruyu soranlar belli ki düşünmüşler taşınmışlar sonunda erkeklerin çözüm getiremediği küfür meselesinde yükü yine kadınlara yüklemeyi başarmışlar(!) Kadınlar güzel varlıklarıyla, zariflikleriyle erkekleri etkileyerek onların kendilerine çeki düzen vermelerine neden olabilirlermiş pekala. Ama bu görüşe şiddetle karşı çıkanlar da var. Gerekece olarak kadınların da erkeklerden farklı olmadığını onların da tıpkı erkekler gibi küfür ettiklerini söylüyorlar. Yani erkek gibi kadınlarla küfür probleminin çözülemeyeceğini savunuyorlar. Oysaki bilmiyorlar; kadınlar erkek egemen tribünlerde var olabilmenin, kabul görmenin çaresini erkekleşmede buluyorlar. Biliyorum, çarpık bir durum. Ne var ki gerçek.

Aslına bakarsanız küfür toplumsal bir olay; sadece tribünlerde tanık olduğumuz bir durum değil. Ayrıca küfür eğer erkeklerin kendilerini rahatlattıkları bir zaafıyorsa böyle bir zaaf neden kadınlarda da ortaya çıkmaz?

Kadınlar kusursuz olmak zorundalar mı? Kusursuzluk kadınlara mı mahsus? Kadınların da küfür etme hakkı olmaz mı? Asıl tüyler ürpertici şey hemen hemen bütün küfürlerin kadınların cinsel tacizine istismarına dayalı bir içerikte olması...

Galatasaray-Fenerbahçe basket maçında Fenerbahçeli bir kadın taraftarın el hareketi "bir kadına asla yakışmayan bir hareket" olarak algılanmadı mı? Hareketi yapanın kadın olması erkek ağırlıklı tribünleri daha çok tahrik etmedi mi? Bir kadın, nasıl olur da "erkek cinsel tahakkümüne mahsus" bir hareketi tribünlere çeker? Zaten bu yüzden o kadın taraftar medyada bu kadar yer bulup, kendisinden bu kadar çok söz ettirmede mi?

Bence kadınlara ne kadar yakışmıyorsa erkeklere de o kadar yakışmıyor o tür kışkırtıcı, kaba hareketler. Üstelik hep kadınları aşağılar içerikte olduğu için erkekleri zavallı yapıyor. Tamam da, bu kadar alingan bu kadar kışkırtılmaya hazır beklemek de olmaz ki. Hiçbir şeye en küçük bir tahammülümüz yok; ne yenilmeye, ne eleştirilmeye, ne yanlış bir düdüğe, ne rakip taraftara, ne de her fırsatta ettiğiniz küfürlerin bir gün size edilmesine.

"Demirören yeter" demek küfür mü

İnsaf! Sokağa çıktığınızda ya da trafikte araba sürdüğünüzde küfür işitmeme şansınız ne kadardır sizce? Bu kadar zengin küfür edebiyatı başka kaç dilde daha var? İngiltere’de seyrettiğim maçlarda bazen taraftarın tepkisini çok sıkıcı bulmuşluğum, Türkiye’yi özlemişliğim bile vardır. Ne olsa hep aynı birkaç çeşidi aşmayan kibar küfürler. Küfür bile denmez onlara; taşlamalar, imalar. Neyse konumuza ve vatanımıza dönersek tüm bu küfür zenginliğimize rağmen Beşiktaş yönetimini protesto amaçlı söylenen "Demirören yeter" ya da "Başkan olsana, başkan olsana, Gaziantep’e başkan olsana" sloganlarını nasıl küfürden sayabiliyoruz? Bir alinganlık örneği daha. Tamam, Beşiktaş yönetimi kamuoyu oluşturmak için böyle bir manipülasyon yapabilir. Mağdur pozisyonuna da geçebilir. Ama bu güne kadar tatlı tatlı geçindiğin tribünlere ders vermek için tribün liderlerini toplattırıp küfür cezasına çarptırmak nedir? Aslında kimse Beşiktaş tribün liderlerinin suçunun ne olduğunu da net bir şekilde bilmiyor. Yoksa bu elden kaçırılan tribünlere bir protesto cezası olmasın? Bu durumda tribünlere protesto yasağı mı konacak? Yönetim hatalar üstüne hatalar yapacak ama tribünler bunları görmezlikten mi gelecek? Bana burada Genel Kongre’yi işaret ederseniz ben de size tribünlerdeki taraftarların çoğunun kongre üyesi olmadığını söylerim. Üyeliği indirin tabana ondan sonra Genel Kongre’de eleştiri hakkından bahsedin.

"Beşiktaş başkanına küfür edilmez"se, önce Beşiktaş başkanı küfür etmeyecek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal Üzülmaz’le üzülmeydi

Gülengül Altınsay 22.11.2009

BEŞİKTAŞ-FENERBAHÇE

Tribünler bu kez liderlerinden yoksundu. Lidersiz tribünlerin tavrı ise en merak edilen şeydi maç öncesi. Hem de böylesine önemli bir Fenerbahçe derbisinde. Liderlerinden arındırılmış tribünler mi? Aynen bıraktığınız gibi. Coşkuysa coşku, protestoysa protesto.

Mehmet Topuz'a niye tepki olsun ki? Beşiktaşlı olduğunu söylemiş, formayı giymiş ve onun işi de orada bitmiş. Daha sonrasında ipler elinden kaçmış. Nereye çekilirse oraya gitmiş. Bu işi yeniden ısıtıp kurcalayanları fena halde yanılttı Beşiktaş seyircisi. İstenenin aksine Topuz'a tepki göstermedi. Doğru olan da buydu. Aferin onlara. (Şimdi tribün şakşakçısı mı oluyorum ben de?)

Mustafa Hoca Beşiktaş'ın gol kısırlığını Fenerbahçe'nin zaaflarıyla çözmeye çalışmış. Carlos'un bırakacağı olası boşlukları hızlı Serdar Özkan'la değerlendirmek istemiş. Bir yandan da kanat kullanmayı amaçlamış. Zaten Beşiktaş oyuna hızlı başladığı ilk on beş dakikada daha çok Serdar'la pozisyon buldu. Son vuruşlardaki şanssızlığına pek bir hayıflandı ama doğrusu ben pek yadırgayamadım. Aslında Serdar'ın defansa yardım etmemesi tam tersine Carlos'un önünü açtı daha çok. Fenerbahçe'nin pozisyon bulmasına yol açtı. Rüştü'nün tokatladığı topolar yürekleri ağza getirdi. Fakat 45'te Alex'in frikiğini kurtarıyla belki de oyunun kaderini değiştirdi Rüştü. Bence oyunun kaderini değiştiren bir diğer olay da Tello'nun oyuna girmesiydi. İkinci yarıya oyunu toplu olarak hızlandırarak başlayan Beşiktaş golleri de ardı ardına buldu.

İlk golün maçtaki asli görevi Alex'i tutmak olan Fink'ten gelmesi ise bir başka ilginç noktaydı. Yani" Hem tutarım hem de atarım" diyordu Fink. İkinci golün kahramanı Bobo'ya gelince maçın başından beri gösterdiği bilinçli çabayla bunu çoktan hak etmişti. Ne var ki İbrahim Üzülmüş'in gollerdeki payını da unutmamak gerek. İlk golün asisti, ikinci golün asistini yapan Tello'ya pas. İlginç olan bu üç adamın; Tello, İbrahim Üzülmüş ve Bobo şu sıralar pek gözde olmaması, hatta horlanmalarıydı. Benimse vazgeçilmezlerim. İki gol zaten" bir beraberlik yeter" diyen Fener'i tamamıyla dağıttı. Kartal uzun bir süredir ilk kez Kartal gibiydi; cesur, hızlı ve becerikli. Üçüncü gol biraz ofsayttı ama yine Üzülmüş, Üzülmüş, Üzülmüş diyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İmkânsız da başarılırmış

Gülengül Altınsay 26.11.2009

MANCHESTER UNITED-BEŞİKTAŞ

Old Trafford'un gerçek sahipleri ise pek sessizdiler dün akşam. Sanki rüya değil kabus izler gibiydiler.

Manchester United'ta sadece Neville, Wes Brown, Anderson, Park ve Vidic ilk on bir oyuncularındı. Çoluk çocuk sahadaydı, aslar kulübede bekliyorlardı. Ferguson genç oyuncularının da Şampiyonlar Liginde oynama mutluluğunu yaşamalarını istemişti herhalde. Ama çoluk –çocuk deyip geçmeyin. Sadece biraz tecrübesizdiler. Orta alanda sorumluluk Andersen ve Gibson'a verilmişti. Ne var ki daha çok kenarlara açılıp ortayı boş bıraktılar. Bu da orta alanda Beşiktaş'a üstünlük sağladı. Bir tek Obartan sağ kanattan tehlikeli oldu. 21 yaşındaki genç oyuncu solda değil sağ kanatta görev almıştı bu kez. Sol gösterip sağ vurmak istedi belki ama

Beşiktaş defansına ve Rüştü'ye takıldı. Tam Ferrari'lik bir maç oynanıyordu. Bol bol top süpürdü.

Kartal en hızlı oyuncularıyla sahadaydı. Zaten ancak böyle United'ın hızlanmasını önleyebilirdi. Ayrıca kanatları iyi kullanan rakibe karşı önlem olarak çift defans oyuncusuyla önlem almıştı Denizli. Solda Kaş'ın önüne Ekrem'i, solda Üzülmüş'in önüne İsmail'i koymuştu. Tello ne kadar eleştirilse de sonucu değiştirebilen oyuncuydu yine Beşiktaş'ın. İsmail'in pasıyla attığı gol hepimize "yoksa imkansız gerçekleşiyor mu" dedirtecek güzellikeydi. Ve Bobo; kim ne derse desin akıllıydı, pozisyonların içindeydi hep.

Giderek baskısını arttırdı İngilizler. Beşiktaş da giderek geriye yaslanmasını. Owen da girmişti oyuna taraftarlarının alkışları altında. Saniyeleri saymaya başladığımız dakikalardaydık artık. Zaman geçmiyordu bir türlü. Sonuç mu; Kartal'ı sadece Old Trafford'ta izleme zevkine varmadık, gol de attık, galip de geldik. Daha ne olsun?

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ada'dan futbol manzaraları

Gülengül Altınsay 01.12.2009

Holloway Road üzerindeki Türk lokantasına, başlama vuruşu ile girdik. Ekranda Beşiktaş – Sivasspor maçı vardı. Çevremizde de Emirates'den çıkmış üzgün Arsenal taraftarları... Maçı Beşiktaş kazanınca bizim yerimize onlar tezahürat yaptılar. Ne de olsa Manchester United'ı yenmiş takımdı Beşiktaş. "Avrupa Kupası'na kalırsınız" dediler. "Bu gidişle biz de orada oynayacağız." Arsenal Şampiyonlar Ligi'nde gruptan çıkmıştı ama onlar Chelsea yenilgisinden sonra gelecek için pek umutsuzdu. Benim için İngiltere'deki en uzun futbol haftası böyle kapanıyordu. Yorucu ama eğlenceli.

En çok Arsenal'da Emirates'in hemen yanındaki pub'da eğlendim. Pub'a girerken küçük bir sınavdan geçtik. Arsenal'ın olmayanlar içeri alınmıyorlardı çünkü. Pub'ın adı da zaten "Gunners – Topçular"; Arsenal'in resmî pub'ı gibi bir yer... İçeri girdiğimizde tıklım tıklım pub'da canlı müzik olması ve herkesin ayakta şarkılara avaz avaz eşlik etmesi büyük sürprizdi doğrusu. Ünlü pop şarkılarını uyarlamışlar. Bizim taraftarın deyişle "beste" bunlar. Kimi övgü kimi tepki bestesi. Disko müziği tadında insanı yerinde durdurmeyen şarkılar. Kesinlikle ne marşlara benziyor ne de sloganlara. Tabii şarkı aralarında "Arsenal" tezahüratları da unutulmuyor. Ara sıcakları gibi. Şarkılardan biri, Gallas'a ya da Bergkamp'a hayranlık dolu sözler içeriyor, diğeri Adebayor ya da Ashley Cole gibi Arsenal'dan giden futbolculara nefret... Özellikle Chelsea'ye transfer olan Ashley Cole'a belli ki çok kızgınlar. "Ashley Cole'dan nefret edenler yere çömelisin" diyor mikrofonlu şarkıcı, herkes yere çömeliyor. Sonra "Ashley Cole dan nefret edenler ayağa kalksın" diyor, herkes ayağa kalkıyor. Şarkı söylüyorlar, zıp zıp zıplıyorlar, acayip eğleniyorlar.

İnanılmaz canlı bir atmosfer. Ve inanın stadyumda, örneğin Emirates'de aynı ruhu bulmak mümkün değil. Zaten stadyumların bu kadar büyütülmesi bir şeyleri azaltıyor galiba. Mesela Fulham'ın stadı Craven Cottage çok daha samimi, çok daha etkili... Bu arada Gunners pub'ı tezahürattan yıkılırken tv ekranlarında Everton-Liverpool maçı oynanmaktaydı ve tabii Everton destekleniyordu. "Rakibimin düşmanı dostumdur" anlayışı orada da aynen geçerliydi. Everton'ın atılan ama ofsayt olduğu için sayılmayan golleri epey bir heyecan yarattı.

Ne var ki gün Arsenal'lılar için şanssız bir gündü bir kere. Everton'a karşı Liverpool kazandı. Ardından da hem de kendi sahalarında Chelsea'ye 3-0 kaybettiler. Bu arada Ashley Cole da kendisinden nefret eden Arsenal taraftarlarından intikamını fena şekilde aldı. Gollerdeki payı büyüktü.

Bir gün önce ise evim gibi bildiğim Craven Cottage'daydım. Fulham, Bolton'u ağırlıyordu. Mütevazı taraftarlarının arasındaydım yine. Sol tarafımda seksen yaşlarında bir taraftar, sağ tarafımda ise çok genç bir çift vardı. Yaşlı amca sürekli taktik verdi takımına, genç çift ise yerlerinde duramadı, sürekli tezahürat yaptılar. Galiba yaşlılarla gençler böyle bir iş bölümü yapmışlardı. Tıpkı bizdeki gibi çok sayıda teknik direktör vardı etrafta. "Boşluğu görsene", "Oyunu açsana"... deyip durdular. Önce mağlup duruma düştüler sonra beraberliğe sevindiler. Doksan dakikanın sonunda da takımlarını yine bağırklarına bastılar. Değişen bir şey yoktu yani Fulham cephesinde.

Ve gidelim en başa. Old Trafford benim için tam bir hayal kırıklığı oldu. United'ı yenmek tabii ki müthişti. Bahsettiğim o değil; maçın başlamasına on dakika kala tribünleri dolduran seyircinin neredeyse sessizce maçı izlemesiydi hayal kırıklığım... Küfür yoktu ama coşku da... Bizim bir avuç taraftarımız ise yeri göğü inletti. Güvenlik görevlisi steward'ları çaresiz bıraktı. Bizimkiler, önce oturtmaya çalıştılar. Bir taraftarın "ne oturuyoruz arkadaşlar" isyanıyla bütün maçı ayakta izlediler. "Aşırı tezahürat" gerekçesiyle aradan adam almayı denedi güvenlikçiler. Ama geri püskürtüldüler ve çaresiz maçın bitişini beklediler...

İnsan tam burada düşünmeden edemiyor. "Statlara huzur getirirken bazı şeyleri öldürmeyelim" diye. Küfüre, ırkçı ve cinsiyetçi söyleme hayır. Ama futbolun ruhunu yok eden, futbol seyircisini tiyatro seyircisi haline getirecek önlemlere de hayır... Bir diğer Manchester gözlemim de insanların rakip taraftara karşı gösterdiği olgunluk. Hayran olmamak mümkün değil. Maç öncesinde ve sonrasında Beşiktaşlı taraftarlar şehrin her yerinde şarkılar söyledi, sloganlar attı. Tepkiyle değil, sempatiyle karşılandılar. Tabii burada unutmamak gerek; kentin yarından fazlası City taraftarıydı.

İşte İngiltere'den futbol manzaraları bunlar... Hem yakın, hem uzak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Puanlarda kardeşlik

Gülengül Altınsay 05.12.2009

BEŞİKTAŞ-DİYARBAKIRSPOR

Son günlerde herkes aynı şeyi söyleyip duruyor; "Mustafa Denizli açıldı." Nedeni de tabii ki Beşiktaş'ın ardı ardına aldığı galibiyetler. Evet, Mustafa Denizli zor günlerin adamıdır, zoru sever ama bir teknik direktörün bir ay sonra kendini aşmış olduğunu söylemek övgü müdür? Yoksa yergi mi? Anlamak mümkün değil. Aslında pek şaşmamak lazım. Bizde her şey günlük. Yorumların da günlük olması doğal.

Kim ne derse desin Beşiktaş taraftarından yine övgüyle bahsetmek zorundayım. Diyarbakır takımını alkışlamaları, Beşiktaşlı oyuncularla elele tribünlere çağırımları, daha da önemlisi "Biz Beşiktaşlıyız, ırkçılığa karşıyız" diyerek renklerini açık bir şekilde belirtmeleriyle yine gönlümde taht kurdular. Herkesin 'özlenen tablo'su muydu bilemem ama benim için 'özlenen tablo.'

İşte böyle hava güzel, gönlümüz güzel başladık maça. Biz tribünde, futbolcular sahada. Doğal olarak güzel de bir maç bekliyorduk taraflardan.

Mustafa Hoca takımı 4-3-3 gibi dizmiş. Geri dörtlünün kanatlarına iki genç oyuncu koymuş. Sağda İbrahim Kaş, solda İsmail'le kanatlardan inmeyi düşünmüş. Zaten bu ikili ne zaman ileri çıksa pozisyon doğdu. Ne var ki top ilerde Diyarbakır ceza alanında bilinçsizce kullanılınca gol şansı da şansa kaldı. Nobre ne yaptığını bilmiyor, çabılıyor ama boşuna. Nihat ise hala formsuz. Beşiktaş'ın zorlanmasında Diyarbakır'ın kalabalık orta alanın da sert oynamaları etkiliydi tabii.

Beşiktaş ikinci yarıya Yusuf'un yerine Tabata'yı alarak girdi. Değişen bir şey olmadı. Taraftar bile "Bobo" demeye başladı. Bobo da girdi oyuna. Biz artık Beşiktaş'ın baskısını artıracığını beklerken misafir Diyarbakır etkili olmaya başladı. Ama Beşiktaş'ın kalesinde son günlerin formda kalecisi Rüştü ve direk vardı. Diğer tarafta Beşiktaş kazanmayı alışkanlık haline getirmişti bir kere. Son dakikada da olsa saldırı golü arayacaktı. Öyle de oldu ama altıpastan kaçan goller liderliğinde de başka bir zamana kaldığını gösteriyordu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burası hesap yeri değil

Gülengül Altınsay 09.12.2009

BEŞİKTAŞ-CSKA MOSKOVA

Tribünler tam dolu değildi. Üstelik bir şampiyonlar ligi maçında. Bence bu ilgisizliğin tek bir nedeni vardı; bilet fiyatlarının normal gelirli bir vatandaş için bile yüksek olması. İnsanlara "gel gel" diyorsunuz ama bilet fiyatlarını makul seviyelerde tutmuyorsunuz. Bu ülkede insanların nasıl geçindiğinden haberiniz yok.

Avrupa'da yola devam için kazanmak zorundaydı Kartal. Ne var ki avlanmaya giderken av olmak da vardı. Denizli önce avlanmamayı düşünmüş olmalı. Toraman daha ilk dakikadan itibaren 10 numaralı Zagoyev'i tutmaya başladı. Sanırım genç futbolcunun ilk maçta Beşiktaş'ı yıkan adam olması Denizli'nin gözünü korkutmuştu. İ. Üzülmeyiz de Ekrem'in desteğiyle Krasici'i kollamaya çalıştı.

Gol çözümü mü? Siyah-Beyazlılar ilerdeki Bobo'ya ve sık sık ileri çıkan Tello'ya uzun paslar atacak, karşı alana geçince de araya Ekrem, Fink, Ernst gibi adamları kaçıracaktı. Bobo ilerdeki tek adamdı. Sadece Tello forveti ikilemeye çalıştı. Kartal hücumdayken 4-1-3-2 gibiyken, top rakipteyken 4-5-1'e dönüyordu .

İlk 20 dakikada işledi bu. Tello kaleciyle bire bir kaldığı pozisyonu değerlendirebilse gole de ulaşılacaktı. Beşiktaş'ın baskısının yeterli olmaması giderek rakibin moralini de yükseltti. Hızla çoğalarak ve yer değiştirerek geldi CSKA'lılar. Ne de olsa işin ucunda gruptan çıkmak vardı onlar için. Baskı yiyen Beşiktaş defansı da geriye yaslanmaya başlayınca forvet hattından iyice koptu. İlerde topa basamadılar. Beşiktaş az gol yiyor. Tamam da, defansa övgüler yağdıranlar neden Beşiktaş'ın az gol attığına kafa yormuyor. Takımı ileri itmeyen defansı ben ne yapayım? İşte bir tutuyorsun iki tutuyorsun araya giren hızlı bir adam işini bitiriveriyor. CSKA'lılar kendi alanlarında topu kaptılar, 70 metre sürdüler. O sırada Beşiktaş defansı ne mi yapıyordu? Toplu halde kalesine doğru kaçmaktaydı tabii. Sonrası mı? Her şey CSKA'nın istediği gibi devam etti.

Yok efendim, Wolfsburg yenerseymiş, biz iki fark atarsaymışız, adamlar dopingliymiş. Geçin bunları... Burası Şampiyonlar Ligi; hesap değil oyun yeri. Çıkacaksın bu düzeyde top oynayacaksın. Başka yolu yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyah-beyaz kardeşliği

Gülengül Altınsay 14.12.2009

MANİSASPOR-BEŞİKTAŞ

Tüm Türkiye Doğu, Batı demeden soğuk havanın etkisine girmişti. Ama rakiplerin hepsi kara buza bakmamış haftayı üç puanla kapatmıştı. Şimdi kazanmazsan hiç olmazdı. Konuk Beşiktaş cephesinde durum buydu maç öncesi. Ev sahibi Manisaspor ise yeniden döndüğü Süper Lig'de tutunma derdindeydi. Olumlu top oynuyordu, o oranda puan toplayamıyordu. Beşiktaş'tan alınabilecek bir puan bile ilerisi için umut olabilirdi.

Beşiktaş taraftarı yine bir ilke imza attı bu maçta. Güney Afrika'nın tribün çalgısı "vuvuzula"yı bulup getirmişler. Fakat iyi haber henüz çalmasını öğrenememişler. Ama gelecek haftalarda kulaklarımız bol bol bayram edebilir(!)

Ve başladı mücadele. Daha ilk dakikadan itibaren gollü bir maç izleyeceğimizi anladık. Soğuktan mıdır nedir, sahadaki oyuncuların tümü hep hücumu düşündüler. Orta alanda pek zaman kaybetmeyip ileri çıktılar. Topu kapalı kendini rakip kalenin önünde buldu daha doğrusu. Özellikle Manisalı oyuncular top rakipteyken yakın markaj yapmaya çalıştılar. Ne var ki istemek başka, başarmak başka. 7'de Toroman'ın kafası direktten dönerken, 9'da Mehmet'in şutu Rüştü'de kaldı. Nihat'ın 13'te uzaktan şutuna, Mehmet Güven'in 15'te verdiği karşılık sonuçsuzdu. Bu erken gol denemelerinin ardından ilk gole kavuşan taraf İstanbul'un Siyah-Beyazlıları oldu. 24'te Bobo kararlı bir vuruşla sol köşeyi gördü Nihat'ın asistiyle. Ama ne vuruştı o. Gerçekten sahalarda ender görülen bir hareketti. Önce ayağında yumuşattı topu, yere düşmeden aynı ayakla köşeye bıraktı.

Fakat diyorum ya Manisa'nın hiç de pes etmeye niyeti yoktu. Gole golle karşılık verdiler. 32'de Kalabane'nin becerisiyle. Hızlı gitti topa Kalabane, Ferrari'yi arkasına aldı, topu ağlara çaktı. İlginç olan gollerin maçın başından beri birbirini kollamakla görevli iki oyuncudan gelmesiydi.

İkinci yarıya Tello'yla Nihat'ın yerini değiştirerek başladı Beşiktaş. Tello ortaya Nihat sola geçti. İlk on dakika baskılıydı Kartal. Ama 53'te, 67'de golün sınırından dönen taraf Manisa oldu. Önce Toraman sonra Rüştü başarılı olunca skor da değişmedi. Kartal Nobre kozunu da kullandı son dakikalar için. 88'de Bobo Nobre işbirliği de sonuç vermeyince renktaş iki takım puanları da kardeş payı yaptılar.

Sudan bahane bile yok

Gülengül Altınsay 19.12.2009

BEŞİKTAŞ-BURSASPOR

Düşmanlıkların, sürmesi belli ki birilerinin hoşuna gidiyor. Baksanıza Bursa ile Beşiktaş arasında husumetten herkes mutsuz. Ama bir takım yetkililer kendilerini bir kez daha hissetmek istiyorlar herhalde. "Bu iş bu sezon bitecek" derken İstanbul İl Güvenlik Kurulu'nun buyurması üzerine yine düşmanlığa devam. Bursaspor taraftarı maça alınmıyor. Alınsalar, Beşiktaş taraftarı konukseverliğini gösterse, barış rüzgarları esse ne olur?

Futbola bir darbe de hava koşullarından geldi dün akşam. Tüm gün yağın yağmur sahada su gölleri yaratmıştı. Evet, top biraz zıplıyordu ama böyle bir sahada nasıl bir taktik teknik uygulanabilirdi ki? Futbolcuların top sürme diye bir şansları yoktu. Topu sürekli sudan sökmek zorundaydılar. Bu da ezberlerin dışında farklı pozisyonlara, sürprizlere açık olmak ve daha fazla efor sarf etmek demekti.

Beşiktaş defansını zaten çok geride kuruyor. Çabuk çıkan hızlı bir defans da değil. Kopukluğu önlemek için takımın diğer yarısı da defansa yakın oynuyor. Buna bir de sudan ötürü temkinli olma hali eklenince Beşiktaş Bursa'yı neredeyse kalesinin dibinde karşılayarak başladı maça. Ta ki Bursa'nın golü gelene kadar. Bursalı Volkan topu bomboş getirdi, gol pasını verdiğinde 4 Beşiktaşlı altı pasın önünde bekliyordu. İşte muhteşem savunma bu.

Sonra akli başına geldi Siyah-beyazlıların. Defansı ileriye aldılar ve atak yapmaya karar verdiler. Ne var ki net pozisyonları bulan takım Bursa, golü bulan takım Beşiktaş'tı. Serbest atışı Tello çabuk kullanınca Nobre'ye değerlendirebileceği bir pozisyon doğdu 1-1. Ferrari'nin ender atak katkısı sonucu gelen penaltı ise düşürülmeden çok kendini atma kokuyordu.

Beşiktaş öne geçince oyun daha da açıldı. Bursa Ergiç'in golüyle sağladığı beraberlikle yetinecek gibi değildi. Toplu yüklendi. Ferrari'de yoktu sahada. Bonservisini ve maaşını Beşiktaş'ın verdiği Zapo'yla istediği üç puanı aldı. Kartal gol yemeden oynamıyor, öne geçince duruyor. Bu futbola sudan bahaneleri bile yoktu dün.

Güiza: Kaçırıldı, kaçırıldı, kaçırmadı

Gülengül Altınsay 21.12.2009

TRABZONSPOR- FENERBAHÇE

Rahat olan taraf Fenerbahçe'ydi kuşkusuz. Trabzon gibi Türkiye'nin en zor deplasman şehrinde başa gelebilecek bir mağlubiyet bile Sarı Kanaryaları liderin sadece iki puan gerisinde bırakacaktı. Oysaki Trabzon'un kaybedecek çok daha fazla şeyi vardı. Bir mağlubiyet halinde Fenerbahçe'yi lider yapacaklar, kendilerini de zirvenin tam on puan gerisinde bulacaklardı. Fenerbahçe'den sabırlı, kontrollü bir oyun –ki bugüne kadar daha çok böyle oynuyordu-Trabzon'dan da bir an önce sonuca gidecek, rakibi harekete zorlayacak karşı oyun bekliyordum kısacası.

Beklentilerim tümüyle boşa çıkmış sayılmaz. Sadece tahmin edemediğim şey Fenerbahçe'nin de tempolu oyuna maçın daha ilk dakikasından itibaren hevesli olmasıydı. Yani kimsenin zorlamasına ihtiyacı yoktu. Öyle bir tempolu başladı ki maç. Anlaşılan 22 futbolcu da bizim gibi yorumcuların aksine kafalarında hiç hesap kitap yapmamışlar. Her şeyi kâğıt üzerinde bırakıp çıkmışlar sahaya. Sadece ve sadece kazanmak için.

Ne var ki alışmışım bir kere; güzel futbolun keyfini çıkaracağıma, bu tempoya önce kim pes edecek diye düşünürken buldum kendimi. Üstelik her iki kale önünde de ardı ardına gollük pozisyonlar olurken. Fener'de Alex ileri geri çalışıyor, Güiza rakip savunmayı dağıtıyordu. Kaçan goller haftasında akıl almaz bir gol daha kaçırsa da. Bu arada daha beşinci dakikada Alanzinho'nun ofsaytta olmadığını ben kaçırmadım, yardımcı kaçırdı.

Sonra korktuğum başıma geldi. Tempo giderek düştü. Trabzon serbest vuruşlarda yavaş davranmaya başladı. Gökhan'ın taç atışında onlar beklediler, Alex beklemedi, Güiza bu kez kaçırmadı: 0-1.Kim ne derse desin Fenerbahçe Daum'un elinde şekilleniyor. İlerde tek forveti az bulanlar nedense orta alanın ve kanatların giderek güçlenmesini görmezlikten geliyor. Yeter ki orta alan ileri geri çalışsın, Güiza'nın yanına girsin. Son yarım saatte Fenerbahçe yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Daum'un skoru koruma senaryosu yine sahnede idi. Ama bu kez ilerde basarak. Trabzon'un telaşı da bu senaryoya yardımcı olunca Fenerbahçe ilk yarının lider bitirdi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş Partisi

Gülengül Altınsay 08.01.2010

Beşiktaş camiası yaklaşan Genel Kurul nedeniyle çok hareketli günler yaşıyor. Ne var ki neredeyse herkesin kafası karışmış durumda. Başkan adaylarının siyasi kimliklerinin öne çıkarılması en önemli neden bunda. Yani dikkatler başkan adaylarının yaptıkları ya da yapacakları üzerinden uzaklaştırılıp siyasi kimliklerine çekiliyor. Sanki Beşiktaş'ta Genel Kongre'ye değil de Genel Seçimlere gidiliyor.

Amerika'dan bir arkadaşım aradı mesela bir gün önce. Türkiye'ye gelecekmiş, Kongre'ye de katılabilmemiş. Ama ne yapacağını bilmiyormuş. Çünkü adaylardan biri MHP'li, diğeri AK Partiliymiş. CHP'li aday niye yokmuş. Düşünün Amerika'dan bir Kongre üyesi bile duruma böyle bakıyor. Anlaşılan kafaların karışması dikkatlerin başka yönlere çekilmesi birilerinin işine geliyor. Oysaki Beşiktaş'ın bu Genel Kongresi belki de son şansı. Hem mali çöküşe dur demek için. Hem de itibarını geri alabilmek için, geçmişin hesabının sorulması için. Yayın

ihalesinden gelecek para da çarçur edilirse karanlık bir tablo bekliyor Beşiktaş'ı. Ama ne gam. Köşe başını tutmuş olanlar düzenin aynen devam etmesini istiyorlar. Hesap vermek yerine işi siyasi parti çekiştirmesine döndürmek istiyorlar Beşiktaş'ta. Baksanıza Murat Aksu bir küçük hesap sordu, karşısına Disiplin Kurulu çıkıverdi.

Ne var ki taban farklı. Gerçek Beşiktaşlılar farklı. Şampiyonluğa ve kupaya rağmen tribünler "Demirören Yeter" demeye devam ediyor. Çünkü onlar gerçeği görebiliyorlar. Bu kadar borçlanmanın nedenleri, harcanan paraların hesabını istiyorlar. Çünkü onlar Beşiktaş'ı umursuyorlar. Onlar için tek bir parti var. O da Beşiktaş Partisi.

Konu Beşiktaş taraftarına gelmişken; geçtiğimiz 2009 yılının en net, kafa karışıklığına meydan vermeyen ve güzel tavrını yine "Çarşı" yaşattı bize. Adettendir; her yılın sonunda 'Yılın olayı' üzerine herkes bir şeyler söyler. Söylendi de zaten. Benim kafam çok net bu konuda; Beşiktaş taraftarının İnönü Stadı'nda Diyarbakırspor'a gösterdiği insani yaklaşım tartışmasız yılın olayıdır. "Beşiktaşlıyız, ırkçılığa karşıyız" sloganları, her iki takım oyuncularının el ele tribünlere çağrılması. Dahası da var; Diyarbakır taraftarlarının "Beşiktaş" tezahüratları. Gözlerimi yaşartan bu tablo ne yazık ki bırakınız örnek oluşturmayı, özendirmeyi geçiştiriliverdi benim güzel ülkemde. Daha ne söyleyeyim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden Demirören kazandı

Gülengül Altınsay 02.02.2010

İsterseniz önce neden Murat Aksu'nun yanında yer almayı kabul ettiğimi kısaca anlatayım. Kabul ettim çünkü 2010 Kongresi'nin Beşiktaş'ın geleceği için çok önemli bir viraj olduğunu düşünüyordum. Bu görüşümü bugün de aynen koruyorum. İlginç, aynı ifadeyi Demirören de Kongre sonuçlarının ardından "Bir viraj dönülmüştür" diyerek kullanmış. Haklı tabii. Ama ne tarafa dönülmüştür, bu yol bizi nereye götürür hep birlikte göreceğiz.

Biz İpotek altındaki Beşiktaş'ın geleceğini kurtarmak hedefiyle çıkmıştık yola. Kötü gidişe son vermek için, değişim için çalıştık. Projeler ürettik, çok iyi bir Yönetim kadrosu oluşturduk.

Dağ gibi sorunların karşısında cesurduk. Değişmiş ve ne yazık ki yerleşmiş bazı anlayışlar karşısında da cesurduk. Beşiktaş'ta değişimin tam zamanıydı ve biz de bu işe taliptik.

Seçim sürecinde hedefimizden ve ilkelerimizden hiç taviz vermedik. Grup çıkarlarını düşünen, kişisel beklentileri olan hiç kimseyle kol kola girmedik. Beşiktaş'ın çıkarlarının karşısına hiçbir şey koymadık.

Bu arada "Seçimlere siyaset karıştırılıyor" söylemleriyle uğraşmak zorunda bırakıldık. İlginç olan bu söylemleri yayanların asıl siyaseti Beşiktaş Kongresi'ne karıştırıyor olmasıydı.

Kongre zemini bilinçli olarak başka yerlere çekildi. Özellikle "Beşiktaş'ın her kuruşunun hesabını soracağız"

dedikten sonra, "Fulya'yı yeniden incelemeye tâbi tutacağız" dedikten sonra. Sanki bir spor kulübünün genel kongresi değil de Beşiktaş Belediyesi başkanlık seçimi yapılıyordu. Bizim tamamen dışımızda gelişen olaylardı bunlar.

Sanmayın ki uyarılmadık. Her konuda defalarca uyarıldık. "Böyle seçim kazanılmaz" dediler. Bizi ilkelerimizden tavize zorladılar. Oysaki biz seçimi değil sonrasını düşünüyorduk asıl. Verilen tavizler yönetime gelince elimizi kolumuzu bağlayacaktı. Tam tersine biz Beşiktaş'a değişim şiarıyla geliyorduk, sözümüzü tutmaya geliyorduk. Kongre üyesi ya da olmayan mutsuz Beşiktaşlıların sesi olmaya geliyorduk.

Ama olmadı. Değişim istemeyenler kazandı. Bir de Beşiktaş Yönetimi'nin güçsüz olmasından yana olanlar, gelecekte Yönetim'e girme umudu taşıyanlar kazandılar. Çünkü onlar çok iyi biliyorlardı ki Murat Aksu'nun ekibi tam da var olan sorunların çözümü için oluşturulmuştu. Başarılı bir yönetime karşı ne yapabilirsiniz ki? O zaman sizi kim adam yerine koyar, "Gel kurtar bizi" derdi ki?

Tribünlerin "Yeter Demirören Yeter" çığlıklarına gelince. Ne yazık ki Genel Kongre çoğunluğu onlarla aynı görüşte değil. Korkarım taraftar aynen bağırmaya bundan sonra da devam edecek. Tabii zorla engellenmezlerse. Ya da tribünleri terk edecek. Belki de 'profesyonel taraftarlık' diye bir şey geliştirilecek. Kim bilir?

"Değiştim, değişeceğim" diyen Demirören'in Yönetim kadrosuna bakıyorum da şimdilik herhangi bir değişiklik göremiyorum. Düne kadar birbirlerine olmadık sözler sarf etmiş, hatta başkana "Beşiktaş tarihinin en kötü başkanı" sözlerini sarf etmiş isimler ortak bir amaç(!) uğruna biraraya gelivermişler. Bu ortak amaç nedir acaba? Yoksa bu bizim ısrarla savunduğumuz değişimin korkusu olmasın?

Son Söz; Bundan sonra Murat Aksu'nun ekibindeki bir isim olarak değil, tarafsız gazeteci kimliğimle tekrar karşınızda olacağım. Gazetemden aldığım izin bitti. Beşiktaş'a karşı sorumluluğumu mesleki kariyerimi riske atarak da olsa yerine getirmiş olmamın huzuru içindeyim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahanın galibi Beşiktaş

Gülengül Altınsay 06.02.2010

BEŞİKTAŞ-GENÇLERBİRLİĞİ

Genel Kongrede açılan 20 sandık Yıldırım Demirören'e Murat Aksu'ya karşı tarihi bir zafer kazandırmıştı. Tüm sandıklarda üstündü Demirören. Ve onun ifadesiyle de 20-0' lık skor Beşiktaş tarihinde ilk kez yaşılanıyordu. Yani bir anlamda Beşiktaş Kongre üyeleri Demirören'in 5,5 yıllık icraatını Beşiktaş Tarihinin en başarılı dönemi seçmişti. Ama hepimiz biliyoruz ki gerçek bu değil.

Artık seçim bitmiş bir üç yıl daha Demirören Yönetimi iş başındaydı. Ve bakalım kim haklı çıkacaktı; Demirören devam diyenler mi, yoksa Demirören yeter diyenler mi? Görecektik. Tabii gönlümüz Beşiktaş için işlerin iyi

gitmesinden yanaydı.

Ve artık 'Önümüzdeki maça bakmamız'gerekliyordu. Beklentimin dışında bir Gençlerbirliği vardı sahada. Savunmaya razı bir görüntü içinde başladı karşılaşmaya. Kartal ise defansını ileride kurmuş durmaksızın Gençler'in kalesine iniyordu. Ne var ki ceza alanı içinde kullanılan yanlış toplar, sıkışan toplar Gençleri hiç de zor durumda bırakmıyordu. Nihat'ın 7'de kaleci Serdar'la burun buruna kaldığı pozisyonun dışında ilk 33 dakikada pozisyon bile yoktu. Bu süre içinde kanatları da hiç kullanmadı Siyah-Beyazlılar. Peki Gençler? Beşiktaş kalesine indikleri birkaç cılız pozisyonla kaldılar. Nihayet 33'de aheste değil hızlı ilk atağını yaptı Kartal. Nihat'ın derinlemesine pası, Bobo'nun sıfırdan Sivok'a çıkardığı pas ve Sivok'un düzgün vuruşu Beşiktaş'ı galibiyet için umutlandırdı. O gol maçın görüntüsünü de anında değiştirdi. Beşiktaş morallendi, Gençlerin direncini kırdı. Topu alan Siyah-Beyazlı her oyuncu hiçbir dirençle karşılaşmadan kendini Gençler'in kalesinin önünde buluyordu. Bu dakikalarda ikinci gol gelse durum çok farklı olabilirdi. Dakikalar ilerledikçe rakip oyuncuların aralarındaki mesafe giderek arttı, boşluklar arttı. Yani gol kokusu vardı sahada. Biz Beşiktaş'tan ikinci bir gol beklerken belki de Gençlerin ilk ciddi şutu skoru eşitleyiverdi. Rüştü'nün öyle bir golü yememesi gerekirdi. Kalan 38 dakika mı? Bir gol için çok uzun bir süreydi. Fazla dirençle karşılaşmayan karşılıklı akınlar izledik zaten. Ardı ardına gelen Beşiktaş golleri ise Beşiktaşlı forvetlerin kalite farkını gösteriyordu herkese.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vur vur inlesin mi

Gülengül Altınsay 12.02.2010

Bu başlık, 1990 yılında *Gelişim Spor* dergisinde kullandığım başlığın aynısı. O tarihlerde Marco Van Basten gibi bir dünya starının aşırı sertlikle sakatlanması ve futbol hayatının bitmesi UEFA yetkililerini de harekete geçirmişti. Futbolun dışına çıkan sertlikleri önlemek için kurallar getirildi. Aslında istediğini normal yollardan elde edemeyince yan yollara sapma alışkanlığı, zor kullanma alışkanlığı hiç de yeni bir şey değil; ne hayatımızda, ne de futbolda.

"İki kişinin olduğu yerde faşizm başlar" diyor Ingeborg Bachmann. Yani biri ötekini tahakkümü altına almaya çalışır. İlk iki insan Adem ile Havva olduğuna göre faşizm de ta o zamanlar başlamış demek ki. Yeri gelmişken bir fıkra aktarmak istiyorum size. Adem'in yasak elmayı uzatan Havva'ya sarf ettiği ilk sözleri neymiş biliyor musunuz; "Soy da getir"! Sanırım erkeklerin tahakkümü, kadınların tahammülü tıpkı faşizm gibi ta o zamanlardan başlamış(!)

İstediğini çalışarak ve mücadele ederek kazanacağına olan inanç ne kadar azalırsa faşizan uygulamalar da o kadar artıyor. Günümüzde iyice yaygınlaşan 'Kazan da nasıl kazanırsan kazan' anlayışı nereden çıktı zannediyorsunuz? Birileri bir şekilde hep kazanıyor nedense. İşsiz ve umutsuz kesimler ise onların iktidarıyla avunuyor. Faşizmin kitle desteği de lümpenlik. Buyurun "kurtlar vadisi"ne.

Ama kazananlar ne zaman kaybetmeye başlıyor ancak o zaman amaca giden yolu, yöntemleri tartışmaya başlıyoruz... Bugün Adnan Polat'ın başlattığı "kasap oyuncular" saptaması da aynen sakatlıklardan mağdur olunca gündeme getiriliyor. Bu noktaya nasıl geldik, niye geldik kimse tartışmıyor. İsviçre Milli Takımı'na karşı yapılan ve ne yazık ki adi suç kapsamına giren, futbol oyunuyla hiç bir alâkası olmayan, şahsen benim yüzümü kızartan hareketler bugüne kadar doğru dürüst ne zaman eleştirildi ki? Eleştiren birkaç kişi neredeyse vatan haini olarak gösterilmedi mi? Teknik direktöründen futbolcusuna bugüne kadar özeleştiri yapan kimse

oldu mu?

Oysaki futbol bir oyun. Oyundan zevk almak, seyredenlere zevk vermek önemli. Kazanmak güzel bir şey ama o oyun sürecinin nasıl geçtiği de önemli. Öyle değilse maçlar oynansın bir yerlerde biz sadece sonucu öğrenelim. Ve sonuca göre sevinelim ya da üzülelim. Bazen oyunu o kadar güzel oynarsınız ki kaybederken daha çok kazanırsınız.

Çalışarak, yani futbolda top oynayarak kazanmak inancı kaybolmuşsa lümpen kültürün hâkim olması da kaçınılmaz oluyor. Kolay yoldan kazanmak, 'işini bilmek' 'büyüklük' olarak yorumlanabiliyor. Oyunun gereği sertliğin dışına çıkanlar, sahada numaradan kıvrananlar, futbolu rakibe kart göstertme oyununa çevirenler, seyirciyi ve rakibi tahrik edenler olağan karşılanıyor. Hatta "Akıllı, uyanık" diye övgü bile alıyor.

Oysa hepimiz kaybediyoruz. Kazanan lümpen görmedim daha şimdiye kadar. Bu ortamı ve anlayışları değiştirmedığımız sürece sadece skor tabelasını değiştirmek için sahada vuranlar da numaradan inleyenler de bitmeyecek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gaziantep başkanından memnun

Gülengül Altınsay 14.02.2010

GAZİANTEPSPOR-BEŞİKTAŞ

Demirören, Beşiktaş Genel Kongresi'ni alınca sanal alemde sanal haberler de hemen yayımlanmıştı. Bunlardan biri de Gaziantep halkının Demirören'in zaferini sokaklara dökülüp kutladıkları şeklindeydi(!) Çünkü onlar Demirören'in Gaziantep'e başkan olmasını değil Beşiktaş'ta kalmasını istiyorlardı. Şaka bir yana Beşiktaş, Gaziantep'ten aldığı bol rakamlı oyuncularla Gaziantep'i ihya etmişti bugüne kadar. Son transfer Tabata ise yine değerinin çok üstünde alınmasıyla sürekli gündemde kalmıştı.

Bizde nedense her şey moda haline getiriliyor. Biri bir şey yapıyor, ardından herkes aynısını tekrarlıyor. Bu durum futbolda takımların sahada dizilişleri için bile aynı. Şimdinin modası 4-2-3-1.Ve anlaşılacağı üzere her iki takım da bu dizilişle sahadaydı.

Mustafa Hoca bu kez Tello'nun yerine genç İsmail'i, Nihat'ın yerine de Holosko'yu sürmüştü sahaya. Defansın sağında Ekrem'e şans vermişti. Gaziantep defansının sağında ise Beşiktaş'tan boşu boşuna gönderilen Serdar Kurtuluş vardı. Bu maçı izleyenler sanırım Serdar'ın neden gittiğini bir kez daha düşünmüşlerdir.

Beşiktaş, defansını ileri kurmaya başlamıştı son maçlarında. Defansıya forvetinin kopukluğunu önlemek için iyi bir önlemdi bu. Ama oyunu etkili bir şekilde ileriye taşıyamadığınızda, bol top kaybıyla oynadığınızda geri tepen bir uygulamaydı aynı zamanda. Nitekim Gaziantep top ayağındayken bomboş alanlar buluyor, sıkışıp kalan hep Beşiktaş oluyordu. Eğer ilk devre Rüştü başarılı olmasa ve 39'da Serdar'ın şutu direktten dönmese skor o dakikalarda açılıp gidebilirdi. Sadece Julio Cesar, Ekrem'in 11'de alamadığı bir topu Olcan'ın değerlendirmesi sonucunda topu filelerle buluşturabilmişti.

Siyah-beyazlıların şans bulabilmesi için topu ceza alanına iyi taşıyan oyunculara ihtiyacı vardı. İkinci yarıda İsmail çıktı, Yusuf girdi. Ama hala Ernst-Fink ikilisi defansın önünde koruma kollama işini sürdürüyorlardı. Oysa

ki fazladan bir forvet oyunun rengini değiştirebilirdi. 2. yarıda skor değişti değişmesine ama golü bulan yine Gaziantep'ti. 51'de Deumi skoru 2-0'a taşıdı. Denizli beklenen değişiklikleri son 20 dakika için yaptı; Nobre ve Tello da oyundaydı artık. Ama değişen bir şey olmadı. Atı alan Üsküdar'ı geğmişti bile.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbi de ilaç olmadı

Güलगül Altınsay 22.02.2010

BEşİKTAş-GALATASARAY

Beşiktaş için ilaç gibi bir derbiydi bu. Mesela Demirören yönetimi ezeli rekabette alınacak bir galibiyeti taraftarla arasını düzeltme vesilesi yapabilirdi. Ve mesela Beşiktaş'ın ligin geriye kalan bölümüne şampiyonluk için az da olsa ümitle bakabilmesini de sağlayabilirdi. Çünkü biliyoruz, kazanılan bir derbi her şeyin önüne geğebiliyordu bu ülkede. Borç batağıymış, yanlış transferlermiş, küçülen hedeflermiş... Hemen hepsi ertelenebiliyordu rahatlıkla.

Evet, ama öncelikle bu derbinin kazanılması gerekiyordu. Kazanmak için de önce kaybetmemek. Siyah-beyazlıların klasik altılısı yine iş başındaydı tabii. Kaleciyle birlikte 7 oyuncu, Kartal'ın kalesinin koruyucusuydular. Beşiktaş'ın savunma hattında avantaj gibi gözüken bu yapı ilerde gol yollarında "Beşiktaş neden az gol atıyor, neden net pozisyonlar bulamıyor?" sorularının da yanıtıydı aynı zamanda. Gol yollarında bir tek santrafor, iki açık, bir de gol pası verecek oyuncu kalıyordu geriye. Hele rakip ilerde basar, Beşiktaş defansını geri iterse takım ortadan yarıılıyor, ilerdeki bu dörtlü yapayalnız kalıyordu. Ve sanki sorun forvet hattındaymış gibi Denizli, değişikliklerini de sürekli bu hatta yapıyor zaten. Bu kez Holosko, Tello, Ekrem üçlüsünün önüne Nobre'yi koymuştu Mustafa Hoca. Ne var ki Beşiktaş asıl değişikliği takım bütünlüğünü koruyarak yaptı. Ve rakibe yakın oynayarak yaptı. Kazanma arzusunu hırsıyla, çabukluğuyla sahaya yansıtarak yaptı. Sezonun en iyi topunu oynuyorlardı. Son vuruşlarda süren şanssızlık, biraz da beceriksizlik bakalım daha ne kadar sürecekti? Ya da Galatasaray'ın direnme gücü? 40'da Holosko'nun topunu "Kaleci Franko çizgi üzerinde tuttu" yorumunu yaptı hakem. Ve sanırım haftanın en tartışılacak pozisyonunu da yaratmış oldu. Kartal'ın baskısı maçın ikinci yarısında da sürdü. Ne var ki futbolun adaleti yok. O dakikaya kadar rakibi karşılayan durumundaki Galatasaray, Arda'yla öne geçiverdi. Ama Beşiktaş'ın çabasının bir karşılığı mutlaka olmalıydı. Gol golcülerden değil defanstan geldi. Sivok skoru belirledi; 1-1.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her yol Edirne'ye çıkıyor

Güलगül Altınsay 27.02.2010

Önce Beşiktaş, şampiyonlar Ligi'ne veda etmişti. Benim için hiç sürpriz olmamıştı. şimdi de Galatasaray ve Fenerbahçe, Avrupa Ligi'ne veda etti. Peki, sürpriz mi bu tablo? Doğrusu bir tek Galatasaray'ın daha ileriye gidebileceğini düşünmüştüm ben. Hem Avrupa tecrübesi nedeniyle hem de sezona yaptığı müthiş girişle. Ama

Nonda'yı gönderip yerini dolduramayan anlayışın Avrupa'da ancak bu kadarını yapabileceği de açıktı.

Ve şimdi hiç olmazsa bu kez neden ufkumuzun Edirne'nin ötesine geçemediğini tartışır mıyız dersiniz? Bugüne kadar yaptıklarımızı gözden geçirir, bundan böyle başka şeyler yapmamız gerektiğini de anlar mıyız? Bol keseden final palavraları sıkacağımıza, oraya gidecek uzun ve dolambaçlı yol üzerine kafa yorar mıyız?

Tribünler susturulamaz

Biraz geriye 2010'un ilk derbisine gidersek Beşiktaş-Galatasaray maçı öncesi maçın skoru kadar Beşiktaş taraftarının tavrı da merak konusuydu. Bakalım taraftar Yönetim'e muhalefetini derbide de sürdürecektir miydi?

Biz taraftarın tavrını merak edip duralım, gördük ki asıl Yönetim'in taraftara tavrı hiç değişmemiş. Yine Çarşı'nın o çok yaratıcı pankartları yoktu tribünlerde. Olura hoşlanmayacakları bir ifadeyle karşılaşmasınlar diye. Yani Çarşı'ya karşı sansür sürüyordu hala.

Herkes umutsuz

Her şey bir yana Demirören Yönetimi, yüzde 60'lık başarıyla Genel Kurul'dan çıkmış. Bu biraz olsun bir coşku yaratmaz mı Beşiktaş camiasında ve Beşiktaş tribünlerinde? Ama hayır, herkes umutsuz. İşte gördük Galatasaray maçında Beşiktaş taraftarını. Biz öyle mi bilirdik onları? Zoraki bir destek; ne şov, ne coşku. Yazık oluyor; hem Beşiktaş'a hem de taraftara...

Peki, mutsuz olsa da umutsuz olsa da takımını terk etmeyen taraftarın başkanı o sırada neredeydi? Evinde. Taraftar tepkisinden korktuğu içinmiş. Hani sadece Genel Kongre'nin kararı önemliydi? Hani taraftarın bağırıp çağırması dikkate alınmayacak kadar önemsizdi?

Çok açık ki taraftarın genel iradesini yansıtmayan Genel Kurul, Beşiktaş'ta yeni bunalımların da kaynağı aynı zamanda. Ne yazık ki böyle...

Her şeye rağmen ben bardağın dolu tarafından bakmak istiyorum. Yaşam sürekli üzümlerle geçmez ki! Zaten Başkan Demirören de, "Ben artık akıllandım" deyip durmuyor mu? Bugüne kadar akıllı olmadığını itiraf ederek. Bekleyip göreceğiz.

Denizli gol sorununa çözüm arıyormuş!

Nihayet! Sadece topla çok oynayarak rakip saha çevresinde vakit geçirerek sonuca gidilemeyeceğini görmüştür umarım. Haksızlık yapmayayım; aslında bizim gördüğümüzü Denizli de mutlaka görüyordur. Ama öncelikle kolay gol yemeyen bir takım yaratma hedefi vardı Denizli'nin. İşte o yüzden dörtlü defansın önüne Ernst'in yanına ikinci bir sağlam(!) oyuncu olarak Fink'i getirdi. Bir de kanatları tıkamak için bir fazla defansif oyuncu konulduğunda Beşiktaş kaleci ile birlikte sekiz oyuncusuyla kalesini korur hale geldi. Geriye kalıyor üç oyuncu; bunlar hem gol yollarını açacak hem de gol atacaklar. Mümkün mü?

Ama asıl sorun toplu savunma toplu hücum yapabilecek bir takım oluşturabilmekte. Özellikle de orta alanda

oyunu iki yönü oynayabilen oyuncular belirleyici. Tek yönlü oyuncularla hep bu tarz eleştirileri yapar dururuz. Bir tarafı kapatırken diğer tarafı açarız. Bir türlü takım bütünlüğünü oluşturamayız.

Sonuçta iş geliyor transfer döneminde seçilen oyuncuların özelliklerine. Yani doğru transfer yapmaya. O da biliyorsunuz bizde yok. Öyleyse sonuçların hiç birinde sürpriz de yok.

* * *

Avrupa hüsrانından geldik Beşiktaş'ın transfer isabetsizliğine... Her yol bizde, ne yazık ki, Edirne'ye kadar çıkıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimiz Tello'yuz

Gülengül Altınsay 28.02.2010

KAYSERİSPOR-BEŞİKTAŞ

Kayseri'de Cangele ve Saidou gibi çok önemli iki oyuncu yoktu. Ama Beşiktaş için hiç fark etmiyor. Denizli rakip söylemiş, böyleymiş dikkate almadan defansif önlemlerinden vazgeçmiyor. Bu kez ofansif özellikli oyuncu olarak sadece Bobo ve Tello'yu sahaya sürmüştü. Toraman'ı arka dörtlünün önüne yerleştirmiş, sağına Fink, soluna Ernst' i koymuştu. İlerdeki üçlü Ekrem, Bobo ve Tello'dan oluşuyordu. Bobo'yla Tello sürekli yer değiştirerek oyuna başladılar. Biz 'ilerdeki iki kişi nasıl gol bulacak?' derken yanıt Tello'dan geldi. Hem de çok çabuk. Daha iki dakika bile dolmamıştı ki Tello, "Bana güvenin, yeter" dercesine Beşiktaş'ı öne geçirdi. Kolundaki siyah bandıyla gökyüzünü göstererek golünü Şili'deki depremzedelere adadı. Keşke takım arkadaşları da onun acısına ortak olup hiç olmazsa birer siyah bant taksaydı.

Siyah-beyazlılar bol defansif oyunculu yapılarına rağmen nasıl maça egemen oldular pekiyi? Gol yollarında etkin olmalarının nedeni orta alanda sert basıp hızlı derinlemesine paslarla ileri çıkmalarıydı. Top kendilerindeyken 4-1-2-3'e dönüyor, Toraman savunmanın önünden fazla ayrılmazken, Fink ve Ernst dikine ileri çıkıyordu. Top rakipteyken ise bu kez 4-1-4-1 e dönüyor, Tello ve Ekrem orta alana kayarken Beşiktaş rakibe oyun kurma fırsatı vermiyordu. Tam biraz fazla geriye yaslanmaya başlamışlardı ki yine günün adamı Tello çıktı sahneye. İlerde bastı, Bobo'yu harika bir topuk pasıyla gördü ve Kayseri savunmasını oyundan düşürüverdi. Ekrem 30'da topla buluştuğunda artık 2. golü bulmak çocuk oyuncağına dönmüştü.

İkinci yarıda Kayserispor, oyunu Beşiktaş yarı alanında oynamaya çalıştı. Bu dakikalarda ya Kayseri bir gol bulacak ve karşılaşmanın heyecanı artacak, ya da Beşiktaş kontra atakla bir gol daha atacak ve maçı tamamen bitirecekti. Fakat gördük ki Kayseri'nin üç pas üst üste yapacak hali yoktu. Ama uzun bir topta Beşiktaş savunması ağır kalınca Makakula, 81'de farkı bire indirmeyi başardı. Ne var ki zaman tükenmişti artık. Ve hem duygu hem futbol bakımından Tello'nun maçı olan karşılaşmadan Kartal üç puan çıkarmasını bildi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimiz Tello'yuz

Gülengül Altınsay 28.02.2010

KAYSERİSPOR-BEŞİKTAŞ

Kayseri’de Cangele ve Saidou gibi çok önemli iki oyuncu yoktu. Ama Beşiktaş için hiç fark etmiyor. Denizli rakip şöyleymiş, böyleymiş dikkate almadan defansif önlemlerinden vazgeçmiyor. Bu kez ofansif özellikli oyuncu olarak sadece Bobo ve Tello’yu sahaya sürmüştü. Toraman’ı arka dörtlünün önüne yerleştirmiş, sağına Fink, soluna Ernst’ i koymuştu. İlerdeki üçlü Ekrem, Bobo ve Tello’dan oluşuyordu. Bobo’yla Tello sürekli yer değiştirerek oyuna başladılar. Biz ‘ilerdeki iki kişi nasıl gol bulacak?’ derken yanıt Tello’dan geldi. Hem de çok çabuk. Daha iki dakika bile dolmamıştı ki Tello, “Bana güvenin, yeter” dercesine Beşiktaş’ı öne geçirdi. Kolundaki siyah bandıyla gökyüzünü göstererek golünü Şili’deki depremzedelere adadı. Keşke takım arkadaşları da onun acısına ortak olup hiç olmazsa birer siyah bant taksaydı.

Siyah-beyazlılar bol defansif oyunculu yapılarına rağmen nasıl maça egemen oldular pekiyi? Gol yollarında etkin olmalarının nedeni orta alanda sert basıp hızlı derinlemesine paslarla ileri çıkmalarıydı. Top kendilerindeyken 4-1-2-3’e dönüyor, Toraman savunmanın önünden fazla ayrılmazken, Fink ve Ernst dikine ileri çıkıyordu. Top rakipteyken ise bu kez 4-1-4-1 e dönüyor, Tello ve Ekrem orta alana kayarken Beşiktaş rakibe oyun kurma fırsatı vermiyordu. Tam biraz fazla geriye yaslanmaya başlamışlardı ki yine günün adamı Tello çıktı sahneye. İlerde bastı, Bobo’yu harika bir topuk pasıyla gördü ve Kayseri savunmasını oyundan düşürüverdi. Ekrem 30’da topla buluştuğunda artık 2. golü bulmak çocuk oyuncağına dönmüştü.

İkinci yarıda Kayserispor, oyunu Beşiktaş yarı alanında oynamaya çalıştı. Bu dakikalarda ya Kayseri bir gol bulacak ve karşılaşmanın heyecanı artacak, ya da Beşiktaş kontra atakla bir gol daha atacak ve maçı tamamen bitirecekti. Fakat gördük ki Kayseri’nin üç pas üst üste yapacak hali yoktu. Ama uzun bir topta Beşiktaş savunması ağır kalınca Makakula, 81’de farkı bire indirmeyi başardı. Ne var ki zaman tükenmişti artık. Ve hem duygu hem futbol bakımından Tello’nun maçı olan karşılaşmadan Kartal üç puan çıkarmasını bildi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tello, Giovani ve Bizim ‘çocuk’lar...

Gülengül Altınsay 04.03.2010

"Tello satılmalı ve yabancı kontenjanı açılmalı", "Tello zaten ne oynuyor ki"... Böyle diyenler ellerini kaldırsın desem şu medya mensubu arkadaşlarım arasında acaba kaç kişi elini kaldırır. Acaba kaç kişi "Ben yanılmışım, pardon" diyebilir. Peki, "Giovani de kimmiş, Galatasaray'ın futbolcusu olamaz" diyenler ellerini kaldırsın desem kaç kişi yanıt verir bu talebime? Sanırım sadece birkaç kişi utanıp ellerini kaldırır ama yanıtları da çok bildiktir: "Böyle oynasınlar, biz de onları eleştirmeyelim."

Gerçekten bu gibi, güne, saate göre değişen ve ancak maç bittikten sonra yapılan yorumlardan fena halde sıkıldım. Malumun ilânı, yani herkesin zaten gördüğünü çok derin analiz gibi tekrarlamak gibi şeyler bunlar... Hiç ama hiç değişmeden aynen devam ediyor. Futbolcuları en olumsuz tarafından, daha hiç tanımadan, hiç mi hiç zaman vermeden eleştirmek iyi yorumculuk oluyor, işten anlamak oluyor. Futbolcu tüm bu olumsuz ortama rağmen yorumcuyla yanılttı mı hemen keskin bir "u dönüşü" yapıyor. İş daha da ileri götürenler de var: "Biz böyle eleştirmeseydik, kendine çeki düzen vermez, gezer tozardı. Futbolcunun ensesinden sopayı eksik etmeyeceksin..." Bu sopa meselesi daha çok kadınlar için söylenirdi galiba ya neyse.

Sergen'in Beşiktaş'ta ilk dönemlerini anımsıyorum. Basın tribününde hamisi durumunda kalmıştım. Sergen'le ilgili bir laf eden dönüp bana bakardı; tepkimi görmek için. Bir dönem sanırım tek başıma Sergen savunucusu durumunda kalmıştım çünkü. Daha tam olgunlaşmadan, takıma tam yerleşmeden yapılan yıkıcı eleştirilerle Sergen'in yok olup gitmesi en büyük korkumdu o zamanlar. Çünkü sağ olsun bu konuda kendisi de kendisine yapmadığını bırakmıyordu. Yine de içten ve dıştan yıkıcı darbelere rağmen Sergen şanslıydı, kendisini kabul ettirebilmişti.

Diyorum ya olumsuz eleştiriden çok hoşlanıyoruz. Ama o futbolcu bir maç herkesin de kabul edebileceği ölçüde başarılı olunca da yaptığımız tüm eleştirileri unutup, en büyük alkışı biz yapabiliyoruz.

Tello Kayseri maçında takımı sırtlayan en başarılı oyuncusuydu Beşiktaş'ın. Hatırlayın Denizli'nin Beşiktaş'a ilk geldiği ve takımın oyununu birden değiştirdiği o Gençlerbirliği maçının da kilit adamı Şililiydi. Ve aynen Kayseri maçındaki gibi oynamıştı... İyi de bir oyuncunun yeteneği ve kapasitesi bir maçtaki performansı mı ölçülür? Tello bir dahaki maç iyi oynayamazsa bu kez yine satılması gerekenler listesine mi girecek? Futbol tek başına oynanan bir oyun değil ki. Futbolcunun başarısında pek çok faktör var. Birlikte oynadığı takım arkadaşları kadar rakip oyuncuların performansı da çok önemli.

Biliyorsunuz ne futbolcular geldi gitti Türkiye'ye. Sadece o takımdaki başarısına bakarsak mesela Anelka da iyi bir oyuncu değildi o zaman.

Giovani mesela. Çok genç ve yetenekli bir oyuncu. 17 Yaşaltı Dünya Şampiyonası'nın yıldızı... Barcelona'da Messi ve Bojan'ın arkasında kalmış. Şanssız bir dönem atlatmış. Bundan sonra atılım yapma olasılığı var. Üstelik onu tanıyan Rijkaard'ın yönetiminde artık. Ne olup ne olmayacağı belli olmuş 30 yaşında bir futbolcu değil en azından.

Ama biz ne yaptık; daha ilk günden "Bundan bir şey olmaz" dedik. Ne var ki aynı Giovanni Kasımpaşa karşısında çıkardığı oyunla tüm kafaları karıştırıverdi. Unutmadan ben Giovanni ve Jo ile ilgili eleştirimin yine arkasındayım. Benim de "u dönüşü" yaptığımı sanmayın. Galatasaray'ın Avrupa Ligi'nde devam edebilmek için Nonda'yı göndermemesi gerekirdi. Yeni futbolcuların takıma uyum sağlama döneminde en önemli Avrupa maçlarını oynamamalıydı. Bu vahim bir strateji hatasıdır. Cim Bom Avrupa defterini kapattı bu yüzden. Ama alınan oyuncular iyi mi dersiniz; Evet iyiler ve her geçen gün daha da yararlı olacaklar. Ne var ki Giovanni yarın bir maçta etkili olmayabilir. O zaman bu futbolcuyla hemen harcayacak mıyız?

Evet, iş yine geliyor bilgiye, araştırmaya, düşünmeye... Futbolu kendi bütünselliği içinde analiz etmeye çalışmaya... Bir futbolcu ile ilgili bilgi edinebilmek artık çok kolay. Çalışmadan, araştırmadan, kafa yormadan yapılan yorumlar ancak günlük olabiliyor.

Bu memlekette en zor şey genç futbolcu olmak. Hele yerliyseniz... En az Giovani kadar yetenekli Semih "genç futbolcu" olarak kulübeden emekli olacak. Çok yazık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Don't wait for good football'

Gülengül Altınsay 24.03.2010

Ne zaman ki sezon sonuna yaklaşıyor hemen herkesten şu cümleyi duyarız: "Bu saatten sonra bizden iyi futbol beklemeyin." Hiç ama hiç mana veremediğim bir ifade. Ve nedense kimsenin de sorgulamadan futbolun derin anlamı olarak kabul ettiği bir ifade. Antrenörünün, futbolcusunun, yorumcusunun devamlı tekrarladığı bir ifade. Ve hatta sezdirmemeye çalışsalar da 'güzel futbol' oynama derdinden kurtulmuş olmanın mutluluğu içinde kullandıkları bir ifade... Benimse her seferinde "acaba bir şeyi mi kaçıyorum. Ne de olsa ayağı topa değmemiş bir insanım" diye düşünüp taşınıp anlamaya çalıştığım bir ifade.

Ama hayır. Artık bir açıklama borçları var bana. İyi futbol nedir, kim oynamakta ve kim bu saatten sonra puan toplamanın derdine düşüp vazgeçmekte?

Yoksa ben şunu mu anlamalıyım; Sezon başında tüm takımlar başlarında antrenörleri olmak üzere iyi futbol oynamaya çalışırlar, puan almak pek dertleri değildir, nasıl olsa lig uzun bir maratondur. Güzel güzel oynarlar bir süre. Ama puanlar da uçup gitmektedir. Sonra birden karar değiştirirler; artık kazanmak zamanı gelmiştir. İyi futbol kazanma yolunda ayaklarına bağ olduğu için kötü oynayarak kazanma derdine düşerler. Buna da herkesin anlayış göstermesi beklerler.

"Don't expect good football from us after this hour."**

Düşünün Dünyanın neresinde böylesine açıklamalarla karşılaşabilirsiniz? Mesela Ferguson, Wenger, Benitez, Ancelotti biraraya geliyor ve bir basın açıklaması yapıyor: "Arkadaşlar Premier Lig'de sona yaklaşıyoruz. Bu yüzden kazanmak için iyi futboldan vazgeçiyoruz. Bu saatten sonra kimse bizden iyi futbol beklemesin." Kulağa ne kadar komik geliyor değil mi?

Şunu anlarım: Ligin sonu yaklaştıkça gerilim artar, futbolcuların da gerilimi artar. Bu da sahaya hırçınlık, tahammülsüzlük şeklinde yansır. Ama hiçbir takım sezon sonu geldi diye teknik-taktik kapasitesini kaybetmez, futbolunu daha aşağıya düşürmez, daha kötü defans yapmaz, daha kötü atak yapmaz. Tabii ki gerginliğin ve adrenalin yükselmesinin etkisi olacaktır. Ama bunun hep olumsuz yönde olacağını kim söylüyor? Fazladan salgılanan adrenalinin motivasyonu arttırması daha çok olası değil mi?

Diyelim Man. United bizim Süper Lig'imizde oynuyor. Soruyorum size sezon sonu hangi özelliğini yitirerek çıkacak sahaya? Hızını mı, ahengini mi, top tekniğini mi, yoksa hırsını mı? Neyini? Tam tersine her bir şeyi daha iyi yapmak için uğraşacak finalin ucu göründükçe. Tıpkı bir maraton koşucusu gibi son metrelerde yeteneklerini daha fazla kullanacak. Unutmamak gerekir ki kazanmak için futbolu zaten iyi bilmek, gereklerini yerine getirmek şart. Kötü futbolla bir maç iki maç alırsınız, bireysel yeteneklerinizle de yine birkaç maç

alabilirsiniz. Ama uzun vadede futbolu iyi oynayan kazanır. Tabii burada iyi futboldan kastım üç adamı çalılımlamak, röveşata atmak falan değil.

Güzel futbolu kim kaybetmiş

Bize mahsus bu açıklamaların hepsi aslında eksikliklerin bir bahanesi sadece. Gündük profesyonelliğimizin bir tezahürü. Ne yani sezon başı öylesine tribünleri memnun etmek için oynayacaksın, hele de sadece skoru önemseyen bir ülkede yapacaksın bunu, sonra sezon sonuna yaklaşıncı puan alma derdine düştüğün için güzel futboldan vazgeçmek(!) zorunda kalacaksın. Bunu da üzülerək kamuoyuna duyuracaksın. Biz de hepimiz inanacağız öyle mi?

Ben kendi adıma söyleyeyim; hiç inanmadım, şimdi de hiç inanmıyorum bu gerekçelere. Ve gülemiyorum bile... Sizin kötü futbolunuzu kim seyretsin!

* İyi futbol beklemeyin.

** Bu saatten sonra bizden iyi futbol beklemeyin.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanani olmayan maç

Gülengül Altınsay 11.04.2010

Futbolcular için hep söyleriz ya acaba Mustafa Denizli de sözleşmesini yeni uzatmış moralli biri olarak performansını daha da artırabilir miydi? Şaka bir yana artık sürprizler bitmişti Beşiktaş'ta. Buna biraz da sakat oyuncuların çokluğu neden olmuştu tabii, Mustafa Hoca elindeki kalifiye tüm oyuncuları orta alana toplamıştı. İlerde Bobo yalnız değildi hesapta ama yanındaki Holosko da top rakipteyken orta alan kalabalığına karışıyordu. Daha da önemlisi Ferrari'nin yokluğunda uygulanan üçlü savunmanın ki geçen hafta pek beğenilmemişti yine tercih edilip edilmeyeceğiydi. Evet, bu yeni uygulama Trabzon'a karşı da devam ediyordu. Kaptan İbrahimlerle birlikte Sivok geri üçlüyü oluşturuyordu bu kez. Ne var ki orta alandan aldıkları Ernst ya da Ekrem takviyeleriyle dörtleniyorlardı çoğu zaman. Orta alanı kalabalık tutulan bu oyunda çemberi kırma çabaları skoru değiştirebilecekti ancak. Rüştü 23'te tek başına kopup gelen Trabzonsporlu Umut'un ardı ardına iki net pozisyonunda öylesine başarılıydı ki o dakika maçın kaderini değiştiren1 numaralı oyuncusu olmaya da adaydı. Fakat kader! Sakatlandı Rüştü ve çok iyi başladığı maçı bırakmak zorunda kaldı. Bu arada sanılmasın ki Beşiktaşlı oyuncular hiç zorlayamadılar Trabzon kalesini. Zorladılar zorlamasına da yeterli olmadı bu. Toraman ve Holosko son vuruşlarda başarılı olamayınca skor da değişmedi ilk yarıda.

Beşiktaş kadrosuna baktığımızda gol pası verecek oyuncu olarak Yusuf vardı bir tek. O da karşısındaki Serkan'ın çabukluğuyla istediğini yapamadı. Ve gözler hep Tello'yu aradı. Tello'suz Beşiktaş'ın işi zor.

Kartal'ın mutlaka alması gereken bir maçı bu. Bu yüzden taraftar dozunu giderek artırarak destekledi takımlarını. Hani mümkün olsa inip sahaya golü de atacaklardı. Artık defansif önlemlerin kalktığı sadece gol atmaya hedeflenmiş dakikalar geldi. Topu alan rakip kaleye yöneliyordu kolayca. İşin garibi daha çok pozisyon bulan galibiyeti kaçırın taraf Trabzon'du bu son dakikalarda. Ne var ki direktten dönen toplar, penaltı tartışmaları sonucu değiştiremeyecekti. Çünkü bu mücadelenin kaderinde gol yoktu bir kere.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Aşkımız size değil'

Gülengül Altınsay 15.04.2010

Beşiktaşlı Beşiktaşlı olmaktan vazgeçebilir mi? Ya Fenerbahçeli, Galatasaraylı, Trabzonlu... Vazgeçemezler tabii. Ne kadar kusurları olursa olsun aşkla bağlandıkları takımlarına bağlılıkları devam edip gider ömür boyu. Aşkları bazen ölesiye mutlu eder onları bazen de ölesiye mutsuz. İşler istedikleri gibi gitmediğinde bir yandan kahrolur bir yandan da cezalandırılması gereken bir suçlu ararlar acı içinde. Duruma göre suçlu 'futbolcuların ruhsuzluğu' olur, duruma göre antrenörle 'dokular uyuşmamıştır' bir türlü, duruma göre hakemler takımı yakmıştır... Ama tüm bunların hiçbirisi onları kulüplerine duydukları aşktan vazgeçiremez. İşte bu gerçek tüm kulüp yöneticilerinin en büyük kozu olur hep. Kulüp tarihinin en kötü yönetimi bile olsalar bilirler ki taraftar stadyuma yine gelecektir, taraftar yine takımlarını destekleyecektir. Yani taraftar taraftarlığına devam edecektir. Ve yönetim tribünlerde takımını destekleyen taraftarın coşkusundan kendine pay çıkarmaya devam edecektir. Onlar da sonuçta o taraftarın aşkla bağlandıkları takımın yöneticileri değil midir? En kötü yönetimler bile bilir ki üç gün beş gün geçer, hele de bir iki iyi sonuç alınmışsa sahada taraftar dikkatini yönetimden sahaya çevirecektir.

Taraftar zorlanıyor

Taraftarlık duygusundan sonuna kadar yararlanan yönetimler sadece bununla yetinmezler tabii. Dikkatleri kendilerinden öte farklı yönler çevirmek en iyi bildikleri iştir. Bir maçta yanlış karar vermiş hakem, o hakemi atayan MHK, taraflı buldukları medya mensupları olabilir bu yönler. Özellikle de ezeli rakipler arasındaki rekabeti kullanırlar. Taraftar kendi yönetimi hatalı bile olsa taraf tutmaya zorlanır. Kayıtlara küfürleriyle geçen başkanını bile savunmak durumunda bırakılır.

Yönetim işaret eder, taraftar tepkisini gösterir. Ki o taraftar belki de kendi yönetimine tavırlıdır. Ama ortak düşman karşısında doğal bir ittifak kurulmuştur. İşte bu durum en kötü kulüp yönetimlerinin bile can simidi olur.

Şampiyonluk zora girince

Lafı fazla uzatmaya gerek yok. Taraftar-yönetim çelişkisi en fazla Beşiktaş'ta yaşanıyor son dönemlerde. Yönetimi kötü yönetiminden ötürü protesto eden Beşiktaş taraftarı yine de tribünleri dolduruyor, takımlarını en coşkulu bir şekilde destekliyor. Ama Yönetim, başarısızlık durumunda olası tepkilere karşı önlemlerini şimdiden alıyor. Başkan Demirören ligin en kritik anlarının yaşandığı şu günlerde Beşiktaş'ın şampiyonluk ümidinin azalmasıyla birlikte bizzat yurtdışına çıkıp transfer çalışmalarını başlatıyor. Amacına uygun olarak bunlar gizli yapılmıyor tam tersine basında bol bol yer alıyor. Telefonlarımıza kadar gönderilen haberlere göre ünlü işadamı Massimov'un maddi destek sözüyle Chelsea'den Deco ve CSKA Moskova'dan Milos Krasic için transfer girişimleri yapılıyor. Kulübü kişilere muhtaç etmekten utanılmadığı gibi bu bir beceri örneği gibi gösterilebiliyor. Ve dikkatler bu sezondan çekilip gelecek sezonun olası flaş transferlerine yönlendirilmeye çalışılıyor.

Yine hakem bahanesi

Şu zor günlerde hemen imdada yetişen bir başka olay da Fenerbahçe derbisine Beşiktaş'ın istemediği bir hakemin Hüseyin Göçek'in atanması. Mağduriyet hali yaratmak ve taraftarı Beşiktaşlılık kimliğiyle yanına çekmek için biçilmiş kaftan. Artık hedefte sahaya çıkan takımın her halinden birinci derecede sorumlu Yönetim yok; hakemler var, MHK var, Federasyon var. Yani kendileri dışında herkes var.

Taraftarın kötü kaderi de burada başlıyor zaten. Sürekli ikilemler arasında kalmak zorunda bırakılıyor. Bir yanda taraftarı olduğu kulübün başında istemediği, beğenmediği ama Genel Kurul’ca defalarca seçilen Yönetim, diğer tarafta canları gibi sevdikleri kulüplerinin arması, renkleri. Ve işte taraftar “Aşkımız size değil, renklere” derken bu arada kalmışlığını ne güzel ifade ediyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maçın analizi: Kadiköy’de sürprizi Beşiktaş yapar

Gülengül Altınsay 18.04.2010

Çok ilginç ve çok belirleyici bir derbi bu. Beşiktaş kazanırsa sadece Beşiktaşlıları sevindirmeyecek. En başta Bursalılar, sonra da Galatasaraylılar en az Beşiktaşlılar kadar sevinecek siyah-beyazlıların kazanmasına; Bursa şampiyonluk yolunda şu anda kendisine en yakın rakibi olan Fenerbahçe’yi, Beşiktaş’la Galatasaray’ın yanına, aşağıya itecek ve zirvede daha bir rahat olacak, Galatasaray ise şu anda ümitsiz gibi gözüken şampiyonluk umudunu ezeli rakipleriyle eşitlemiş olacak en azından. Ne var ki Bursa’nın Galatasaray’la ve Beşiktaş’la oynanacak birer maçının olduğunu da unutmamak gerek. Bu arada Bursa’nın ligin son maçını kendi sahasında Beşiktaş’la oynayacak olması da ilginç olan bir başka durum. Bakalım neler göreceğiz, neler yaşayacağız daha?

Bugün oynanacak olan derbide “kim galibiyete daha yakın?” diye sorarsanız eğer ben ‘kağıt üzerini’ bırakıp, sürpriz yapıp “Beşiktaş” diyeceğim. Çünkü Mustafa Denizli de “kaybedecek neyimiz var?” diye düşünüp daha ofansif, sürprizli bir kadro çıkarabilir ve Daum’u şaşırtabilir. Zaten tümüyle teknik direktörlerin becerilerini gösterecekleri bir derbi bu. Daum, Türkiye’yi iyi anlamış bir insan. Her şeyden önce kaybetmemenin önemini biliyor. Yine kontrollü oynatacak takımını ve Alex gibi adamlarıyla gol fırsatları yakalamaya çalışacak. Emre’ye bağlı oyun sistemi Fenerbahçe’yi ağırlaştırıyor ve göbekten hücumla zorluyor. Bu da Beşiktaş’ın avantajı olabilir. Fakat Kartal’da Ekrem’in olmaması önemli bir eksik. Ekrem taktik yönü yüksek, ancak yokluğunda takıma katkısı anlaşılabilen bir oyuncu çünkü.

Beşiktaş kaybederse mi? Bursa ve Fenerbahçe arkalarına bakmadan zirve yürüyüşüne devam ederler; Bursa biraz önde, Fenerbahçe biraz arkada. İleriki haftalarda oynanacak olan Galatasaray-Bursa ve Bursa- Beşiktaş maçları ise kendi şampiyonluklarını değil ama Bursa’nın ya da Fenerbahçe’nin şampiyonluklarını etkiler ancak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keşke hepimiz Ernst olabilsek

Gülengül Altınsay 24.04.2010

Alışık olmadığımız bir şekilde sessizce başını önüne eğip sahayı terk etti Ernst. Biz tribünde onun neden kırmızı kart görmüş olduğunu anlayamamıştık. Ve eğer haksız yere atılıyorsa neden hiç itiraz etmeden ama biraz şaşırarak sahayı terk etmesini de. Çünkü biz böylesine tablolara hiç alışık değildik.

Bizim bildiğimiz, futbolcu dediğin haklı olsun haksız olsun hakemin kararına itiraz eder. Gerçi bazen durum aşıkârsa hakeme tepki göstermeyen oyuncu da olur. Hatta böylesi ender durumlarda yorumcular da “Bakın zaten futbolcular da hiç ses çıkarmadı” der, kararın sağlamlasını yaparlar. Anlayacağınız hemen herkes itirazlarla haklılık arasında bir paralellik kurar.

Ancak “Ağlamayan çocuğa meme verilmez” atasözünü kendilerine şiar edinmiş olmalılar ki, sürekli ağlıyor bizim futbolcular. Ne de olsa çok bağırın, baskı kuran, tehdit eden bir şekilde istediğini yaptırıyor bu ülkede. Yaptıramayacağını bilse bile bu yolu denemek zorunda hissediyor kendini. Taraftar baskısı, yönetim baskısı, her neyse... O baskıyı sürekli üstünde hissediyor.

Haklı ya da haksız olman kimin umurunda

Sadece futbolcular mı? Futbolun en yetkilisinden en sıradan taraftarına anlayışlar pek farklı değil; ne kadar güçlüysen ne kadar baskın çıkarsan o kadar kazanabilirsin. Haklı ya da haksız olman fark etmez. Bir oyunda hile ile güç elde etmenin, oyun dışı yollardan baskın çıkmanın bir değeri var mı? Buna aldıran kimse yok.

Öyle olduğu için de sahada rakibine haksız kart göstertmek için numara yapanlar, penaltı almak için artistlik yapanlar, zaman geçirmek için numaradan yerde yatanlar, rakibinin sinirini bozup oyundan düşürmek için küfür edenler, itip kakanlar prim yapıyor. Ve yapmaya da devam ediyor. Çünkü onlar hiç olumsuz eleştiri almadıkları gibi bir de övülüyorlar; “Akıllı” oluyorlar, “Uyanık” oluyorlar, “İşbilir” oluyorlar. Hele yabancı takımlarla maç yapılıyorsa yorumcular için bizim çocukların yaptığı her hile mubah oluyor, “aferin” alıyor.

Çünkü “akıllı” ve “uyanıklar” için önemli olan tek şey o maçı almak, başka da hiç bir şey değil. Mesela İsviçre maçını hatırlayın. Emre Belözoğlu’nun tekmeleri, agresifliği, en son Fenerbahçe-Beşiktaş maçında Bilica’nın her türlü rezilliği yapması, hemen hepsi bunun içindi; sadece kazanmak.

Bugün sana yarın bana mı?

Nasıl olsa kazanmak her şey bu ülkede. Farklı düşünenler mi var? O zaman iş ya milli meseleye dönüştürülür; “Yoksa siz bizden değil elin yabancısından yana mısınız?” tehdidiyle karşılaşsınız... Ya da iş takımlar arası rekabete indirgeniverir. Hemen takım gözlükleri takılır, daha da fenası takmayanlar da takmış muamelesi görür. Haksızlığa uğrayan da haksızlık yapan da kısır bir çekişmenin içine itilir. En fazla “Canım bugün sana yarın bana” gibi son derece ‘felsefi’ uzlaşmacı bir yorumla kapatılmaya çalışılır konu. Aslında kapatılan, üstü örtülen adalettir, adalet duygusudur. Oyunun ta kendisidir.

Zaten asıl sorulması gereken soru da bu. Biz gerçekten adil oyundan, adil yarıştan mı yanayız? Biz gerçekten futbolun, futbolcunun namuslusundan mı yanayız?

Yıllardır değişmeyen tabloya bakılırsa hayır, biz kalite ve adalet istemiyoruz. Biz sadece skorların da, adaletsizliklerin de bizden yana olmasını istiyoruz. İtirazlarımız hep buna. Mesela rakip lehine haksız penaltı verilmişse bize neden verilmediğine üzülüyoruz. Rakip futbolcunun tekmesi kartsız kalmışsa bizim futbolcumuzun tekmesinin kart görmesine hayıflanıyoruz.

Arsene Wenger’i de anlayamayız

İşte o yüzden biz mesela Arsene Wenger gibi futbol adamlarını hiç anlayamayız. Takımı Arsenal’ın kupa karşılaşmasında sırf centilmenliğe aykırı golle galip gelmesini içine sindiremeyip maçı yeniden oynamayı talep etmişti. Bu talebi ve kabulünü kavrayamaz bizim zihinler. Bizim zihinler mesela Rizespor-Fenerbahçe maçının

bitmesine beş dakika kala yapılan hakem hatasını kural hatasına çevirip maçı tekrarlamayı kavrır. Hem de 'güçlü' Fenerbahçe'nin istediği zamanda ve yeni transferleriyle. Bizim zihnimiz Ernst'in haksız yere atılmasına rağmen saygılı bir şekilde sahayı terk etmesine bir mana veremez. Bizim zihnimiz Emre Belözoğlu'nun hakemin yardımcısı gibi her şeye karışmasını, 'hırsıyla' etrafa saldırmalarını anlar. Emre'nin dirsek yemediği halde suratını tutarak yerde kıvranmasını, Ernst kırmızıyı görünce birden ayağa fırlayıp iyileşmesini anlar. Bizim zihnimiz Liverpool'dayken Fowler'ın lehlerine verilen penaltı üzerine koşarak hakeme, "Penaltı değildi" diye itirazını anlamaz, bizim zihnimiz haksız penaltı alma ustası oyuncularımızı anlar...

İşimize nasıl geliyorsa...

Biz Dünya Kupası'nda Hakan Ünsal'ın attığı top ayaklarına geldiği halde yüzünü tutarak yerde kıvranan Rivaldo'yu linç ederiz ama aynı şeyi bizim futbolcumuz hele bir milli maçta yapsa oralı olmayız. Hadi Ernst ile Emre'nin yerlerini değiştirin; o kart Emre'ye gösterilseydi ne kıyametler kopardı bir düşünün. Bir de Macaristan maçında konuk oyuncu Gera'yı hatırlayın; hakem ona yapılan açık penaltıyı vermemiş, üstelik oyuncuya aldatmadan dolayı ikinci sarıyı göstermişti. O da Ernst gibi itiraz etmeden sahayı terk etmişti. O zaman olayı nasıl yorumlamıştık?

Evet, Emre olmak çok kolay bu ülkede. Mesele Ernst olabilmekte.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursa vazgeçmiyor

Gülengül Altınsay 02.05.2010

Sanki Bursaspor şampiyonluğun en kuvvetli adaylarından biri değil. Sanki lig tüm heyecanı ile devam etmiyor. Sanki her şey bitmiş sıra gelmiş transferlere. Ve o malum kulüpler pazara çıkmışlar gözden geçiriyorlar Bursalı oyuncuları; acaba hangisini alsak diye. Baksanıza lig daha bitmeden Bursa'nın parlayan tüm oyuncuları kapış kapış. Yok Volkan'ın Beşiktaş'a transferi bir telefona bakarmış, yok Ozan çoktan yeni Galatasaray'ın listesindeymiş...İnsaf gerçekten insaf. Ve biraz olsun saygı.

Tüm bunlara inat Bursalı taraftarlar yine coşkuyla takımlarının arkasındaydılar. Ama akıllarının en azından bir kısmı İstanbul'daki rakiplerinin maçlarında kalarak. Mesela Fenerbahçe'nin gol bulduğu dakikada müthiş bir sessizlik çöktü tribünlere. Neyse ki çabuk toparlandılar, hele de Bursa golü bulduktan sonra harika görüntüler verdiler. Tabii ki özellikle Fenerbahçe'nin puan kaybı çok iyi olurdu Bursa için. Olurdu da öncelikle yapılması gereken önlerindeki maça bakmak ve Kayseri'den üç puan almak değil miydi?

Ve takımlar çıktı sahaya. Bir de baktık ki Sercan gibi bir forvet yoktu Bursa'da. Anlaşılan biraz çekingen başlayacaktı oyuna Bursa. Kaybedecek bir şeyi olmayan rahat olan taraf ise Kayseri'ydi doğal olarak. Ne dersiniz deyin şampiyonluk stresi germişti Bursalı oyuncuları. Karşılaşmaya tutuk başlamalarını, ancak gollerden sonra açılmalarını başka nasıl açıklayabiliriz yoksa?

Neredeyse pozisjonsuz geçen dakikaların ardından yine de erken geldi gol. 21’de Turgay, Ali Tandoğın uzun topunu iyi değerlendirdi. Golden sonra tam oyun yine sıkıntıya giriyordu ki bu kez penaltı yetişti Bursa’nın imdadına. 37’de Ivankov’un kullandığı penaltı Bursa takımını da taraftarını da çok rahatlattı. Ve adeta o dakikada maçı bitirdi. Bursa zaten duran topları hareketli, hızlı ve kalabalık kullanıyor. İyi bir avantaj bu.

Ne var ki Kayseri’nin oyunu bırakmaya niyeti yoktu. İlk devre bile bitmeden iki oyuncu değişikliğine gitti. Ve ikinci devreye de istekli başladılar. Özellikle Cangele ve Makukula ikilisi gol atma isteklerini ma boyunca hiç kaybetmediler. 54’te Ivankov, Makukula’nın ayağından çok net bir pozisyonu öndü. Ve sonuçta yine daha çok isteyen taraf kazandı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gözlüklerim pembe bugün

Gölengöl Altınsay 07.05.2010

Nasıl olmasın? Tıpkı eski günlerde olduğu gibi iki büyük takımın taraftarları tribünleri yarı yarıya doldurmuş. Coşku içinde takımlarını destekliyor. Ve hiçbir olay çıkmıyor ne ma öncesinde ne de ma sonrasında. Üstelik bu maçı alan kupayı alacak. Yani telafisi olmayan bir karşılaşma bu. Demek ki oluyormuş. Demek ki rahat bırakıldıklarında, insan yerine konduklarında futbolseverler de karşılığını verebiliyormuş.

Protokol tribününde kazanan takımı olgunlukla kutlayan Aziz Yıldırım’ı da alkışlıyorum. Tabii Fenerbahçe’yi de... İngiltere’de kulüplerin başarı listesine Kupa finalisti de yazılır. Gelecek hafta Fulham ile Atletico Madrid arasında UEFA Avrupa Ligi finali oynanacak. 130 yıllık Fulham’ın tarihindeki en büyük başarısı ise İngiltere’de 1975 FA Cup finalidir örneğin.

Fenerbahçe’nin bu kadar kupa finali oynaması da büyüklüğünü gösteriyor. Rekoru bozan değil, rekoru kıran takım büyüktür çünkü. şenol Güneş’in dediği gibi finale gelemeyen, final maçını oynamayan takımlar var. Ve yine üzerine şaka yapılan takım büyüktür. Fenerbahçe’nin büyüklüğü yüzünden Türkiye Kupası’na ilişkin şakalar da hep onun üzerine yapılıyor. Kupa hasretiyle ilgili benim en hoşuma giden, “Fener kupayı aldığında şanlıurfa ‘şanlı’ değildi!”

arşı yine Taksim’deydi

şanlıurfa’daki ortamı izleyince aklıma 1 Mayıs kutlamaları geldi nedense. Kanlı 1 Mayıs 1977’den sonra yıllarca korkulan Taksim kutlamaları yine korkuların ne kadar boş olduğunu gösterdi. Çünkü orada da insanlara insanca davranıldı ve tepkiler de insanca oldu. Geçmiş yıllarda 1 Mayıs’ta Taksim’e girmenin imkansız olduğu koşullarda bile “arşı” bayrağını meydana diken bir grup Beşiktaşlı yine oradaydı. Ama bu kez hiç zorlanmadan.

Anlaşılan Beşiktaşlıların 1 Mayıs kutlamaları Taksim’le sınırlı kalmamış. Taa Küba’ya gitmişler, orada da Beşiktaş bayrağıyla 1 Mayıs’a katılmışlar; Halkın Takımı olarak. Beşiktaş’ın ligde ümidi kalmayınca ne yapsınlar başka kutlamalarda teselli arıyorlar herhalde diyorum ama tabii ki şaka bu. Tam tersine futbolun sadece futbol olmadığını, sadece sahada oynanan 90 dakikayla sınırlı olmadığını, insanın olduğu her yerde siyasetin de olduğunu gösteriyorlar bize. Ve umut veriyorlar.

Çölde vaha görmek gibi

Saha içinde hep numara yapıp rakibine kart göstertmeye çalışan oyuncuların şikayet edecek değilim. Ne güzel ki tersi örnekleri de yaşıyoruz. Az da olsa. Zaten farklı şeyler az olmaz mı? Kasımpaşasporlu Koray Avcı mesela. Geçen hafta Sivassporlu rakibi Mehmet Yıldız'ı kırmızı kart görmesin diye hakemin önünden çekti kurtardı. Çölde vaha görmek gibi bir şeydi bu. Tamam, futbol sert bir oyun. Topa girerken rakibe de dalarsın. Hatta bazen hırsına yenilir olmayacak şeyler de yaparsın. Bunlar bir yere kadar kabul edilebilir, oyunun doğasından sayılabilir. Benim itirazım sahte davranışlara. Takımına avantaj sağlamak için hakemi aldatan sahada adaletsizliğe neden olan davranışlara. Oyunu çirkinleştiren davranışlara.

Biz yine güzelliklere devam edelim bence. Ziraat Türkiye Kupası'nı alan Trabzonspor'un hocası Şenol Güneş var sırada. Çok üzerinde durulmadı ama karşılaşma sonrası son derece alçak gönüllü bir konuşma yaptı Şenol Hoca. En önemlisi de "Kupayı almış olmamız ligdeki başarısızlığımızı örtmez" sözleriydi. Oysaki bizim bu güne kadar yaşadıklarımız hep göstermiştir ki kulüp sorumluları başarısızlıklarını bir şekilde örtme derdindedirler her sezonun sonunda. Kupayı almışsın bundan daha iyi bir bahane olabilir mi? Hem de Trabzonspor gibi hiçbir zaman azla yetinmeyen camiaya karşı. Teşekkürler Şenol Hoca. Siz de Türkiye'ye futbol çölünde bir vaha gibisiniz.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnönü'de son görüş

Gülengül Altınsay 08.05.2010

Aslında Beşiktaş için her şey 30. hafta alınan Fenerbahçe mağlubiyetiyle bitmişti. Gerisi teferruattı artık. Kalan maçlara heyecan katmak da daha çok Mustafa Denizli'nin maharetine kalmıştı. Transfer mevsimi yaklaşırken kadronun yeniden gözden geçirilecek olması silahıydı Hoca'nın.

Beşiktaşlı taraftarlar İnönü'deki bu son görüşe yine de beklenenin üstünde ilgi göstermişlerdi. Ve başladılar mesajlı şarkılarına. Öncelikle ezeli rakiplerine dokundurmalar. Fenerbahçe'ye Urfa'daki kupa finalini hatırlattılar, sonra da yönetimin transfer politikasına yön vermek istediler. Anlaşılan artık Galatasaray'dan da Fenerbahçe'den de futbolcu istemiyorlar. Sanki bir takımın formasını giyen futbolcu illa o takımın taraftarı olurmuş gibi. Profesyonellikle saf taraftarlık arasındaki fark bu olsa gerek. Çok başarısız bir sezonun ardından bile "Bazen sevinç, bazen keder, Beşiktaşlı olmak yeter" demek için de takımına karşılıksız aşık olan taraftar olmak gerekir ancak. Mücadele başlamış, sahada 22 futbolcu mücadele ediyor ama taraftarın umurunda değil. Onlar tribünde kendi oyununu oynuyor, sezonun özetini çıkıyor sanki.

İlk 45 dakika bittiğinde akılda kalan sadece Fink'in sonra Nihat'ın arka arkaya rakip kaleyi zorladığı pozisyonlardı. Bir de genç Rıdvan'ın içimizi burkan sakatlanma sahnesi... Beşiktaş ligin en az gol atan takımlarından biri. Topla çok oynamak, karşı on sekize çok girmek önemli değil. Orada ne yapıyorsunuz, o önemli. Sanki ilk kez bir araya gelmişler gibi on sekiz önünde ne yapacaklarını bilmiyorlar. Gol çözümleri yok. İşte kısır sezonun özeti bu.

Gençlere ancak iddia kaybolduktan sonra görev vermek de kadro verimsizliğinin özeti... O zaman sakatlık ve cezalardan yakınmaya hakkınız yok. Yöneticiler ise takım diye bir şey kalmamışken flaş transfer yapıp taraftarla barışma derdinde. Yani değişen bir şey yok. Bu anlayışlar gelecek sezon için baştan kaygı verici.

İkinci 45 dakikaya hızlı başlayan taraf ise Manisa'nın siyahbeyazlılarıydı. Sonra Beşiktaşlı forvetler son çareyi çok adamla değil az adamla ama hızlı gitmekte buldular. 69'da Nihat hızlı çıkınca İsmail'in pasını gole çevirdi. Hemen sonra 71'de İbrahim Üzülmez soldan aktı, telaşlanan Hüseyin kendi kalesine gol atarak Beşiktaş'ı 2-0 galibiyete taşıdı. Keramet hızlı ve dikine oynamakta. Ne var ki bu sezonun Beşiktaş'ı yavaş oynadı. Bu da sezonun başka bir özeti.

Ve daha 90 dakika bitmemişti ama taraftar futbolcularına tek tek teşekkür etmiş uğurlamıştı bile.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gönüllerden lig şampiyonluğuna

Gülengül Altınsay 17.05.2010

FENERBAHÇE-TRABZONSPOR

Bursa'da şampiyon daha belli değildi ama Bursalılar sanki şampiyon gibiydiler; öylesine gururlu, öylesine mutlu, öylesine coşkulu. Haftalardır süre gelen olumsuz söylentiler Bursalıları bir yandan üzerken bir yandan da şampiyonluğun olası kaybına karşı bir teselli de olmuştu sanki. Takımlarını "Gönüllerin şampiyonu" yapmışlardı bile. Bakalım final haftasında Bursa 'gönüllerin şampiyonluğu'ndan resmî şampiyonluğa ulaşabilecek miydi?

Maç başladı. Ve biz topu Beşiktaş yarı alanında izlemeye başladık daha çok. Bursa oynayan, Beşiktaş ise karşılayandı bu dakikalarda. Ne var ki öyle aman aman bir pozisyon da yaratamadı Bursalı oyuncular. Bir tek 13'te Sivok'un ceza alanı içinde "elle kesme mi yoksa ele çarpma mı" tartışması yaratan pozisyonu vardı. O kadar. Karşılaşma öyle heyecansız ve zevksiz geçerken Saraçoğlu'ndan iki gol haberi geldi ardı ardına. İlkinde kahrolundu, ikincisinde ise havalara uçuldu. Trabzon Fenerbahçe karşısında 1-1'i yakalamıştı. Tribünlerin coşkusu sahaya yansdı her halde. Bu kez Bursa'da ardı ardına iki gol oldu. İki golde de İ. Toraman'ın hatası vardı. 32'de İ. Toraman'dan önce davranan Sercan topu arkadaşı Batalla'ya uzattı. O da filelerle buluşturdu topu. 44'te ise Ali Tandoğan'ın kestiği topa Sercan'dan daha önce hamle yaptı İ.Toraman. Ne var ki bu hamle kendi kalesine golle neticelenince Bursa skoru 2-0'a getirdi.

İkinci yarıya 2-0 üstün ve şampiyon gibi girdi Bursaspor. Beşiktaş ise bir kere kanattan gelmeyi denedi Necip'le ve skoru 87'de 2-1'e getirdi. Bursa ise her zamanki gibi oyunu iki yönlü ve basit oynadı. Takım oyununu öne çıkardı. Bursaspor'un oyunundaki istikrarda takım ve diziliş istikrarı da etkiliydi. Son dakikalar bitmek bilmiyordu bir türlü. Ama sonunda bitti.

Bursaspor gönüllerin şampiyonluğunda ligin şampiyonluğuna terfi etti. Benim gönlümün şampiyonu Trabzon oldu. Bu arada komlo teorisyenleri de fena şapa oturdular. FB'li Volkan'ın yediği golden rahatsız olacaklar çıkacak mı?

Tebrikler Bursaspor. Tebrikler Trabzonspor. Bu sene kupalar Anadolu'da. Bu arada bu tarihi yazıyı yazmak da bana nasip oldu

Quaresma Godot'yu bile geçti

Gülengül Altınsay 01.06.2010

Papatya falına devam; Quaresma geliyor, Quaresma gelmiyor, geliyor, gelmiyor... Beşiktaşlı yöneticiler Quaresma'ya gidiyor, dönüyor, bir daha gidiyor bir daha dönüyor. Bizim başımız döndü ama onların başı bir türlü dönmüyor. Nihayet Başkan Demirören yöneticilerine Güney Amerika'dan sesleniyor; "Ben gelmeden hareket etmeyin". Hadi bakalım sil baştan.

Biliyorsunuz sezon bitmeden başlamıştı Quaresma transferi tartışmaları. Beşiktaş'ın her açıdan başarısız geçen sezonu değerlendirmeye bile alınmamış, tüm dikkatler Quaresma'ya çevrilmişti böylece.

Meselenin geçmişi de var. Quaresma'yı taraftar istiyordu sözde. Başkan, Portekizliyi alıp taraftarla barışacak, rahat rahat İnönü'ye gelip maç izleyecekti. "Profesyonel taraftar liderleri"nin (!) bulduğu dâhiyane bir barış açılımıydı bu.

İyi de Quaresma nasıl bir insandır, hangi yapıda bir oyuncudur, şöhretinin olması Beşiktaş için yeterli midir, hangi derde derman olacaktır? Maliyeti nedir?... Ne bilen var ne de soran var bu vakte kadar.

107 yıllık en köklü kulübümüzün hipnotize olmuş gibi bir tek futbolcu için bu kadar çırpınması biraz komik biraz da üzücü değil mi? Cebinden para verecek diye ortalarda dolaşan, bu arada da bol bol reklamını yapan acemi futbol şube sorumlularının hali de pek acıklı değil mi? Menajerlerin oynacağı olmuşlar, fiyat yükseldikçe yükseliyor. Tabii asıl acıklı olan futbolumuzun ve Beşiktaş'ın hali... Çünkü bu gösteriş transferleri için ödenen para kulübün, dolayısıyla futbolseverin cebinden çıkacak. Bu işlerin sorumluları paralarını alıp çekip gidecekler.

Quaresma henüz gelmedi ama doğrusu bana gına geldi; "Quaresma Bey gelse ne olur gelmese ne olur?" durumundayım yani. Türkiye'ye kimler geldi kimler geçti. Yararlı olanlar, bugün bile özlemle anılanlar hep şöhretli oyuncular mıydı? Tam tersine uzun araştırmalarla tesbit edilmiş, takıma yarar sağlayacağına karar verilmiş, üstelik ücretleri de hiç yüksek olmayan oyunculardı pek çoğu. En tipik örneği de Beşiktaş'ın yüzüncü yıl şampiyonluğunda önemli katkısı olan Guinti'ydi.

Ne var ki bizim yönetim anlayışımız farklı biliyorsunuz. Amaçlar farklı çünkü. Amaç bir an önce geçen sezonun perişanlığının üstünü örtmek. Amaç taraftara şöhretli bir oyuncu sunarak biraz zaman kazanmak. Sonra nasıl olsa başarısızlık durumunda bahaneler hazır. En hafifi 'doku uyuşmazlığı'. Daha olmadı "Biz Quaresma gibi bir oyuncu getiriyoruz, hoca değerlendiremiyorsa ne yapalım". Ya da "Hoca istedi aldık" bahaneleri.

Bu arada Denizli gibi akli başında bir antrenörün iki yıldır takımında doğru dürüst oynamayan, her transfer görüşmesinde fiyatını arttıran bir oyuncuyu çok fazla istediğini de sanmıyorum şahsen. Üstelik mevcut kadrodaki futbolcuların ücretleri doğru dürüst ödenmezken.

Yeniden Quaresma'nın kendisine dönersek; haksızlık etmeyeyim, tabii ki Quaresma ismi olan bir oyuncu. Ama bu kadarı yeter mi? Yetmez. Benim görüşüm tek başına Quaresma'nın Beşiktaş'ın şu anki yapısında dertlere derman olamayacağı yönünde. Her şeyden önce tam bir takım oyuncusu değil. Daha çok kendine oynayan bir oyuncu. Takım arkadaşlarını motive edebilecek lider özellikli bir oyuncu da değil. Yani bir Zago değil, Guinti değil, İlhan Mansız değil, Sergen değil...

Ancak şöyle olur. Sizin zaten iyi işleyen bir takımınız, takımınızın da lider oyuncularını vardır. Yapmak istediğiniz sadece takımın kalitesini ve gücünü arttırmaktır. İşte o zaman kendi işini yapan kaliteli bir oyuncu olarak Quaresma alınabilir. Ve işte o zaman Quaresma iş yapabilir.

Aslında Quaresma sadece bir örnek. Bizim Quaresma üzerinden anlatmak istediğimiz değişmeyen çarpık transfer politikası. Hâlâ kulüp yöneticileri şov peşinde. Hâlâ kendilerini kurtarma peşinde. Quaresma olsa olsa işte bu anlayışın simgesi olur.

Bu sezon Bursa'nın şampiyonluğu belki biraz akıllarını başlarına getirir diye düşünüyordum... Ne gezer.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fiyasko yedinci kez sahnede

Gülengül Altınsay 04.06.2010

Aslında her şey 31 ocakta Demirören Yönetimi'nin yeniden seçilmesiyle başlamıştı. Çünkü Demirören seçimi kazanabilmek için her kesimden bir adam almış, bir tür koalisyon oluşturmuştu. Üç gün öncesine kadar birbirlerini en ağır sözcüklerle eleştirenler, hayatta biraraya gelmeleri mümkün gözükmeyenler birleşivermişlerdi. Tabii bu arada Yönetim içinde futbol bilgilerini göstermeye çok hevesli üyeler de vardı. Ve bunların rahat durmayacağı, yeni bir hoca ve flaş transferler isteyecekleri de açıktı. Zaten daha ilk günden itibaren Mustafa Denizli'ye muhalefet etmeye başladılar. Başlarını Serdal Adalı ve Cengiz Zülfiaroğlu'nun çektiği bu muhalefet, özellikle son iki ay içinde en üst seviyeye ulaştı. Yabancı hoca aramaya başlayanlar oldu. Samet Aybaba ismini ısıtanlar oldu. Ne ki koşulsuz isteyen kadar koşulsuz istemeyeni vardı Aybaba'nın. "İsmi olan" bir yabancı arayışı çok önceden başlamıştı. Bu isim Shuster'di.

Bu süreçte bir tek Başkan Demirören Denizli'nin arkasındaydı.

Bu arada Denizli muhaliflerine yardım eden bir şey oldu; Hoca ciddi sağlık problemi yaşamaya başladı. Ayrıca iyi başlamayan sezon, herhangi bir sürprize yer vermeyerek kötü bitmişti. Koşullar Denizli'nin aleyhindeydi.

Tam bu noktada Başkan Demirören devreye girdi ve Toplu Yönetim imzalı basın bildirisi yayımladı. Amaç Denizli'yle güven tazelendiği konusunda kamuoyunu ikna etmektir. Sonrası Allah kerimdir. Öncelik, "Denizli gidiyor" söylentilerini durdurmaktır.

Hatta Hoca'nın sözleşmesi bir yıl daha uzatıldı. Yapılan bu resmî protokol kafalara geçmişte eski teknik direktörlerle yapılan ama sonra feshedilen anlaşmaları getirdi. Zira Denizli, Demirören Yönetimi'nin altı yıl içinde anlaştığı altıncı teknik direktördü. 30 Mayıs 2004 Genel Kurulu'nda kongre üyelerine Matthaus'la anlaştığını söylemişti. Ama Matthaus'la anlaşmazlık o daha Türkiye'ye bile gelemeden oluşmuş, hemen ardından büyük bir şovla Del Bousque getirilmişti. Sonra Rıza Çalımbay, Tigana, Ertuğrul Sağlam Beşiktaş'ın teknik direktörleri oldular. Ertuğrul Sağlam daha Beşiktaş'ta ikinci sezonuna yeni başlamışken 8-0'lık Liverpool mağlubiyetinin de etkisiyle gönderildi. Sırada Denizli vardı. Ertuğrul Sağlam'dan devraldığı Beşiktaş'ı ayağının tozuyla şampiyon yaptı. Ama bu kredi ancak bir sezon yetmişti Denizli'ye. Başarısız geçen 2009-2010 sezonu onun da sonu olmuştu anlaşılır. Beşiktaş'ta teknik adamlar istikrarsızlığı tavan yapmıştı ama bu süreçte Başkan Demirören istikrarlı bir şekilde teknik adamlarının arkasında(!) durmuştu. Demirören'in "Del Bousque'nin arkasındayız", "Çalımbay'ın arkasındayız", "Ertuğrul Sağlam benimle geldi, benimle gider" sözleri hâlâ hafızalarımızda çünkü.

Olaya biraz da Mustafa Denizli cephesinden bakalım. Denizli Beşiktaşlılığını her zaman her yerde açıkça belirten bir Beşiktaşlı her şeyden önce. Eminim kariyerinin en mutlu yıllarıdır Beşiktaş'ta geçirdiği yıllar. Tüm zorluklarına rağmen. Zaten Beşiktaş taraftarı hem de başarısız geçen bu sezonun ardından Denizli'ye içtenlikle sevgilerini sundu. Bağrına bastı. Ama Denizli Beşiktaş'ta rahatsızdı; özellikle transfer politikası konusunda. Mesela espiyle anlatılan Tabata transferi. (Başkan Denizli'yi arıyor ve "Tabata'yı aldık" diyor. Denizli'nin yanıtı: "Niye?")... Şimdi de Quaresma transferi sırasında yaşananlar rahatsız etmişti Denizli'yi.

Denizli'nin en fazla rahatsız olduğu konu, Beşiktaş futbolcularının ücretlerini alamıyor olmasıydı. Yönetim her seferinde ücret arttırarak Quaresma peşinde dolaşırken diğer oyuncular burada paralarını bekliyordu. Ve yakın çevresine Denizli'nin "Oyuncularımın parası 15 hazirana kadar ödenmezse giderim" dediği konuşuluyordu. Beşiktaşlı duruşu diye bir şey varsa en hakikisini göstererek... Her şeyden önce Denizli'ye büyük geçmiş olsun. Zaten Denizli ağızla kuş tutsa fazla bile kaldı Beşiktaş'ta. Böylesi bir istikrarsızlık ve kargaşa ortamında.

Şimdi Demirören Yönetimi'nin yedinci teknik direktörü olarak Schuster ismi gündemde. İş zaten çoktan halledilmiş. Schuster Beşiktaş Yönetimi'ne uygun olur. Çünkü o da istikrardan hoşlanmıyor(!) Hocalığına diyecek yok ama bir yerde iki yıldan fazla kalmamış bugüne kadar. Yönetime ve oyuncuya göre değil kafasındaki sisteme göre oynatan bir teknik adam. Anlaşılan o ki Quaresma transferi yattığına göre Schuster'le meşgul olacağız bundan böyle. Yani boş kalmayacağız... Sonra o da sezon ortasında gidecek ama kalan parasını almayı ihmal etmeyecek... Her defasında fiyaskoyla biten bu oyun bir kez daha sahnelenecek.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş Afrika'dan şimdi doğar

Gülengül Altınsay 11.06.2010

Kıtalararası ilk milli maç, 1902'de ev sahibi Brezilya'nın Güney Afrika'yı 5-0 yenmesiyle başlamış.

İşte o Güney Afrika şimdi 2010'da Dünya Kupası'nın ev sahipliğini yapıyor...

Dünya futbolunun patronu Sepp Blatter'in seçim yatırı mıymış, ülkede güvenlik sorunu varmış...

Geçin bunları...

Bence fazlasıyla hak ediyor bu düzenlemeyi Güney Afrikalılar...

O kadar farklı dili, o kadar farklı kabileyi ve etnik kökeni ortak kimlik içinde yaşattıkları için.

Futbolu rekabetçi yanıyla değil bir oyun olarak gördükleri için.

En büyük eğlencelerinin futbol olduğu için.

Ben buna bakarım. Erkek milli takımına 'bizim oğlanlar' anlamında 'Bafana Bafana', Kadın Milli takımına da 'bizim kızlar' anlamında 'Banyana Banyana' diyen bir ülke sevilmaz mi?

Hatırlarsınız, Dünya Kupası'na ev sahipliği yapma şansını elde ettiklerinde tüm Güney Afrika ne çok sevinmişti. Mutluydular ama daha çok da gururlu.

Elde bir tek vuvuzela kalmış

Ne var ki dünyanın futboldan ve kupasından başka gerçekleri de var. Daha şimdiden pek çok Güney Afrikalı hayal kırıklığı yaşıyor.

Stat yapımı sırasında zorla ellerinden alınan ucuza kapatılan arsalar mı dersiniz, ortalama bir Güney Afrikalı için bile çok pahalı olan maç biletleri mi dersiniz...

Bir tek geriye geleneksel çalgıları vuvuzela kalmış gibi gözüküyor. Onu da son anda kurtardılar zaten.

Yaptığı müthiş gürültü bir yana silah gibi kullanılabileceği düşüncesiyle FIFA, vuvuzela'yı yasaklamayı düşündü.

Sonra tepkileri göze alamadı.

Özellikle maçların son çeyrek dakikalarında vuvuzelaların sesi dayanılmaz oluyor.

Laf aramızda, o dakikalarda televizyonun sesini kısmak zorunda kalacağız galiba. "Ama olsun. Tek tipleştirmeye karşı bir durum en azından" diyordum ki internetten vuvuzela satışlarının başladığını öğreniyorum. Tanesi beş sterlin.

Anlaşılan G. Afrika'da bir tek yerli halk kullanmayacak vuvuzela'yı.

Meksika Dalgası gibi dünyaya yayılırsa yandık ki ne yandık!

Afrika eğlenmek istiyor ya ben?

Ama yine de her şeye rağmen Afrika eğlenmek istiyor futbolla.

Sonuç ne olursa olsun vuvuzelalarını çalmak, rengârenk giyinmek, maç sırasında bile oynayıp dans etmek istiyor.

Peki, ben bir futbol tutkunu olarak ne istiyorum, ne bekliyorum bu Dünya Kupası'ndan?

Öncelikle şunu söylemeliyim ki öyle maç sırasında alakasız şeyler yapmak hiç bana uymaz.

Afrikalılar gibi dans etmek, tuttuğum takım gol yese bile gülüp oynamaya devam etmek gibi.

Çünkü futbol benim için çok daha ciddi bir şey. Futbola dair pek çok ciddi beklentim var.

Sonra itiraf ediyorum, Dünya Kupası'nda Türkiye'nin olmaması biraz da iyi oldu.

Gereksiz gerilmeler yaşıyacaktım yoksa. Futbola futbolun penceresinden değil Türkiye'nin illaki kazanması penceresinden bakılmasına tanık olacaktım.

Her zaman hatırlatıyorum ya, "Her şeyin bir kötü yanı olduğu gibi bir de iyi yanı mutlaka vardır."

Messi durdurulamasın

Ben her şeyden önce bol gollü maçlar izlemek istiyorum.

Mesela Messi'yi durdurmaya çalışanlar değil de Messi başarılı olsun istiyorum. Lugano, "Messi nasıl durdurulur biliyorum" demiş 4-4-2'ya verdiği röportajda. Lugano'nun yöntemleriyle Messi'nin durdurulmasını katiyen istemiyorum. "Görürse durdurur", o da ayrı ... Futbolcular centilmen olsun, böylece de gözümüze hoş görünsünler istiyorum.

Görüntü deyince formaların da iyi dizayn edilmiş olmasını istiyorum.

Sahaya baktığımızda iki takımın formalarının birbiriyle uyumlu olmasını hoş renk kombinasyonları oluşturmasını da istiyorum.

Mümkünse takımların renk uyumlarına göre gruplanmasını istiyorum.

Ayrıca kim iyi oynarsa kim hak ederse onun kazanmasını istiyorum. Tekme, çekme, küfür görmek istemiyorum.

Elle atılan golleri de haksız penaltıları da hatta penaltı atışlarıyla kazanılan maçları da istemiyorum.

Takımlardan çok oyuncuları tutuyorum ben.

Mesela en çok Torres'i seviyorum. Sonra Messi'yi, Drogba'yı, Etoo'yu, van Persie' yi izlemek istiyorum.

Sadece forvetleri değil orta alanda, defansta da sevdiğim oyuncuların neler yapacağını merak ediyorum.

Xabi Alonso mu, Frank Lampard mı, Xavi Hernandez mi, Steven Gerrard mı yoksa Daniel de Rossi mi daha fazla parlayacak sabırsızlıkla bekliyorum.

Arjantin'e yeni bir virtüöz geliyor: Javier Pastore... Oynasa da seyretsem diye bekliyorum...

Takımların başarısında en çok orta alanın önemli olduğunu biliyorum çünkü. Bu yüzden de İspanya, İngiltere ve Brezilya'nın şansının daha çok olduğunu da.

Karşılaşmalarda en iyilerin, en parlayanların defans oyuncularından çıkmamasını ummakla birlikte Brezilya'nın kaptanı Lucio'nun, İspanya'dan Gerard Pique'nin ve Arbeloa'nın, Fransa'dan Partice Evra'nın, İngiltere'den Ashley Cole ve Glen Johnson'ın atağa katkılarını da merak ediyorum doğrusu.

Ya kaleciler? Hele de takımdan farklı kıyafetleri içinde boylu poslu kaleciler? Hollanda'nın Stekelenburg'u, İtalya'nın Buffon'u, Brezilya'nın Julio Cezar'ı... Onların performansını da çok merak ediyorum.

"Beatles'tan sonra en iyi grup" Ne var ki Dünya Kupası, futbol takım oyunu en başarılı olana gidecek. Ama futbolda şansın da önemi var kuşkusuz.

Baksanıza İngiltere'nin içinde bulunduğu gruba. İngilizler şanslarının farkında. Bunu ifade etmekten de hiç gocunmuyorlar. Ve hatta şu espriyi yapıyorlar: "Beatles'tan sonra İngiltere'nin gördüğü en iyi grup."

Favoriler hep kazansa, fikstüre göre İngiltere-Brezilya, Arjantin-İspanya yarı finalleri var ufukta. Ama futbol bu. Güneş her zaman Doğu'dan doğmuyor. Bakalım Afrika ufkundan neler doğacak?

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uruguay'dan işlem tamam

Gülengül Altınsay 23.06.2010

Biri iki kez bu kupayı kaldırmış Uruguay, diğeri bu kupayı iki kez düzenlemiş Meksika. Ve ikisi de Amerika kıtasını temsil ediyorlar. İşte bu iki takım şimdi birbirlerinin kaderini belirleyebilecekti. Bir beraberlik ikisini de gruptan çıkarmaya yetecekti aslında. Aynı dakikalarda bir başka statta oynayan grubun diğeri iki üyesi G.Afrika ve Fransa'nın kaderleri de Uruguay-Meksika mücadelesine bağlanmıştı. Tüm olasılıklar düşünüldüğünde bile Uruguay ve Meksika daha şanslı görünüyordu ama ikinci olanın B Grubu'nun birincisi Arjantin'le eşleşecek

olması Meksika'yı galibiyete zorlayacaktı doğal olarak. Kim gruptan çıkar çıkmaz hemen karşısında Arjantin'i görmek isterdi ki?

Zaten biz tüm bu hesapların içinde boğulurken baktık ki Uruguay da Meksika da takır futbol oynuyorlar; ne hesap, ne kitap, ne eveleme ne geveleme. Hızlı ve dikine oynadılar. Orta alanı az paslarla çabuk kat ettiler. Birbirlerinin ritmini durdurmaktansa birbirlerine uymaya çalıştılar. Topa rakipten önce sahip olmaya gayret ettiler. Modern futbolda savunmanın ancak hızlı ve hareketli olabileceğini de kanıtladılar. Bu da bol pozisyonlu bir oyun çıkardı ortaya. Bu arada diğer maçtan da gol haberleri gelmeye başlamıştı. İlginç olan gollerin G.Afrika'dan gelmesiydi. Anlaşılan Fransa, hesabı kitabı çoktan bırakmış bavullarını bile hazırlamıştı.

Maçın ilk gol denemesi 6'da Suarez'den geldi. Ama nasip 43. dakikayaymış. Uruguay 1-0 öne geçti böylece. Gol maçın bütününe uygun, az adamla, uzun ve hızlı paslarla geldi. Tıpkı Inter'in golleri gibi. Oysa ki o dakikaya kadar en büyük fırsatı Meksika yakalamıştı; 22'de Guardado'nun şutu üst direktten dönmüştü. Şimdi çanlar Meksika için çalmaya başlamıştı. Ve Uruguay'ın o tek golü zevkli maçı yavaşlattı ne yazık ki. Çünkü Meksika'nın çabası yetmedi buna. Artık Meksika averajla gruptan çıkmaya da, sonra Arjantin'le karşılaşmaya da razıydı. İsteddiği de oldu.

AĞA TAKILANLAR

» Koltuğunu Dünya Kupası'ndan sonra Laurent Blanc'a devredecek olan Raymond Domenech, son maçında kazanarak teknik direktör Michel Hidalgo'nun 41 galibiyetlik rekorunu kırmak istiyordu ama olmadı.

» Fransa'nın Dünya Kupaları tarihinde Avrupa dışında en son gol atan oyuncusu Manuel Amoros idi. Yer Meksika, yıllar 1986 gösterirken gelen bu golün manası büyüktü. Fransa şampiyon apoletiyle geldiği 2002'yi de fileleri havalandıramadan tamamlamıştı. Bu vakitten sonra Avrupa dışında gol atmayı başaran ilk futbolcu Malouda oldu.

» Peru'da düzenlenen 2005 Dünya 17 Yaş Altı Futbol Şampiyonası'nda şampiyon olmayı başaran Meksika takımından Giovani Dos Santos, Carlos Vela, Hector Moreno ve Efrain Juarez, Güney Amerika ekibinin 2010 Dünya Kupası kadrosunda da bulunuyorlar.

» Meksika, 1978'den bu yana katıldığı beş Dünya Kupası'nda grup aşamasında hiç elenmedi.

» Thierry Henry, Fransa'nın en çok Dünya Kupası müsabakasına çıkan oyuncusu olma rekoruna ortak oldu. 17. kez sahaya çıkan Fransız golcü, başarılı kaleci Barthez'i yakaladı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sambacının intiharı

Gülengül Altınsay 03.07.2010

Doğal bir Brezilya hayranlığımız vardır bizim. En katı milliyetçimiz bile Brezilya formasını giymekte bir beis görmez. Ama artık o topla cambazlık yapan sambacılardan eser yok.

Aslında 1994'ten beri yok. Zamanın hocası Parreira alışılmışın dışında defansif oynatmıştı. Yine o zamanın takım kaptanı ve defansif orta sahası Dunga kupayı havaya kaldırırken basın mensuplarına "Bu size" deyip küfürü basmıştı.

Dunga şimdi bu kez teknik direktör olarak takımının başında. Geri dörtlünün önüne, savunmayı sağlamlaştırmak için iki düz defansif oyuncu koyuyor. Altılı beton defans. Ofansif zenginlik ileriye atılan toplara ve öne koşu yapan kanat beklere kalıyor. Buyrun yeni Brezilya'ya; daha doğrusu "anti- Brezilya"ya.

Hollanda da özellikle 80'lerden sonra farklı etnik kökenlerden futbolcuları milli takımda toplamış, total futbolu rengârenk yapmıştı. Taraftarıyla da içimizi ısıtıyordu Portakallar. Ama onlar da değişime uğradılar. Tıpkı Brezilya gibi geride 6 savunmacıyla oynuyorlar. Bu da size "anti-Hollanda."

Peki sonuç? Ne kadar savunmacı koyarsan koy, defans o kadar gerideyse ve ağırsa hiçbir önlem işe yaramıyor. Daha 10. dakikada Robinho uzun bir ara pasını çok iyi kullanınca Brezilya 1-0 öne geçiverdi. Ardından Hollanda ha bire gol aradı. Uzun toplanlarla ya da aheste paslaşmalarla...

Brezilya ise esas olarak 1-0'a yattı. İkinci gol işini kontratağa bıraktı. Son hareketlere gelince Kaka, Robinho gibi Brezilyalı oyuncuların genetik yapısı taktik disipline ağır basıyor. Yani ellerinde değil; topla bir başka dans ediyorlar. Durağan futbolu gizleyen tek şey bu zaten.

Aman ne güzel. Katı savunmanın savunma olmadığını bir kez daha gördük ikinci yarıda. F. Melo 53'te kendi kalecisini marke ederek topu ağlarına yolladı: 1-1. Ve Portakallar baktılar ki Brezilya gol yiyebiliyor açık oynamaya başladılar. Vuvuzelalar yükseldi, sıkıcı oyun şenlendi. Ardından gollendi; 68'de Hollanda, Sneijder'in kafa-smaçıyla ağları bulan bir voleybol golüyle öne geçti. Brezilya geriye düşünce hırçınlaştı ve on kişi kaldı. Ama Hollanda bundan yararlanamadı. Hollandalılar 2-1 öndeyken bile hiç zaman geçirmek için yerlerde yatmadılar. İşte size farklı bir oyun ahlakı. Ödülü ise yarı final oldu.

Dunga'nın bu kez gazetecilere sallayacak, penaltılarla kazanılmış bir kupa gibi mazereti de yok.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müjde, yeni bir şampiyonumuz olacak

Gülengül Altınsay 08.07.2010

Geriye sadece Avrupalılar kalmıştı. Ne Sambacılar, ne Tangocular vardı ortada. Ve ne Şili, ne Uruguay ne de canım Gana. Hakemler bile Avrupalıydı. Hani vuvuzelaları da duymasak kendimizi Avrupa şampiyonasında zannedebilirdik. Öyleyse "futbolun lokomotifi Avrupa'dır" diyebilir miydik? Belki. Ama böylesi tek maçlı eleme sisteminde üstelik rakiplerin farklı farklı olduğu koşullarda kazananlar ne derece' daha iyi' olarak değerlendirilebilirdi ki?

Almanya 2008 Avrupa Şampiyonasından sonra iki yılda gençleşirken olgunlaştı. İspanya ise Real Madrid ve Valencia takviyeli Barcelona gibiydi. Beklediğimizin aksine ağır ve renksiz bir futbolla turnuvaya başladılar. Ama kadroları uyumlu ve kaliteliydi. 1-0'larla da olsa buralara gelmeleri zorunluluktan sanki.

Almanya'nın dizilişi kağıt üzerinde 4-2-3-1'di ama oyun içinde dikine çok yer değiştiriyorlardı. Ne var ki dün gece Khedira Xavi'yi, Schweinsteiger de Xavi'ye desteğe geleni rakibi takip etti daha çok. Lahm sağ kanattan pek az çıkabildi. Almanya savunan, hızlı atak kollayan bir takımdı. Bizde yarattığı güzel futbol umudunu boşa çıkarttı ne yazık ki.

Saldıran takım İspanya'ydı daha çok. Yine 4-3-3 gibi dizilmişlerdi. Ama Busquest geri dörtlüye yaslanıyordu hep. İniesta kanat değiştiriyor ve orta alana geliyordu ama pozisyonlara geç kalıyordu. Ramos ve Capdevilla sık sık kanatlardan ileri çıktılar ama son topu atacakları adam bulamadılar.

Tamam, telafisi olmayan bir mücadeleydi bu. Ama nereye kadar? Gol yemekten korkarak futbol oynanır mı? Anlaşılan bu tip maçlarda 60 dakika sokağa atılıyor. Bir saatin sonlarında David Vila çizgiye açıldı, araya Xavi girdi, İniesta ilk kez sazi ele aldı, oyun hareketlendi. Löw temkinli oyunu devam ettirebilmek için çareyi değişiklik yapmakta aradı. Onlar da oyunu kanatlara açtıklarında pozisyonlar buldular. Bunda Kupanın keşfi olması beklenen Kroos'un da katkısı vardı.

Ve gol onu daha çok isteyen takımdan geldi. Ama temkinli oyuna yakışırcaasına bir duran toptan ve on sekize dışarıdan giren hızlı bir savunmacıdan.

Mutluyum; bu maç da penaltılara kalmadı. Ama benden size tavsiye; heyecanlı futbol istiyorsanız bu maçların sadece son yarım saatini izleyin. Dilerim final böyle olmaz. İşin güzel tarafı yepyeni bir Dünya Şampiyonumuz olacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne umdum ne buldum

Gülengül Altınsay 15.07.2010

Birçok dileğim vardı Dünya Kupası öncesi. Her şeyden önce güzel futbol dileğim vardı mesela. Bu dileğimi karşılayanlar da oldu, karşılamayanlar da. Özellikle Almanya'ya, Uruguay'a, Şili'ye, Gana'ya minnettarım. Tabii şampiyon İspanya'ya da. Ama aynı şeyleri Brezilya'ya, İngiltere'ye, İtalya'ya, Hollanda'ya, Fransa'ya söyleyemeyeceğim. Kimse Kuzey Kore'den ya da Yeni Zelanda'dan fazla bir şey beklemez. Ne var ki ismini sıraladığım bu ülkeler bir yerde mecburlar bize güzel futbol izletmeye.

Maradona'lı, Messi'li Arjantin'e ne desem ki? Turnuvada başarısız olmalarını hiç istemezdim. Messi'yi Messi gibi seyretmek isterdim, kenarda Maradona'nın şovlarıyla birlikte. Olmadı. Ama gözümde ne Maradona'nın anlamı değişti, ne de Messi'nin değeri. Sağlık olsun n'apalım. Basketbol (!) bile oynasalar gider seyrederim yine.

Sevgili Torres çok şeyler beklediğim ve seyretmek istediğim oyuncuların başında geliyordu. Ama belli ki hârici ve dâhili koşullar buna el vermedi. Bir sağlık olsun da ona.

Daha çok yakışıklı oyuncu seyretmek isterdim. Paraguay'lı Santa Cruz turnuvanın en yakışıklısıydı. Biraz Torres, biraz Sneijder, biraz Ramos. Ve o son öpücükle bütün sevgililere bir ödül yollayan Casillas... O kadar. Yakışıklı açığını Löw kapatmaya çalıştı. Şık kıyafetleriyle, şık duruşuyla. Derler ya insan umduğunu değil bulduğunu seyredermiş. Yoksa böyle değil miydi bu laf!!!

Barça'lı Iniesta'yı futbolcu olarak çok beğenirdim. Ama bu kadar öne çıkacağını, bu kadar belirleyici bir oyuncu olacağını ummamıştım. Dahası Iniesta ve takım arkadaşı Ramos şampiyonluktan da önemli bir eylem gerçekleştirdiler. Iniesta Dani Jarque'yi, Ramos da Puerta'yı o çok önemli şampiyonluk dakikalarında anımsattılar bize. Formalarının altına genç yaşta kaybettikleri meslektaşlarının adlarını yazarak. Seni seviyorum Iniesta. Seni seviyorum Ramos.

Ya Forlan? Aslında UEFA finalinde Atletico Madrid formasıyla Fulham'ı yıkarken bugünün sinyallerini göndermişti bize. Takımım kaybetmişti ama ben onu alkışlamıştım uzun uzun. Ama doğrusu bu kadarını ummuyordum. Messileri, Ronaldoları, Rooneyleri geçip turnuvanın en değerli oyuncusu olacağını yani.

Vuvuzelayı sevebileceğimi de ummamıştım hiç. Gürültüye tahammülsüz biri olarak hele. Ama hayret sonunda vuvuzelayı sevmeyi başardım. Tabii ki tribün şovlarını tercih ederim. Tabii ki tribünlerin hep bir ağızdan

coşkuyla şarkılar söylemesinin üstüne yoktur. Ne var ki farklı bir sesteki en azından. (Ama ne ses!!!). Bu arada sürekli vuvuzelaya kafayı takanlar bizim tribünlerdeki ırkçı, cinsiyetçi küfürlere kafayı taksalar daha iyi olmaz mı?

Milliyet temelinde bir kupaydı ama milliyet ayrımcılığının, milliyetçiliğin en az yaşandığı bir Kupa olmasını istemiştım. Öyle de oldu. Her rengi, her sesi eşit gören, kaynaştıran Afrika kültürüne hayran kaldım bu arada. Belki bundan hiçbir taraftar arasında gerginlik olmadı, bir kişinin burnu kanamadı. Birlikte eğlendiler. Şampiyon İspanya da bu Kupa'ya yakıştı. Farklı dillerle, etnik kökenlerde topluluklara temel haklarını tanımışlardı faşizm sonrasında. Kültürde, sanatta olduğu gibi sporda da çiçekler açmalarının asıl sebebi buydu. Fark ettiniz mi, bir tek İspanyol oyuncular milli marşlarını okumadı. Tribünde birkaç milliyetçinin söylediği eski Frankocu sözler dışında İspanyol Milli Marşı'nda söz yok çünkü. Demek ki böyle de oluyormuş. Maksat gönüller hoş olsun. Ülkede yaşayan herkes o marşla barışık olsun.

Penaltılarla maç kazanılmasını istemiyordum hiç. Adil gelmiyordu bu bana; futbol takım oyunu ama penaltılar kişilerin üzerine yükleniyor çünkü. Ve kaçırılanlar için üzüntü çekmek istemiyordum. Neyse ki sadece iki maç penaltılara kaldı; Paraguay-Japonya ve Uruguay-Gana. Japonya'yla Gana için üzülebildim yalnızca.

Kazanmaktan öte centilmen oyun ummuştum taraflardan. Birbirlerine saygı duysunlar, haksız kazanç peşinde koşmasınlar istemiştım. Keita'nın Kaka'yı oyundan attırma numarasını hiç görmek istemezdim mesela. Ve Hollanda'nın turnuvanın en fazla faul yapan takımı olmasını kabul edebilirim. Ama sakatlık yüzünden İspanyollar'ın kendi korneri civarında dışarı attığı topu taa rakip korner direğinin yanından taca atan van Bommel gözüme gözükmesin.

Takımlar atak oynasınlar çok koşsunlar istemiştım. İspanya bu dileğimi en fazla yerine getiren takımdı. İspanyollar 107 atak yaptılar, 767,39 km. koştular. Ve şampiyonluğu da koşu koşu aldılar.

İspanya'nın şampiyon olacağını ummuştum aslında. Birinci tercihimdi İspanya ta başından beri. Ve oldu sonunda. Ahtapot Paul'la aynı fikirde olmaktan da mutluyum ayrıca. Bir daha ahtapot yemem, zaten pek de sevmem.

En fazla da futbolun adaleti olsun istemiştım. Futbola en fazla değer veren ödüllensin istemiştım. İspanya'nın şampiyon olmasıyla bu dileğim de gerçekleşti diyebilirim pekâlâ.

Adalet deyince tabii ki hakemlerden adaletli kararlar ummuştum. İngiltere'nin kale çizgisini geçtiği halde sayılmayan golü, Arjantin'in ofsayt golü adaletsizlik değil, açık hakem hatalarıydı sadece. Ama sonrasında bu hatalı kararlar teknolojinin futbola sokulmasına zemin yapıldı ki bence 2010'un en belirleyici olayıydı bu. Doğrusu teknolojinin ve sahalardaki ekranlarıyla yayın kuruluşlarının bu kadar çabuk futbola müdahale hamlesini ummamıştım. Bu kadar hakem hatasına razıyım ben. Asıl futbola bu kadar dışarıdan karışmak adaletsizlik. Ne diyebilirim ki; Tanrı futbolu korusun...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tur kolay geldi

Gülengül Altınsay 06.08.2010

Schuster söz vermişti Beşiktaş taraftarına. Turdan öte güzel futbol oynayacaklarına dair. Ne var ki öyle her şey bir anda değişmiyor. Kimi alırsanız alın takım olmak zaman alıyor. Baksanıza Young Boys'un Fenerbahçe'ye yaptıklarına. Plzen'in de Beşiktaş'a benzer şeyleri yapmayacağını garantisini kim verebilirdi ki?

Beşiktaş aslında iyi skorla dönmüştü Prag'dan. Golsüz bir beraberlik bile tur için yeterliydi Kartal'a. Ama Praglılar hiç de umutlarını kaybetmemiş gibi görünmüyorlardı. Şevkle başladılar maça. Siyah-beyazlılarda flaş transferlerden sadece Quaresma sahadaydı. Guti ise tribünde. Rakibin 4-1-4-1'ine karşı 4-2-3-1 dizilişle başladılar karşılaşmaya. Ne var ki iş sahada güzel dizilmekle bitmiyor. Önemli olan değişken ve hızlı oynamak. Tamam hava çok sıcaktı ama Beşiktaş o kadar yavaş oynuyor ki. Ve bunu hava soğukken de yapıyor. Üstelik yavaşlığa takımın boyunun uzun oluşu da eklenince ortaya pozisyonsuz sıkıcı bir oyun çıkıyor. Neyse ki Bobo'nun 32'de kişisel becerisi hem Beşiktaş'a kritik bir frikik kazandırdı hem de Navratil'in atılmasıyla rakibin on kişi kalmasını sağladı. Ve maçın kaderini değiştiren adam oldu. Yoksa diri ve mücadeleci Plzen karşısında işi pekala zora girebilirdi Beşiktaş'ın. Quaresma o kritik frikiki kaçırdıysa da 39'da harika bir gol atarak kendini affettirdi. Artık işler Kartal'ın lehine dönmüştü.

İkinci yarıya Beşiktaş sakatlanan Toraman'ın yerine Ferrari'yi alarak başladı. Ama defanstaki bu değişikliğin artık ne önemi vardı ki? Limbersky de 52'de kırmızı kart görünce siyah- beyazlılar artık dokuz kişi kalmış rakibe karşı oynayacaklardı. Zaten hemen sonra 56'da Delgado'yla ikinci golü buldu Kartal. 72'de de Holosko müthiş bir vuruşla üçledi. Bundan sonrası doksan dakikayı tamamlama çabasıydı sadece. Ancak mucizeler turu Beşiktaş'ın elinden alabilirdi çünkü. Tamam da her zaman aynı şansa sahip olunmayacağını düşünmek zorunda Shuster ve öğrencileri. Kısa zamanda çok işler bekliyor onları.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek gollü start

Gülengül Altınsay 15.08.2010

Süper Lig'in yeni takımı Bucaspor zaten herkes için tam bir kapalı kutuydu. Üstelik Süper Lig'e çıkan kadrosunu da tümüyle değiştirmiş, nereden transferi mümkün tecrübeli oyuncu varsa toplamıştı. Böyle olunca da toplama takım kimliğinde olması kimseyi şaşırtmayacaktı. Bu yetmiyormuş gibi o sevimli stadlarını da bırakmışlar, maçın dürbünle seyredilebildiği Olimpiyat Stadı'nda oynamaya karar vermişlerdi.

İki takımı yan yana koyduğumuzda tabii ki İstanbul'un siyah-beyazlıları feci şekilde ağır basıyordu. Ama ne kadar güçlü de gözükseler daha transfer meselesini bile halledememişlerdi. Yabancı oyuncu fazlası vardı Beşiktaş'ın. Yabancıardan kimlerin gönderileceği belli değildi. Fink elden çıkarılamamış, parası verilip lisansı dondurulmuştu. Milyon avroluk yeni transfer Hilbert bile kendisine ancak tribünde yer bulabilmişti.

Beşiktaş yine çok yavaş başladı oyuna. Belirgin bir baskı da kuramayınca ümitlendi Bucaspor. Rakiplerine yakın oynayarak Beşiktaşlı oyuncularını rahat bırakmadılar. Eğer defansta ve hücumda o kadar uyumsuz olmasalar Beşiktaş'ı zor durumda da bırakabilirdilerdi. Ama yalnızca rakiplerini engelleyebildiler. Oyun kilitlendi böylece. İlk yarıda Quaresma'nın kişisel çabayla yarattığı iki pozisyon dışında önemli hiç bir şey yoktu. Çünkü Gutili, Quaresmalı Beşiktaş gol haricinde kapanan Buca defansını çözecek hamleleri gerçekleştiremedi bir türlü. Beşiktaş 4-2-1-3 gibi oynayınca orta alan Ernst ve Necip'le önlerindeki Guti'ye bırakılmıştı. Kanatlardaki Quaresma ve Nihat çok ilerde Bobo'nun yanında kaldı. Böyle olunca Beşiktaş kopuk ve yavaş kaldı, orta alanın yanlarını da boş bıraktı.

İkinci yarıya Kartal topu hızlandırarak başladı. Sonucunu da hemen gördü. 46'da dikine iki pasla Bobo'nun ayağından galibiyet golünü buldu siyahbeyazlılar. Böylece Guti de asist siftahını yapmış oldu. Gol Bucaspor'u açınca oyun hareketlendi biraz. Ne ki iki takımın da dağınıklığı devam etti. Son 15 dakikayı Ediz'in kırmızı kartıyla 10 kişi oynadı Buca. Yine de değişen bir şey olmadı. Üç puan Beşiktaş'ındı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

BJK, HJK'dan çok daha iyi

Gülengül Altınsay 18.08.2010

Schuster, "Buca'dan bile kapalı kutu" demişti HJK Helsinki için. Haklıydı da. Bildiğim Finlandiya'da futbolun buz hokeyi ve jimnastik kadar bile popüler olmadığıydı. Ama 90'lı yıllarda futbolda atılım yaptılar. Çok sayıda okul ve saha açtılar.

Karşılaşma henüz sıcaklığın yatışmadığı bir saatte 19'da başladı. HJK'nın teknik direktörü Moorinen de konuya değindi zaten. Sanki kasıtlı bir durum varmış gibi, "Bu sıralar bizde de havalar sıcak, alışkınız" dedi karşılaşma öncesi.

Schuster değişik bir kadro çıkarmıştı sahaya. Üç yerli oyuncu vardı yalnızca; İsmail, Ekrem ve tabii kaleci Cenk. Schuster defansın sağıyla soluyla çok uğraşiyor. Bu kez solda İsmail sağda Ekrem vardı. Göbekte Zapo'yla, Ferrari. Önlerinde Ernst ve Guti. Tabata da bu ikiliyi üçlemesi gerekiyordu ama o daha çok ileri üçlünün arasına karışmayı yeğledi daha çok. Ernst de sık sık defansı dörtledi, beşledi. Sağdan Ekrem soldan İsmail sık sık ileri çıkmaya çalıştı çünkü. Ve bu tabloda Guti orta alanda çok yalnız kaldı. Transferi soru işaretli Hilbert ileri üçlünün sağında görev aldı 9 numaralı formasıyla. Ortada Bobo, solda da Quaresma.

Yine uyumsuz yine yavaştı Beşiktaş. Ama yıldızları vardı. Ve yine oyuna hâkim olan taraftı. Sıkıcı ve pozisyonsuzdu oyun. Ernst'in 21'deki şutu Beşiktaş'ın kaleciyle buluşan ilk şutuydu. Bunda HJK'nın defansı kalabalık tutup önceliğinin BJK'yı durdurmak olması da etkiliydi tabii. Siyah-Beyazlılar ne kadar oyunu açmaya çalışsalar da HJK'lılar bunu hiç dikkate almadı. Geride beklemeye devam ettiler. Sıkıntıdan patlıyorduk ki gol geldi. 35'te Quaresma'nın sol kanattan sağa sol falsolu pası, Tabata'nın kafayla topu Hilbert'e indirışı ve Hilbert'in vuruşu Kartal'ı 1-0 öne geçirdi. HJK, bunun üzerine defansı ileriye aldı. Beşiktaş'ın takım boyu da kısaldı böylece. Tabata bile daha etkili göründü. 66'da Q7, Guti'nin kısa pasını öylesine güzel bir vuruşla ağlarla buluşturdu ki maçı da bitirdi adeta; 2-0. HJK tüm ümidini yitirmiş gibiydi. Gol gelecekse yine Kartal'dan gelecekti. Yeniden geri çekildi HJK. BJK ise 2-0'da takıldı kaldı. Tur için bu da yeterdi Kartal'a.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki Kewell ve Baros var

Gülengül Altınsay 20.08.2010

Ukrayna deyince ilk aklımıza gelen şey güzel kadınlarıdır. Futbolu ise bize hiç enteresan gelmemiştir. Bu yüzden Galatasaray kurada Karpaty Lviv'i çektiğinde rakip hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Bir takımın bize yabancı olması rakibin 'kolay' olarak algılanmasına yol açıyor nedense? Sonra öğrendik ki Karpaty hiç de öyle 'kolay' bir rakip değil; defansı çok sağlam, kontratakları tehlikeli, disiplinli bir ekip. Buna karşın Galatasaray tüm hatlarında hala arayış içinde. Hâlâ gidenlerin yeri doldurulamadı. Böyle olunca takımdan uyum beklemek, tempo ve akışkanlık beklemek de olası değildi. Geriye kala kala sadece teknik oyuncuların becerileri kalıyordu.

Kimdi bunlar; yalnızca Arda ve Kewell. Rijkaard Baros'u kenarda tutuyordu. Oyun sıkıştığında elinde bir koz olsun diye. İyi de zaten oyunun sıkışacağı baştan belli değil miydi? Anlaşılan Baros 90 dakikayı çıkaramayacak güçteydi. Peki neden? Neden sezon başı bu kadar sakat var? Neden kondüsyon sorunu var? Neden Elano hem var hem yok? Rijkaard 4-3-3 sisteminde ısrarıyla eleştiriliyor ama aslında sorun sistem falan değil. Sorun bugünün Galatasaray kadrosunun yetersiz olması. Kalede, defansta ve orta alanda takviye şart gibi.

Nitekim etkisiz başladı Galatasaray. İlk dakikalarda istekliydi ve rakip alanda topla daha çok oynadı ama etkili olamadı. Tek tek bazı oyuncuların çabası da yetmedi. Sarp da Ayhan da çok çabaladılar mesela ama orta alan hakimiyetini bir türlü alamadılar. Çünkü ne defanstan ne de kanatlardan yardım aldılar. Kopuk kopuk oynayan "Arda bir şey yapar mı" diye bekleyen bir Galatasaray vardı sahada. Karpaty ise sessiz sakin rakibini kolladı durdu. Ve korktuğumuz da başımıza geldi; 34'da Kuznetsov, yetmiyormuş gibi 41'da Zenjov durumu 0-2 yapıverdi. Rijkaard ilk golün ardından Baros'u aldı oyuna. Hemen fark etti. 59'da Cim Bom'u ümitlendiren gol Baros'tan geldi; 1-2. Karpaty yine geri çekilip beklemeye devam etti. Bu da Galatasaray'ı daha etkili gösterdi. Etkisinin sonucunu da aldı Galatasaray. Yine Kewell'in pası yine Baros'un golü; 2-2. Kewell ve Baros kalitesi bile deplasmana ümitli gönderiyordu Galatasaray'ı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süpriz değil

Gülengül Altınsay 22.08.2010

Schuster sadece defansla değil takımın her yeriyle oynamıştı. İlk on bire altı yabancı oyuncu koyabiliyordu ancak Guti bile kendini yedek kulübesinde bulmuştu mesela. Belli ki Alman hoca yollayacağı futbolcuyu belirlemeden önce her yabancıyı değişik yerlerde deniyordu. Bu yüzden her maçın başında bilmece gibi Beşiktaş'ın dizilişini çözmeye çalışıyorduk.

Bu arada ben İnönü'nün zeminini bu kadar kötü hiç görmemiştim. Hem de sezon başında. Flaş transferler falan derken zemin çok ihmal edilmiş. Dünya yıldızlarını alıyorsun onları oynattığın zemine bak.

İlk dakikalardan itibaren zaafı İBB defansı Beşiktaş forvetlerine zengin imkanlar sundu da zemin bir an için unuttuk. Beşiktaş 4-1-3-2 gibi dizilmişti sanki. Ancak ilerideki Nihat-Holosko ikilisi arkalarındaki Hilbert-Delgado-Quaresma üçlüsüne yakın olunca Beşiktaşlılar birbirlerini sıkıştırdılar karşı kale önünde.

Aslında Beşiktaş da rakibine benzer imkanları sunmakta gecikmedi. Çünkü Beşiktaş Ferrari'yle oyunu çok geriden kurmaya çalışıyor. Bu da çok top kaybına neden oluyor. Ve kim dönen topları hızlı oynadıysa müdahalesiz rakip kale önünde buldu kendini. İki takım da oyunu hızlandırdığında etkili oldu kısacası.

Mehmet Yılmaz 44'de topu ceza sahasına girerken elle kesince Beşiktaş önemli bir frikik atışı kazandı. Durgun oyun bu dakikada heyecan kazandı ancak. Bu serbest vuruşları illa Q7 mi kullanmalı? Bu bir yana Mehmet'in bu pozisyonda kırmızı kart görmemesi İBB'nin şansydı. Beşiktaş defansı, özellikle Ferrari geride dağınık beklerken ileri uzun bir ver-kaçla İBB golü 57'de İskender'in ayağından buluverdi;0-1. Bozuk zemin bile gole engel olamadı. Günümüz futbolunda karşı kaleye forvet yığmakla sonuç alınmıyor. Önemli olan karşı kaleye hızlı ve uyumlu gitmek. Zaten Beşiktaş kaç maçıdır böyle goller yiyeceğinin sinyallerini veriyordu. 66'da Guti ve Tabata oyuna girdi. Guti'yle Beşiktaş biraz toparlandı. Ama 90+2'de ilk kez ofsayta düşmeyen İbrahim Akın oldu; 0-2.

Kartal yavaş, dağınık ve telaşlı oynuyor. Kazanırken de kaybederken de. İşte sorun bu. Quaresma'yla da bir yere kadar değil mi?

Not: İlk tökezlemede bir kısım seyirci futbolcusunu ısıkladı. Beşiktaşlılık kimliğindeki olumsuz değişim işaretleri bunlar.

GÜLENGÜL ALTINSAY

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cimbom'da niyet var güç yok

Gülengül Altınsay 23.08.2010

Galatasaray, son şampiyon Bursaspor karşısında moral peşindeydi. İyi bir oyun ve alınacak bir galibiyet zaman kazandıracaktı herkese; yönetime, Rijkaard'a ve tabii futbolculara. Ama sadece zaman kazandıracaktı. Önemli olan geçtiğimiz sezonun yanlışlarından ders çıkarmaktı. Aynı yanlışları tekrarlamamaktı. Özellikle de orta düzeydeki koşullarıyla şampiyonluğa erişmiş bir Bursaspor örneği taptaze önlerinde dururken.

Nihayet Baros ilk onbirdeydi. Elano ise tribünden yedek kulübesine terfi etmişti en azından. Rijkaard, taviz vermezliğini 4-3- 3'teki ısrarıyla yine göstermişti. Alışık değiliz biz böylesi ısrarcılığa, eğilmezliğe, bükülmezliğe. Baksanıza Rijkaard, ne yorumcuları dinliyor, ne taraftarı, ne kimseyi! Aslında CimBom hocasını mahcup etmemek için belki iyi başladı maça. Ama Galatasaray zor gol atan kolay gol yiyen bir takıma dönüştü bir kere. Baksanıza Bursaspor ilk akınında golü bulabiliyor. Neill'in geri kaçıp kalecinin topuna müdahale edip Ergiç'e asist yapması tam bir şaşkınlıktı. Dönen topa hamle edecek bir arkadaşının olmaması ise daha büyük şaşkınlıktı. Aynı manzarayı 2. Bursa golünde de gördük. 4-3-3'te özellikle top rakipteyken safların yakın tutulması, alan daraltılması lazım. Zaten Rijkaard, sürekli aynı şeyi işaret edip durdu maç boyunca. Yeri gelmişken kaleci Ufuk'ta ısrar etmeli Galatasaray. Yalnız heyecanını yenmesi gerekli. Bursa ise 4-1-4-1' de kararlı. Orta alan kalabalık. Kanat açılımları çok etkili. Kanatlara derin top at, sonra kaleye doğru fırla. Üstelik giderek daha olgun bir takıma dönüşüyor Şampiyon.

Her şeye rağmen Galatasaray çok çabaladı, etkili ataklar yaptı. Ne var ki maharetli ayaklar Baros, Kewell, Arda şanssızdı. Buna karşın Bursaspor, Volkan Şen'in 45'de elle topa müdahalesine hakemin ikinci sarıyı göstermemesiyle çok şanslıydı. Pozisyona itiraz eden Ayhan ve Baros ise anında sarı kartlandılar. Hakemler keşke kendilerine yapılan itirazlara gösterdikleri hassasiyeti futbol oyunu ihlallerine de gösterseler.

Dün Galatasaray, 90 dakika her şeyi denedi ama telaşını yenemedi bir türlü. CimBom rakibi yıldırarak gücü takım olarak gösteremiyor. İşte asıl mesele bu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal'ın yıldızları var

Gülengül Altınsay 30.08.2010

Tam 11 yıl geçmişti aradan. Sonunda hasret bitmiş yeniden Süper Lig'e çıkmıştı Karabükspor. Üstelik sezonun daha üçüncü haftasında bir büyük takımı, Beşiktaş'ı misafir ediyordu. Ama keşke şu tribünün tamirat işleri daha önce yapılabilseydi. Ve keşke daha çok yerli-yabancı taraftar gelebilseydi maça.

Sahaya çıkan oyuncular arasında bir başka hasret gideren de kuşkusuz İbrahim Üzülmüş'di. Sanırım o da neredeyse çocukken formasını giydiği bu takımla bu kez karşı karşıya da olsa oynama fırsatı elde etmişti.

Aslında Üzülmek en zorlu görevi üstlenmişti. Çünkü sol kanatta Quaresma da oynuyor. Ve arkasında büyük boşluklar bırakması siyah-beyazlıların sol kanadını ilk yarıda rakip oyuncular için rahatça sızılacak alana dönüştürdü. Zaten maçta daha iki dakika geçmişti ki Emenike'yi buradan sızdırdılar. Kornerin ardından da Emenike golü atıverdi.

Beşiktaş'ta Nobre yabancı sınırlamasıyla değil Schuster'in tercihiyle takımdaydı. Çünkü beş yabancı vardı ilk 11'de. Nobre'ye Tanrı da yardım etti anlaşılan 10'da skoru 1-1, 26'da da faullü de olsa 1-2 yapan golleri kaydetti. Tamam da Tabata'nın sağ kanatta ne işi var? Daha doğrusu sahada ne işi var? İki golde de duran top atışlarıyla katkısının olması fikrimi değiştiremez. Sürekli top ezdi çünkü. Orta alanda Guti ise giderek ısınıyor. Biz sol kanat derken sağ kanadı da bomboştu Beşiktaş'ın. İlk yarıda oradan öylesine rahat geldi ki Karabük, gol bulamamaları anlaşılır gibi değildi. İkinci yarı iki takım da aynı kanattan hücum ettiler. Beşiktaş soldan aktı, Karabük de sağdan. Beşiktaş'ın en etkili oyuncusu Quaresma ise başında iki bekçiyle oynamak zorunda kalmıştı. Kerim'le Şenol değişerek Quaresma'yı yalnız bırakmadılar(!) Ama ikinci yarı serbest kaldı Q7. Kanattan bindirmeleriyle çapraz koşullarıyla etkiliydi. Temas yok gibi de olsa 77'de kazandırdığı penaltıyı Guti gole çevirdi:1-3. Arkasından Q7 fırsatçılığını konuşturdu:1-4.

Net skora rağmen Beşiktaş'ın futbolu güven vermiyor. Galibiyeti Guti'nın yönetimine, Zapo'nun performansına ve Karabük'ün beceriksizliğine borçlu kısacası.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Türk PAOK'

Gülengül Altınsay 03.09.2010

İlk kez 1997'de yine bir UEFA Kupası eleme maçında Londra'da izlemiştim PAOK'u; Highbury'de Arsenal'e karşı. Ve ilk kez bu kadar ateşli bir taraftara tanık olmuşum. PAOK'luları anlatmak için ateşli ifadesi çok yetersiz kalıyor ya neyse. Beşiktaş taraftarının içinden çıkmış bir insan olarak beni bile çok etkilemişlerdi o gün. Takımlarından Türkçe "bizim PAOK" diye söz etmelerine ise çok şaşırmıştım.

İngiliz güvenlikçiler ve o maç için sayıları arttırılmış polisler imdat bakışlarıyla maçın bitmesini beklemişlerdi sabırsızlıkla. Stadın girişinde siyah-beyaz bayraklardan oluşan dev bir yığınak vardı. Polis tüm PAOK bayraklarını toplamıştı çünkü. Ve yine ilk kez İngiliz polisinin bu denli sert olabileceğini gözlemlemiştim. Bizim takımlarımızdan birine yapsalar bunu, kesinlikle 'Türk olduğumuz için' diye yorumlayacağımızı da düşünmüştüm.

Maçın sonucunu mu merak ediyorsunuz; PAOK taraftarı Yunan arkadaşım Yorgo'yla gitmiştim o maça. İstanbul kökenli Rumların kurduğu, siyah-beyazlı, çift kartallı PAOK için dua etmişim. Ve beklenmedik bir şekilde maçın sonlarına doğru kazandıkları bir penaltıyla elemişlerdi Arsenal'i. Neyse ki o günlerde henüz Arsenal sempati bugünkü kadar fazla değildi de bir de Arsenal için üzölmek zorunda kalmamıştım.

Sonra o PAOK 1999 depreminin ardından yardım amaçlı Türkiye'ye gelmiş, dostluk maçı oynamıştı. Benim için de hoş bir sürpriz olmuştu.

Ama bu sezon Avrupa Ligi play-off'u için çekilen kurada Fenerbahçe'ye PAOK çıkınca "işte papazı bulduk" dedim kendi kendime. Çünkü biliyorsunuz işin içinde Yunanistan olunca bir başka oluyor rekabet. Zaten her daim kabartılan milliyetçilik alabildiğince koy veriliyor. Gelsin "İstanbul'un fethi", gelsin "Yunan'ın denize dökölmesi"... Geldi de. Saraçoğlu Stadı'nda hummalı bir çalışmanın ardından hazırlıklar tamdı maç öncesi...1453 ve Fatih Sultan Mehmet, Yunan'a bolca anımsatıldı. İşler hani biraz espri karışık yapılırsa kabul

edilebilir. Hatta insanın yüzünü gülümsetebilir bile. Ama ne yazık ki öyle olmuyor. Bir futbol müsabakasında milliyetçilik bu denli vurgulanınca müsabaka başka boyutlara çekiliyor hemen. Oysaki sen bir maçı milletlerarası üstünlük yarışına çekersen yenildiğinde de sadece bir maçı kaybetmiş oluyorsun. Maça yüklediğin tüm o değerlerden de kaybediyorsun. Ayrıca Yunanlı taraftarlar "Fatih Sultan Mehmet'in unvanı Kayzer-i Rum'du, sultanların annelerinin çoğu da Rum'du, dolayısıyla Fatih bizim de sultanımızdı" deseler ne olacak? Tamam, o günlerde kimsenin genetikten falan anladığı yoktu, baba hangi ırktansa çocuk da o ırktan olur sanılıyordu ama bugün annenin en az baba kadar çocuğun genetik oluşumunda etkili olduğu biliniyor artık... Naçizane tavsiyem: Bu tip ırk meselelerine bilip bilmeden girmemekte yarar var!

Zaten benim bir türlü kavrayamadığım bir şeydir bu spora milliyetçiliğin karıştırılması... Öyle sporcular var ki milli takımlarda oynayan, o ülkeye adını veren ırkla hiç bir ilgileri yok. Ama o ülkede doğmuş, o ülkede yetişmiş, o ülkenin kültürünü almış. İnsanın yaşadığı ülkenin milli takımında oynaması kadar doğal ne olabilir... Bu arada; POAK'lulara karşı Türklük sopasını sallayan Fenerbahçeliler, tarihlerinin en saygın sporcusunun Rum asıllı Lefter Küçükandonyadis olduğunu ne çabuk unutuyorlar.

Milli takımları biraz anlarım da profesyonel kulüpler düzeyinde oynanan maçlara koyu bir milliyetçi yafta takmaya ne demeli? Fenerbahçe-PAOK maçının ardından oyuna sonradan girip attığı golle PAOK'u gruplara sokan ve sevinçten uçan Boşnak Müslimovic ile elenmenin hüznünü yaşayan Brezilyalı Alex'in aynı kareye sığan görüntüleri her şeyi anlatıyordu aslında. Üzgün olan Türk takımının oyuncusu Brezilyalı Hristiyan Alex, sevinçli olan ise Yunan takımının Boşnak oyuncusu Müslüman Müslimovic. Yani biz ne dersek diyelim sonuçta sahaya çıkan her oyuncu sadece ekmeğinin peşinde birer profesyonel.

İşin garibi Rum diye hakaretler ettiğimiz PAOK taraftarının, Atina takımlarıyla yaptıkları maçlarda "Türk" diye aşağılanması. Ve onların da "biz Türk'üz, sizi şöyle şöyle yaparız" diye karşılık vermesi.

Milliyet konusunda bu kadar titizlendikten sonra sırf Türkiye'yi Dünya'da başarılı göstermek için başka ülkelerde yetişmiş sporcuları alelusul Türk yapma fırsatçılığına ne demeli? Ya da sırf ailesinin kökenleri Türkiye'ye dayanıyor diye hiçbir emeğimiz olmayan oyuncularını Milli takıma almayı doğal bulmamız? Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu demeyin. Bütün mesele kolayından birkaç madalya kapmak... Ne spor yapmak, ne spordan zevk almak. Ne de onurlu mücadele... Emek vermenin önemi ise hiç yok. Emeğe değer verilmeyince rakibin emeğine saygı da yok, yenilgileri hazmetmek de.

Yenildiniz mi, bulursunuz bir bahane geçersiniz. Geçemediniz, başka bir milli davayla unutturursunuz. Baksanıza resmî tarihte fetihten ve zaferden başka bir şey yok. Yenilgiler mi? "Onlar hep başkaları mağlup olunca bizim de mağlup sayılmamızdan". Yani tamamen müttefiklerimizin yüzünden.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tedbirlilik kaybetti

Gülengül Altınsay 20.09.2010

Kâğıt üzeri değil saha üzeri önemliydi. Artık konuşma sırası futbolculara gelmişti. Günler öncesinde her iki takımın hallerine bakıp ben de çoğunluk gibi Beşiktaş'ın bu maçı kolaylıkla alacağını düşünmüştüm. Çünkü moralli taraftı siyahbeyazlılar. Sezona çok daha iyi bir başlangıç yapmışlar, taraftarlarını umutlandırmışlardı.

Fenerbahçe ise Beşiktaş maçıyla morallenme derdindeydi. Taraftar arzuluydu, Aykut Kocaman arzuluydu, maç başlayınca anladık ki oyuncular da arzuluydu. Alınacak bir Beşiktaş galibiyetiyle beyaz bir sayfa açmak istiyorlardı.

Ve zevkli bir maç izlemeye başladık. Orta alanda dövüşüp kanatlara attıkları topolarla sonuca gitmeye çalışıyordu iki takım da. Fenerbahçe sol Beşiktaş ise daha çok sağ kanattan etkiliydi. Bir süre dengeli giden bu durum dakikalar ilerledikçe Fenerbahçe lehine değişmeye başladı. Beşiktaş orta alana kümелendi kanatları boşalttı. Neredeyse Fener'e nasıl oynaması gerektiğini söyledi. Zaten Fenerbahçe kadrosunda kanatlardan oynayabilen hızlı oyuncular çoktu. Santos'la başlayan bir sol kanat girişiminde kaleci Hakan'ın hatalı çıkışıyla boşalttığı kaleye topu yolladılar.

Böylece bir kez daha anladık ki fazla tedbirin ecele hiç bir faydası yok. Rotasyon tamam da böyle önemli bir maçta Aurelia'nın ne işi var? 'Fundamental'ı' olmayan Nobre'nin de. Yine elinde Cenk varken niye formsuz Hakan? Oyuna böyle başladığınızda sakatlık durumunda sadece zorunlu değişiklikler yapabiliyorsunuz. İşte Ekrem sakatlandı, Hakan sakatlandı ve Schuster'in hamle yapma şansı da ortadan kalktı. Hem de yenik durumdayken... Bir Quaresma'n var, o da ikili sıkıştırmalarla etkisizleşiyor.

Her şey Fenerbahçe'nin istediği gibi cerayan ediyordu sanki. Son yarım saatte bu kez korkan Fenerbahçe'ydi. Skoru koruma derdine düşünce Beşiktaş'ın etkisi arttı. Ama son paslar hep telaşlıydı. Bu kez temkinlilik Fenerbahçe'ye yaramadı. Ve bu kez Guti'nin bildik ara paslarından biri penaltıyla sonuçlandı.

Beşiktaş aslında bitirdiği gibi başlamalıydı maça. Fenerse başladığı gibi bitirmeliydi. Çekinince ikisi de iki puan kaybetti. Sonuç adil gibi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç puan gitti geldi

Gülengül Altınsay 26.09.2010

Taraftar öylesine coşkuluydu ki Beşiktaş da onlara uymasa olmazdı; hızlı başladı maç. Zaten Siyah-beyazlıların kadrosu da buna elverişliydi. Tabii daha önceki ilk onbirleri düşündüğümüzde. Hilbert arka dörtlünün sağ kanadına yerleşmişti. Oysaki onu daha ilerde orta üçlünün sağında izlemeye alışmıştık. O da sık sık yeni konumunu unutup sıfıra kadar indi; 9 numaralı formasının da hakkını vererek. Yine defansta hareketlilik arayan Schuster, İbrahim Toraman'ı da defansın göbeğine Zapo'nun yanına koymuştu. Ve neyse genç Necip orta alanın sağında kendine yer bulmuştu. Diğer gençler kaleci Cenk ve İsmailse ancak kendilerine kulübe yer bulabilmişlerdi. Beşiktaş'ın baklava şeklindeki orta alanının solunda Ernst ortada libero gibi, Aurelio ilerde ise Tabata vardı. İleride ise Bobo ve Quaresma kanat değiştirerek oynadı. 18'de Q7'nin ileri çıkışı ve direktten dönen topu şansızlıktı. Seyri çok güzel olsa da. Ama durumdan memnun olmayanlar da vardı(!) 21'de Deniz Barış bir yetmedi iki arkadan ayağa müdahaleyle Q7'yi yere indirmeyi başardı. Karşılığı bir tane sarı kart oldu. Yeri gelmişken Antalyalı futbolcular rakiplerine çok yakın oynamaya çalıştı. Bunu takım arkadaşlarından da kopmamaya çalışarak yaptılar. 39'da kaleci Hakan'ın elinden kaçırdığı topu iyi değerlendirebilseler ilk golü bulma şansını da elde edebileceklerdi. Evet, Beşiktaş'ın baskısı vardı topla oynama üstünlüğü de vardı ama gol yoktu. Çünkü orta alanda sıkıştılar, ortaya büzüldüler ve kanatları kullanamadılar. Bobo ve Q7' de yeterli desteği alamadı. Böyle olunca gol ancak duran toplara ve Antalya'nın kontra ataklarına kalmış gibiydi. Ama öyle olmadı.

55'te Hilbert sağdan indi, Ernst "bu işi de bana yaptırdınız sonunda" deyip ince pasıyla Bobo'yu buluşturdu: 1-0. Beşiktaş ikinci golü ararken olmayacak oldu ve Antalya'ya zorla gol attırdı. 68'de ileri çıkmış Hakan'la Hilbert'in uyuşmazlığını Tita iyi değerlendirdi: 1-1. Gol atmak için o kadar uğraşıyorsun sonra öyle bir gol yiyorsun. Artık Antalya zamana oynayan, Beşiktaş ise bir galibiyet golü arayan taraftı. Schuster son on beş dakika için Aurelio-Nobre son üç dakika için de Tabata-Holosko değişikliğine gitti. Beşiktaş'ın baskısı şuursuz da olsa üç puanı getirdi. 90+2'de yine Bobo Kartal'ın kurtarıcısıydı: 2-1.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hücumcuların zaferi

Gülengül Altınsay 04.10.2010

İki takım da aynı şeyi istiyordu aslında; defansı ilerde kurmak, kendi defansı ile rakibin etkin forvetlerini mümkün olduğunca birbiriyle karşılaştırmamak. İşte bu yüzden Schuster elinden geldiğince ofansif bir kadroyla çıkarmıştı takımını. Yine bu yüzden Şenol Güneş daha ilk dakikalardan itibaren özellikle Yattara'yla Beşiktaş'ı bunalıtmayı amaçlamıştı. Sadece Yattara mı? Neredeyse elindeki tüm ofansif oyuncularını sahaya sürmüştü Şenol Hoca. Schuster, İsmail'i sol kanatta görevlendirirken Yattara'nın engellenemez koşularını düşünememişti herhalde.

Tansiyon o kadar yüksekti ki Egemen de Beşiktaş'ın anlı şanlı yıldızı Guti karşısında kendini sert müdahale etmekten alamıyordu. Sadece onlar mı hemen her oyuncu müthiş hırslı başladı oyuna. Bir başka yarışma da iki takımın kalecisi arasında geçecekti anlaşılan. Hiç boş kalmayacakları açıktı. Çünkü takımlar topu eveleyip gevelemeden rakip ceza alanına gidip orada oynamayı amaçlamışlardı. Daha çok da hızlı kanat akınlarıyla akmayı düşündüler. İlk dakikalar istediğini yapabilen taraf ev sahibi Trabzon'du. Ancak birinci yarının sonlarına doğru Beşiktaş da etkili pozisyonlar yakaladı. Hatta direktten dönen top siyah-beyazlılara aitti. Ve ilk yarının golsüz geçmesi bu kadar gol düşünen iki takımın olduğu bir yerde tek kelimeyle şaşırtıcıydı.

İkinci yarıya Beşiktaş 1-0 önde başlayabilirdi; tabii eğer Holosko azıcık daha sola doğru indirebilseydi topu. Birkaç dakika sonra Holosko'nun yapamadığını Trabzon'dan genç Mustafa yaptı. Hani kadrolar açıklandığında ismini orada görünce şaşırdığımız Mustafa. "Acemi şansı" deyin ne dersiniz deyin kimsenin yapamadığını o yaptı. Şenol Hoca'nın öğrencileri golden sonra da istiflerini hiç bozmadılar. En iyi bildikleri şeyi yapmaya devam ettiler; hücum ettiler. Beşiktaş'ın ise savunacak neyi kalmıştı ki? Göbekte Aurelio, Guti ve Ernst'ten biri artık fazla değil miydi? Ve hala Nobre sahada, Bobo kenardaydı. Nihayet Ernst çıktı da Bobo oyuna girebildi. Ne var ki hücumu daha büyük bir arzuyla yapabilen taraf Trabzon'du. Sonuçta kazanan ofansif futboldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş geleceğinden yiyor

Gülengül Altınsay 08.10.2010

Demirören yönetimi daha birkaç gün önce büyük bankaların büyük yöneticileriyle medyada mutlu görüntüler verdi. Çünkü Beşiktaş 75 milyon dolarlık kredi anlaşmasına imza atmıştı. Bu büyük bir başarı gibi lanse edildi. Öyle ya koca koca bankalar bu kadar büyük bir meblağı borç içindeki Beşiktaş Kulübü'ne, bir güvence görmeseler niye versinlerdi? Şimdi görelim bakalım bu işten kârlı çıkan kim? Ya da zarar üstüne zarar eden kim?

Bir hatırlarsak; Beşiktaş A.Ş'den 1 Ekim 2010'da yapılan açıklamada "Denizbank, Şekerbank T.A.Ş. ve Bankpozitif Kredi ve Kalkınma Bankası A.Ş'den oluşan bankalar konsorsiyumu ile Şirketimiz arasında kısa vadeli borçların orta vadeye yayılması ve işletme sermayelerini karşılamak üzere, ilk bir yıl anapara ödemesiz, 6 yıl vadeli 75.000.000- USD tutarında bir kredi sözleşmesi imzalanmıştır" deniyordu. Özetle, kullanılan kredi tutarı 75 milyon dolar, kredi almaktaki amaç da kısa vadeli kredi borçlarının orta vadeye yayılması ve işletme sermayesini karşılamak. Bakalım durum gerçekten böyle mi?

Beşiktaş A.Ş'nin son yıllık bilançosuna göre kısa vade banka borcu 42,7 milyon TL, yani yaklaşık 28 milyon dolar. 75'den 28'i çıkarırsak geriye 47 milyon kalır. İşte bu da bize kredi almanın asıl amacını açıklıyor. Alınan kredinin 47 milyonu günlük ihtiyaçları karşılamak için alınmıştır, borç kapatmak için değil. Sadece futbolcu bonservis ve maaş ödemesi bile yaklaşık 50 milyon dolar civarında. Buna seyahat gideri, saha gideri, banka faizi, ticari borç ödemeleri, vergi ödemeleri, personel ödemeleri, yönetim beceriksizliğinden kaynaklanan tazminat ödemeleri gibi giderleri de ekleyin... Zaten Beşiktaş A.Ş. de alınan kredinin hem kısa vadeli borçların uzun vadeye yayılacağını hem de işletme sermayesi finansmanında kullanılacağını açıkladı. Kısacası kulüp kasasını tamtakır hale getiren yönetim 50 milyon dolar daha borçlanmış oluyor. Pekiyi bu borç ve ötelenen kısa vadeli borçlar ne zaman ödenecek? Bir yıl sonra başlayarak beş yıl içinde. Kim ödeyecek bunu? Beşiktaş'ın geleceği... Beşiktaş yönetimi Beşiktaş'ın geleceğini işte böyle karartıyor.

Bir başka ilginç ifade de temlik olarak Fulya gelirlerinin gösterilmesi. Temlik olarak yayın hakları da gösterilmiş olabilir mi? Böyle bir açıklama yok henüz.

Şirketin son bilanço açıklamalarına göre hâlihazırda;

- Vakıf Bank kredisi için 21 milyon dolar yayın alacağı,
- Denizbank'tan alınmış kredi için 1,6 milyon dolar müşteri senedi,
- Anadolubank'tan kullandığı kredi için 14 milyon TL yayın geliri ve 11 milyon TL maç bilet geliri,
- Halkbank kredileri için 3 milyon dolar Yıldız Holding senedi, 1,1 milyon dolar Saran A.Ş. senedi temlik olarak verilmiş.

Alınan kredinin maliyeti net olarak açıklanmalı

Bir de alınan kredinin maliyeti meselesi var. Yıllık yüzde 8'in üzerinde faiz ödeneceği açıklamaları medyada yer aldı. Danıştığım finans uzmanları hâlihazırda Libor oranının yüzde 0,7 düzeyinde olduğunu söylüyor. Beşiktaş'ın ise yaklaşık Libor+7 gibi bir faizle borçlandığı görülmekte. Uzmanlara göre bu maliyet piyasa ortalamasının üstünde.

Sıkışınca hisse sat

Bir diğer mesele de BJK Derneği'nin Beşiktaş A.Ş'deki hisselerinin yüzde 5'ini satması. 4 Ekim 2010'da yapılan açıklamada derneğin Beşiktaş Futbol Yatırımları Sanayi ve Ticaret paylarından 1 milyon 950 bin adedini 10,8 TL birim fiyattan sattığı, böylece derneğin şirketteki pay oranının yüzde 70'den yüzde 65,12'ye indiği ifade edilmişti. Burada kafaları karıştıran 75 milyon dolarlık kredi Beşiktaş A.Ş. için kullanılırken, hisse satışından elde edilen yaklaşık 20 milyon TL'nin dernek kasasına girmesi. Bu paranın ne için harcanacağı açıklamaya muhtaç. Amatör branşlar için mi, başkana borç ödemek için mi, yoksa ne için?

Beşiktaş Derneği sermayeden yiyor açıkçası...

Son yıllık bilançoya göre Beşiktaş A.Ş'nin zararı 48 milyon TL. Öz sermayesi ise negatif 63 milyon TL. Böyle giderse iki yıl sonra Beşiktaş A.Ş. UEFA finansal kriterlerini karşılamaktan çok uzak görünüyor. Ama eğer Beşiktaş bugünden itibaren hiç zarar etmezse ve öz sermayeyi artıya geçirmek için 63 milyon TL sermaye koyabilirse ne âlâ.

Gelecek ipotek altında

En can sıkıcı konulardan biri de kulüp yönetimlerinin yaptıkları hesapsız harcamaları kendilerinden sonra gelen yönetimlere yıkmaları. Dönemlerindeki borçlanmalardan şahsen sorumlu olsalar ya da gerçekten kendi ceplerinden harcasalar böyle tablolar ortaya çıkar mı? İstediyini yap sonra çek git.

Beşiktaş yönetimi panik içinde kulübün geleceğini, varlıklarını paraya çevirme derdinde... Forma sırtına sponsor bulamazken taraftarın gönlünde "Şeref Bey Stadi" olarak çoktan yerleşmiş İnönü Stadi'nin adını üç paraya sponsora verdiler.

Yüksek faizle borç alındı diye bayram yapılır mı? Kredi töreni bana günlük masrafları için borç peşinde koşan Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemini hatırlattı. O borçları Cumhuriyet döneminde ben bile ödemiş olabilirim Düyun-u Umumiye'ye... Ya da 70 cente muhtaç olduğumuz dönemde IMF'den kredi gelince bayram yapan siyasileri hatırladım. Bunun bedeli, hâlâ çektiğimiz büyük yoksullaşma oldu.

Bir iki pahalı transfer gözleri bir süre boyayabilir. Osmanlı'nın çöküşüne tepki çabaları içinde doğan 107 yıllık Beşiktaş hızla hasta imparatorluk haline geliyor.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Savaş artıklarıyla bu kadar

Gülengül Altınsay 13.10.2010

"İki devlet tek millet" sözünü bolca duyduk maç öncesi. Aslında "tek millet iki takım" demek daha iyi olurdu. Ne var ki bir takımın başında Alman, ötekinde Hollandalı hoca vardı. Demek ki milli takım bile olsa bu milliyet işlerine girmenin pek bir manası yok.

Bu kez Hiddink Azerbaycan'da takımdaki Alman kökenlilerin sayısını azaltıp daha Türkiyeli bir takım çıkarmıştı. Ne olmuştu da üç gün içinde ilk on birden beş oyuncu yerini kaybetmişti? Bence bunun tek sebebi olabilirdi: Yorgunluk. Hatırlarsanız Belçika zorlu Almanya maçının ardından Saracoğlu'na gelmiş, ikinci yarı yürüyecek hali kalmamıştı. Tamam, Azerilerin deyimiyle "defter üzerinde" iki takım arasında büyük fark vardı ama günümüz futbolunda bu fark her zaman sahaya yansımabiliyordu. Kısacası Türkiye için Azerbaycan maçının kazaya gelir yanı yoktu.

Zaten Azeriler maça klasik 4-4-2'yle, enerjik, dikine ve etkili başladılar. Oyunu Türkiye'nin yarı alanında oynamaya çalıştılar. Türkiye ise sade ve anlaşılır bir 4-3- 3'le sahaya dizilmişti. Ve ilerleyen dakikalarda kanatlardan sert ortalarla ve ortadan verkaçlarla etkili olabildiler. Ne var ki gol Azerbaycan'dan geldi. 39'da

Sadigov iki Azeri oyuncunun üzerinden atladiğı kornerden gelen topu ağılara gönderiverdi: 1-0. Bu gol tarihe geçecek bir takım oyunu örneğıydi.

Azeriler ikinci yarıya da oyunu Türkiye sahasına yıkarak başladı. 54'te neredeyse farkı ikiye çıkarıyorlardı. 60'tan sonra ise skoru koruma kaygısına düştüler. Bu kaygının ne kadar boş olduğunu ilerleyen dakikalarda hayretle görecektlerdi oysa. Ay-yıldızlılar o kadar etkisizlerdi ki...

Türkiye'yi dev aynasında gösterenler Alman yenilgisi sonrasında Hiddink'i yerden yere vurmuştu. Türkiye, Azerbaycan karşısına onların istediğı on bir ve dizilişle çıktı. Yine puan kaybetti. Peki sorun nerede? Sorun takım olmak kavramında. Türkiye teknik ekibinden futbolcusuna kadar 2010 elemelerinin başarısız kadrosunu sürdürmeye çalışıyor. Hiddink "zamanım yoktu" diyebilir. Ama marttan sonra bu savaş artıklarıyla devam edemez.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hulk'a karşı kazanamazsın

Gülengül Altınsay 22.10.2010

Henüz 33'ünde gencecik bir adam: Bu işlere daha 17'sinde başlamış, hatta Bobby Robson onu İngiltere'de eğitime gönderirken yaşı tutmadığı için özel izinler almış. Sonra Morinho'nun yardımcısı olarak Chelsea ve Inter. Bu sezon itibarıyla da Porto'nun başında. Andre Villas Boas'tan bahsediyorum tabii. Çekirdekten, altyapıdan gelmiş bir teknik direktör o. Öyle önce futbolculuk sonra antrenörlük dememiş. Yolunu baştan çizmiş. Bizde genç antrenörlere yapılan "stajyer antrenör" suçlamalarını hatırlıyorum da...

İlk dakikalardan itibaren gördük ki Boas, atak oyunundan deplasmanda da taviz vermiyor. Defansını neredeyse orta alana kurmuş Beşiktaş'ın üstüne gidiyor. Schuster'in Beşiktaş'ı ise savunmaya geçmiş gibi yaparken kapılan toplarla özellikle sağ kanadını kullanarak akmaya çalışıyor. Böyle başladı maç. Daha 3'te aynı pozisyonda üç şutla gole çok yaklaşan taraf da Beşiktaş'tı. Siyah Beyazlılar yine 4-3-3'ten bozma bir sistemle ama bu kez 4-2- 1-3'le dizilmişlerdi. Geri dördlünün önünde Ernst ve Necip, önlerinde Tabata. İleri üçlüde ise Nihat- Bobo-Nobre. Schuster'in arzusu üzere kanatlardaki oyuncular sık sık yer değiştiriyordu. Ama gol Porto'dan geldi. Oyunun biraz durulduğu bir sırada 26'da Falcao kornerden gelen topu kafayla Kartal'ın filelerine yolladı: 0-1. Aslında Porto kornerleri çok sert ve içeri döndürerek kullanıyor. Gol de Hakan'ın hatası da anlaşılabilir bu yüzden. Zaten Porto çağdaş 4-3- 3'ü kim oynarsa oynasın aynen oynuyor. 43'te Maicon'un Bobo'yu durdururken kırmızı kart görmesi Porto'yu 10 kişi bıraktı. Boas da 46'da Otomendi'yi alıp defansının göbeğini güçlendirdi. Beşiktaş da 4-2-4'e döndü. Ve Porto on sekizine kolay girdi ama orada etkisizdi. Yine stoperlerin nerede durulacağını bilememe anında kaptığı topla Hulk 59'da skoru 0-2 yaptı. Artık moraller sıfırdı İnönü'de. Rakibine umutsuzca saldırdı Kartal. Ali Kuşık 70'de sağ açığa geçince Beşiktaş 3-4-4'de döndü bu kez. Tabata, Nobre ve Nihat'la nereye dönersen dön. Rakip 10 kişi sen 8. Hulk 77'de yine kahramanlığını gösterdiğinde iş işten geçmişti. Bobo'nun son andaki golüyle teselli ikramiyesiydi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstatistikler kaybetti

Gülengül Altınsay 25.10.2010

Şenlikler ta Kadıköy İskelesinden itibaren başlamıştı. Yedi-sekiz, on kişi oluşturan tezahüratları başlatıyordu hemen. Sarı-lacivert çubuklu formalılar nerdeyse sıfır kuşkuyla maç saatini büyük bir sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bir an önce maç oynanasa bir Galatasaray galibiyeti daha alınsa ve Kadıköy bayram yerine döndürülse. Niye kuşku duygunlardı ki. Her şey onların lehinde gözüküyordu. K♦ğit üstü, saha üstü ne varsa her bir şey. Günlerce çarşaf çarşaf istatistikler yayınlanmış Fenerbahçe'nin her bir alandaki üstünlüğü rakamlarla vurgulanmıştı. Üstelik bırakın geçmiş son on yılı falan en önemlisi şu anda yükselişe geçmiş bir takımdılar. Buna karşın Galatasaray sorun üzerine sorun yaşıyordu. Belki de tarihinin en umutsuz Fenerbahçe maçına çıkıyorlardı. Ne var ki tüm bu tabloya rağmen Saracoğlu'nda takımlarını yalnız bırakmayan 2478 Cimbomlu için her zaman bir umut vardı.

Daha 5. dakikaydı ki Pino sağdan ve kaleye ortaladı çizgiden son saniyede çıkaran Gökhan'dı. 12'de yine Pino ama bu kez sol kanattan attı şutunu Volkan ellerinin ucuyla çeldi. 23'te Neill'in sert şutunu da Volkan önledi. Görüntü hiç beklenildiği gibi değildi. Pozisyon bulan taraf oyuna h♦kim olan taraf misafir takımdı. Sarı-kırmızıların bu baskısında orta alan oyuncularının katkısı büyüktü. Mustafa bir yandan Emre'yi kolluyor bir yandan da arkadaşlarıyla birlikte Fenerbahçe forvetinin arasına giriyordu. Galatasaray'ın topa ilerde bastı, Fenerbahçe'yi dar alana mahkum etti ve etkisizleştirdi. Bunda Hagi'yle uyguladığı 4-1-4- 1 dizilişle takımın boyunun kısaltmasının etkisi de vardı. Fenerbahçe daha çok sol kanadında Stoch'la, Dia'yla indi ama katı Galatasaray müdafasını geçemediler. Stoch'la Dia kanat değiştirerek oynadılar. Ne var ki Sabri'nin kanadını tercih ettiler. Yanlış bir tercihti bu. Çünkü Sabri sol kanattaki Hakan'a göre çok daha hareketli bir oyuncu.

İkinci yarıya çok daha etkili başladı Fener. 47'de Alex'in kafası şansa auta gitti. Fenerbahçe'nin baskılı olduğu bu dakikalarda bile Galatasaray istediğini elde eden taraftı. Fakat şu açıkça görüldü ki Galatasaray elde ettiği fırsatları Pino'la değerlendirmesi çok zor. Buna karşın Fenerbahçe aynı pozisyonları elde etse çok daha rahat sonuca gidebilirdi. Yaklaşık son çeyrek için Fener Semih'le Kazım'ı alırken Galatasaray Barış, Emre Çolak ve Serkan'ı aldı. Bu da açıkça kadrolar arasındaki farkı gösteriyordu. Yine de sonuçta istediğini alan taraf misafir takımdı. O tüm öldürücü istatistiklere rağmen.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu hafta da ilk üç yasak

Gülengül Altınsay 30.10.2010

Böylesini ilk kez yaşıyoruz. Ligin 10. haftasına gelmişiz ilk üçte İstanbul'un üç takımından biri bile yok. Üstelik yakın gelecekte bu tabloyu değiştirecek bir ışık da gösteremiyor üç büyükler. Baksanıza takımında devrim yapmaya hazırlanan Aykut Kocaman rakip Bursa olunca bir hafta önce Galatasaray'a karşı yapmadığını yapıyor. Rakibi durdurmaya öncelik veriyor dörtlü savunmanın önüne Cristian'ı koyarak. Ve 4-2- 3-1'le çıkarıyor Fenerbahçe'yi. Cristian takıma girince de bir eksik forvet kullanmak zorunda kalıyor sarı-lacivertliler. Yani geçen haftanın Galatasaray'ı gibi yenilmemeye öncelik vermişti.

Bursa kadrosunda da oyun anlayışında da sürpriz yoktu. Skor ne olursa olsun futbolu daha üst düzeyde oynamak isteyen taraftı Bursa. Gerçi savunma önüne Hüseyin'i koyarak Sağlam sağlamlık yapmış, takımı bir kişi eksik bırakmıştı amaTurgay-Sercan- Volkan forveti gol arzusunun işaretiydi. Fenerbahçe ise yenilmemeye öncelik vermişti.

Bol düdüklü başladı maç. Bu kadar kesintili maç futbolu kurtarmıyor, güzelleştirmiyor hakemini kurtarıyor sadece. Bunu anlayan futbolcular her dokunmada kendilerini yere bırakıp faul beklediler hakemden. Bursa'nın aleyhine bir durumdu bu. Çünkü daha çok oynamak isteyen taraf onlardı.

Ve abuk geldi gol. Bursa savunmadan gelişi güzel top çıkardı. Dönen topu da alamayınca, ki en önemli zaaflarıydı bu, Fenerbahçe'nin becerikli ayakları konuştu. Zaten Kanarya'nın da en önemli üstünlüğü bu; rakip 18 içinde kararlı ve isabetli top kullanan oyuncularını var.

Bursa golün şokunu attıktan sonra inisiyatifi eline aldı. Fener 1-0'ını koruma derdine düştü. Kaleyi savun savun nereye kadar. Bu orta sınıf takım refleksi bir kez daha iflas etti ve Bursa beraberliği sağladı. Ve nihayet oyuna denge geldi. Artık her iki takıma da gol lazımdı. Fener savunmasını ileri çıkarak golü daha çok istediğini gösterdi. Ama Sercan'ın karasızlığı sayesinde başka gol olmayınca bu dengesiz oyunda tek dengeli olan olan skordu. Böylece 10. haftanın başında anlaşıldı ki ilk üçte yine üç büyüklerden biri olmayacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni "3F"... falık, farap ve futbol

Gülengül Altınsay 04.11.2010

PORTO- Bu Portekiz'e ilk gidişim.  gün Lizbon,  gün Porto... Ve bazı şeyler ilginç geldi bana.

Mesela bizim Ege'nin Fenikelileri Portekiz'e de gitmişler, Lizbon'u onlar kurmuş. Bazı Portekizlilerin bazılarımıza neden çok benzediğini açıklar belki bu. Yine uzun yaşamaları dikkatimi çekti. Yaş ortalamaları 78. Nedeni sanırım çok balık tüketmeleri; kişi başına yılda 76 kilo! Çok fazla da şarap içiyorlar; kişi başına yılda 49 litre!

Ama bence çok daha önemlisi büyük şehirlerde bile havanın temiz olması. Öyle uzun uzun gökdelenler, şehir içi fabrikalar falan yok. On bir milyonluk nüfus geniş alanlara yayılmış. Ve çok çok rahat insanlar. Hiç telaşları yok. Sokaklardaki saatler üstünden  gün geçmesine rağmen hâlâ yaz uygulamasında kalmıştı mesela. Sokaklar deyince, benim için bir ülkenin medeniyet göstergesi. Yüzyıllardır aynı pırıl pırıl parke taşlar duruyor. Sokaklar yle olunca üstündeki evler bakımsız da olsa güzel görünüyor. Portekizlileri mutlu eden bir başka şey futbol tabii. Yaşamlarının olmazsa olmaz bir parçası. Faşist diktatör Salazar'ın yoksulları yönetmek için kullandığı 3F'sinden (*) biri futbol değil miydi zaten?

Salazar rejimi devrildi gitti ama Portekiz futbolla yaşamayı sürdürüyor. Lizbon'a yeni inmiş valiz bekliyordum, televizyon aracılığıyla da olsa ilk futbol karşladı bizi. Benfica'nın 1961'de aldığı şampiyon Kulüpler Kupası'nın 50. yıl kutlamaları vardı ekranlarda uzun uzun. Bir yandan bekledik bir yandan seyrettik. Yaşını almış ama diğ eski futbolcu abiler tek tek anılarını anlatıyordu.

şu açık; Portekiz'in iki büyük takımı Benfica ve Sporting. Aralarında müthiş bir rekabet var. Ama yeni parlayan yıldız Porto kuşkusuz. Porto bir anlamda da futbolda geçmişe yaşanmayacağını, her gün kendini yenilemek gerektiğini hatırlatıyor hepimize. Portekiz Ligi'ne de fırtına gibi başladılar bu sezon. Dokuzuncu hafta sonunda sekiz galibiyet, bir beraberlikle ligin zirvesindeler.

Salı akşamını Porto'da çok hoş bir lokantadaydık. Mekn, yemekler, servis her şey mükemmeldi. Piyanoda klasik müzik alınmaya başladı sonra. şampiyonlar Ligi maçlarını kaırdığımıza hayıflanıyorduk bir yandan. Böyle bir ortamda futbolun ne işi var diyeceksiniz ama büyük ekranda Benfica-Lyon maçı belirmedi mi zamanı gelince! Sesi kapalıydı tabii. Garsonumuz Jose, Benfica taraftarıymış meğer. Porto'lu diğer garsonlar "Bunu niye aramızda tutuyoruz ki" deyip durdu Benfica Lyon'a golleri attıkça.

Daha sonra Jose bir sır verircesine, "Biliyor musunuz hafta sonu Porto-Benfica maçı var" dedi bize. Yani şimdiden şampiyonlar Ligi'ni ve Avrupa Ligi'ni bir kenara bırakıp bu büyük maça kilitlenmişler. O ma

Beşiktaş'ın şansı olabilir belki. Porto grupta şimdiden durumunu garantiledi çünkü. Üçte üç yaptılar. İstanbul'da Beşiktaş'a karşı aldıkları galibiyet onları rehavete sokabilir diye ümit ediyorum.

Gerçekte asıl ümit ettiğim Porto'nun bizim kulüplerimizce mercek altına alınması. Yolun sonuna gelmiş şöhretli futbolculara para saçmak yerine, Porto gibi futbolcu parlatarak en büyük kupalara ulaşmış, gelir-gider dengeleri doğru kurulmuş bir kulübün örnek alınması...

Balık bizde de âlâsıyla var. Şarap olmasa da rakı tüketimi yadsınamaz. Ya futbolun kalitesi?

(*) 3F bizde, "fado müziği, futbol ve fiesta eğlenceleri" olarak bilinir. Burada daha çok "fado, futbol ve Fatima" olarak anılıyor. Fatima'dan kasıt, dinî mucizeler ve söylencelere konu olan Katolik Hac yeri kasaba.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal Avrupalı gibi

Gülengül Altınsay 05.11.2010

Estadio do Dragao'ya girdiğimizde maçın başlamasına sadece 40 dakika vardı ama etrafta kimsecikler yoktu. Biz basın mensupları internete bağlanmaya mücadelesi verirken ekâbir Porto taraftarı da tribündeki yerini almaya başladı yavaş yavaş. Ama stadın akustiği çok iyi. 50 kişi bile olsa tribünlerde müthiş bir ses çıkıyor.

Kartal, Porto'ya karşı umutsuz gibi görünse de oyun anlayışından taviz vermemişti. Yine 4-3-3 dizilişindeydi. Ve Bobo, Tabata ve Nihat'lı üç forvetinden de vazgeçmemişti. Bu üçlü maç içinde sürekli yer değiştirerek oynadılar. Ne var ki Porto öylesine dikine ve hızlı çıkıyor ki her top kaybı anında Beşiktaş kalesinde tehlikeye dönüşebiliyor. Bu durumun Beşiktaşlı futbolcularda tedirginlik yaratmaması mümkün değildi. Tedirginlik de futbolda en kötü şey. Olmayacak şeyleri yaptırtabiliyor insana. Her zamanki gibi orta alandaki Guti,Ernst, Aurelio üçlüsü de birbirine yakın, büzüşerek oynayınca oyunu açma şansı da kalmıyordu siyah-beyazlıların. Üstelik burada kaybedilen toplar boş kanatlardan anında Beşiktaş on sekizine ulaşıyordu. Buna karşın orta alnın forvete yakın oynaması, defansın ilerde kurulması olumlu tarafıydı Kartal'ın.

İlk yarım saat baskıya rağmen kazasız atlatılmıştı ama 32'deki aleyhte penaltı atlatılamadı ne yazık ki. Kale arkası hakeminin uyarısıyla geldi penaltı. Falcao'nun atışıyla skor 1-0 oldu. İkinci yarıya Tabata'nın yerine Holosko girdi Beşiktaş'ta. Bu arada Porto'nun Beşiktaş'a karşı ikinci takımını çıkaracağını sananlar yanıldılar. Bir tek Moutinho kenarda oturtulmuştu. Skor Porto'nun lehineydi. Ancak 59'da Rodriguez'in atılması işleri değiştirdi. Bu noktada Beşiktaş'ın harekete geçmesi gerekiyordu. Geçti de. Nihat işin kolayını buldu; 62'de 35 metreden tam doksana çaktı: 1-1. Hulk'ın yerine giren Moutinho, 10 kişilik Porto'da ne yapacaktı... Ama Kartal da 64'da Toraman'ın kırmızısıyla on kişi kaldı. 75'de Bobo orta çizgide dönüp öylesine güzel vurdu ki topun direkte patlaması şanssızlıktı.

Heyecan kasırgasında başka gol olmayınca, Kartal umutsuz gittiği Ejder yuvasından altın değerinde bir puan çıkardı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon büyük tanımıyor

Gülengül Altınsay 08.11.2010

Tribün desteği, kadro zenginliği, form grafiği hemen her bir şey "Trabzon" diyordu. Avni Aker'de inanılmaz coşkulu bir atmosferde canlı ve hızlı başladı maç...Hissediyorduk ki Trabzon bir an önce galibiyete ulaşp, saat 9.45'te liderlik koltuğuna oturmak istiyordu. Yaralı Aslan'a gelince en azından yenilmeyerek zirve ümidini kaybetmemek derdindeydi. Ve Hagi'yle çıktıkları bu 3. karşılaşmada farklı hocayla farklı şeyler yapabileceklerini kanıtlama arzusundaydı futbolcular.

Gerçekten de farklıydı sarı-kırmızılılar. Açık ve eğlendirici futbol yerine katı ve puana yönelik futbola dönmüşlerdi. Ama acele karar vermemekte yarar var. Özellikle forvet hattında en becerikli oyuncularından yoksundu Galatarasay. Bu nedenle Hagi'nin 7 defansif oyuncu sahaya sürmesini mazur görebiliriz.

Fırtına gibi geçen birkaç dakikanın ardından çok durağan bir maç izlemeye başladık. Bunun müsebbibi tabii ki Hagi'nin öğrencileriydi. Katı bir defans, katı bir orta alan. Ve birbirlerine de rakibe de yakın oynayan bu bloklar hem kendini hem de rakibini kilitledi. Gol için tek ümit blokları aşan uzaktan şutlardı.

İlk devreyi çöpe atan taraflar ikinci yarıya daha aktif başladılar. Özellikle Trabzon forvetini dörtleyerek defansif önlemleri azaltarak baskı kurmaya başladı. Hele sağ kanattan çok rahat indi.Bu dakikalarda Jaja en parlayan ismiydi bordo-mavililerin. Hagi baktı ki oyun artık kendi alanında oynanıyor son yarım saat için Barış'ı ve Kewell'ı sürdü sahaya. Kontraatakları daha iyi değerlendirebilsinler diye.

Güneş'in karşı hamlesi Yattara'yı oyuna sürüp oyuna daha bir genişlik ve kıvraklık katmak oldu. Çok geçmeden Trabzon bu kez sol kanattan harika bir üçlü oyunla gole gitti. Engin uzatılan pası izledi, Umut çok teknik bir hamleyle topu önüne çekip ağırları gördü. Günümüzde hızın önemini vurgulayan bir goldü bu. İkinci Hagi döneminde ilk kez geriye düşen Cimbom atağı hatırladı ama yedikleri gibi bir golü Pino kaçırdı.

Sonra Güneş orta alanı güçlendirdi ama atağı da unutmadı. Umut'un ikinci sayısıyla 9.45'te kazanmayı düşünen takım kazandı. Üçüncü büyüğe de puan göstermeden lider oldu Trabzon.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyon biçer Trabzon

Gülengül Altınsay 14.11.2010

Karadeniz fırtınasıyla başladı maç. Art arda gelen iki golden sonra ise fırtına dindi. Jaja'ya bugüne kadar sıradan oyuncu diyenler sanırım bahanelerini de hazırlamışlardır şimdi. Geniş alanda ne gerekiyorsa onu yaptı Brezilyalı. Hem orta sahada hem forvette gözüktü. Goller attı. Daha ne olsun? Ama tabii onu yönlendiren hoca da önemli. Şenol Güneş'in elinde Burak bile adam olduktan sonra gerisine bakmamak lazım. Burak Beşiktaş'ta, Fenerbahçe'de yapamadıklarını Trabzon'da yapıyor şimdi. Çizgiden çabuk hareketlenerek oyuna hem derinlik hem de genişlik katıyor.

Aslında sezon başından beri Trabzon üst düzey futbol oynamaya çalışıyor ve bunu gün geçtikçe daha da geliştiriyor. Bursa'da özellikle ilk yarım saatte kusursuzdular; ileride kurulan defans, Selçuk ve Ceyhunlu ileri geri işleyen ve oyunu genişleten bir orta alan, ikili üçlü hücum organizasyonlarını bilinçle uygulayan forvet hattı. Zaten artık futbol da basketbol gibi hücum setleriyle oynanıyor.

Trabzon'a övgüler yağdırırken son şampiyon Bursa'ya da haksızlık etmeyelim. Savunma içine Hüseyin'i beşinci adam olarak koymanın bedelini hızlı Trabzon ataklarına direnemeyerek ödediler. Ne var ki yediği iki golün ardından bile maçı bırakmadı Timsah. Ama hep diyorum ya Bursa forvetleri on sekize kolay girmelerine karşın orada ne yapacakları konusunda hazırlıklı değiller.

Bu arada Trabzon'un, Burak'la attığı 'ofsayt' diye sayılmayan golü de güme gitti bence. Anlaşılan hakemlerimiz de pek alışık değiller derinlemesine hızlı atılan toplara.

Hız demişken... Bu saatten sonra en çok Bursa'nın hıza ihtiyacı vardı. Tamam da üç stoperli beşli defansla bu nasıl mümkün olacaktı? Kaldı ki bu beşlinin oyun kurmaya katkısı hemen hiç yoksa! Yardım Trabzon'dan geldi. Bordomavililer, skor güvencesiyle erken çekildi kendi sahalarına. Bu da Bursa'nın Trabzon kalesinde baskı kurmasına yol açtı doğal olarak.

Ne var ki oyun tempo kazanamadı. Fazla defansif önlem, Bursa'nın yenilmezliğini korumasına yetmedi. Yarım saatlik çağdaş futboluyla Trabzon, kendi dışındaki bütün şampiyonları devirmiş oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cenk, Guti ve Holosko

Gülengül Altınsay 29.11.2010

Öyle bir maçtı ki bu kaybeden neredeyse tüm sezonu kaybedecekti. Hem kaybetmemek için hem de kazanmak için oynamaları gerekiyordu. Yani durum hiç de kolay gözüküyordu.

Kadrolar elimize geçtiğinde şaşırmadık. Bir tek Beşiktaş'ta İbrahim Üzülmüş'in yerinde İsmail Köybaşı vardı. Anlaşılan Schuster daha atak oynamayı amaçlamıştı. Galatasaray'da da Baros kulübede başlayacaktı maça. Sarı-kırmızıların orta alanında sadece kesici özellikli Cana'nın olması Hagi'nin mentalitesini düşününce yadırgatıcı değildi. Savunmayı güçlendirmenin yanında Guti'ye dikkat etmek görevi de onundu. Karşılaşma golle başladı; Schuster'i doğrularcasına İsmail'in ve kimsenin beğenmediği Holosko'nun sol kanadından yapılan hızlı akın penaltıyla sonuçlanınca Guti Beşiktaş'ı öne geçiriverdi.

Holosko'nun dikine deparları, İsmail ve Hilbert'in çıkışları dışında çok yavaş oynanıyordu maç. Her iki takım da top rakibine geçince on sekizine doğru kaçıyorlardı. Bu yüzden iki takım da orta alanı kolay geçti. Galatasaray kanat beklerini sadece taç atışlarında gördük karşı kalede. Buna rağmen yavaş kaldılar; örneğin penaltı yaptı Ali Turan. Zaten Hagi 2.yarıya Ali Turan'ın yerine Sabri'yi çekerek ve Battal'ı alıp Pino'yu kanada çekti ve hücum gücünü arttırmayı amaçladı. Aslında kazanmak istiyorsa zaten baştan böyle başlamalıydı.

Golden sonra sürekli gol arayan oyunu ileri itmeye çalışan taraf ev sahibi Galatasaray'dı. Sadece ilk yarı 3 gol bulabilirdi sarı-kırmızılılar. Ne var ki uyumlu bir takım değildiler. O kadar telaşlı ve kopuk oynuyorlardı ki... Tabii bir de Kaleci Cenk çağdaş kalecilikten örnekler verdi sık sık. Hagi baktı ki gol gelmiyor Servet'i de çıkardı oyundan ve zaten stoper gibi oynayan Cana'yı koydu oraya. Ne var ki Galatasaray'ın dağınıklığına çözüm olmadı bu. Ev sahibinin etkisizliğinden Guti yararlandı, Nobre'nin kafasına topu bıraktı: 0-2. Son dakikada Kewell'in vuruşunda çok iyi oynayan Cenk'in yaptığı hata sadece maçın skorunu değiştirdi. Cimbom zaten hiç tutnamadığı lige veda etti. Beşiktaş Cenk, Guti ve Holosko ile umudunu sürdürüyor ama böyle oynayarak önündeki dört takımı nasıl geçecek, o meçhul.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anlamak empatiyle başlar

Gülengül Altınsay 10.12.2010

 Anlamak empatiyile başlar Bu işi yaptığım yirmi küsur yıldır bir türlü çözemediğim bir şey var; apaçık ortada olan meselelerle neden yüzleşilmez de bu konular kenarından köşesinden ele alınır, sonra çorbaya döndürülür? Ve saatlerce, günlerce hatta yıllarca nasıl hep aynı noktaya saplanıp kalınır?

Şimdi üzerinde en çok konuşulan ve rating getiren yeni meselemiz Bernd Schuster ve onun "kontROLSÜZ oyun anlayışı..." Schuster, ilk tepkiyi Beşiktaş defansını ilerde kurdurduğu için aldı. Galip gelirsene ne alâ, ama puan kaybedilmişse her şey defansın ilerde kurulması yüzünden!

Hemen "yabancı"lara karşı en klişe ve kusura bakmayın, "ırkçı" eleştiriye başvuruldu: "Schuster, Beşiktaş'ı ve Türkiye'yi tanımıyor..." Neden tanımasın ki? Beşiktaş sonuçta futbol takımı, Türkiye de bu dünyanın üzerinde değil mi? "Futbol denen oyundan anlamıyor" deseniz tartışırım. Onu demeyi gözünüz yerse tabii.

Onu değil, bunu dediler: "2010'ların futbolunu bırak, 60'ların futbolunu oyna. Kazan da gerisi önemli değil." Kendileri kalmış 1960'larda, herkesi oraya çekecekler. Haydi bizi çektiniz, gelişigüzel transferlerin doldurulduğu bir takıma, gençlere güvenerek Avrupa'da şubatı göstermiş Schuster'i nasıl çekeceksiniz!

Mourinho hezimetini göze aldı

Jose Mourinho, hayatta unutamayacağımız o müthiş El Clasico'da Real Madrid 2-0 yenik durumdayken bile defansını geri çekmeyi ve hezimetten kendini kurtarmayı düşünmedi. Aynı şekilde Pep Guardiola da, Barcelona 2-0 öndeyken bile defansını geri çekip, "Ne olur ne olmaz skoru koruyayım" demedi. Futbol anlayışlarından taviz vermediler. Çünkü kaybeden taraf da biliyordu ki bir maçı kaybetmenin telafisi her zaman vardır. Ama ilkeleri kaybetmenin telafisi çok zordur... Aslında ben bu tür takımların öteki tarz futbolu hafızalarından da genlerinden de attıklarını, isteseler de anti futbol oynayamayacaklarını düşünüyorum. 'Total futbol'la birlikte tarihe gömülmüş şeyler bunlar.

Bu konulara vakıf yorumcular ise temkinli davranıp Schuster'e kontrollü oyunu tavsiye ediyor. İşte sürekli yanlış zeminde tartışılan bir konu daha. Ah keşke takımlarımız kontrollü oynama mertebesine erişebilse. Bizde kale önüne yığılıp top savuşturarak skoru korumak ya da gol yemeyi önlemeye çalışmakla kontrollü oyun birbirine fena halde karıştırılıyor. Kontrollü oynayan ya da oynayabilen, peşinen rakibine üstünlük sağlayabilen takımdır. Oyunu istediği gibi yavaşlatıp hızlandırabilen, top rakipteyken bile oyunun gidişatını kendi lehine çevirebilen takımdır. 5-0'lık maçta Barcelona da Real Madrid'e karşı kontrollü futbol oynadı diyebiliriz mesela. Tüm 90 dakikayı kendi istediği gibi oynadı çünkü. Rakibine top bile göstermedi.

Kontrollü oynamaya daha çok var

Ne var ki Schuster'in takımı, Barcelona gibi kontrollü oyun oynayamaz. Oynayabilmesi için oyunu orta alanda tutabilecek oyuncular gerek. Oysaki Schuster, tam tersine Aurelio'yu savunmanın önüne koyarak zaten takımın ileri çıkmasının önünü tıkiyor. Bunu sanırım defansı zor durumda bırakmamak için yapıyor. Bence doğru yapmıyor. Çünkü oyunu ileri atmadığınızda top bir şekilde geri geliyor. Hop tüm defans hızla geri kaçıyor. Takım ortadan bölünüyor. Hani nerede ilerde kurulmuş defans? Niyet iyi ama oyunu ilerde tutmayı beceremiyor bugünün Beşiktaş'ı. Yani sorun oyunu ilerde kurmak değil oyunu ilerde tutamamak.

Diyelim Beşiktaş maç başında bir gol atıyor, sonra rakibin baskısını yiyip geri kaçıyor. Rakip de beceriksiz. Gol atamıyor ve maç Beşiktaş'ın lehine bitiyor. "Kontrollü oynayacaksın, 2010'ların futbolu neyine" diyenler ne kadar haklı olduklarını ilan ediyorlar büyük mutlulukla. Oysaki ne Schuster görüşünden taviz vermiş ne de Beşiktaş kontrollü oynayabilmiş o sırada.

Beşiktaş sürekli aynı oyunu deniyor

Efendim Beşiktaş, Galatasaray'a, CSKA Sofya'ya ve en son Bursa'ya karşı kontrollü oynamışmış, çünkü defansını ileri kurmamışmış... Gözlerime mi yoksa yazılanlara mı inanmam gerek? Beşiktaş sezon başından beri aynı futbolu oynamaya çalışıyor. Rakibin gücüne göre geri çekilmek zorunda kaldığı zamanlar oluyor. Ve işin komik tarafı yediği golleri de daha çok bu geri çekildiği, on sekizine gömüldüğü dakikalarda yiyor.

Galatasaray maçında baskı yedi, korktu ve geri çekildi. Ama Galatasaray, Beşiktaş'ın korkusunu değerlendirebilecek durumda değildi. CSKA Sofya maçında ise 60'ların futbolunu oynayan CSKA'ydı Beşiktaş değil! CSKA, on sekizine gömüldü, golü kontrataklarda aradı. Bursaspor maçında da Beşiktaş gücü yettiğinde oyunu ilerde oynamaya çalıştı. Ama yapamadığı dakikalarda Bursa'nın baskısını yedi. Bu, bilinçle yapılmış bir şey değildi.

İşin ilginç yanı yorumların skora göre yapılması... Beşiktaş, baskı yemesine rağmen üç puanı kapmışsa bu kontrollü oyuna bağlanıyor. Ama aynı oyunu oynamaya çalışıp yenilirse tüm suç Beşiktaş'ın haddini bilmeyip defansını ilerde kurmasında oluyor.

Tamam, siz her zaman haklısınız ama lütfen ikide bir "Futbol seyir zevki vermeli" demeyi bırakın o zaman.

Tekke'ye yapılan büyük haksızlık

Fatih Tekke'nin alınmasına hiçbir anlam verememiştım. Son iki yıl doğru dürüst top oynamamış bir futbolcunun "kurtarıcı" gibi gündemde tutulmasına da...

Schuster'in medya önünde tartışmaktan kaçınmasına karşın Tekke'nin hocasıyla olan sorunlarının sürekli dışarı yansımaları da hoş değildi... Bunda belki Tekke'nin de payı vardı, bilemiyorum.

Ne var ki, Beşiktaş başkanının futbolcusuyla hiç konuşmadan ve futbolcusuyla anlaşmadan TV ekranında "Fatih tutmadı, kendisine izin vereceğiz, kulüp arayacak" demesi kabul edilir bir şey değil.

Fatih Tekke zorla gelmedi bu kulübe. Beşiktaş'la bir hizmet sözleşmesi yaptı. Bir çalışanınıza, onun emeğine böyle saygısızlık olur mu? Futbolcu bir eşya mı, alıyorsun, beğenmiyorsun, atıyorsun. Hem de bunu TV'de açıklıyorsun.

Tabi bu olay, ünlü futbolcularımızın, zirvede oldukları dönemlerde ilişki ve yatırım peşinde koşarken biraz da mesleklerinin haklarını korumak ve bu uğurda örgütlenmek için çaba göstermeleri gerektiğini hatırlatıyor bize bir kez daha.

gulengul@altinsay.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakem kararıyla devre dışı

Gülengül Altınsay 11.12.2010

Schuster için en kolay kadro oluşturabildiği maçlardan biriydi. Elinde kimler varsa onlardan bir onbir yapmış sahaya sürmüştü çünkü.

Eskişehir coşkulu taraftarının önünde coşkulu girdi maça. Ama sadece birkaç dakika. Ardından sıkıcı dakikalar başladı. Beşiktaş pozisyona girmekte zorlanıyordu. Nasıl zorlanmasın? Dörtlü savunmanın önündeki Aurelio stoper gibi davranınca gerideki stoperlerin oyuna katılma şansı azalıyordu. Orta üçlünün sağ ve sol kanadında oynayan Ernst ve Necip'in ortaya büzüşmesi ve İbrahim Üzülmüş'in sık sık pozisyonunu kaybetmesi Kartal'ın gol bulma şansını azaltıyordu. Tüm bunlara bir de inanılmaz ağır top kullanmayı ekleyin. Ancak 28'de o da duran toptan tehlike yaratabildi Beşiktaş; Necip'in kafası İvesa'da kaldı.

Ve devre biterken futbola son darbeyi hakem Gezer vurdu. Guti kart hareketi yaptığı için ikinci sarıyı görüp atıldığında dakika 38'di. Aynı Guti maç başından beri kasıtlı sert faullere maruz kalıyordu... Herkesle tartışırım: Bu harekete sarı kart ne oyun kuralları kitabında ve kuralların yorumunda var ne de önde gelen liglerdeki uygulamalarda... Bizde uydurulmuş boş bir otorite gösterisi bu. Dize atılan tekmeye de sarı kart, küçük bir alkışa, bir anlık kart işareti de sarı kart. Aman ne güzel adalet!

İkinci yarıda Ali Kuşku çıktı, oyuna giren Erhan sağ beke geçti, Hilbert de sağ açığa... Ve Beşiktaş Holosko'yu ilerde yalnız bırakıp 4-3-3'ten 4-4-1'e döndü... Yine ilk yarıdaki gibi dağınık ve sıkıcı bir oyun izledik. Beşiktaş savunmasının geriye yaslanıp neredeyse donduğu pozisyonlarda Cenk durmadı. Arka arkaya Eskişehir gollerini önledi. Ama nereye kadar? 61'de Tello'nun pasıyla Veysel, Eskişehir'i 1-0 öne geçirdi. İyi bir takım 10 kişi de kalsa fiziksel açığını kapatabilir. Ne var ki Beşiktaş 10 kişi kalmaktan kafaca fazlasıyla etkilenmişti. 78'de ikinci gol Sezer'den ve yine Beşiktaş'ın uyuyan sol kanadından geldi: 2-0.

Böylece Beşiktaş şampiyonluk yarışına tutunamadı. Ama etkisiz futbolundan çok hakemin kurallarda yazmayan kırmızı kartıyla... Herhalde bu ülkede 5-6 takımlı şampiyonluk yarışına tahammül edilmiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Turu geçmek gerek

Gülengül Altınsay 18.12.2010

 Turu geçmek gerek Bernd Schuster diyor ki, "Avrupa'daki rakiplere karşı iyi oynayabiliyoruz ama Süper Lig'de engellerle karşılaşyoruz ve istediğimiz oyunu oynayamıyoruz." Schuster'in ligdeki başarısızlığın üstünü örtme çabasını anlıyorum. Bizde oynanan oyunla Avrupa'da oynanan oyunun kalite farkını da anlıyorum. Ne var ki Beşiktaş'ın şu ana kadar UEFA Avrupa Ligi'nde gösterdiği başarı, ne Beşiktaş'ın mükemmel performansından ne de futbolu çok iyi oynayan takımlara karşı oynamasından. Rakipleri arasında bir tek adam gibi takım vardı o da Porto'ydu. Porto'dan ise sadece bir puan alabildi siyah-beyazlılar.

Açıkkası Kartal için Avrupa serüveni asıl şimdi başlıyor. Bundan sonraki rakiplerin çok daha zorlu olması doğaldı. Dinamo Kiev de en zorlularından birisiydi. Ve Beşiktaş'a çıktı. Beşiktaş'ın şansı yine Quaresma ve Guti gibi teknik oyuncular olacak. Dinamo Kiev, fizik gücü yüksek, disiplinli bir takım. Buna karşın Güney Amerikalılarıyla oyunlarını hareketlendirmişler. Ve eğer Beşiktaş bugüne kadar oynadığı futbola bir şeyler katmazsa sonuç hüsrana olabilir. Kalıcı çalışmalar yapılmadığına ve ufukta da öyle bir şey gözükmediğine göre Beşiktaş'taki tek eylem yine transfer yapmak olacak. Baksanıza Beşiktaş'ın yaptığı transferler ve harcanan paralar öylesine yankı uyandırmış ki Portekiz'in Diario de Noticias gazetesi, Yıldırım Demirören'i Chelsea'nin multi milyoner başkanı Roman Abramovich'e benzetmiş. Tabii nereden bilsinler bizim kulüp başkanlarının

kulübün sahibi olmadığını, seçimle geldiklerini ve harcanan paraların da başkana değil kulübün borçlarına yazıldığını...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lig bitti buyrun transfere

Gülengül Altınsay 20.12.2010

Beşiktaş'la Bursaspor'u birbirine düşürenler kimler? Kimse bunun üstüne gitmiş mi bugüne kadar? Hayır. Peki, işin henüz başındayken iki kulüp yönetimi karşılıklı çözüm üretmek için bir şeyler yapmış mı? Yine hayır. Hatta ortak düşmana karşı taraftarlarıyla bütünleşme(!) şansı bulmuşlar. Takımdaşlık duygularını parlatmışlar.

Tam altı yıl geçmiş aradan. Ama İnönü Stadı'nın çevresinde taraflar arasındaki olaylar yine önlenemedi. Ve çözüm önerisi mi? Daha fazla ceza, daha fazla kanun, daha fazla polis gücü filan... Anlaşılan yönetenler yetkiye doymuyor. Sonuçta yine her iki takıma da seyircisiz maç cezası kesiliyor. Yani cezayı yiyen on binlerce futbolsever oluyor. Demek ki futbolumuzdaki tüm yamuklukların sorumlusu da onlarmış. Stada gidip maç seyretmek istemekmiş tüm suçları. Üstelik bu cezalar, olaylarla hiç ilgisi olmayan rakip takım seyircisine de, örneğin dün Gaziantep seyircisine de kesiliyor!

Maç başlayınca 'Ne olacak bu futbolumuzun hali'nden 'ne olacak bu Beşiktaş'ın hali'ne geçtim. Bir takımda bu kadar çok sakat olur mu? Ama Kartal'da her zaman transfer fazlası olduğu için fazla hissedilmiyor bu. Buluyorsunuz bir 11 sahaya süreceksiniz. Ne var ki ilk 11 de olsa, son 11 de olsa Beşiktaş'ın takım oluşumu sorunlu. Ve sanırım teknik kadroda da eksiklik vardı ki Tayfur Havutçu tribünde değil kulübedeydi dün.

Siyah-beyazlılar öylesine dağınık ve uyumsuz başladılar ki oyuna Gaziantep'i de etkilediler, kendilerine uydurdular. Görüntü pozisyon için, hele gol için hiç umut vermiyordu. Doğru dürüst koşan oyuncu bile da yoktu sahada. İki takım ortada birbirine yakın oyalanıp durdular. İlk pozisyona 53'te tanık olduk. Ali Kuşçu'nun sağ çaprazdan attığı şuttu bu, Karcemarskas çeldi. Ama 59'da Cesar'ın frikiğini Cenk yana değil ileri doğru çelince Olcan tamamladı, Antep öne geçti. Zaten Antep'in duran top dışında gol atacağı yoktu. Beraberlik için yüklendi Kartal. 65'te Ali'nin karambol golüyle skoru eşitledi. Son dakikalarda Beşiktaş'ın aklı başına geldiyse de iş işten geçmiş, Karcemarskas kalesinde devleşmişti.

Bu skorla Beşiktaş beşinciliği korudu. Ama şampiyonluktan koptu. Ve sıra geldi asıl meseleye; taraftarı uyutacak flaş transferlere.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş transfer bağımlısı

Gülengül Altınsay 27.12.2010

Beşiktaş'ın varlık nedeni sanki sadece transfer yapmak. Rotasyon falan değil, müthiş bir sirkülasyon var kadroda. Gidenler, gelenler takip etmekte zorlanıyoruz. Düşünmeden sadece günü kurtarmak taraftarı ve kamuoyunu oyalamak için yapılan transferler bunlar. Bir de bakın Avrupa'nın başarılı kulüplerine; yılda kaç futbolcu alıyorlar?

Tabii en fazla ses getirenler yabancı transferler. Hiç düşünmeden yapılıyor bu transferler; hava alanında omuzlara falan alınmanın üstünden üç ay bile geçmemiş, aynı futbolcular için gönderilecek kulüp aranıyor. Çünkü sırada yeni transferler var ve onlara yer açmak gerek. Beşiktaş'ı bıraksanız 30 yabancıyla oynayacak.

Oysaki herkes bilir ki bir şey alınırken kazanılır. Beşiktaş ise tam tersine alırken kaybediyor. Futbolcusuna Beşiktaş'ın talip olduğu kulüpler adeta bayram yapıyor. Hayatlarında görmeyecekleri bonservis paraları alacaklar diye. "Bir", "beş" oluyor. Sözleşmesi dört ay sonra bitecek futbolcu için milyon avroluk bonservis ödeniyor. Ama ne gam! Harcanan para Beşiktaş'ın borç hanesine yazılıyor nasıl olsa. Beşiktaş'ın kesesinden başkan dünyanın en hovarda başkanları arasına giriyor!

Gönderilemeyen yabancı oyuncular şu anda Beşiktaş'ın en büyük sorunu. Garanti parayla anlaşıyorsunuz, üç yıllığına anlaşıyorsunuz daha üstünden bir yıl geçmiş "git" diyorsunuz. Gitsin de Beşiktaş gibi ballısını nereden bulacak? Hayatının transferini yapmış, sakatansa da memleketine gitse de parasını tıkr tıkr alıyor, niye vazgeçsin. Geçmiyor da zaten. Sonra ücretini Beşiktaş ödeyip yalvar yakar bir kulüp bulunup yer açıyorlar yenisine. Aslında Beşiktaş 30 yabancı besliyor. Tabii kulüp kasasından yine.

Gözlerden kaçan başka bir konu var. Bütün dünyada vergisini futbolcu öderken Türkiye'de kulüp ödüyor. Bizde kemiksiz et alıyor yabancı futbolcular. Yani her futbolcunun açıklanan yıllık ücretinin üzerine koyun bir yüzde 15, asıl ücret o. Bu durumda Almeida yılda 2,5 değil yaklaşık üç milyon avro alacak. Bazı uyanık kulüpler federasyona düşük rakam beyan ederek kaçıyor vergiden. Ya da, ücreti 'imaj hakları' falan diye bölüyor.

Bu sezon genel kurulundan güvenoyu almış Demirören yönetimi her zamankinden farklı bir şey yaptı. Borç batağındaydı nasıl olsa, battı balık yan giderdi, daha da pahalı ama ismini söylediğinizde hemen herkesin bildiği şöhretlere yöneldi. Son iki yıl oynamamış, yaşlıymış, ciddi sakatlık geçirmiş dinlemeden Avrupa'nın "artık" futbolcularına yöneldi ki herkes onlarla ilgilenirken kendileri rahat etsin. Üstelik kim Guti'ye, ya da Quaresma'ya "iyi futbolcu değil" diyebilirdi ki. Protesto korkusuyla İnönü'ye gidemeyen Demirören böylece on milyonlarca avroluk bir biletin sahibi olmuştu sonunda.

Bence yönetimin kendini kurtarmak için uyguladığı akıllıca bir taktikti bu. Ama aynı taktiğin Beşiktaş'ı kurtaramadığı ortada. Schuster gibi bir teknik direktöre rağmen Beşiktaş oynadığı futbolla da aldığı puanla da harcanan paraların karşılığını veremedi. Çünkü başarılı bir takım yapmak çok daha farklı meziyetler istiyor. Avrupa'ya çıkıp pahalı futbolcu almakla hiç olmuyor.

Zaten takım diye bir şey yoktu yine Beşiktaş'ta. Tüm ümitler Quaresma'ya bağlanmıştı. O da bir parladı sonra sakatlandı ve ismi kaldı yadigâr. Memleketinde geçirdi çoğu zamanını. Guti ise belki takımın en yararlı oyuncusuydu ama yaşlı ve 90 dakikayı çıkarabilecek güçte değildi. Bizim ligde bile.

Bir sezon daha devre arası gelmeden bitmişti Kartal için. Yönetim yine asli görevine döndü; pahalı yabancı transferler. Daha da önemlisi bu transferlerin şöhretli isimler olması gerekiyordu ki hep beraber oyalanalım. En azından temmuz ayına kadar. Nasıl olsa temmuz ayında teknik direktörün uyumsuzluğu, alınan oyuncuların doku tutmazlığı ve yepyeni transfer haberleriyle yine meşgul olurduk.

Şöyle bir bakıyorum da 17 maçta Beşiktaş'a dair tek akılda kalan yaptığı transferler sadece. Ha bir de Schuster'in defansı nereye yerleştirdiği meselesi. Amerika'yı yeniden keşfedercesine. Ve sanki örnek alınması gereken futbol defansı geride bekleyen golü rastlantılara bırakan futbol olması gerekirmiş gibi.

Kısaca ifade edersek; Beşiktaş için bu sezon şampiyon olma şansı bitti. Tamam 2008-2009 sezonunda mesela Sivas'ın altı puan gerisinden gelip şampiyon olmuştu Beşiktaş. Ama bu kez o zamanın Sivas'ından çok daha güçlü takımlar var Beşiktaş'ın önünde. Rakip bir tane de değil... Bir tek Avrupa'da yoluna devam ediyor Kara

Kartal. Öyle de şu sıra gelen üç futbolcudan sadece biri oynayacak UEFA Avrupa Ligi'nde. Bu nasıl iş? Yoksa Avrupa'dan da mı ümit kesildi?

Yönetimin anlattığı bir başka masal da "geleceğin takımını oluşturuyoruz" açıklaması. "İki üç sene sonra bu takımı görecektir"mişiz. Nasıl yani? Guti gibi, Simao gibi, Aurelio gibi son transferini yapmış futbolcularla mı kurulacak gelecek?

Bundan sonrası mı? Transfer bu yönetim için uyuşturucu bağımlılığı gibi. Her transfer sezonunda dozu daha fazla artırıyorlar ama vücutta tahribat da o ölçüde büyüyor. Böyle bir bünyenin sağlıklı davranması, doğru düzgün futbol oynaması zor. Bu bağımlılık Beşiktaş'ı maddi ve manevi olarak bitiriyor... Anlayacağınız biz sezonun ikinci yarısında da yine Beşiktaş'ın alacağı futbolcularla ve gönderemediği futbolcularla ilgilenmeye devam edeceğiz.

Peki, bu durumda taraftar ne yapacak? Onlar da yeni transferlerle oyalanacak doğal olarak. İnönü'ye Fernandes'i, Almedia'yı, Simao'yu seyretmeye gelecek bu kez. Ve tabii hedef tahtasında yine Schuster olacak. Hep beraber her başarısızlığı hocanın sırtına yüklemeye de devam edeceğiz...

gulengul@altinsay.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2010'da beğendiklerimizi karşılaştıralım mı

Gülengül Altınsay 30.12.2010

Artık 2010 yılını arkamızda bırakıyoruz. Ve Spor Toto Süper Lig'in de ilk yarısını... Bu süreçte birçok şey yaşadık, bazen sevindik bazen üzüldük. Bazen beğendik, takdir ettik, bazen beğenmedik eleştirdik. Doğal olarak ben kendi etkilendiklerimden bahsedeceğim size. Bakalım sizinkilerle ne kadar örtüşecek bunlar?

2010'da öncelikle bir Anadolu takımı Bursaspor'un Süper Lig şampiyonu olmasını beğendim. Ama geçtiğimiz sezonun Diyarbakırspor maçında Bursalıların tüm stadı Türk bayraklarıyla donatmalarını, kocaman "Ne mutlu Türküm diyene" pankartı asmalarını, tribünlerdeki ırkçı tavırları hiç beğenmedim.

Mahmut Özgener Federasyonu'nun şampiyonluğun bir Anadolu takımına gitmesinde bir beis görmemesini ve Bursa'nın hakem hatalarına kurban gitmemesini beğendim. Ama Bursa-Diyarbakır maçındaki ırkçı tavırları görmezden gelmesini beğenmedim.

Trabzonspor'un Şenol Güneş sonrası futbol atılımını, taraftarlarının takımlarına sahip çıkmasını beğendim. Ama Trabzon tribünlerindeki beyaz berelileri beğenmedim.

Beşiktaş'ın Quaresma'sını sahada olabildiğinde beğendim. Ama hemen sakatlanıp ülkesinde haftalarca tedavi görmesini beğenmedim.

Acıbadem Fenerbahçe kadın voleybol takımının Dünya şampiyonluğunu çok çok beğendim. Buna karşın futbol takımının onca imkânı rağmen eski alışkanlıklarını sürdürmesini beğenmedim.

Rijkaard'ın getirilmesini çok beğenmiştim. Onun gönderilmesini, yerine Hagi'nin getirilmesini beğenmedim. Aslında geçen yıl Galatasaray'da ne yazık ki hiçbir şeyi beğenemedim.

Erkek basketbol takımının dünya ikinciliğini de o süreçteki basketbol anlayışını da çok beğendim. Çok gururlandım.

Ama en çok Barcelona'nın futbolunu ve futbola açtığı ufukları beğendim. Ve sanırım beğenmeye de devam edeceğim.

Sevmediğim Real Madrid'in bence dünyanın en iyi hocası Morinho'yu almasını, Morinho'nun da bizim Mesut Özil'i takımın demirbaşı yapmasını çok beğendim. Ve Real Madrid'e de ısınmaya başladım.

İngiltere'deki takımım Fulham'ın UEFA Kupası finalini oynamasını beğenmekten öte uçarak seyrettim. Ama bu sezonki renksiz futbolunu hiç beğenmedim.

Bundesliga'da Borussia Dortmund'ın yıllar sonra gelen müthiş çıkışını çok beğendim. Hocaları Klopp'ın renkli kişiliğini de.

Artık şiddetin 17 yaş altı futbol takımlarına sıçramasını hiç beğenmedim. Şiddete karşı önerilen saha kapatma cezalarını da. Yani futbolseverleri futboldan uzaklaştıran tüm 'önlemler'i.

Fenerbahçe'de genç Gökay'ın şans bulmasını beğendim.

Karabük Kardemir'in teknik direktör ve futbolcularda kadro istikrarını ve pozitif futbol anlayışını beğendim.

Bursaspor'un Şampiyonlar Ligi'nde futbol seviyesini yükseltme çabasını beğendim.

Beşiktaş'ın Avrupa Ligi'nde gruptan çıkmasını beğendim. Schuster'in kimseyi dinlemeden savunmayı ilerde kurmasını beğendim. Ama Beşiktaş'ın ağır ve sıkıcı oyununu, bitmez tükenmez sakatlıklarını beğenmedim.

Eskişehir'de Rıza Çalımbay'ın gönderiliş şeklini ve Bülent Uygun'un getiriliş şeklini beğenmedim. Birçok bakımdan örnek takım olmuş Eskişehir'in altı ay ceza almış Uygun'u hâlâ görevde tutmasını hiç onlara yakıştıramadım.

Antalya Medikal Park'ta kulübün Mehmet Özdilek'le istikrar yakalamasını ve bunun sahaya yansımalarını beğendim. Ama taraftarların kulüplerine ilgisizliğini beğenmedim.

Beşiktaş kalecisi Cenk'in modern kaleciliğinin yanı sıra 'futbolcu' imajını yıkıp Nietzsche'den alıntı yapmasını şaşırarak beğendim. Çok da etkilendim.

Trabzonspor'da Jaja'yı ve Selçuk'u ve Serkan'ı ve takımın oynadığı pozitif futbolu çok beğendim. Ama Yattara'nın bakmadan yaptığı ortaları, Egemen'in rakiplerini sakatlayacak kadar sert müdahalelerini beğenmedim.

Karabük-Eskişehir maçında Karabük Kardemir'in iki penaltısının verilmemesini beğenmedim. Ama Karabüklü oyuncuların buna alışılmışın dışında itiraz etmemelerini olay çıkarmamalarını beğendim.

Bursasporlu Sercan'ın hızlı kanat ataklarını beğendim. Ama kaleye gözünü kapatıp şut atmasını beğenmedim.

Bünyamin Gezer'in Galatasaray-Antalya maçındaki avantaj kuralını uygulamasını futbolu kesmeyi değil oynatmaya çalışmasını beğendim. Ama Eskişehir-Beşiktaş maçında aynı Bünyamin Gezer'in Guti'nin kibarca yaptığı kart işaretini ikinci sarıdan kırmızıyla cezalandırmasını hiç beğenmedim.

Alt yapısıyla ünlü Bucaspor'un Süper Lig'e çıkınca 26 futbolcu almasını teknik direktörünü değiştirmesini hiç beğenmedim.

Futbol camiasından ünlü isimlerin bahis dedikodularına karışmalarını, yargılanmalarını hiç beğenmedim.

Hâlâ Beşiktaş'la Bursaspor'un aralarındaki husumetin devam etmesini beğenmedim. Önlem olarak masum seyircinin cezalandırılmasını da.

Beşiktaş'ın Çarşı grubunun sosyal olaylara duyarlılığını yine beğendim. "Çarşı nükleere karşı" gibi meselâ... En son TV dizilerinin, çalışanları mağdur bırakacak kadar uzun olmasını protesto eden pankartlarını çok beğendim: "Çarşı uzuuuuuuuuuna karşı"!

İ.B.B.-Fenerbahçe maçında Halis Özkâhya'nın Alex'in kırmızı kartlık tekmesini sarı kartla geçiştirmesini beğenmedim. Özkâhya'ya da yakıştıramadım. Ama İ.B.B'nin kalecisi Hasağiç'in saç modelini beğendim. Benim ilkokuldaki saç modelim olduğu için belki.

Gençlerbirliği'nde genç Soner Aydoğdu'nun çıkışını beğendim.

Sahaya yenilmemek için çıkan takımların sürekli hüsrana uğradıklarını bile bile sürdürülen "haddini bilerek oyna", "önce yenilmeyeceksin, puanı garantiye alacaksın" öğütlerini, yani "60'ların futbolu" vaazlarını beğenmedim hatta bunlardan şiddetle sıkıldım.

Kayserispor'un sezon başında uzun derinlemesine toplanarak yaptığı atakları ve hocaları Şota'yı beğendim. Orta alanda Selim Teber'i en çok beğendim.

Süleyman Abay'ın Bucalı Manucha'nin kart işaretine kart göstermemesini beğendim. Ve tabii Cüneyt Çakır'ın artık Avrupalı olmasını ve giderek daha az düdükle çalmasını da.

Futbolcuların üşümek için giydikleri rengârenk eldivenleri formalarıyla aynı renkte olmayan boyunluklarını beğenmedim. Zevksizlikten yıkılan "kitch" renkli kramponları da.

Sivassporlu Cihan'ın Fenerbahçe maçı ardından basın açıklaması sırasında giydiği kazağı, bereyi ve küpesini çok beğendim.

Aziz Yıldırım'ın "Bundan sonra beni kimse susturamaz, konuşacağım" açıklamasını, Sivas maçının devre arasında maçın hakemine hakaretler yağdırmasını ve daha önemlisi ligin ikinci yarısına şimdiden gölge düşürmesini hiç ama hiç beğenmedim. Ardından da Beşiktaş'ın ilk yarıyı 11 puan önde kapadığı 2003-2004 sezonunun ikinci yarısında olanları hatırladım.

Nevin Yanıt'ın 100 metre engellide Avrupa Şampiyonluğu'nu çok çok beğendim. Alemitu Bekele ve Elvan Abeylegesse ile ekran başında koşmaktan helak oldum, gurur duydum. Voleybolda millilerimizi ve Fenerbahçelileri düşünürseniz, bunlara haltercilerimizi de eklerseniz, 2010'un güzel tarafı yine kadınlardı; bütün ilgisizliğe ve spor dışında tutulmalarına rağmen.

Daha iyi bir yıl dileğiyle...

gulengul@altinsay.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olağan ama olanaksız hayallerim

Gülengül Altınsay 21.01.2011

Bir sürü dileğim var yeni yıla ve yeniden açılan futbol sezonuna dair. Hani diyorlar ya bir şeyi kırk kere istersen olurmuş diye. Acaba ben de kırk kere tekrarlasam mı istediklerimi diye düşündüm bir an. Yok hayır, ne kırkı, bazı şeyleri kırk bin kez tekrarladık amma mümkünü yok değişmiyorlar bu ülkede. Değişmediği gibi "aman böyle gelmiş böyle gider" ciler, "işini bileceksin kardeşim" ciler, "sürüden ayrılanı kurt kapar" cılar o kadar çok ki etrafta, insan her geçen gün durduğu yerde durmakta zorluk çekiyor.

Futbolda da faili meçhul işler bol miktarda var. Bunlar cinayet değil belki ama futbol katlediliyor. Ne araştırma, ne ceza. Kimseden ses yok. Failleri işaret ediyorsunuz yine ses yok. Sonra kafaya dank ediyor ki muktedirlerin bir şeyi değiştirmeye niyeti yok. Herşey iç içe bir biz dışarıda kalmışız. "Sen beni salla ben seni sallayayım" durumu yani. Failler meçhul değil, dokunulmaz sadece. "Derin" bir şey yok, herşey aslında sere serpe ortalık yerde icra ediliyor. Düzen bu.

Ne yapayım bize de mücadele düşüyor, önümüzdeki meselelere bakmak düşüyor. Ama ben yine de hayallerime sadık kalmaya ve onları tekrarlamaya devam edeceğim.

Bir futbolsever öncelikle ne ister; güzel futbol değil mi? İşte ben de ondan istiyorum. Barcelona'yı, Arsenal'ı, Dortmund'u izledikten sonra şu fani dünyada sırf bizim takımlar diye demode, sıkıcı futbol izlemek istemiyorum.

Peki, nasıl olacak bu iş?

Mesela mı? Tepeden başlayalım isterseniz. Öncelikle **güç dengelerini, yapılacak baskıları filan dikkate almadan sadece futbolu ve futbolseveri önemseyen bir futbol federasyonu istiyorum.** Katıksız futbolseverlerden kurulu olsun. Şöyle yürekli ve âdil. Federasyon yürekli ve âdil olacak ki bunu diğerlerinden de talep edebilsin. Senin cesaret edip yapmadığını başkasından nasıl istersin?

Kulüplerimizin, has taraftar yöneticilerce yönetilmesini istiyorum yeni yılda. **Devletle, ihalelerle, izinlerle, inşaatlarla, yatırımlarla işi olmayan kulüp başkanları ve yönetim kurulu üyeleri hayal ediyorum.** Kulübün parasını çarçur etmeyen, kulübün borcuyla övünmeyen kendi şovlarının peşinde olmayan yöneticiler görmek istiyorum. Kendi özel şirketlerinin kârlarını her yıl katlarken kulübün borçlarını her yıl katlamayan yöneticiler olsun artık. Kendi özel çıkarlarını hatırlayıp devletin ve hükümetin önünde el pençe divan durmasınlar.

Tıpkı Dünya'nın büyük kulüplerinin de yaptığı gibi çağın gereklerine uygun altyapıya sahip kulüpler istiyorum. Bonservisi üç ay sonra dolacak futbolcuya çuvalla para verilmesin. Menajerler zengin edilmesin. Sakat, yaşlı ama meşhur oyunculara emekli ikramiyesi dağıtılmasın. Tersine, kulübün geleneklerine göre yetişmiş genç yeteneklere dayalı takımlar oluşturulsun.

Bu arada futbolcu sözleşmelerinin, bozulacak et gibi buzdolabına sokulup dondurulması komedisi sona ersin. Kim dondu kim çözöldü takip etmek istemiyorum.

Kulüpler transferleri taraftarı susturmak için yapmasınlar, düşünsünler taşınınsınlar akıllı olsunlar istiyorum. Bir yıl önce havaalanında karşılanan futbolcuyu bedavaya üstüne maaşı da ödenerek yana yakıla kulüp aramasınlar diye.

Kulüpleri siyasetin aleti yapmasınlar istiyorum. Kulüplerini doğru yönetsinler, işlerini doğru yapsınlar, Devletten sadaka, ihsan beklemesinler, haklarını alsınlar, bunun mücadelesini versinler istiyorum.

İşte tam da bu yüzden devletten, hükümetten imtiyaz bekleyen ya da imtiyazla kazanmayı mubah sayan futbolseverler olmasın istiyorum. Sporu spor olarak görenin, hak edenin, emek harcayanın yitip gitmediği,

umutsuzluğa kapılmadığı âdil bir futbol ortamı olsun istiyorum.

Bu arada taraftarlığın karşılıksız olduğu günlere dönmek istiyorum. Taraftarların kulüpleriyle menfaat bağlarının olmadığı o saf günlere. Taraftar eleştiri oklarını öteki kulüplere değil, önce kendi kulübüne yöneltsin istiyorum.

Statlarda özellikle kadını aşağılayan tezahüratlar işitmek istemiyorum.

Tribünlerde dil, din ırk ayrımı olmasın, milliyetçilik gazıyla insanlar kışkırtılmasın istiyorum.

Hakemlerimiz sahada sadece kuralları uygulasin, oyunu kesmesin, oyunun sürmesine özen gösterson, gözleri forma renklerini hiç görmesin istiyorum.

Bundan böyle kart işareti yapan oyuncuya kart gösterilmesin istiyorum. Ama futbolcuyu sakatlamaya yönelik hareketler, vakit geçirmeye yönelik numaralar es geçilmesin istiyorum.

Kulüpler statlarını kendi güçleriyle yapsın, statlar tasarlanırken büyüklük, gösteriş falan değil, insan ve kulübün kimliği, sosyal yapısı esas alınsın istiyorum. İnsanlar rahat rahat cop korkusu, itilip kakılma korkusu olmadan maça gelsin, insani ihtiyaçlarını insani ölçülerde giderebilsinler, trafik kâbusa dönüşmesin...

Sahada kazanmak için her yolu denemeyen, meslektaşına saygılı futbolcular istiyorum; yalandan yerlerde kıvranmayan, rakibine haksız ceza kestirtmeyen. Hırsla, terbiyesizliği birbirine karıştırmayan kendine saygılı futbolcular izlemek istiyorum.

Biraz da çuvaldızı kendimize batırırsak, **sadece gördüğünü yazan, yorumlayan, reyting uğruna doğrulardan sapmayan hesap kitap peşinde olmayan, herkese eşit mesafede bir futbol medyası istiyorum.**

Yani özetle güçlü, dirayetli, âdil bir Federasyon, profesyonel, dürüst kulüp yönetimleri, işine kendine saygılı futbolcular, sadece kazanmayı değil futbolu seven seyirciler ve sadece gerçeğin peşinde bir medya istiyorum.

Hepsi bu kadar işte. Olağan istekler. Kendim için bir şey istiyorsam namerdim.

gulengul@altinsay.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mutlu başlangıç

Gülengül Altınsay 22.01.2011

Ben de görücüye gelmiştim İnönü Stadı'na. (Israrla FiYapı demiyorum.) Yeniden yapılanan Beşiktaş'ın yenilerini görmeye; Simao'yu, Almeida'yı ve son dakika ikna edilip sözleşmesi dondurulan Tabata'nın yerine kadroya dahil edilebilen Fernandes'i. Show takımına dönmüştü Beşiktaş. Baksanıza yenilerini sunmak için bir sezon bile bekleyemiyordu. İlk maçta şansa, karşısında zor günler yaşayan Bucaspor vardı. Ve Kartal coşkulu taraftarının önündeydi. Ernst, Bobo, Fernandes, Necip gibi oyuncular kendilerine ancak kulübede yer bulabilmişlerdi.

Siyah-beyazlılar hızlı başladılar oyuna. Baskı 8'de maçın ilk golünü getirdi zaten; Nobre'nin kafasından. Golden sonra Buca biraz oyuna dahil olmak istedi. Tam oyun biraz dengelenirken 19'da Guti'nin penaltı atışıyla skor 2-

0'a geliverdi. Schuster, Beşiktaş'ı yeni elemanlarıyla birlikte 4-2-4 gibi oynatıyor. Orta alan Guti'yle Aurelio'ya bırakılmış durumda. Onlara biraz Simao yardım ediyor. Ama özellikle zayıf rakipler karşısında Q7'li, Hilbert'li sağ kanat iyi işliyor. Çabuk ve kalabalık geliyorlar. Schuster'in kanatlardan bindirme stratejisi bu. Ne ki Kartal'ın 3. golü, 44'de kanattan değil gömülen Buca defansı arasında dar alanda kısa paslaşmalarla geldi. Ve Simao da Beşiktaş formasıyla ilk golünü atmış oldu böylece. Hani hep söyleriz ya yeni oyunculara uyum süresi tanımak gerek diye, Beşiktaş'ın yenileri için söz konusu değil bu. Çünkü Beşiktaş zaten 'takım' değildi ki uyum sorunu olsun. Üstelik eklenenler yetenekliyse takımın bireysel becerileri de artar. Beşiktaş'ta kısa vadede olan işte bu.

İlerleyen dakikalarda Beşiktaş yavaşladı Buca baskısı arttı. Beşiktaş pozisyon vermeye başladı. Çünkü takımın boyu uzadı. Ayrıca ilerdeki dört adamın savunmaya katkısı hiç yok. Ama Beşiktaş tribünleri daha fazlasını istiyordu. İstedikleri de oldu. Nobre 64'te skoru 4-0'a, Guti de 74'te 5-0'a getirdi. 75'te ise Buca'dan şeref golü geldi; 5-1.

Kartal bol gollü mutlu bir başlangıç yaptı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçimizdeki Andy Grayler

Gülengül Altınsay 28.01.2011

Kendimiz söylüyor sonra sadece kendimiz inanıyoruz. Hatta öylesine inanıyoruz ki hiçbir olumsuz eleştiri, yorum bizi bu düşüncemizden caydıramıyor, kuşkuya düşürmüyor. Çünkü onların hepsi bizi zaten sevmeyen pusuda bekleyen iç ve dış mihraklar.

Var olan koşullara uyum zorunluluğu ta çocuklukta başlıyor. Ve öylesine yoğruluyoruz ki onları kişisel düşüncelerimiz, tercihlerimiz sanmaya başlıyoruz. Mesela kime sorarsanız "İrkçi mısınız" diye, çoğunlukla "Biz Türkler ırkçı değiliz" yanıtını alırsınız. Bilmem kaç yıldır süren ve şu anda Türkiye'nin en önemli sorunu olan Kürt sorununu nasıl açıklayacaklarını bile düşünmeden. Çünkü genel bir "Türk" tanımı altına toplarlar bizi ve "Türkler ırkçı değildir" diye ezberletirler. Bizim için ırkçılık Amerika'da siyahilere karşı yapılan bir şeydir sadece. Bizde de siyahiler olmadığına göre ırkçılık da olamaz(!) Hatta ülkemize gelen siyahî futbolcuları da pek severiz biz.

Kadın meselesi açılır mesela; yine toz kondurmayız kendimize. "Biz kadınları çok severiz", "Dinimiz de kadınları kollama ve korumayı emretmiştir zaten", "Kadınlar renktir, çiçektir" falan gibi bir sürü laf işitiriz. Sanki kadına kendi sahip oldukları özgürlükleri tanımayan, onları eve hapsetmeye çalışan, küfürlerini kadını aşağılamak üzere kuran, kıyafetine ya da başörtüsüne bakıp kadını toplum hayatından sürgün eden, çizilen sınırları aşanları acımasızca cezalandıran, yaşam hakkı bile tanınmayan kadınlarımız bu ülkede hiç yaşamıyormuş gibi. Sadece erkekler mi? Kadınlar da baskıya öylesine alışmışlardır ki hareketlerini o kadar dizginlemişlerdir ki, korunmak için etraflarına öylesine büyük duvarlar örmüşlerdir ki, her geçen yıl yüzlerine daha çok yerleşen bezgin, mutsuz ifadenin nereden geldiğini açıklayamaz.

Evet, körü körüne kendi kendimize kurduğumuz dünyaya inanmışız, yaşayıp gidiyoruz biz. Baksanıza **İngiltere'de SKY kanalında, yorumcu Andy Gray'in, Wolverhampton-Liverpool maçının kadın yardımcı hakemini aşağılayan sözleri bize hiç tanıdık gelmiyor(!) Şaşıranlarımız bile oluyor.** (Üstelik Gray bu sözleri mikrofonun açık olduğunu bilmeden sarf etmiş.)

Sanki bizde futbol dünyasında kadınlara seksist yaklaşımın daniskası yapılmıyormuşçasına. İş, futbol yorumcusu kadınların zor çocukluk geçirdikleri için, erkeklerle sorunları olduğu için, yani psikolojik vakalar

oldukları için futbola yöneldiklerini söyleme noktasına kadar götürenler bile oldu şimdiye kadar. Ama etrafta çıt yok. Hayrete düşen de...

Andy Gray kadın karşıtı sözleriyle hemen kapıya konuverdi. (O Andy Gray ki, harika yorumlarıyla SKY'ya SKY, Premier Lig'i Premier Lig yapan adamlardan biriydi ve bana İngiltere futbolunu sevdirenlerin başında geliyordu.) Bizimkiler ise gerine gerine erkek egemen yorumlarına devam ediyor. Gevrek gevrek kadını aşağılayan esprilerini patlatıyorlar. "Erkektir ne yapsa yeridir" durumu aynen devam ediyor yani.

Bakmayın benim ve birkaç kadın arkadaşımın geldiği noktaya. **Futbol dünyasında işler kadınlar için hiç de dışarıdan görüldüğü gibi kolay yürümüyor. Sıkı kalkanlar gerekiyor.** Erkeklerin kendilerine ayırdıkları bu mecrada kadınları kabulü iki şekilde olabiliyor ancak. Ya erkek gibi kadın olacaksın, yani kadınlığını bir kenara bırakıp onlara yanlarında bir kadın olduğu hissiyatı vermeyeceksin, ya da futbola dair fikir ya da icraatın olmayacak, genç ve güzel olup ekranda bir süs olarak kalacaksın.

Diyeceksiniz ki siz ve bugün sayıları giderek artan hemcinsleriniz bu iki yola da girmeden ve onlara rağmen pekâlâ mesleğinizi yapabiliyorsunuz. Yine aynı erkekler değil miydi size bu yolu açan? Hayır, aynı erkekler değildi bize bu kapıları açan. Neyse ki hemcinsleriyle aynı düşünmeyen, futbol yorumunu siyaset, ekonomi, sanat yorumlarından daha zor görmeyen erkek meslektaşlarımız da var.

Hiç unutmam mesleğe başladığımda aynı gazetede çalıştığım **Kazım Kanat, şöyle demişti bana: "Kadınsın, futbolcu eskisi değilsin, Beşiktaşlısın ve kendi yazılarını kendin yazıyorsun. İşin çok zor." Evet, sevgili Kazım Kanat'ın da söylediği gibi işim hiç de kolay olmadı. Çok sabretmem gerekti.** Ama sonunda bir yerlere geldim. Bunda yukarıda şikâyet ettiğim çocukluktan beri sindirilmeye çalışılmış kadın kimliğinin de yararı oldu aslında. Hem bir medeni ülke kadınının katiyen kaldıramayacağı baskılara rağmen zamanla kazanılmış kendini var edebilme yetisiydi bu hem de içimde uyanan ve her geçen gün artan baskılara karşı çıkma duygusu.

Şimdi şöyle geriye bakıyorum da sorunların bu kadar çok olmadığı, kadın ayrımcılığının bu kadar çok olmadığı, adaletsizliğin, haksızlığın, baskının bu kadar çok olmadığı bir ortamda doğup büyüseydim eğer, yine gazeteci olur muydum, yine futbol yazarı olur muydum bilemiyorum. Hiç bilemiyorum...

Not: İlle cinsiyetçilik yapacaksak, erkeklerin futbolun durduğu anlara ve tartışmalı pozisyonlara pek meraklı olduğunu, maçı bir iktidar aracı, bir tükürük yarışı olarak gördüğünü söyleyebiliriz. Kadınların ise toplu bir gösteri, aklın ve duyguların bir yeniden üretimi olarak... **Gray'in maç öncesinde, "Şu kadınlara ofsaydı öğretmeli" diye aşağıladığı Wolverhampton-Liverpool maçının yardımcı hakemi Sian Massey, Liverpool'un ilk golünde Meirelles'in pozisyonunda ofsayt bayrağı kaldırmamış ve Torres topu ağlara yollamıştı. Herkesin ofsayt dediği pozisyon ağır çekimde izlendiğinde Massey'in haklı olduğu ortaya çıktı.**

Herkes futboldaki şiddetten yakınıyor ya, **diyorum ki, sadece yarım sezon federasyonu, kulüp yönetimlerini, hakemliği, TV ve gazetelerdeki futbol programlarını biz kadınlara bırakın, bakın ortalık nasıl güllük gülistanlık oluyor!**

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baskın basanın oldu

Gülengül Altınsay 31.01.2011

Bu önemlimaça çıkarken her iki takımın attığı gol sayısı aynıydı: 41. Ne var ki gol atma biçimleri ve oyun anlayışları farklıydı. Evet, her iki takımın attığı gol sayıları eşitti ama aldıkları puanlar da farklıydı. İşte bumaç bu farkın artmasına ya da kapanmasına yarayacaktı.

Fenerbahçe yine 4-2-3-1 gibi oyuna başlayacak sandık. Ama Topuz, ortadaki Selçuk-Emre ikilisine yaklaşarak bu alanı üçledi ve üstün bir pres gücü doğdu orada.

Trabzonspor da 4-2-3-1 gibi dizilir ama orta alan oyuncularının iç içe geçmesiyle sık sık 4-5-1'e ve 4- 3-3'e dönerdi. Rakibi orta alanda baskıyla bunaltırdı.

Ama ne o? Karşılaşma başlayınca gördük ki roller tamamıyla değişmiş. Orta alanda basan, rakibi sahasına hapseden, savunmasını ileri çıkaran ve tabi pozisyonlar bulan taraf da Fenerbahçe'ydi. Oyun kurucu özelliği olan Egemen'in sakatlanması Trabzon'u sadece defansta değil karşı alana gitme konusunda da zayıflattı.

Gole ve galibiyete inanmış sarı-lacivertliler baskılarının sonucunu hemen aldı. Ardı ardına attıkları iki gol Trabzon'u erken çökertti. Ama ikinci golde orta alanda, Emre'nin Jaja'ya yaptığı sarı kartlık faulu hakem Gezer'in avantaj olarak değerlendirmesi futbol oyununun ruhuna aykırıydı. Top açılıp sırtı Fener kalesine dönük ve yanında bir rakip bekleyen Colman'a gelmişti; serbest atışa göre çok dezavantajlı bir durumdu bu. Colman, topu kaybedince ikinci Fener golü geldi. Avantaj değil dezavantaj oynattı Gezer. Bu bir anlamdamaçın kader anıydı.

Bire giderken ikiye bulan Fenerbahçe, oyunu yavaşlattı hemen. Trabzon daha çok karşı kaleye gitti ama gole gidecek son hareketleri yapamadılar. Belli ki şoktan tamçıkamamışlardı.

Şoktan çıkış reçetesini Yattara'yı oyuna alıp, atağa dönük 4-3-3'e dönmekte buldu Güneş. Ne var ki kalan dakikalar ve kazanılan pozisyonlar Trabzon'a yetmedi. Maç gerildi, özellikle Glowacki'ye gösterilen ikinci sarı gibi saçma sapan kartlar uçuştı. Sonuçtamaçı istediği gibi götüren Fenerbahçe şampiyonluk yarışında "Ben de varım" dedi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Besle Serdar'ı...

Gülengül Altınsay 14.02.2011

Koskoca Beşiktaş'ın başkanı Mali Kongre'de mali sorunları bir kenara bırakıp Federasyon'a yüklenmeyi tercih ediyor. Bunun bir tek açıklaması olabilir; kulübü iflasa götüren mali tablonun üzerini örtmek... Yazık! Beşiktaş kongresi böylesine ucuz polemiğe, seviyesiz bir kayıkçı dövüşüne alet edilmemeli.

Aslında asıl üzerinde durulması gereken tek tek hatalı hakem kararları olmamalı. Abitoğlu çizgiyi geçen golü verse ne olacak, vermese ne olacak? Var olan kuralların adaletle ilgisi yok, onları herkese eşit uygulayan da yok. Futbol zevk ve güven veren, eşitlikçi ve hakça bir düzeye nasıl çıkacak? Bunu tartışmak gerek. Tribün kapatarak, otorite kompleksleriyle saçma sapan kartlar göstererek, yok küfretti yok alkışladı diye teknik direktörü atarak futbolun cazibesi artmaz.

Düşünün Beşiktaşlısınız, Ankaralısınız ve Beşiktaş'ı Ankara'da izlemek istiyorsunuz. Ama hayır! Bir seyirci hocaya saldırmış diye Ankaragücü ceza almış masum, Ankaralı futbolseverlerle birlikte siz de cezalandırılıyorsunuz. Böyle adaletsiz kural olmaz. Ama maç TV'den yayınlanıyor. İki kat saçmalık.

Evet, sesi, tezahüratı cezalı başladı maç. Ve atanın da sessiz sevindiği sessiz bir golle. Daha bir dakika bile dolmamıştı ki eski Beşiktaşlı Serdar Özkan harika vuruşuyla takımını 1-0 öne geçiriverdi. Şaşırdım; benim bildiğim Serdar topa bu kadar iyi vurabilir miydi? Guti de Quaresma da yoktu Beşiktaş'ta. Ama Schuster kulübesine dönmüştü. Ve cezası biten Aurelio da arka dördlünün önündeki yerine. Bu Beşiktaş'ın yararına mı oldu bilemiyorum. Karşı yarı alana gitmeyen Aurelio'nun yerinde iki yönlü oynayan Ernst olacaktı zira. Fernandes Guti'nin rolüne soyunmuştu ama zayıf kaldı. Tek santrafor Almeida ofsayt rekoru kıracak gibi ilerde yakalandı hep.

Seyirci yok, futbol yok, heyecan yok, pozisyon yok. Yine bilinçsizce şişirilen toplar. Sanki Beşiktaş galip durumdaymış gibi. Sadece koşuşturan Nobre göze çarpıyor. Anlayın durumu artık...İkinci yarıya Schuster koridorunu kapatamayan İbrahim Üzülmüş'ü kenara alıp, İsmail'le başladı. Ve Simao İsmail'le sol kanatta daha etkili oldu. Benim için Beşiktaş'ın değişmez santraforu Bobo 66'da, Ernst 74'de girdi oyuna. Bu onbir maça başlayan onbirden daha iyiydi. Beşiktaş baskı kurdu ama hızlı ve organize akın yapamayınca Ankaragücü'nün 1960 modeli savunmasını aşamadı. Ve bu Beşiktaş beni perşembe akşamı için feci korkuttu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hani bu hakemlerle...

Gülengül Altınsay 15.02.2011

Hepimizin bu maçtan beklentisi çoktu; güzel futbol, heyecan, goller yani futbola dair her şey. Çünkü her iki takım da kazanmak için oynayacaktı. Daha da önemlisi her iki takım da istim üstündeydi. Ama kendi sahasında oynayan ve seyirci desteğini her an arkasında hisseden taraf Fenerbahçe'ydi. Karşılaşma öncesi galibiyete yakın gözükten taraf da yine Fenerbahçe'ydi.

Beklentileri boşa çıkarmadı sarılacıvertliler. Oyuna hızlı giren Fenerbahçe, eski futbolcusu kaleci Volkan Babacan'ın ikramını reddetmedi. Volkan'ın asistini(!) Niang gole çevirince maça önde başlamış oldu Kanarya.

Kayserispor çok iyi bir takım. Hızlı çıkan oyuncular var. Ama orta alanda hakimiyeti tamamen Fenerbahçe'ye bıraktılar. Emre'nin yokluğunda Selçuk'un yanında Mehmet Topuz çekilmiş. Özer de yardıma geliyor. Böyle iyi olmuş bence. Çünkü Emre olduğunda topu alan Emre'yi arıyor. Ve tempo düşüyor. Fenerbahçe orta alan presiyle birlikte kanat beklerini de ileri çıkarınca oyun daha çok Kayseri'nin sahasına yıkıldı. Kayseri ümitlerini daha çok kontra ataklara bağladı bu yüzden. Bu noktada soru şuydu: Bu görüntü ne kadar sürer? Fenerbahçe'nin ikinci yarıda performansının düştüğü herkesin malumu. Aslında ikinci yarıyı bile beklemeden ara ara dinlenmeyi yeğlediler. Kayseri de karşı alana geçti geçmesine ama çok kolay top kaybetti. Kopuk kopuk bir maç izlemeye başladık bu yüzden. Bir parlayan, bir sünen.

Dakikalar ilerliyor maçın gidişatında bir değişiklik olmuyordu. Ne var ki skor Fenerbahçe'nin lehineydi. Skoru değiştirme çabası Kayseri'den bekleniyordu. Niye Juventus'un bıraktığını anladığım Zalayeta'nın yerine uzun boylu Kujović'yi aldı Şota. Ama onu bir türlü topla buluşturamadılar.

Artık maç tam bir duran top oyununa dönmüştü. Bu yüzden Fenerbahçe'nin klasik "Alex korneri-Lugano kafası"ndan ikinci golü bulması sürpriz olmadı.

Maçın en iyisi Fırat Aydınus'tu. Başkan Yıldırım'ın ilk yarı sonunda "Bunlarla lig bitmez" dediği hakemlerin yönettiği maçlarla ikinci sıraya yükseldi Fenerbahçe.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çağdaş futbola yabancı

Gülengül Altınsay 18.02.2011

Taraftar tıklım tıklım doldurmuştu tribünleri. Tamam, İbrahim Üzülmüş'e vefaları göstermişlerdi sloganlarıyla ve pankartlarıyla. Ama hayat devam ediyordu ve onlar da önlerindeki maça bakıyorlardı. Önlerindeki karşılaşma da önemli bir maçı. Türkiye'nin Avrupa'daki tek temsilcisinin yoluna devam edip etmeme sınavıydı bu.

Schuster de en az bizim kadar kazanmak isterdi kuşkusuz. Ama illa ki arka dördlünün önüne Aurelio'yu koyması ne işe yarıyor anlamıyorum. Ve Ferrari'yle nasıl oyun kuracaksın geriden? Aslında 4-3-3 gibi oynadı Beşiktaş. Aurelio geriye Bobo ileriye sarkıktı sadece. Zaten Bobo varsa, o oynar Beşiktaş'ta. Dizilişte bir problem yok. Problem şöhretli ama oyunu iki yönlü oynayabilen çağdaş oyuncuların olmaması. Ve tabii uyumsuzluk, yavaşlık. Bir de her şeyin Guti'nin yaratıcılığına bırakılması. Böyle bir kişiye bağlı oyun olur mu?

Daha maçın ilk dakikalarıydı ki Bobo, Quaresma'nın ortasını az farkla auta attı ve heyecanlandık. Bu sistemde kanatları boş bırakmamak önemli. Ortaya büzüşmeden kanat bekleriyle birlikte hareketli olmak önemli. Ne var ki Beşiktaş oyunu hızlandıramıyor. Oyun tam sıkıcı bir hale bürünüyordu ki 27'de sessiz sedasız geldi Dinamo Kiev, Beşiktaş kalesine ve Vukojevic maçın ilk golünü buldu. Zaten Dinamo iyi alan parselliyor, basit ve uzun topla oynuyor. Tempoyu istediği gibi ayarlayabiliyor. Gol de uzun top sonrası kornerden geldi. Yani iddia edildiği gibi defans arkasına atılan toptan değil. Bu kötü olmuştu. Çünkü kendi sahada gol atmaktan çok yememek önemli. Olan olmuştu bir kere. Yine de Beşiktaş uzun topla ve basit oynayarak karşı golü buldu; 37'de Quaresma'nın ayağından: 1-1.

Ümitlenmiştik. Ne yazık ki 50'de yine bir kornerden ikinci Kiev golü geldi, bu kez ünlü Shevchenko'dan. Bu sırada iki yerli; Hakan ve İsmail çabalarken, Beşiktaş'ın 9 yabancı sadece seyrediyordu. Zaten hem Beşiktaş hem de Türkiye Avrupa futboluna yabancı. Ardından tam Ernst-Erhan değişikliğine taraftar tepki koyuyordu ki 56'da Yussuf durumu 1-3 yapiverdi. Gusev de 90'da penaltıdan skoru ilan etti: 1-4.

Bu artık Avrupa Ligi'ne veda anıydı Beşiktaş için. Ne yazık ki! Avrupa'da barınamamış, Avrupa'da işi bitmiş futbolcularla Avrupa'da yürüyemezsin.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demirören Gazgücü buraya kadar...

Gülengül Altınsay 19.02.2011

Avrupa'da bir hezimet daha. Hem de kendi sahada. İnsanın aklına hemen yaklaşık üç yıl önce Başkan Demirören'in "maçlara PAF takımıyla çıkacağız" açıklaması geliyor. Ardından Şampiyonlar Ligi maçı için Liverpool'a gidilmiş, topa ayak bile uzatılamamış, 8-0 yenilip gelinmişti.

Şimdi de **Dinamo Kiev maçı öncesinde Futbol Federasyonu Başkanı Özgener'e "demokrat değilsen faşistsin" suçlamasıyla başladı hafta.** Siyasi ve ideolojik omurgası olmayan adamların ağzına bu lâflar ne de yakışıyor ya, o da ayrı konu. Sonra da **İbrahimler olayı patladı; gözyaşları içinde basın toplantısıyla kutlandı "Kaptan Üzülmüş Paşa'nın halli".** Sonra **metalik gri formalı Demirören Gazgücü'nün ortalıkta koşuşturduğu maça geldi 1-4'lük hezimet.**

Yani başkalarının yapamadığını, beceriksizlikleriyle yüzleşmemek için gündem değiştirme telaşına düşen Demirören kendi kulübüne yaptı, **kendi kulübünü karıştırdı.**

Bir kere bilmesi gerekir ki bu ülkede herkes herşeyi yapamaz ama bazıları herşeyi yapar. **Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım hakem soyunma odasını basarak hakemleri etkiler. Ama siz aynı şeyi yapsanız belinizi doğrultamazsınız.** Aziz Yıldırım'a çoğu devre arasına gelen ödül gibi komik bir ceza gelir, **Ümit Özat saldırmaya gelen holigana karşı nefsinin korudu diye "kötü çocuk" olur**, neredeyse ülkeden ve kesin olarak gönüllerden kovulur. Lisans verdikleri bir teknik direktöre iş güvencesi sağlayamayan Federasyon ise iktidarını sürdürür... **"Trabzon'un penaltıları irdelenmeli" diye futbola kuşku dinamiti koyan Aykut Kocaman ise dokunulmazlık şemsiyesinin altında "iyi çocuk"luğa devam eder.**

Demirören Aziz Yıldırım'a özeniyor ama bilmesi gerekir ki burası Türkiye. Burada herşey alenî cereyan eder ama "derin ve gizli"ymiş gibi yutturulur. Buranın farklı kuralları vardır. Dokunulmazlar vardır. Az dokunulabilenler vardır, hiç dokunulamayanlar vardır. Herkese dokunanlar vardır. Ânında suçu tesbit edilip cezalandırılanlar vardır, faili meçhuller vardır. Günah keçileri vardır. Mazlum ve mağdur havalara girmeyi pek iyi bilen zalimler vardır.

İşte **Aziz Yıldırım konuştu İBB maçında gösterilmeyen kartlardan başlayarak, medya-federasyon-hakemler işbirliğiyle Fenerbahçe nasıl şampiyonluk yarışının içine itildi.**

Bu oyunda Demirören'e, dikkatleri üzerine çeken, suç üzerine yıkılan şaşkın yardımcı oyuncu rolü düşüyor. Yönetim beceriksizlikleri gündeme gelmesin diye balıklama daldığı tartışmalarla gerilimi ve dikkati üzerine çekiyor.

Demirören o kadar şaşırmış ki, Avrupa medyası, onu hesapsız para saçıran hacıya başkanlar arasında sayıyor, o bunu övgü sanıyor. Paraları kulübün kasasından saçtığını öğrenseler ne diyecekler, onu bilemiyorum.

Beşiktaş yıldız eskilerine astronomik garanti para veren bir "galaktikos karikatürü" olarak anılıyor dış basında, Demirören "Avrupa'yı hayran bıraktık" diye geriniyor. Haydi buyurun, 4-1'den sonra ne diyecek gözlerini sizden ayıramayan dünya basını.

Şaşırmışlığın doruğu ise İsmail Küçükkuyu'nun söylediği, "Beşiktaş Fenerbahçe'nin yerini aldı" sözlerini Demirören'in Mali Genel Kurul'da övünerek aktarması...

Bu ifadeyle ne söylenmek istenmiştir, hangi Fenerbahçe özelliği kastedilmiştir bilemiyorum. Ama şunu çok iyi biliyorum ki Beşiktaşlıların ezici bir çoğunluğu için en son akla gelecek şeydir Fenerbahçe'nin yerini almak. **Aklı başında bir futbolsever de Beşiktaş'ın Beşiktaş gibi kalmasını ister. Çünkü aslı varken kopyasına ne gerek var!**

Ama işin acı yanı gerçek taraftar ne kadar çırpınırsa çırpınsın Beşiktaş, Fenerbahçe'nin artık bırakmaya başladığı kötü huylarının hepsini, hem de panik içinde alıyor. Fenerbahçe ise yavaş yavaş Beşiktaş'a özgü bilinen huylar ediniyor.

Beşiktaş sırf şöhret diye, Avrupa'da işi bitmiş bir sürü oyuncuyu topladı. Menajerlerin," fanfinfon"ların parlatıp boyayıp Beşiktaş'ın kapısına getirdiği adamlara garanti paralar vermeyi "müthiş iş bitiricilik" sandı. **Basketteki Iverson rezaletine hiç değinmiyorum bile...** Sonra da bu transferlerle başarı bekliyorlar. 30'unu aşmış oyuncularla geleceğin takımı kuruyorlar. Bakın Fenerbahçe'ye artık birbiriyle daha uyumlu daha dengeli bir takım yapmaya çalışıyor. Devre arasında futbolcu aldı mı? Almadı ve işleri daha iyi gidiyor.

Sadece şöhretli futbolcu toplayarak iyi takım yapılmaz çünkü. Bunu Real Madrid de anladı, herkes anladı, bir Beşiktaş, üstelik geçmişi altyapısıyla ünlü Beşiktaş ters yola girdi. İşin acı yanı pek çok taraftar da, medyanın reyting kaygısıyla pompaladığı gazla zehirlenmiş gibi.

Bu durumlarda devreye giren senaryo belli. Suçlu: Teknik direktör. Öyle ya Dünya starlarını al sonra bu berbat oyunu oyna.

Avrupa'da tutunamamış oyuncuları toplayan, dengesiz uyumsuz bir kadro oluşturan, takımdaşlık ruhunu önemsemeyip tersine sabote eden yönetimin hiç suçu yok. Zaten biraz futboldan anlayan böyle bir kadronun başarılı olamayacağını bilir. Ardından da teknik direktörün kıyılacağını da.

Bu arada Schuster'in hiç mi hatası yok. Tabii ki var. Bir kere Aurelia ısrarını anlayamıyorum. Onunla bir kişi eksik oynuyor Beşiktaş. Kiev maçında her halde sahada bulamadı da ancak son 10 dakika oyundan aldı onu.

"Niye o oynuyor, bu oynamıyor"u bırakalım. Schuster tümüyle haklı değil belki ama eleştiri yapanlar şunu unutuyorlar: Yönetim şov transferleri yapıyor sürekli, transfer bağımlısı oldu. Enst'in yerine adam alırsan Ernst'i oynatma şansın da ortadan kalkar. Bobo'yu da... **Schuster ya istifa edecek ya da yönetimin şov transferlerini kullanacaktı. İkinci yolu tercih etti. Ve işte sonuç ortada.**

Yazık! Koca kulüp hem de gelenekleriyle herkesin saygısını sempatisin kazanmış bir kulüp ne hale geldi.

Demirören "Beşiktaş'ı dünya tanıdı" diyor. Tanıdı da nasıl tanıdı? Bir insan tanınma kompleksini tatmin için 108 yıllık kulübü ve o kulübün kaynaklarını böyle sorumsuzca harcar mı?

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal içeriden vuruldu

Gülengül Altınsay 21.02.2011

 Kartal içeriden vuruldu Beşiktaş'ın Fenerbahçe'den daha çok beklentisi vardı. Tamam, siyah-beyazlılar şampiyonluk ümitlerini kaybedeli çok olmuştu ama Avrupa Ligi'nde Kiev karşısında alınan farklı mağlubiyet Kartal'da baştan aşağı her şeyi sarsmıştı. Yönetimin federasyona savaş açması filan derken Beşiktaş belki de en zor günlerini yaşamaya başlamıştı. Bu yüzden ezeli rakip Fenerbahçe karşısında alınabilecek bir galibiyet her şeyi en azından biraz erteleyebilecekti.

Konuk takım Fenerbahçe ise tam tersine neredeyse şampiyonluk ümitlerinin tükendiği bir anda yükselişe geçmişti. Ve şampiyonluğun en kuvvetli adayı oluvermişti. Bunda rakipleri Trabzon ve Bursa'nın sürpriz puan kayıplarının yanı sıra Fenerbahçe'nin bu yarışta olmasını isteyenlerin duaları (!) da etkiliydi sanırım.

Daha maçın ilk dakikalarında Niang'ın 4.hakem Abay'a kart işareti yapması kartla cezalandırılmadı mesela. Bence de bugüne kadar ki saçma uygulamaların tersine doğru yapmıştı Abay. Mesela Guti aynı hareketten Eskişehir maçında 38'de ikinci sarıdan kırmızı görmüştü.Ve takımını on kişi bırakmıştı. O maçın telafisi nasıl olacak?

Fenerbahçe müthiş etkili başladı oyuna. Özellikle Beşiktaş'ın sağ kanadından indiler. Zaten Q7'nin arkasında hangi bek olursa olsun yanar. Çünkü Q7 sadece top ayağındayken, ileri gitmesini biliyor. Sarı-lacivertliler bu baskılarının meyvesini hemen aldılar. Ama ikinci golü getiremediler. Beşiktaş ilk yarım saatten sonra yavaş yavaş oyunu ileri atmaya başlayınca pozisyonlar da geldi tabi. Ve Ekrem inanılmaz güzel vuruşuyla skoru dengeledi, moralleri düzeltti. Öylesine düzeltti ki ikinci yarının başında Toraman Beşiktaş'ı 2-1 öne geçirmeyi başardı. Ardından Almedia Volkan'la bire bir kaldığı pozisyonda golü bulsa belki başka bir maç izleyecektik. Tam tersine Ferrari hiç gereği yokken yaptığı penaltıyla her şeyi alt üst etti. Hem takımını on kişi bıraktı hem de skorun 2-2'ye gelmesine yol açtı. İbre Fenerbahçe'ye dönmüştü artık. Son 25 dakika Fener oynadı, Beşiktaş seyretti. Ve Kanarya ardı ardına attıkları gollerle şampiyonluk yolunda en önemli engeli de aşmış oldu. Kartal içeriden vuruldu

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Schuster, git kurtul!

Gülengül Altınsay 26.02.2011

İnanamıyorum; Beşiktaş'ın futbolda düştüğü duruma dair yapılan yorumlara. Ve hâlâ anlayamıyorum; sorun görülemiyor mu, yoksa görmek mi istenmiyor? Olayın dallanıp budaklanması ve esastan bu kadar uzaklaşılması daha mı heyecan veriyor? Ya da daha çok mu laf üretme şansı doğuyor? Ya da herkesin bu duruma düşülmesinde suçu var da gizleme telaşı mı bu?

Bir kere şunda anlaşalım. **Beşiktaş'ın yere göğe sığdırılamayan şöhretler kadrosu Bernd Schuster'in değil yönetimin eseri. Öyle başarısızlık durumunda "Hocamız istedi aldık" açıklamaları hiç inandırıcı değil.** Zaten bu futbolcuların alınış süreci ve medyadaki görüntüler öyle pek unutulacak kadar eski değil. El insaf Beşiktaş'ta daha bir yılı bile dolmamış Schuster nasıl bu takımın yaratıcısı olabilir?

Şunda da anlaşalım; **alınan oyuncular evet şöhretli ama hemen tümü artık Avrupa'da ümidi kalmamış oyuncular.** Yani futbolun üst düzeyde oynandığı yerlerde dikiş tutturamamış isimler.(Bir tek Guti'yi bu eleştirilerden muaf tutuyorum ama o da üst düzey futbolun mücadele düzeyinden kopalı en az iki yıl oluyor.)

Ve herşeyden daha önemlisi alınan bu şöhretler bir tane iki tane değil çoğunluğu oluşturuyor. **Takımı güçlendireceğine, bütünleyeceğine oyuncuları birbirine kırdıran bir kadro bu. Bobo varken Almeida alınıyor.** İspanya İkinci Ligi'nde Real Betis'te bile forma bulamayan **Aurelio kurtarıcı olarak geliyor. Ernst varken Fernandez alınıyor.** Ama **Sivok'la Ferrari'den bir adam çıkmıyor.** Hiç gereği yokken **İbrahim Üzülmaz gönderiliyor.**

Şimdi soruyorum size, Yönetim borçtan batmış bir kulüpte dikkatleri flaş transferlere çekmeye çalışırken o kulübün teknik direktörü nasıl, "Almedia'yı oynatmam Bobo'yu oynatırım, Guti'yi oynatmam Ernst'i oynatırım, Fernandes'i oynatmam Necip'i oynatırım, aldıklarınızın çoğu işime yaramaz" diyebilir. O zaman demezler mi

adama "Bu transferler niye yapıldı" diye? Yönetim demez mi teknik direktörüne, "Bunca şöhreti aldım para döktüm sen niye kullanmıyorsun" diye? Schuster'in böyle bir lüksü olabilir mi? Elindeki kadrodan en iyisini yaratma şansı da.

Sadece taraftar mı, ünlü yorumcular bile daha ilk günden gaza gelip Beşiktaş'ın yeni transferlerine methiye düzmediler mi? Alınan olumsuz sonuçlarda hep yalnızca Schuster'i suçlu bulmadılar mı? Çünkü pek çoğuna göre Schuster'in elinde müthiş oyuncular var ve o oyuncuları iyi kullanmasını bilmiyor. Oysaki daha ilk haftalardan beri herşey apaçık ortadaydı. Takım oyuncusu olmayan, sadece top ayağındayken görünen toplama bir şov takımı olmuştu Beşiktaş. Dolayısıyla skorlar da bireysel becerilerle gelecekti. Yani bir iyi, bir kötü sonuç çıkacaktı sahadan. Zayıf rakiplere karşı coşacak, kuvvetliler karşısında çökecekti. Öyle de oldu.

Ondan sonra modern futbolun özünü anlayamayanlar ta altmışlardan kalma fikirleriyle Schuster'e akıl vermeye başladılar. Yok "Defansı ilerde kurarsan geriye atılan toplarla gol yersin", yok "Önce gol yememeyi düşüneceksin" şeklinde. **Sergen Yalçın mesela; sürekli tekrar etti durdu: "Futbolun amacı önce gol yememek." Tamam, futbolda gol yemek güzel bir şey değil de bunu nasıl yapacaksın? Bir açıklaması var mı bu görüşün? Yani ne olacak da bir takım önce gol yemeyecek. Kim seyredecek böyle futbolu?**

Sevgili Sergen'in şunu bilmesi gerekir ki sahaya top oynamak için çıkıyorsan önce gol yemeyi göze alacaksın. Öyle önce gol yememem lazım şeklinde bir futbol anlayışı yok. Futbol anlayışın sahanın her yerinde aynı olacak; topa sahip olma ve topu iyi kullanma. Takım oluşturulmasında oyuncuların futbol karakterlerinin ne kadar önemli olduğunu, tek yönlü oyuncularla takım kurulamayacağını ve "Önce gol yemeyeyim sonra atarım" diye düşünen futbolcu tipinin asla başarılı olamayacağını futbol oynamış insanlar bile bu kadar bilmezse ne diyeyim ben.

Meselâ "Top sendeyken ilerde oyna, top rakipteyse hemen kalene çekil" gibi önerilerde bulunabiliyorlar. İyi de senin sorunun zaten topu tutamamak, yani top kaybetmekse aynı şeyin kendi kalen önünde de olmayacağını garantisini kim verebilir? İlerde topla iyi oynayamıyorsun, topa basamıyorsun ama geriye çekilince mi bunları yapabileceğini hayal ediyorsun? Evet, bu sadece hayal olarak kalır. Hemen geriye kaçan defansla gol yemekten başka seçeneğiniz olamaz. Bir önlersin, iki önlersin. Sonunda mutlaka yersin. Topu ilerde ve orta alanda basmak, oyunu ilerde oynamak zorundasın. Basamıyorsan geçmiş olsun zaten. Çaresiz başka bir takım kuracaksın. Yine sil baştan. **Barcelona, pas yaptığı için Barcelona değil, önde bastığı, önde top kazanıp önde pas yaptığı için Barcelona.**

Tüm yaşananların ardından **şu net bir şekilde anlaşıldı ki; Schuster kendisini yorumlayan hemen herkesten daha çok futbolu biliyor. Defansı ileride kurmak istemesi, takımı ilerde oynamaya zorlaması da bu yüzdendi.** Ne var ki gol yeme riskinin artması, tabelacı eleştirilerin yoğunlaşması ve bu akıl hocalarının yöneticileri etkilemesi yüzünden görüşünden taviz vermeye başladı Schuster. Sonra ne oldu; daha da kötüsü gol de atamamaya başladı Beşiktaş. O seyredene zevk veren atak halinden de eser kalmadı Beşiktaş'ın.

Tablo şunu gösteriyor ki, **Beşiktaş'ın oyunu iki yönlü oynayan, birbirinin eksiklerini tamamlayan, takım bütünlüğü içinde savaştan oyunculara ihtiyaç var.** Evet, bunca transfere rağmen var. Bir başka deyişle **Beşiktaş'ın meselesi Schuster hiç değil. Tam tersine suçu en az olan Schuster. Yönetim anlayışının değişmesi gerek Beşiktaş'ta.**

Ama bu şu da değil; Schuster herşeyi mükemmel yaptı, hiç hatası yok. Hangi koşulda olursa olsun mutlaka daha iyi çözümler vardır. Çünkü daima iyinin daha iyisi vardır. Mesela Mourinho olsaydı Beşiktaş'ın başında fark yaratabilirdi bence. Ama bu farkın öyle çok fazla olacağını Beşiktaş'ın içerde ve dışarıda başarıdan başarıya koşacağını da hiç sanmıyorum. Çünkü sonuçta sahada oynayanlar futbolcular, teknik direktör değil.

Gelelim son noktaya? “Ne olacak bu Beşiktaş’ın hali” meselesine. Biz ne dersek diyelim ortada bir sorun varsa bunun bir tek çözümü var benim üç tarafı denizlerle çevrili güzel ülkemde; suçu teknik direktöre yıkmak. Teknik direktör geçmişi başarılı bildik bir isimse; “dikiş tutmadı”, “Türkiye’yi tanımıyor”, “iletişim sorunu var” filan. Yok, teknik direktörün yaşı gençse “stajyer”, “takımın ağırlığını kaldıramıyor”. Hoca yaşlıysa “kulübede uyuyor”, “takımı çalıştıramıyor”, ya da kısaca “dede”.

Hadi yönetimler kendilerini kurtarmak için yapıyorlar bunu, işi futbol yorumculuğu olan diğerlerinin bunca acı tecrübeye rağmen hâlâ çözüm olarak teknik direktör değiştirmeye onay vermesi anlaşılır gibi değil. Üstelik aynı yönetimin bilmem kaçınıcı vukuatı olmasına karşın.

Hani kötü bir senaryodur ama en azından sonucu bilmez sonuna kadar merak eder izlersiniz. Ama bir kere izlersiniz. Aynı senaryonun kötü kopyalarını, herşeyi ilk andan itibaren bile bile defalarca izlemek zorunda kalmak işlerin en kötüsü. Tam da bu nedenle diyorum ki, **“Schuster kardeş bir an önce git ve kurtar kendini. Nasıl olsa mahkûm değilsin bu ülkeye.”**

Yerine Mourinho’yu alalım. Bizim çokbilmişlerin hakkından gelirse o “küstah adam” gelir.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurallar, uyanıklar ve kahramanlar

Gülengül Altınsay 05.03.2011

Futbolda kazanmak için herşeyi yapmak mı mubah, yoksa kaybetmeyi göze alıp oyunu hakça oynamak mı? Futbolda kazanmanın maddi getirisi büyüdükçe daha çok tartışır olduk bunu. Sportmenliğe aykırı ama kazanmayı kolaylaştıran davranışlara da her zamankinden daha fazla tanık oluyoruz. **“Kazanmanın nesi kötü” ya da” sahaya tabii ki kazanmak için çıkılır” gerekçelerini öne sürüp her yolu deneyenler giderek, dahası buna dayalı bir düşünce ve davranış biçimi inşa ederek çoğalıyor.**

Şu “illaki kazanmak” ruh hali, futbolun ekonomisinin büyümesiyle de yakından ilişkili. Kaybedeni yok sayan bu anlayış ne kadar da acımasız, dahası anlamsız. **Bir yerde kazanan varsa bir de kaybeden olmaz mı? Kaybeden ortadan kalkarsa kime karşı kazanacaksınız? Bu mantıkla en fazla saygıyı hak eden de kaybeden değil mi?**

Futbolda başarıdan beklentiler bu kadar artınca mecburen en tepeden en aşağıya hemen herkesin bu güzel oyunun ahlaki değerlerine bakışı da etkileniyor. Yeterince emek vermeden, hak etmeden kazanılmış, rakibe haksızlık edilerek ulaşılmış başarılardan hoşlanmayan, içine sindiremeyen taraftarı hâlâ bulmak mümkünse de ne yazık ki sayıları giderek azalıyor. Kazanan kendi takımıysa herşeyi mubah görmek sadece takım aşkıyla açıklanabilir mi? Ya da hangi takımın yandaşı olursa olsun bir futbolsever rakibi hiçe sayarak kazanılan başarıyı hazmedebilir mi?

Tüm bunları bana yeniden düşündüren son olay **Beşiktaş’ın genç oyuncusu Necip’in bilinçli olarak dördüncü sarı kartını görmesi** ve cezasını zorluk derecesi düşük kupa maçında çekip **bundan sonraki maçlara “temizlenmiş” olarak çıkmak istemesiydi.** Olayın benzerlerinden farklı tarafı Necip’in büyük bir saflıkla yaptığı şeyi açık etmesiydi. Yoksa neler duyduk, neler gördük, neler yaşadık biz, cezası hiçbir zaman

kesilmeyen. Çünkü olay ânında iki şahitle (!) ispatlanamayan. Herkesin işine geldiği için “üç maymun”u oynadığı, zamanaşımının temizlediği o kadar vaka var ki...

Necip olayının bize düşündürdüğü bununla sınırlı değil. Onun gibi **çok genç ve düzgün bir oyuncu nasıl olur da açıkça isteyerek aldığı kartın sonuçlarını idrak edemez?** Demek ki artık öyle bir ortamda yetişiyor ki oyuncular Necip bile yaptığı şeyin doğal olduğunu sanıyor. **Burada eleştirilmesi gereken kesinlikle Necip değil. Onun içinde bulunduğu futbol dünyası.** Öyle bir dünya ki bu kazanmak için her hareketi akıllılık olarak görüyor. Hele milli karşılaşmalar ya da yabancılarla olan maçlar sözkonusuysa... Ünlü yorumcularımız bir futbolcunun rakibine haksız yere kart göstertmesini, hakemi aldatıp penaltı kazanmasını, numaradan yerde yatıp zaman geçirmesini “akıllılık”, “uyanıklık” olarak övmüyor mu? Bu yorumlar da hiçbir olumsuz eleştiriye yol açmıyorsa genç Neciplerden başka ne bekliyorsunuz?

Aslına bakarsanız Necip’in arkasından dolandığı kural saçma bir kural. Sarı kart ceza değil, adı üzerinde ihtar. Yani tekrarlamazsanız ceza hükmü taşımamalı. Dört sarı karttan maç cezası almanın anlamı ne? Neden dört de altı değil mesela? FIFA ve bizim federasyon habire kart cezası getirerek futbolu bir top oyunu değil kart oyununa çevirdi. Ne ki böylece futbolda sertlik falan azalmadı, tersine arttı.

Ayrıca kupa maçında görülen kartın ligde ya da ligde görülen kartın kupada cezalandırılması çok saçma bir kural. Cezanı nerede almışsan orada çekersin. Adil olan bu. O zaman ben de neden uluslararası maçlarda aynı uygulama yapılmıyor diye sorarım. Yani Avrupa’da görülen kart niye lige yansımıyor?

Saçma bir kuralın boşluğundan yararlanmak benim için önemli değil. Hoş olmayan şey “uyanıklık” diye bu küçük hesaplar içine girilmesi. **Asıl kabul edemediğim ve edemeyeceğim davranışlar ise rakibe zarar vermeye yönelik sahtekârlıklar, rakibe karşı yapılan gaddarlıklar...** O meşhur İsviçre-Türkiye maçında Emre Belözoğlu’nun rakip futbolculara saldırı görüntüleri ve ardından yapılan yorumlara bir de başka açıdan bakalım istersiniz. Hatırlarsanız Emre’nin o taşkınlıkları güçlü milli duygularla, kaybetmeyi hazmedememekle falan açıklanmıştı. Ama kimse o genç insanı şekillendirenleri, arkasına saklananları, onu kıskırtanları görmek istememişti. Emre, bu koruma altında kendine yapılan faulleri abartarak rakibe kart göstertme becerisini, rakibe ve hakeme kabadayılık taslama işini iyice geliştirdi. Taa ki, Güney Kore maçında gördüğü kart Hiddink tarafından açıkça eleştirilene kadar. Emre şimdi özeleştiri yapacağına, haksızlığa uğramış gibi alınganlık yapıyor. Kabahatlinin ânında mazlum havalara girmesi de sadece bizim ülkeye özgü bir yetenek galiba.

İşin özü şu: **Kural üzerine kural getirmek futbolun daha hakça ve sportmence oynanmasını sağlamıyor. Herkesi küçük hesaplara yöneltiyor sadece. Bu arada dokunulmazlığa ve korumaya mazhar olanlar bildiklerini okumaya devam ediyor. Hatta milli kahraman bile oluyor.**

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon hakemi de yendi

Gülengül Altınsay 07.03.2011

Bu çok çok önemli maçın arifesinde yapılan yorumları izliyorum da gerçekten bizim ne dünümüz ne bugünümüz ne de yarınımız var. Daha dün söylenen bugün unutuluyor, bugün söylenen de eminim yarına erişemeyecek. Tutarlı bir futbol düşüncesi yok. Öngörü diye bir şey zaten yok. Baksanıza daha birkaç hafta

öncesine kadar Beşiktaş'ın transferlerini yere göğe sığdıramayanlar, Almeida'ya övgüler yağdırıp Bobo'yu anında harcayanlar nasıl da ağız değiştirivermiş. Efendim Almeida iyiymiş de Bobo'nun daha yararlı olduğu anlaşılmış. Kimin tarafından acaba?

Ekrana yapışmışlar duruma göre ağız değiştiriyorlar. Fikir beyan edenlerin bu kadar omurgasız olduğu bir ülkede futbol da bu kadar oluyor işte.

O kimselerin beğenmediği Schuster hemen hemen elindeki en iyi kadroyu sürmüştü sahaya. Aslında Beşiktaş enerjik oyununu varlardan önce yoklara borçluydu. Asist fakiri Quaresma ile gol fakiri Almeida'sız başlamıştı Beşiktaş. El freni Aurelio da yoktu. Böyle olunca Necip-Guti ve Fernandes'li orta alan iyi başladı oyuna. Oysaki Trabzon'da Selçuk dönmüştü takımına. Colman'la birlikte arka dörtlünün önündeki ikiliyi oluşturuyordu.

Ve sanki galibiyete daha çok ihtiyacı olan taraf Beşiktaş'tı; Bobo'nun vuruşları biraz daha isabetli olsa daha maçın ilk yarısında gole kavuşabilirlerdi. Trabzon kendisinden beklenen baskıyı bir türlü kuramadı. Bunda Jaja'nın Necip ve Fernandes tarafından değişerek tutulması ve Selçuk'un orta alanda yalnız kalması etkiliydi. Ne var ki en büyük eksiklik Serkan'ın ikinci sarıdan kırmızı görüp takımını on kişi bırakmasıyla gerçekleşti. Artık çanlar Trabzon için çalmaya başlamıştı. Schuster Nobre'yi oyuna sokarak forveti çiftledi bu yüzden. Simao'nun kanadından indi daha çok etkili de oldu Beşiktaş. Şenol Güneş orta alana Ceyhun'u alıp karşı hamle yaptı. Ardında karşılıklı goller geldi. Kartlar uçuştı. Beşiktaş da on kişi kaldı. Hepsine tamam. Ama Rüştü'nün Burak'a yaptığı penaltının es geçilmesi affedilir gibi değildi. Sanırım hakem vereceği penaltı kararının 'irdeleneceğinden' çekindi. Ama aynı Burak ağları gördü ve sahadaki adaleti hakem değil futbol topu sağlamış oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sarı kart diktatörlüğü

Gülengül Altınsay 12.03.2011

Bir kez daha anlaşıldı ki Spor Toto Süper Lig'in boyu kıaldıkça biz herşeyden fazla yine hakemleri tartışacağız. İşte, **ne Beşiktaş ne de Trabzonspor sert oynayan takımlar ama pazar gününden beri o maça dair konuşulanlar daha çok hakem kararları değil mi?**

Umduklarını bulamayanlar için bahanelerin en iyisi aleyhlerine verilmiş hakem kararları oluyor çoğunlukla. Öyle ya her doksan dakikada tartışılabilir, yenilginize bahane edilebilir bir kaç şey bulabilirsiniz nasıl olsa.

Hakem kararlarıyla mağdur sandalyesine oturanlar sanılmasın ki adalet istiyor. Sanılmasın ki kim hak ederse o kazansın istiyorlar. Verdikleri demeçler, yaptıkları baskı katiyen bu yüzden değil. Tam tersine **herkes adaletsizlikten daha fazla yararlanmak istiyor**. "Ona uyduruk penaltı verdin bana niye vermedin" misali şikâyetler bunlar. Sonra gelsin güç gösterileri, soyunma odası koridoru basmalar, hatta tehditler.

Böyle bir ortamın hakemler üzerinde baskı oluşturmaması mümkün mü? Bu baskı devam ettiği sürece onlardan cesaret beklenebilir mi?

Beklenemez de **şu oluşan güvensiz ortamdan, at izinin it izine karışmış olmasında hakemlerin hiç mi sorumluluğu yok?** Bakıyorsunuz bir maç içinde bir takıma çıkan kartlar öteki takıma çıkmıyor, bir maça bir standart başka diğerine başka standart, belirli hakemler bazı takımların sahalarına hiç uğramıyor. Sanki daha güçlü olan kendine bir koruma edinmiş gibi. **Hakemlerin maçlara 'özel' olarak atandığı, ceza niyetine haftalarca maç alamadığı, FIFA kokartlı olmalarının birtakım çevrelerce belirlendiği bir yerde, dahası**

hakemlerin bağımsız biçimde kendilerini yönetemedikleri bu “kulüp başkanları vesayet” sisteminde, kusura bakmayın ben bu MHK’ya güvenmiyorum.

MHK da güven kaybettikçe işleri elinde tuttuğunu göstermek için otorite kararı üzerine otorite kararı çıkartıyor. Hakemlerin futbola göstermedikleri saygıyı zorla hakemlere karşı göstertmeye çalışıyor.

Hakemlik, otorite değil güven işi. Siz eğer maçı hakça ve futbol oyununun selameti açısından yönetirseniz önce futbolcu size güven duyar, sonra da futbol kamuoyu... İyi hakem aynı zamanda oyunun akışkan oynanmasını sağlayan, topu da oyuncuyu da daha çok oyunda tutabilen hakemdir.

Hakemlerle sık sık uğraşan Jose Mourinho geçenlerde, beğendiği bir hakem, kalecisi Casillas’a kırmızı kart gösterdikten sonra bile, “Bu hakem avantaj kurallarını iyi işleten bir hakem, kırmızı kart ona olan güvenimi değiştirmez” diyebiliyordu.

Peki, bizde öyle mi? Rakip oyuncularını sakatlayacak fauller yapan, yerlerde numaradan yatıp kıvranan, küfürle rakip oyuncuyu çıldırtıp kart almasına neden olan pek çok “torpilli” oyuncu kartsız maç tamamlayabiliyor. Buna karşın kart işareti yapan ya da hakeme itiraz eden futbolcu, tabii “torpilsiz”se, ânında kartı görüyor. Futbol oyunu önemli değil, varsa yoksa hakemin otoritesi... Bu otorite bu kadar kırılgan mı ki küçük bir itirazda yerle bir oluyor! **Aslında bütün bu otorite gösterileri, hakemlerin ve MHK’nın kendine güvensizliğinin de itirafı değil mi?**

Sahi bir de korner bayrakları var ki çok kıymetlidir bizde. Mesela gol attın ve o hırsla korner bayrağına vurdun değil mi karttan kurtulamazsın. Yani sahadaki dokunulmaz unsurlar başta hakemler sonra direklerdir. Futbolcular da oynanan futbol da sonra gelir. Ve burada sormadan edemiyor insan: Yoksa bu futbol denen oyun hakemler için mi oynanıyor bizim memlekette?

Kuralların uygulanmasında başka bir gariplik daha var ki o da sarı kart talimatnamesi. Dize acımasızca tekme atmak da sarı, kalkan ofsayt bayrağının ardından bir saniye sonra topa vurmak da. Ağır küfürler savurana da sarı kart, nazikçe kart işareti yapana da. Vakit harcayan oyuncuya da sarı kart, golden sonra formasını çıkarana da... Pardon ama Kurallar Kitabı’nda açıkça yazmasına karşın numaradan kıvranarak zaman çalan oyuncuya daha sarı kart gösterildiğini görmedim bizim sahalarda. Adam ayağı kırılmış gibi bağırıp çağırıyor, sonra taç çizgisinde sihirli iksir içmiş gibi zıplayıp oyuna geri dönüyor.

İşte tam burada futboldan yana inisiyatif ve cesaret sahibi hakemlere gereksinim var. İyi hakemin kötü hakemin belli olacağı yer burası... Tabii inisiyatif kullanan hakeme destek verecek bir federasyona ve hakemlere kurmalı oyuncak muamelesi yapmayacak bir MHK’ya gereksinim var önce... Avrupa’da oynanan futbolun kurallarıyla bizde oynanan futbolun kuralları neden farklı olsun ki? Eğer orada kart işareti yapana kart çıkmıyorsa, örneğin Barcelonalı Mascherano, Şampiyonlar Ligi’nde aynı hareket için üç kez üst üste “hoca kart yok mu” işareti yapınca kart görmüyorsa neden kendini hâlâ Avrupa’da sanıp kart işareti yapan Guti kart görüyor bizde?

Bilinmeli ki otoriteyi arttırarak bir yeri yöneteceklerini sananlar sonunda yönetilecek şey bırakmazlar ortada. Hakemlere karşı davranışlara ceza üzerine ceza getirenler de ortada futbol oyunu, maçı diye bir şey bırakmayacaklar. Her yer kışlaya dönecek. İnfaz yerine dönecek.

Cezayla hiçbir şey güzelleşmez. Futbol ise hiç güzelleşmez. Karar vermek lazım; esas olan oyun oynamak mı yoksa sahada ceza kesmek mi? Futbolu bu kadar özünden koparan, futbolcuyu bu kadar mekanikleştiren, düdüklerle bu kadar kesilen bu ucube oyun kimin ilgisini çeker ki! Bir gün futbola bir tek

seyirci bile bulamazsak kimse şaşırmasın diye söylüyorum tüm bunları...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiddink liste başı

Gülengül Altınsay 27.03.2011

İki hafta tatilden sonra Türkiye'ye bir döndüm ki iki büyük takımın teknik direktörü -Schuster ve Hagi- gitmiş. Daha doğrusu medya Hagi'yi göndermiş ama o tam gitmemişmiş. Gönderilecekler listesinde birinci sıraya yükselen Milli takımın başındaki Hiddink "onlar beni göndermeden ben kendimi göndereyim bari" diye düşünmüş olmalı ki Avusturya maçı sonrası kendi durumunu kendisi gözden geçirecekmiş.

Gerçi ben Schuster'e, 26 şubatta Taraf'ta yayımlanan "Git ve kurtul" başlıklı yazımda şu ortamda hele de şu Beşiktaş yönetimiyle buralarda bir şey yapamayacağını, her zaman tek suçlunun kendisi olacağını, bu topraklarda çarkın böyle döndüğünü anlatmaya çalışmıştım. Öyle ya, onca transfer, harcanan o kadar para ve karşılığında sadece Türkiye Kupası yarı finali. Schuster'in değil de kimin suçu olabilirdi bu! Yanlış transfer yapanların, yanlış yönetenlerin, yanlış yönlendirenlerin suçu olamayacağına göre! Çünkü onlar çoktu; kulüpler, medya, yorumcular yani. Schuster ise sadece bir kişi.

Aslında Schuster'in geçmişi öyle "Bu adam teknik direktör falan değil" diyebileceğimiz cinsten değildi. Kocaman kocaman kanıtlar vardı ortada. Olsa olsa bizim başka bir klasik klişemize mazhar olabilirdi; "dikiş tutmadı". Zaten bizim her koşula uygun bir klişemiz her zaman vardı. Üstelik Schuster ukalaydı, sözünü de davranışlarını da sakınmıyordu. Bu da bize uymazdı. Zaten bize hiçbir şey uymazdı. Saygılı olursun "pısrık" ya da "kaygısız" derler, cesur olursun "terbiyesiz" ya da "bizim kültürümüzü dikkate almıyor, bizi takmıyor" derler.

Yine de Schuster'in bu kadar çabuk yazımı dikkate alarak sözümü dinleyeceğini düşünmemiştim hiç(!) Bu kadar çabuk pes edeceğini de. * * * Ben Schuster'e "Git ve Kurtul" dedikten sonra Tayland, Yeni Zelanda ve Avusturalya'ya doğru yola çıktım. Benim için gidip kurtulmak seçeneği yoktu tabi. Amacım sadece biraz da dünyanın diğer taraflarını tanımak, görmektir. Daha on gün bile geçmedi ki acı haber tez ulaştı ta oralara; Schuster istifa etmişti. Benim dönüşümü bile beklememişti üstelik(!) Evet, gitmiş ve kurtulmuştu. Peki ya biz?

Ne yazık ki bizde değişen bir şey yok. Eski tas eski hamam. Her şey günlük yaşanıyor yine. Ne dün var, ne yarın. Schuster gideli daha birkaç gün olmuş ama onu unutmamız bile. Sanki öyle bir insan hiç gelmemiş yaşamamış buralarda. Sanki adam Demirören'in başına silah dayamış, zorla Beşiktaş teknik direktörü olmuş da ona karşı top yekun "bağımsızlık savaşı" vermiş Türkiye! Sanki Schuster giderse 'müthiş' Beşiktaş kadrosu zincirlerinden kopacak 'müthiş' kapasitesini gösterecek dememişiz hiç.

Aynı şey Rijkaard'ın gönderilmesi sırasında ve şimdi Hagi'nin gönderilmesi sırasında da yaşanmıyor mu? Hani tek suçlu Rijkaard'dı. O 'ilgisiz, akıllı başka yerlerde' olan adamdı. Hagi geldi kurtuldu mu Galatasaray? Peki, Hagi gidince kurtulacak mı? Bunca deneyime rağmen hala biz kafaları değil de sadece teknik direktörü değiştirerek tüm sorunlarımızdan, tüm beceriksizliklerimizden, tüm cahilliğimizden kurtulacağımızı sanıyoruz. *

* *

Şimdi büyük bir zevkle yeni teknik direktör falları açılıyor. Her gün birileri geliyor birileri gidiyor. Birileri medya tarafından empoze edilmeye çalışılıyor. Hem Beşiktaş'ta hem de Galatasaray'da durum aynı. Oh ne güzel! Her

gün yeni bir teknik direktör adayı, her gün yeni bir tartışma. En sevdiğimiz şey bu değil mi zaten; varsayımlar üzerine konuşmak. Nasıl olsa kanıtı yok. Gerçi olsa bile kimin umurunda?

Bana göre işin en acı yanı da ne biliyor musunuz, bize gelen hocaların kariyerinde Türkiye macerasının Avrupa'da ve dünyada hiç dikkate alınmaması. Ne Türkiye'de başarılı olan Avrupa'da bunu kullanabiliyor; işte Daum Almanya'da bile zor iş buluyor, ne de Türkiye'de başarısız olan Avrupa'da kariyerinden bir şey kaybediyor; işte Del Bosque Dünya Şampiyonu İspanya'nın başında. Yani Avrupa bizim kaynayan kazanın öyle bir farkında ki, futbol ortamının öyle bir farkında ki değerlendirmelerinde kendi ölçülerinden hiç vazgeçmiyor. Alex burada o kadar başarılı, başımızın tacı ama Avrupa'da onu kim tanıyor, hangi kulüp Fenerbahçe'deki başarısını dikkate alıyor? Brezilya Milli Takım hocasının bile dikkatini çekemiyor. Çünkü hepsi biliyor ki Türkiye kendine has bir yapıya sahip. Kendi çalar kendi oynar.

Sahi bir de Galatasaray-Fenerbahçe derbisi benim Sidney'de olduğum zamana denk geldi. Döndüm dolaştım 'Dünya derbisi'yle ilgilenen bir tek kimse bulamadım oralarda. Ve tabii benim kafam da fena halde karıştı. Ne Galatasaray'ı tanıyan vardı ne Fenerbahçe'yi. Ne de aralarındaki maçı merak eden... Hem de Kewell ve Neill'e rağmen.

Yani bizim futbolun uluslararası bir geçerliliği yok. Olsa olsa sahaya atılan rakı şişesi "ister inan ister inanma" türü şovlarda gösterilir ancak. Maazallah oynanan maçı bir görseler, bu kadar paraya, bu kadar lâfa rağmen nasıl bu kadar seviyesi düşük bir futbol oynandığını anlamak için araştırma heyeti falan kurarlar üniversitelerde.
* * *

Türkiye'de son birkaç gündür tüm dikkatler milli takımın Avusturya'yla yapacağı maça çevrilmiş durumda. Ve TV ekranlarındaki konuşan bazı çok bilmişler de Hiddink'in kadro seçimini yerden yere vuruyor, adama kefen biçiyorlar. Bunların en yüksek perdeden sallayanlarına sorsan, karşılaştığımız Avusturya takımından, bizim Ekrem Dağ dışında iki oyuncu sayamazlar... Madem bu kadar kendinle meşgulsün, senden başka bütün yabancılar yaramaz, o zaman ne işin var senin Avrupa, Dünya kupalarında ve Avrupa Ligleri'nde!

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İkibuçuk konu, ikibuçuk yorum

Gülengül Altınsay 02.04.2011

Futbol arenasında o kadar çok sıra dışı olay yaşıyoruz ki! Daha birini hazmedemeden diğeri geliyor; teknik direktörlerin biri gidiyor biri geliyor, basınla futbolcular arasında yazılanlara ilişkin anlaşmazlıkların her biri başlı başına bir konu zaten. İşte son olay; Arda'nın basın tribününe Emre'yi hatırlatan hareketi. Üzerinde konuş da konuş. Ve sürekli yaşadığımız bizi konusuzluktan(!) kurtaran tribün olayları.(Futbolun kendisini konuşacak değiliz ya!)

Ama geçtiğimiz hafta öylesine önemli iki olaya tanık olduk ki, ben şahsen "yer yerinden oynayacak" demiştim, ne var ki yanılmışım. (Gerçi bu ilk yanılmam da değil.)

Şiddetin belgesi var

Birincisi, geçtiğimiz sezon Beşiktaş-Denizlispor maçında bir takım karanlık insanların para karşılığı yönetim aleyhine tezahürat yapanlara karşı şiddet kullandığının polis raporlarına geçmesiydi. Aslında bildiğimiz bir olaydı bu. Konu çeşitli biçimlerde yazılmış çizilmişti ama böylesine resmiyet kazanmamıştı. Peki, ne oldu sonra? Hemen hemen hiç bir şey. Yani öyle sandığım gibi yer yerinden oynamadı. Arda'nın kız arkadaşıyla olan ilişkisinin basına yansımalarının yanından bile geçemedi mesela. Bir daha tekrarlıyorum; Beşiktaş Yönetimi kendi aleyhine bağırان taraftarları susturmak için para karşılığı insanlar tutmuş ve taraftarın üzerine salmış. Daha ne olsun? Ama ses yok. Kimseden hiç ses yok. Bu kadar mı omurgamızı da duyarlılığımızı da kaybettik biz?

Devrimi Galatasaray yaptı

İkinci olay ise; Galatasaray Mali Kongresi ve Kongre üyelerinin yönetimi idari açıdan ibra etmemesiydi. Yani yönetimin Kongre'de devrilmesiydi. Bu bir ilk. Hani üç büyükler hep ilkler listesi yaparlar, böbürlenirler ya; "Şunu ilk biz yaptık bunu ilk biz yaptık" diye. İşte size gerçek bir ilk olay. Daha dün kadar kongrelerde "ne olursa olsun kulüp mahkemeye taşınmaz" anlayışıyla en kötü yönetimlerin bile kuzu kuzu ibra edildikleri, tek tük ibra etmeyen kongre üyelerine de kötü gözle bakıldığı düşünülürse. Ama biz ne yaptık; olayın içini boşaltmak için işin tamamen farklı bir boyutuyla ilgilendik. Kim kime ne söylemiş, şimdi yönetime kim gelecekmiş falan... Oysa ki bu bir devrim. Artık bundan böyle ne kadar olay farklı taraflara çekilmeye çalışılsa çalışılsın diğer kulüplere de örnek teşkil edecektir. Yani öyle kulübü borç batağına sok, yanlış transferler yap, teknik direktörlerin birini gönder diğerini al, yüklü tazminatlar öde, kulübün itibarını yerle bir et ama kongrede yine ibra ol. Geçti artık o devirler. Diyeceksiniz ki Beşiktaş'ın durumu belki daha da vahimdi. Benzer durum Beşiktaş'ta niye gerçekleşmedi? Bunun tek bir nedeni var; Beşiktaş Kongresi'nin yapısı. Beşiktaş'ın her şeyden önce Beşiktaş'ı düşünen kongre üyelerine ihtiyacı var. Kamyonlarla, otobüslerle hatta uçaklarla getirilip oy kullandırılan, beş yıldızlı otellerde yedirilip içirilen üyelerle ancak bu kadar.

Demirören gazeteci mi oluyor

Şimdi gelelim ikibuçukuncu olaya: Sanırım Yıldırım Demirören de yöneticilik vasfından sıkılmış artık. Ve bizim mesleğe göz dikmiş gibi. Baksanıza İspanya'ya gitmiş Jose Mourinho'yla röportaj yapmış. Bize, "Öyle yapılmaz böyle yapılır" dercesine. Röportaj diyorum çünkü fotoğraf çekirmiş ve bu basına yansıtılmış. Garip bir durum ama bazı basın mensupları Demirören'in bu müthiş buluşmayı fazla büyütmemesini takdir bile etti. Tam da Demirören'in pozisyonunu unutarak. Onlar da başkanı bir basın mensubu gibi değerlendirdiler yani. Öyle ya kendileri yapmış olsa o söyleşiyi yılın olayı olmaz mıydı? Oysa ki Demirören gazeteci değil Türkiye'nin en köklü kulüplerinden birinin başkanı. Gidersin, konuşacağın insanlarla konuşursun, hatta hayransan o kişiyle fotoğraf da çektirir anı defterine koyarsın. Ama bunları basına malzeme yapmazsın. Dünyaca ünlü bir teknik direktörle konuşmaktan medet ummazsın.

Bir kulüp başkanının taşıdığı kimlik nedeniyle neleri yapıp neleri yapamayacağını iyi bilmesi gerekir. Ama bizde ne yazık ki her mevki, her yetki kimsenin yapamadığı yapma, kuralları, yasakları delme aracı olarak kullanılır. Yani bir şeyi yapmama seçimi ya da zorunluluğu hiç yoktur kitaplarında. Oysa ki, bir insanı belirleyen, bir toplumu belirleyen şeyler yaptıkları değil tam tersine yapmadıklarıdır. Bazı şeyleri yapmayarak büyüsünüz ancak. Bilmem anlatabildim mi?

Kazanan Rıza Kaptan

Gülengül Altınsay 03.04.2011

Beşiktaş'ın eski iki kaptanı Rıza Çalimbay'la Tayfur Havutçu ilk kez teknik direktör sıfatıyla karşı karşıyaydı. Kaptan Tayfur Beşiktaş'ın, Kaptan Rıza ise Sivasspor'un başındaydı. Taze teknik direktör Tayfur Havutçu önemli bir fırsat yakalamıştı siyah-beyazlılarda. Yıllardır sessiz sedasız çalışmasının bir mükâfatıydı belki bu. Kimbilir belki de mükâfat kalıcı olabilirdi. Rıza Hoca'nın ise şiddetle puana ihtiyacı vardı. Spor Toto Süper Lig'de çoktan havlu atmış Beşiktaş karşısında bu ihtiyacını gidermesi çok da zor görünmüyordu.

Kartal'da üstelik Guti gibi bir silah da yoktu. Çünkü Guti orta alanda yaptığı düzenlemeyle Beşiktaş'ı pozisyona sokan en önemli isim olmuştu bugüne kadar. Aslında Ernst'li, Fernandes'li Beşiktaş orta alanı sağlam görünüyordu. Üstelik çalışkandı siyah-beyazlılar. Ama katı, dirençli Sivasspor savunması oyunun kilitlenmesine yol açtı. Öyle ki arada sırada bir oyuncu hızlanırsa pozisyon çıkıyordu ortaya. Yine aynı nedenle Q7, istediği hareketleri yapmayı başardı hep. Biz de skora yansımaya da güzel hareket izlemiş olduk. Zaten maçın ilk pozisyonu da ondan geldi. Sedat ancak faulle durdurdu Quaresma'yı. Sivasspor da gol hevesini kaybetmemişti bu arada. Ama Beşiktaş'ın genç kalecisi Cenk akıllı çıkışlarıyla hem defansın hatalarını önledi hem de kalesini korudu. 32'de yine Q7 çıktı sahneye. Almeida'yı kaleci Korcan'la karşı karşıya bıraktı ama Almeida, milli takımdan çok tanıdık hareketiyle pozisyonu değerlendiremedi.

İlk yarının son pozisyonu 33'te Pedriel'den geldi. Bu kez Sivok bırakmadı Pedriel'i.

İkinci yarı yine daha çok Beşiktaş'ın ataklarına tanık olduk. Ama bunlar organize hızlı ataklardan çok ceza alanına yakın yerlerden atılan uzun şutlardı; 52'de Almeida, 57'de Fernandes, 60'ta Ekrem.

Ve Beşiktaş için kritik dakika gelip çattı; 65'te Sivok ikinci sarıdan kırmızıyı görünce on kişi kaldı. Bu durum Sivas'ın arzusunu arttırdı. 73'te sonradan oyuna giren iki oyuncu Mehmet'le, Cihan'ın çabası, 77'de Grosicki'nin şutu sonuçsuz kaldı. 83'te Cenk'in Kadir'in topuna uzanması ise maçın en önemli kaleci kurtarışydı.

Ancak Sivasspor, özellikle son dakikalarda arttırdığı baskının sonucunu 90+2'de gördü. Mutlu son Cihan'ın ayağından geldi; 1-0.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Final maçı gibi

Gülengül Altınsay 04.04.2011

Fenerbahçe Trabzon'la sürdürdüğü başa baş geçen şampiyonluk yarışında bu maçı da kazanmak zorundaydı. Ama üç puan mücadelesinin ötesinde anlamı olan bir mücadeleydi bu. Bir kere Sarı Kanaryayı Saraçoğlu'nda yenen son takımdı Bursa. Üstelik geçen sezon son hafta Trabzon'la berabere kalıp şampiyonluğu kaybettiği takım da Bursa'ydı. Sarılacivertliler işte bu nedenlerle daha bir bilenerек çıkmışlardı sahaya. Tribünler de öyle. Hınca hınç doldurmuşlardı her bir yanı. Ve bakalım bu kez Bursa Trabzon'u sevindirebilecek miydi?

Nihayet takımlar sahaya çıktı. Fakat o ne? Polis Teşkilatı'nın kuruluş yıldönümü nedeniyle küçücük çocuklara polis üniforması giydirip çıkarmışlardı sahaya. İstiklal Marşı'nda polis (ya da asker) selamı verdiler bu küçük

çocuklar. Tablo çok rahatsız etti beni. Çocuk hakları diye bir şey de yoktu anlaşılan. Fena halde canım sıkılmış olarak izlemeye başladım maçı. Futbol izlemeye de çalışsan bazı şeylerden kurtulmak mümkün değildi.

Ancak iyi bir oyun kafamı dağıtabilirdi. Sahadaki iki takımın konumları düşünülürse pek❖❖ mümkündü bu. Ne var ki inanılmaz temkinli başladı maç. Özellikle Bursa Fenerbahçe'yi kalesine yaklaştırmamak için sıkı bir duvar örmüştü. Böyle olunca her iki takım da birbirine yakın oynadılar. Sıkışıklığı ancak derinlemesine hızlı paslar ve kanatları iyi kullanmak çözebilirdi. Fenerbahçe tam tersine hep göbekten delmeye çalıştı Bursa defansını. Olmayınca yüksek toplar, uzaktan şutlar atıldı. Ve koca bir 45 dakikada kayda değer bir şey olmadı. Tabii 45+1'de Fenerbahçe'nin penaltı umduğu Serdar Aziz'le Semih'in ceza alanındaki didişmesini saymazsak.

Beraberlik Fenerbahçe'nin işine yaramazdı. İkinci yarıya oyunu ileri iterek etkili başladı Fenerbahçe. Artık top daha çok Bursa yarı alanında oynanıyordu. Pozisyonlar da ardı ardına gelmeye başladı. Ama Bursa son yarım saate girerken yeniden oyunda dengeyi sağladı. Defansını ileri çıkardı. Ne var ki final dakikalarında son on dakikada baskısını artıran yine Fenerbahçe'ydi. Heyecan doruğa çıktı. Ama gol olmayınca maçın kazananı Trabzon oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tebrikler Burak'ın annesine

Gülengül Altınsay 11.04.2011

Galatasaray rahat, Trabzon gergindi. Aslan'ın rahat olmasının en önemli nedeni lige havlu atmasının yanı sıra etrafta homurdanacak taraftarın da olmamasıydı kuşkusuz. Karadenizliler ise malum, liderlik için kazanmak zorundaydı.

Sahi bu arada polis haftası kaç günü kapsıyor? Kutlamalar iki haftadır sürüyor da. Gerçi Arena'da seyirci yoktu ama ne de olsa TV yayını vardı, ekran başında oturanlar vardı. Tabii bir de basın vardı. Neyse Polis Haftası'nı bilmem kaçınıcı kez kutladıktan sonra sıra puan mücadelesine gelmişti.

İyi de sahada oynan futbolla bu nasıl gerçekleşecekti? Her iki takım da kendi sahalarından bile çıkmak istemiyorlardı. Özellikle Trabzon defansını çıkarmamakta ısrarlıydı. İleride oynayan oyuncular ise zaten hiçbir zaman pres yapan oyuncular olmadılar. Böyle olunca gol nasıl atılacak, puanlar nasıl alınacaktı? Tabii ki rastlantıyla. Ya da duran topla. Oyunun sıkıcılığının bir başka nedeni de çok faul düdüğünün çalmasıydı. Sadece ilk yarı 20 faul düdüğü çalındı. Tam anlamıyla iki dakikada bir düdük. Ha bire dur kalk!

Bu kadar kesilen oyunda doğaldır ki akışkan bir futbol çıkmaz. Çıkmadı da. Ve yine bu kez başka bir yabancı Jaja Türkçe bilmemesinin cezasını gördü. Sözle söyleyeceğine işaretle sarı kart işareti yapınca tribünleri kışkırtıcı bu hareketiyle sarı kart gördü. Kim kışkırtılacaktı ki? Tribünler boştu zaten.

İkinci yarıya tarafların daha bir risk alarak başlayacaklarını umduk. Öyle de oldu zaten. Biraz da olsa defans bekleri ileri çıkmaya başladı. Daha da önemlisi Jaja daha aktif görünmeye başladı.(Tabii ayakta kaldığı anlarda.) Ve kıpırdadı oyun. Hem kale önünde yığılmalar hem de kontra ataklar izleyebilecektik artık. Ne var ki Trabzon'un tüm üç puan zorunluluğuna rağmen daha çok pozisyon yakalayan ev sahibi Galatasaray'dı. Ama hâlâ çok yavaş oynanıyordu oyun. Kazım'ın atılmasıyla 10 kişi kalmış rakibi karşısında bordo-mavililerin daha etkin olmasını bekledik. Ve bir futbol parıltısı; Jaja hızlandı Burak vurdu, takımını kâbustan çekti çıkardı. Golden sonra Burak'ın "Anneee" diye bağırması hoştu ama futbolcuların hâlâ çocuk olduğunu da gösteriyordu aynı zamanda. Ne de olsa hep top peşinde koşup duruyorlar.

Kartal'ın siyahı ve beyazı

Gülengül Altınsay 12.04.2011

Kasımpaşa "can çıkmadan ümit kesilmez" durumundaydı hâlâ. Beşiktaş ise çoktan yeni sezona kadar kepenklerini kapatmıştı. Ne var ki lig devam ediyordu.

'Ailecek hücum' etmeyi seven Schuster'in gönderilmesinin ardından Tayfur Havutçu yapılan eleştirileri dikkate alıp daha bir temkinli takım çıkartıyor sahaya. Arka dördlünün önüne Ernst ve Necip'i sabitledi mesela. Kimi koyarsan koy, takım savunmasını takımın her noktasında yapamazsan pozisyon verirsin. En iyi ihtimalle kalecinin kahraman yaparsın.(Bakınız: Son Gaziantep maçı.)

Siyah-beyazlılarda Nobre sahada, Fernandes kenardaydı. Beşiktaş solda Simao, sağda Quaresma'yla oyunu kenarlara yaydı. Rakibi de açtı böylece. Ayrıca Simao da, Q7 de gayet formdalar şu günlerde. Takımlarının ligdeki sırası umurlarında değil.(Yabancı futbolcu farkı) Bunlara bir de her iki takımın da pozitif futbol anlayışları eklenince beklenenin ötesinde zevkli maç izlemeye başladık. Daha çok Beşiktaş imzalı akınlara tanık olduk.

Özellikle de Simao ve Q7'nin başlattığı gol denemeleriydi bunlar. (Ama arkalarındaki Hilbert ve İsmail'i unutmamak lazım.) Önce Nobre'yi pozisyona soktular ama 43'de kaleci Fırat'ı alt edebilen Almeida oldu. Q7 sol kanattan sol ayağıyla ortaladı Almeida ilk topta atamadı, dönen topta sağ üst köşeyi buldu; 0-1. Ardından 45+2'de bu kez Almeida verdi, Q7 sol ayağıyla denedi, olmadı.

İkinci yarıya Kasımpaşa daha azimli başladı. Hemen 47'de Halil soldan indirdi top kornere gitti. Halil demişken Kasımpaşa keşke Halil gibi Hüseyin gibi Fırat gibi genç oyuncularıyla başlasaydı sezona. Eminim bugün başka yerde olurdu. 55'de Q7, Nobre, Simao kombinasyonu az farkla auta gitti. 57'de de Halil, 63'de Korhan Cenk'in kalesini denedi. Beşiktaş ilerde savunma yapmayınca son yarım saatte Kasımpaşa'nın baskısı arttı. 78'de Keller'in, 80'de Ersen'in topalarını çıkaran Cenk "takım savunması yapmazsan kalecin kahraman olur" kuralını doğruladı. Evet, Kartal kazandı ama futbol olarak ilk yarıda beyazını ikinci yarıda siyahını göstererek!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devamı belki kupa finalinde

Gülengül Altınsay 16.04.2011

Akılları Ziraat Türkiye Kupası'nda olan iki takım, Beşiktaş ve Gençlerbirliği Lig'deki formalite maçına çıkmışlardı. Çünkü her iki takımın da Lig'den bir beklentisi kalmamıştı artık.

Gençlerbirliği'nin son haftalarda yükselen form grafiği dikkate alındığında Beşiktaş için bir bakıma Kupa finalinin provasıydı bu. Tabii tarafların hafta içi oynayacakları maçlardan finalist olarak çıkma başarısı göstermeleri durumunda.

Beşiktaş, Guti ve Quaresma gibi "bir var bir yok" silahlarını çarşambaya saklayarak oluşturmuştu on birini. Guti'nin yerinde Fernandes, Quaresma'nın yerinde uzun bir aradan sonra forma bulan Nihat vardı. Fernandes tek santrafor Almeida'nın arkasında başladı oyuna ama Nihat'la değişerek oynadı. Hatta kanat bindirmelerinde daha etkiliydi. Simao ise zaten son haftaların parlayan yıldızı. Çok istekli ve becerikli başladı oyuna.

Siyah-beyazlılarda son haftalarda gördüğümüz oyunu kenarlara yayma anlayışı devam ediyor. Kanat bekleri İsmail ve Hilbert'in de katkılarıyla. Bu taktik rakibi de zorunlu olarak açıyor. Golün geldiği 27. dakikaya kadar Kartal içinde mutlaka Simao'nun olduğu ikili üçlü oyunlarla Gençlerin kalesine indi. Seyri güzel ataklardı bunlar. Bu tabloda ilerdeki tek adam Almeida da gole her zamankinden daha yakın gözüktü. 27'de soldan İsmail'in Ernst'ten aldığı topu Simao'ya aktarması ve onun da karşıdan düzgün bir vuruşla gol yapmasının ardından Nihat'ın 32'de eski günlerini hatırlatırcasına attığı şut kaleci Özkan'ın elinin ucundan döndü. Bu kez Gençler 34'de Zek'le Rüştü'nün kalesini yokladı.

İkinci yarıya daha atak başlayan taraf yine Beşiktaş'tı. 53'deki korner atışında kafaya yükselen Toraman takımını 2-0 öne geçirdi. Hemen ardından Gençler, Kupa'ya sakladığı Yasin'i ve Emre'yi aldı oyuna. Karşılığını da gördüler.

Oyunu bırakmayan kırmızı-siyahlılar Beşiktaş'ın durmasıyla gollerini sıraladı. Önce frikik atışından 62'de Jedinak, Rüştü'yü avladı ve skoru da 2-1'e getirdi. Sonra Mustafa Pektemek 72'de savunmanın arasına derinlemesine atılan topla skoru dengeledi; 2-2.

Ardından Beşiktaş tekrar el frenini boşalttı. Gençler de hızlı karşı atak kolladı. Bu zevkli maç kaçan pozisyonlar arasında berabere bitti. Devamı bir olasılıkla kupa finalinde.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Otoriteye selam, oyuna devam

Gülengül Altınsay 17.04.2011

Bir solucandan kahraman olur mu? Küçük çocuklara solucan sevdirek hayvan sevgisi, doğa sevgisi aşılanabilir mi? Olabiliyormuş meğer. İngiltere'de yaşadığım yıllarda (Türkiye'de yetişmiş biri olarak) beni şaşırtan olaylardan biriydi bu. Evet, kartal değil, aslan değil hattâ kedi, köpek bile değil de solucan. Anlaşılr gibi değildi! Ve tabii anaokulu çocuklarının başlarında öğretmenleriyle bahçe bahçe dolaşıp solucan aradıklarını, sonra ellerine aldıkları solucanı şefkatle okşadıklarını görünce şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. (Ben ki solucan görsem yüz metre kaçardım).

Tabii biraz düşününce yapılanların ne kadar akıllıca olduğunu anlıyorsunuz. Gerçek hayvanseverler hayvanın illâ ki güzeline, güçlüsünü sevmez çünkü. Zaten onlar için güzel çirkin yoktur. Güçlü, güçsüz de. Solucanı bile severseniz diğerlerini zaten seversiniz. Doğayı olduğu gibi seversiniz.

Benzer bir durum çocuk kitaplarındaki insan kahramanlar için de geçerliydi. Kahramanlar öyle sanıldığı gibi polis, doktor, pilot değil, postacı, kondüktör, itfaiyeci gibi hayatımızın her gününde bize hizmet eden, hem de bunu afra tavra yapmadan icra eden, verdiği hizmeti bize karşı baskı unsuru olarak kullanmayan meslek gruplarına ait insanlardı. Postacılık ve itfaiyecilik ile taşıtlardan tren, ana okul çocuklarının en favori çizgi roman kahramanlarıydı. (Benimki "bulaşık sünger Bob", o ayrı...)

Tanrım gerçekten de bizim yaklaşımlarımız ne kadar da çok farklıydı. Her insana ve hayvana ayırım yapmadan saygı duymanın bizde eksik olmasının bir açıklamasıydı bu aynı zamanda. Her gün çöplerimizi toplayan (hele çöpleri tekrar dönüştürmek için ayırarak toplayan) insanlara, her gün kapımıza gazetemizi, ekmeğimizi getiren kapıcılara daha az mı borcumuz vardı polislerden, subaylardan? Ve neden sadece polislerin haftası kutlanıyordu da statlarda diğerlerinin değil?

Diyebilirsiniz ki İngiltere’de hiç mi saygısız, vefasız, sevgisiz insan yok? Olmaz olur mu? Ama önemli olan kurumsallaşmış düşüncenin, tavrın ne olduğu. Daha da önemlisi kamuoyunun bakış açısı... Bakın bu vesileyle bir başka olayı daha nakletmek istiyorum size. Londra’da şehir içi parkların birinde gece yarısı genç bir kadın tecavüze uğramıştı. Hemen hemen Kumkapı’da bir meyhanede bir kadına taciz ve bıçaklama olayıyla aynı tarihte olmuştu bu olay. İngiltere’deki tecavüz olayı günlerce manşetlerden inmedi. Ve herkes aynı görüşteydi: “Ne yani bir kadın Londra’da tek başına dolaşamayacak mıydı?” Bir tek kişi bile çıkıp, “Bir kadın niye o saatte parktan geçiyor. Niye yanında kocası falan olmadan dolaşıyor, ne giymişti, içkili miydi” falan demedi. Oysa ki biz aynı tarihlerde Kumkapı’daki tacize uğrayan kadının ahlak durumunu sorgulamakla, başına gelenleri nasıl hak ettiğine dair gerekçeler aramakla meşguldük. Zaten sağlam pabuç olsa Kumkapı’da bir kadın içki içmeye niye gitsindi? Giderse de şikâyet etmeye hakkı nasıl olurdu? Yani ortadaki erkeğe ait suçun üstünü örtüp mağdur kadının ahlakını sorguluyorduk biz.

Tüm bunları niye anlatıyorum? Bizde müthiş bir güce tapınma ve boyun eğme var. İşte son örnek: İki haftadır tüm statlarda ‘Polis Haftası’ kutlandı biliyorsunuz. Futbolcuların ellerine tutuşturulmuş polis haftasını kutlayan pankartları ve polis kıyafeti giydirilmiş maskot çocukları izledik bol bol. (Eminim yabancı oyuncular için bir daha yaşanmaz bir deneyim olmuştur bu.)

İnsanın aklına hemen şu soru geliyor: Tamam polisler statlarda kutluyorlar haftalarını da acaba diğer meslek grupları için de aynı haklar geçerli mi? Bizim her gün işimizi gören çöpçüler, kapıcılar, postacılar, taksiciler, hemşireler mesela neden kutlamalarını statlarda yapmazlar? Niye sadece polisler? Haa bir de vergi haftasında maliyeciler...

Doğru, bizim futbolcuların ve futbol kulüplerinin hiç polise ve maliyeye işi düşmezmiş, hiç oralardan torpil aramazlarmış. Bizde sahada sadece futbol oynanırmış heeep, takımlar ucuz reklam panosuna döndürülmezmiş hiiiç.

Bir varmış, bir yokmuş. Otoriteye selam çakılır, oyuna devam edilirmiş.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Turu penaltı belirledi

Gülengül Altınsay 21.04.2011

Beşiktaş ilk maçı 3-0 gibi net bir skorla alınca hemen herkes Gaziantep’deki rövanşı ‘kolay’ olarak görmüştü. Ne var ki son haftaların Gaziantep ve Beşiktaş takımları karşılaştırılrsa böyle bir skor hiç de sahadaki futbol gerçeğini yansıtmıyordu. Bu yüzden Antep, ikinci karşılaşma için ümitlenmekte hiç de haksız değildi. Tolunay Kafkas’ın da dediği gibi Beşiktaş, İstanbul’da üç atıyorsa, Gaziantep Gaziantep’de niye atmasındı?

Bu olasılığı doğru çıkarırcasına başladı maç. Daha beşinci dakika dolmaktaydı ki Sosa’nın sağ kanada indirdiği topu Olcan kafayla filelere yolladı: 1-0... 14’te yine sağ kanattan akan Antep, Toraman’a takılmasa, 15’de Yalçın’ın kafası auta gitmese kırmızısiyahlılar, 3-0’a o dakikada kavuşmuş olacak ve her şey sıfırdan başlayacaktı.

Belli ki Tayfur Havutçu da işin ciddiyetinin farkındaydı. Baksanıza elindeki en iyi kadroyu çıkarmıştı sahaya. Orta alanı Fernandes’le takviye etmişti, tıpkı son lig maçında yaptığı gibi. Kartal’ın bir türlü oturmayan defans anlayışı düşünülürse kuşku duymakta haklıydı Tayfur Hoca. Arkaya atılan toplar falan bahane. Takım olarak

defans anlayışı zayıf Beşiktaş'ın. Özellikle ilerde oynayan oyuncular, yani şu herkesin öve öve bitiremediği Portekizliler sadece top ayaklarındayken varlar.

Ama tüm bunlar 33'te aut oldu maçta. Hesap kitap da rafa kaldırıldı. Sinmiş, Antep akınlarını karşılamakla meşgulken bir penaltı imdadına yetişti Kartal'ın. Serdar Kurtuluş'un yaptığı penaltıyı Simao, 33'te gol yapınca skor 1-1'e geldi çünkü...

Ve Şahinler için artık işler iyice zorlaştı. Takımın şekli şemalı değişiverdi birden bire. Tabii zevkli başlayan maçın futbol kalitesi de. Artık dört gol atması gereken Antep'li çökmüş, Beşiktaşlılar ise oyunu rölantiye almıştı bu dakikadan sonra. Ama maç 90 dakikaydı ve devam ediyordu. Biz de izlemeye...

Quaresma-Almeida ikilisi hızlı bir kontra atakla 48'de skoru 1-2 yapınca artık bu maç formalitenin de ötesine geçti. Olcan'ın 68'deki jeneriklik golü ise sadece maçın skorunu değiştirdi.

Kupa'nın gediklisi Beşiktaş resmen finaldeydi artık...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erkekler, kadınlar ve çocuklar

Gülengül Altınsay 23.04.2011

 Erkekler, kadınlar ve çocuklar Önce erkelerden başlayayım isterseniz. Ne de olsa hep ilk sırada olmaya alışıklar benim güzel ülkemde. Arda mesela... En son "vakası", forma tanıtımı öncesi sarf ettiği sözler. Ve aylar sonra bunların TRT ekranlarından teşhiri... Olayın ardından hemen her şey konuşuldu; TRT'nin reyting kaygıları, basın etik değerleri, vs... Farklı renkli formalar üzerinden endüstriyel futbol bile sorgulandı... Ama bir nokta es geçildi; Arda'nın forma renklerini eleştirirken pembemsi mercan rengi "o.....rengi" olarak tanımlaması... Erkek yazarların hepsi bu tanımda mutabık.

Kadınlar

Bir kere pembe, ya da her neyse mercan rengi neden "o..... rengi" oluyor? İkincisi "o....."derken kimleri kastediyor; pembe giyenlerin tümünü mü kastediyor yoksa sadece seks işçilerini mi? Üçüncüsü dünyanın en zor işini yapan, ekmek uğruna bu işe katlanan seks işçilerinin, yani o.....ların bir futbol takımının formasıyla alakası ne?

Ama öylesine alışmışız ki toplum olarak bütün aşağılamaları kadın üzerinden yapmaya, tüm küfürleri kadın namusu üzerine inşa etmeye hiç kimse rahatsız olmuyor bu tarz tanımlamalardan. O kadar doğal dökülüyor ki ağızımızdan kadın aşağılayan sözler, bunları söyleyen bile ne dediğinin farkında değil çoğu kez. Düşünün Arda gibi en içten ve en sevilen futbolculardan birinden çıkıyor bu lâflar.

"O....." tanımlamasıyla kastedilen seks işçileri değil de, "oynaklık, sahtekârlık"sa, doğal olarak karşısı "erkeklik, mertlik" olmalı. Doğrudan erkeklerin kendileriyle özdeşleştirdikleri mertlik meselesi yani... (Gerçi kadınlar da bazen erkekler tarafından 'erkek gibi mert' tanımına mazhar olabiliyor!) İyi de sahada numaradan yatıp kıvrananlar, rakibe gaddarca faul yapanlar, haksız menfaat sağlamak için hakemi aldatmaya çalışanlar hangi gruba giriyor? Önemli bir maç öncesi birden "izinli" olanlar, karşı takıma "Niye maça asılıyorsunuz?" diye saldıranlar, teşvik primi almadan oynamayanlar, hem futbolcu menajerliği hem teknik direktörlük hem yorumculuk yapanlar, hem de bahis oynayanlar hangi gruba giriyor? Öte yandan yapmak zorunda kaldığı pis

işi hayatını kazanmak için yapan, kazancını yine erkeklere kaptıran yalnız ve korumasız seks işçileri hangi gruba giriyor? Kim mert, kim değil? İnsan kendisinde olduğundan kuşkulandığı şeyden söz edermiş hep. Mertlik ve erkeklik de böyle bir şey galiba.

Vatandaşlar

Son günlerdeki bir başka meşguliyetimiz de Fenerbahçeli Alex'in (Aleks mi yazmalıydım acaba) Türk vatandaşı olma hikâyesi...

Zamanlama müthiş. Şampiyonluğun Trabzonspor'la başa baş gittiği şu haftalarda Fenerbahçe'nin başkanıyla, futbolcusuyla Başbakan'la nasıl çat kapı görüşebildiğine tanık oluyoruz böylece. Alex'in T.C. vatandaşlığı almasına gelince... Bana ne? Zaten Brezilya Milli Takımı'nda oynamış, Türkiye Milli Takımı'nda oynamayacak. Buna da karşıyım o da ayrı. Ortada tek bir sebep var; sözleşme uzatan, yaşı da geçen Alex muhtemelen yedek kalacak, Fenerbahçe yabancı kotasını onunla kullanmak istemiyor. Sonuç; Alex T.C. vatandaşı olacak, Fenerbahçe para saçıp bir yabancı daha alacak. Seçim öncesi Başbakan'ın meşgul olduğu "milli mesele"miz bu işte.

Ama olaya ulvi bir anlam yüklemekten edemiyoruz; Alex çok duygulanmış da, teşekkür için bu kararı almış da. Ne yani Alex Brezilya vatandaşlığından mı çıkıyor? T.C. vatandaşları hâlâ anadilinde eğitim alamazken, seçme ve seçilme hakkından yoksun bırakılırken, ifade etme ve örgütlenme özgürlüğünü kullanamazken, siyasi nedenlerle vatandaşlıktan çıkarılmış insanların hayatı karartılmışken, müjdeler olsun yurduma, Alex vatandaşımız oldu. Üstelik ismini Ali yapacak. T.C. vatandaşları illâ Müslüman ve Türk adı taşımalı çünkü... Böyle ad taşımayan milyonlarca T.C. vatandaşı, aslında tam vatandaş değil, onların bu ülkede gerçek kimliklerini saklamaları gerek.

Ve çocuklar

Pazartesi gecesi Newcastle-Manchester United maçı bitmiş, ekranlarda dolaşırken *Lig TV*'ye takıldım. Pazartesi Maratonu'nda bir çocuk Almanca bir şeyler konuşuyordu. Markus Merk'in oğluymuş. Cin gibi... Saate baktım 01:00'i geçiyor. Bu saatte çocuğun ekranda işi neydi? Almanya'da böyle bir şey olabilir miydi? Yorumlarıyla da bize benzeyen baba Merk herhalde bu yüzden buna bir şey diyememişti. Herhalde küçük Merk de Paskalya Tatili'nde olmalıydı.

Ama o ne? Mustafa Denizli, "Bir de İbrahim var, çok iyi maç yorumu yapıyor" deyince kameramanlar seyirci sıralarında annesinin yanında oturmakta olan 8 (sekiz) yaşında bir çocuğa döndü... Belli ki yarın okula gidecekti ve yorgunluğu her halinden belli oluyordu. Şansal Büyüka, "Ben İbrahim'i kısa kullanmayacağım, haftaya uzun yorumlar yaptıracağım" deyip kısa sorular sordu. "Kullanmayacağım" lafını sonra beğenmemiş olmalı ki, "Değerlendireceğim" diye değiştirdi.

Tamam, son dönemlerde futbol izleyicisini arttırmak(!) için bol miktarda genç ve güzel kız ekranlarda kullanılıyor. Farklı alanlarda meşhur olmuş kişiler yine yayıncı kuruluştaki konuk olup ekranları 'renklendiriyor'. Ama çocuklar konusunda daha hassas olmak gerekmiyor mu? Baksanıza İbrahim Kutluay ekranlarda çocuklara "Saat dokuzda yatın" deyip dursun, başta bunları yayınlayanlar ciddiye almıyor. Ayrıca sekiz yaşında çocuk allameyi cihan olsa ne olacak, kadrolu yorumcu mu yapacaksınız? Yok hayır, "ister inan ister inanma" türünden bir gariplik, bir komiklik olsun ya da daha fazla reyting, daha fazla dekoder satma vesilesi olsun diyorsanız benim size söyleyecek lafım yok.

Siz, Türkiye’de en çok para kazanan, Milli Takıma çıkmış, her türlü siyasiyle ve yetkiliyle samimi olabilen, profesyonel futbolcu Arda Turan’a çocuk muamelesi yapıp, görüntüler sizde yayınlanmadı diye “Arda’nın koruyucu melekleri” rolüne girmeye devam edin. Buna karşın büyük yorumcuların pek matah laflarını tekrar ediyor diye ekrana çıkardığınız çocukları da kullanmaya...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine fon, biraz Nihat, biraz da biz

Gülengül Altınsay 30.04.2011

Yine fon, biraz Nihat, biraz da biz Almeida’nın bir fon şirketi aracılığıyla transferi meselesini 9 ocak tarihli *Taraf* gazetesinde “Çok gizli açık işler” başlıklı yazımla gündeme getirdiğimde yer yerinden oynayacak sanmıştım. Düşünsenize Beşiktaş futbolcu alıyor ama o futbolcunun sahibi değil. Ne satışına ne kalışına tek başına karar verebiliyor. Üstelik fon sağlayan şirket Beşiktaş’ın sırtından büyük paralar kazanıyor. **Beşiktaş gibi 108 yıllık bir kurum, açıkça futbol takımı sahibi olamayan menajerler tarafından kullanılıyor.**

Beşiktaş Kulübü’nün durup dururken böyle bir yola tevessül etmesinin bir sebebi olmalıydı mutlaka. Öyle ya niye elâlem kulübün içine sokuluyordu? Meşhur olup Avrupa’da umduğunu bulamamış ya da yolun sonuna gelmiş futbolcuları hesapsız para harcayarak almak ve ardından Avrupa basınında çıkan birkaç satırla tatmin olmak için miydi tüm bunlar? **Türkiye’de şampiyon olmak için ya da Süper Lig’de sivrilebilmek için bu kadar para saçmaya, bu kadar güdültüye gerek var mıydı?**

Peki, şampiyon mu olundu? Yoksa gelecek on yıla damgasını vuracak bir takımın temelleri mi atıldı? Değişen ne? **Değdi mi tüm o saçılan paralara? Beşiktaş’ı daha da borç batağına sokmaya? Net bir şey varsa yapılan tüm işlemler, fonlar, şunlar bunlar Beşiktaş’a yarar getirmedi.**

Peki, bu tabloda kârlı çıkan kim? Tabii ki Beşiktaş’a habire futbolcu bulan menajerler ve aracılık yapan fon şirketi. Bir de dünyaca ünlü ve artık Abramovic’le kıyaslanan Yıldırım Demirören. (Tabii onlar rahat rahat harcanan paraların Beşiktaş’ın değil Demirören’in cebinden çıktığını zannediyorlar.)

Baksanıza **Demirören’in, Cristiano Ronaldo’yla birlikte fotoğrafları yayımlandı. Birlikteliğin nedeninin de ortak bir turizm şirketi olduğu lafları atıldı ortaya. Ve bu tabloda önemli bir kişi daha vardı; ünlü menajer Jorge Mendes. Kim bu Jorge Mendes ve Beşiktaş’la alakası ne diyeceksiniz. Kendisi Almedia’nın menajeri.** Ama bu kadar da değil.

NationalTurk sitesinin ortaya çıkardığı ve Beşiktaşlı dostumuz Emre Göllü’nün bize ulaştırdığına göre **Mendes bir fon şirketinin ortağı. Hangisinin mi? Tabii Almedia’nın Beşiktaş’a kazandırılmasında iki milyon avro bonservisi Werder Bremen’e peşin ödeyen ve Almedia’nın satışından yüzde 45 alacak olan Quality Football Ireland Limited’in.** Bu şirketin yüzde 69’u sporcuların transferlerinde adı geçen Amerikan şirketi CAA Sports International’a ait. CAA’nın Avrupa futbol sektörüne girmek için 2008’de ortaklık kurduğu şirketin adı Gestifute. Ve ne tesadüf, bu şirket menajer Mendes’e ait. Hani Demirören, C. Ronaldo ile birlikte turizm işine girecekler haberinde ismi ve fotoğrafı olan. **Mendes-Demirören ilişkisi hangi gerekçeyle oldu, nasıl gelişti ve nereye gidiyor? 108 yıllık Beşiktaş bu iş ilişkilerinde nasıl kullanıldı dersiniz?**

Yine yer yerinden oynamayacaksa ne yapabilirim ben.

Biraz da Nihat

İnanın şoktayım. Ben ki Nihat'ı genç oyunculara örnek gösterirdim hep. Ve Turgay Demir'le geçen hadiseye kadar da bir falsosuna tanık olmamıştım. Çok temiz, hocası ne derse onu yapan, kendisini sürekli geliştirmeye çalışan bir görüntüsü vardı. Zaten o yüzden de öyle ahım şahım bir yetenek olmadığı halde Avrupa'ya gidip orada başarılı olmuş, kişiliğiyle de övgü almıştı. Beşiktaş'a bağlıydı. O kadar bağlıydı ki Toshack vasıtasıyla Real Sociedad'a transferi gerçekleşirken gitmemek için çok diretmişti.

Ne var ki önemli bir sakatlığın ardından Beşiktaş'a dönmesi sonrasında işler eskisi gibi iyi gitmedi. Bir türlü toparlanamadı Nihat. Ama sonuçta Beşiktaş'ta yüksek para alıp karşılığını veremeyen bir futbolcu durumuna düştü. Ve bunun altında ezildi. Sonunda kendisine hiç yakışmayan ve şimdiye kadar verdiği izlenimi mahveden bir feveranın içine yuvarladı.

Peki, Beşiktaş yönetiminin başına silah dayayarak mı aldı bu ücreti Nihat? Tehditlerle, araya adam sokmalarla mı girdi yeniden kulübün içine?

Esas sorumlu bir yıl doğru dürüst oynamamasına rağmen o paraları veren Beşiktaş Yönetimi. Mehmet Topuz transferinde Fenerbahçe karşısında kendisini yenik hissedip, taraftar korkusuyla apar topar 'bizim çocuğumuz' Nihat'ı getirenler. Sonra ne oldu? Nihat taraftarın önüne yem olarak atıldı.

Önce İbrahimler vakası, sonra Nihat... Bu yönetimle Beşiktaş kendi çocuklarını yemeye devam ediyor.

Ama tüm bunlar Nihat'ın Turgay Demir'e karşı o hareketleri yapmasının, o sözleri sarf etmesinin açıklaması olamaz. Hele bizim kafamızdaki Nihat'ın. **Şöhret olursan büyük paralar kazanırsan bunun bedeli mutlaka olacaktır. Profesyonelsen profesyonel gibi davranacaksın. Bazı şeylere sabredeceksin. Bunun başka yolu yok...**

Ve biz

Biz ise; gazete okuru, futbol taraftarı, TV izleyicisi, hatta yazarı çizeri hemen herkes sadece izliyoruz olayları. Ve bize ne sunulursa kabul ediyoruz. Yapılanlara değil, sözlere itibar ediyoruz. Mesela Demirören yedi yıldır, "Beşiktaş'ı dünya kulübü yapacağım" diyor ve biz inanmaya devam ediyoruz. Ne yedi yıldır borçların nasıl yaklaşık on kat büyüdüğüne bakıyoruz ne de kulübün yaşadığı erozyona... Hayaller içinde, umudumuzu yitirmeden(!) yaşayıp gidiyoruz işte...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kez kolay geldi

İlginç bir maç olacaktı bu. Çünkü hatırlarsanız ilk yarıda oynanan İBB karşılaşmasında Fenerbahçe, tartışmalı hakem kararlarının ardından rakibinden üç puanı kapmayı başarmıştı. Maçta Alex'in İbrahim Akın'ın dizine çaktığı taban sadece sarı kartla cezalandırılmış, atılması gereken Alex'in attığı golle Fenerbahçe kazanmıştı. İBB'li Ekrem'in hafif bir itirazdan kırmızı kart görmesi de bir başka vahim hakem hatasıydı. Ama o maç Fenerbahçe'ye uğur getirmiş olmalı ki sezona çok kötü başlayan sarı-lacivertliler giderek ivmelerini yükseltmiş ve bugünlere kadar gelebilmişlerdi.

Bu kez Fenerbahçe işini şansa bırakmak niyetinde değildi. Karşılaşma adeta golle başladı. Nihayet ilk on birde kendisine yer bulan Stoch hızla sol kanattan indirdiği topu sert ve düzgün bir vuruşla filelere yolladığında, daha dakikalar 2'yi gösteriyordu. Ne olduğunu anlamadan baskı üzerine baskı yemeğe başladı İBB. Anlaşılan Kanaryalar bir golle yetinmeyeceklerdi. İBB her zamanki gibi topa sahip olmak ve oyunu yavaşlatıp çok paslı oyununa geçmek istiyordu. Ama Fenerbahçe öylesine baskılı ve rakibine göre hızlıydı ki. Ve kanatlarını da iyi kullanıyordu Kanarya; hem Gökhan hem de Santos çok etkili ileri çıkıyorlardı. Üstelik sarı-lacivertliler oyunu ileri itip rakibi kalelerinden uzak tutuyorlardı.

Karşılaşma tam da Fenerbahçe'nin istediği gibi oynanıyordu.

Art arda pozisyona giren Kanarya yeni gollerine tanık olabiliydik o dakikalarda. Bu arada İBB de ümidini tümüyle kaybetmemişti tabii. Kanarya ilk 30 dakikanın ardından eski hızını kaybedince, bunun sonucu orta alan çabuk top kaybedip defans geri kaçmaya başlayınca etkili pozisyonlar bulmaya başladı İBB. İbrahim'in, Holosko'nun şutları ve Tum'un plasesi neredeyse skoru dengeliyordu. Tam ev sahibi takım peş peşe zor anlar yaşarken yine kaptan Alex çıktı ortaya. Ve tüm kuşkuarı dağıttı; yine Gökhan'la gelen kanat ortasını kafasıyla gole çevirince soyunma odasına 2-0'lık rahat bir skorla gitti sarı-lacivertliler.

Maç orada bitmişti aslında. 51'de Ekrem karşı karşıya kaldığı pozisyonda golünü atamayınca bu görüşüm daha da kuvvetlendi. Maç rölantiye girdi. Fenerbahçe bir sonraki maçı İBB de kupa finalini düşünmeye başladı. Tamam karşılıklı pozisyonlar vardı ama maçın galibi belli olmuştu artık. Sadece skor değişebilirdi belki. Gökhan'la, Alex'le, Semih'le, Topuz'la, Guiza'yla üçüncü gole yaklaştı Kanarya. Ama olmadı. Sonuçta Fenerbahçe sadece ilk 30 dakikada oynadığı baskılı, tempolu futbolla maçı da puanları da kaptı gitti. Tribünleri tıklım tıklım dolduran taraftarına şampiyonluk şarkıları söyleterek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaz kaz bitmiyor

Gülengül Altınsay 07.05.2011

Süper Lig'de bir tek heyecanımız kalmış; Fener mi, yoksa Trabzon mu şampiyon olacak? O kadar.

Futbolun kalitesi zaten artık kimsenin ilgisini çekmiyor. Varsa yoksa kim şampiyon olacak, bir de bitmeyen sevdamız; yeni sezon için kim hangi futbolcuyu alacak? Hani neredeyse futbol değil sadece sonuç önemli bizim için, hatta maçı izlemek değil skor üzerinden konuşmak. Zaten kar kış demeden, o şehir bu şehir demeden takımının yanında olan ama sırtını maça dönüp tribünde kendi şovunu yapan taraftar tipi sadece bizde var. Yani ne oynarsan oyna önemli değil. Yeter ki kazan.

Süper 'Şüphe Ligi'

Tüm bunlar tesadüf değil aslında. Her şey birbiriyle bağlantılı. Taraftar böyle de en sorumlular, yani etkili ve yetkili kişiler, ya da kurumlar çok mu farklı? Futbolun gelişmesi ve adaletli bir ortam mı önemli onlar için, yoksa

dengelerin korunması ve iktidarlarının sürmesi mi? Peki medya? Onların da kaygısı, en fazla borusu öten ve en çok taraftarı olan takımlarla arayı iyi tutmak ve ürünü daha çok satmak değil mi? Hatırlasanıza devre arasında nasıl bir telaş yaşanmıştı. Galatasaray gitmiş, Beşiktaş şişirilmiş ama o da sonunda patlamış, elde kalmış bir Fenerbahçe. Fener de kopsa dükkânı kapatacaklardı. **Yayıncı Kuruluş marka değerini korumak zorundaydı(!) ligin. Yayıncı Kuruluş öyle de Federasyon farklı mıydı? Ve el birliğiyle Fenerbahçe'ye sarıldı herkes. Bu arada Trabzon'u da darıltmamak lazımdı. İki takım kafa kafaya kalınca aynı saate konu maçlar. İki takımdan itiraz gelmesin de ne olursa olsun. Bundan başka düşünülen bir şey yok. Hakem hataları olabilir ama yeter ki, iki takımın aleyhine olmasın.** "Aman bir lâf gelmesin, adaletsizlikte eşitlik olsun." Sanki bu takımların rakipleri takım değil, sadece birer figüran. Zaten düşecekler de belli. Oh ne rahat.

Meselâ zavallı Gaziantep; bir Fener'den, bir Trabzon'dan yedi tokadı. Bu arada artık her karara her hakem düdüğüne şüpheyle bakar olduk. Böylesi şüphe ortamında marka değeri falan yaratılmaz. Tam tersine futbolun kalitesini yükselterek ve adaletli bir ortam yaratarak önce güven sonra marka değeri yükseltilir. **Ne oldu; şimdi herkes her şeyden şüpheleniyor. Süper Lig 'Şüphe Ligi'ne dönüştürülmüş durumda.**

Yani sezonun bitimine üç hafta kala ge

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zor dediler kolay oldu

Gülengül Altınsay 09.05.2011

Sürpriz; Karabük'te Emenike yok. Hani Fenerbahçe'nin transfer teklif ettiği dedikodularının yapıldığı Emenike. Anlaşılan saha içindeki mücadeleden çok daha fazlası saha dışında yaşanıyor. Kulüp yönetimleri, Federasyon, MHK ve medyada öyle şeyler yapılıyor ki artık herkes her şeyden şüphe eder durumda. İşin kötüsü haksız da değiller galiba. Ne var ki sonuç sahada alınıyor. Ve takımların da sahaya çıkıp formaliteyi (!) tamamlamaları gerekiyor.

Evet, dedikoduların ayyuka çıktığı bir süreçte Fenerbahçe kalan maçlarından en çekindiğine çıkıyordu.

Karşılaşmanın hemen başında Fenerbahçe oyunu rakip yarı alana yıktı. Ne var ki ilk tehlikeli pozisyonları Karabük yakaladı; 3'de Yasin'le, 6'da Cernat'la. Sarılacıvertlilerin ilk önemli pozisyonu 12'de Alex'in ayağından auta giden toptu. Zaten Kanarya ceza alanı çevresinde baskı kurmayı ve hareketlenen futbolcunun önüne ara pas atarak pozisyon yaratmayı iyi beceriyor.

16'da belki de maçın en kritik anı yaşandı. Selçuk Angelov'u ceza sahasına girerken iki eliyle çekip indirdi; ne faul, ne kırmızı kart. Hem de en beğendiğim hakemlerden Bülent Yıldırım yaptı bunu. Angelov'un pozisyonunun hemen ardından Fenerbahçe rakip alana tehlikeli bir şekilde yerleşti. Ama bu dakikalardan bir gol çıkaramadı. Ve bu süreçte Karabük'ün kontra atakları daha da tehlikeliydi. Özellikle Cernat'ın uzun ve isabetli paslarıyla şekillenen hızlı ataklardı bunlar. Doğrusu bu pozisyonlarda Emenike'yi çok aradı Karabük.

İlginç bir şekilde her iki takım da daha çok aynı kanadı kullanarak atağa kalktı; Fenerbahçe'nin sol kanadına karşı Karabük'ün sağ kanadı. Santos'la Stoch sık sık ileri çıktılar. Sol kanatta ise M. Topuz sürekli içeri kat ettiği için çizgiyi kullanma görevi sadece Gökhan'a kaldı.

İkinci yarıya da Fenerbahçe, defansı ileri çıkararak başladı. Ama yeterli tempoyu yakalayamayınca oyun Karabük alanına sıkıştı ve iyice yavaşladı. Artık küçük bir hızlanma fark yaratıyordu. Ya duran toplar ya da defans hatası golü getirecekti. 63'de Gökhan Karabük'ün tehlikeli kontra atağını önlerken 66'da bir başka defans oyuncusu Lugano, Muhammed'in iska geçtiği topu ağlara gönderirken hiç zorlanmadı: 0-1. Kanarya rahatladı, Karabük oyundan düştü. Sona 180 dakika kala Lugano'nun golü belki de Kanarya'ya şampiyonluğu getirecek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şiddete karşı mıyız biz

Gülengül Altınsay 14.05.2011

Laflara değil yaşadıklarımıza bakarsak şiddete karşı olmadığımız çıkıyor ortaya. Tam tersine el birliğiyle şiddeti seviyor, körüklüyoruz biz. Herkes için geçerli bu; başta Futbol Federasyonu ve kulüp yönetimleri ve tabii medya olmak üzere herkes için.

Bugüne dek ne zaman tribündeki ya da tribün dışındaki ırkçı, ayrımcı davranışlara, hakaretlere "dur" dedik ki? **İsviçre-Türkiye maçına döneceğim yine. Futbolun bittiği an orası çünkü. Sahada kazanarak oynama yerine her türlü şiddeti kullanarak rakibini yenme, pardon yok etmenin miladı o maç çünkü. O zamandan bu yana 'Şiddet Sezonları' yaşıyoruz, 'Şiddet Şampiyonları' çıkartıyoruz.** Hangi şampiyonun hangi başarının arkasında, kapatılan sahalara, hükmen galibiyetler, tehditler, gözdağları yok ki.

Hafızamız pek zayıftır bizim. **Türkiye-İsviçre maçını hatırlayın. Sahada, soyunma odası koridorlarında, uçağın kapısında rakip oyunculara reva görülen davranışları hatırlayın. Cep telefonlarına gelen organize mesajlarla basılan konuk takım antrenmanını hatırlayın. Bırakın her şeyi insanlığa sığar mıydı bunlar?** 'Milli dava' diye devletin, Federasyon'un, polisin ve kulüplerin organize ettiği bir savaş organizasyonunu vardı ortada. **Sonra her kritik milli maçta, özellikle Bursa'da tekrarlanacaktı bunlar. Bursa'da bir kesim genç başkaları için 'kahramanlık' yaparken, 'ölmeye giderken' kimin gazına geliyordu, kimden ferman alıyordu acaba.** Kimlik sorunlarıyla boğuşan bu gençler, kendi sorunlarını bırakıp, yaratılan 'düşman'a bütün hıncını kusarken, hangi 'başkan'ları, 'reis'leri, 'baba'ları örnek alıyordu acaba... Malum başkanların, malum 'milli' futbolcuların hakemlere, rakiplerine davranışlarına, yaptığı hareketlere bakın. Yönetimlerin tribünlere astığı pankartlara bakın. Faili meçhul kablo kesmelere, sahaya rakı şişesi atmalara bakın. Taraftarın üzerine çeteleri saldırtan yönetimlere bakın. Milli maç organizasyonlarına bakın. Linç ortamına sürüklenen Beşiktaş-Bursa maçlarını unutmayın. Bursaspor-Diyarbakırspor maçlarını unutmayın. Şiddet olaylarına rağmen oynatılan, tamamlatılan 'büyükler'in maçlarını unutmayın.

Peki, o gençleri kışkırtanlar ceza gördü mü? İki sezon önce, yani Diyarbakırspor henüz Süper Lig'deyken Bursa'daki maçta köpürtülen ırkçılığın üzerine gidildi mi? Yoksa klasik bir 'milliyetçilik' gösterisi olarak mı değerlendirildi tüm o yaşananlar? Ceza yönetmeliğinde madde olmasına karşı ırkçılığa karşı yeni madde eklendi sadece.

Bugüne kadar görünen sorumlu sorumsuz herkesin şiddetten beslendiği, şiddetten yararlandığı şeklinde. Ne için mi? Elde ettiği iktidar parçasını sağlamlaştırmak için. Ceza kesmeyip kulüp yönetimlerine şirin gözükmek için. Taraftar çatışmalarını ayıplayarak dev sorunların üzerini örtmek için. Mevcut milliyetçi, ırkçı, şovenist anlayışlarla çatışıp taviz tepki almamak için. Taraftarını karakoldan alıp, gücünü gösterip tribünlerin sempatisini kazanmak için. Kulüp yönetimine haklı eleştiriler getiren taraftarı polisin önüne atarak farklı sesleri susturmak için.

Medya için de ne kadar çok olay o kadar satış demekti bir anlamda. Ve tabii daha fazla taraftarı olan kulüplerle de arayı iyi tutmak gerekirdi. Önemli olan gerçeklerin açığa çıkarılması değil, olayların çözümü değil, sistemin ve o sistemden yararlananların devamlılığıydı daha çok.

Ne yaptık? Ceza üzerine ceza getiren kâbus gibi bir 'Şiddet Yasası' çıkardık; bu yasaları uygulayacakların aslında şiddete teslim olduklarını unutarak. Futbolu bir 'suç ve ceza' oyununa çevirdik; cezanın daha fazla şiddet doğuracağını unutarak. Nihayet Bursa Valisi Şahabettin Harput çıktı 'kral çıplak' dedi. 'Futbol eğlenceyse, ilki takımın taraftarı da bu eğlencede yer almalı' dedi ve bu aldatmacaya son verdi.

Şimdi Bursaspor'un aldığı ceza tartışılıyor. Az mıymış, yoksa çok muymuş? Ceza gelir geçer; üç maç, beş maç... Zaten cezada, seyircisiz maç sayısında her sezon rekor kırıyoruz. Bundan sonra her olayda daha fazla ceza vermek durumunda kalacaksınız. Ta ki bütün maçları seyircisiz oynatana dek.

Ne mi yapmalı? Federasyon dâhil bütün yetkililer istifa edecek. Film geriye, ta İsviçre maçına kadar geri sarılacak. Ve buradan futbol bir oyun, bir toplumsal eğlence olarak yeniden başlayacak.

Bunun da motoru özeleştirici olacak. Ben şimdi Bursaspor'un ve Bursasporluların günah keçisi yapılmasına karşı çıkıyorum. Onların da geçmişte olanların, nasıl olduğunu anlatmalarının tam zamanı.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaldı doksan dakika

Gülengül Altınsay 16.05.2011

Trabzon'dan gelecek bir haber belki de bu maçı şampiyonun belirleneceği maç yapacaktı. Bu yüzden gözler sahada akıllar Avni Aker'deydi. Maçın hakemi Cüneyt Çakır ise nedense(!) istenmediği Saraçoğlu'na bu sezon Fenerbahçe-Beşiktaş maçından sonra ikinci kez ayak basıyordu.

Ne var ki Trabzon'dan erken gol haberleri geldi. Kanarya'nın maça tutuk başlamasının bir nedeni de buydu belki. Prestijden başka amacı olmayan Ankaragücü daha etkiliydi ve golü düşünüyordu. İlk yirmi dakika rakip ceza alanına yakın oynadı konuk Sarılacivertliler.

Fenerbahçe zaten rakip izin verirse iyi oynayan bir takım. Kadıköy'deki çoğu maçta rakipler geri çekilince sarılacivertliler karşı on sekiz çevresini abluka altına alıyor ve sonuca gidiyordu. Ama bu kez Ankaragücü ilerde

ve etkili basınca Fenerbahçe duran toplar dışında pozisyon bulamadı. Oyunu hızlandırmaktan başka çareleri yoktu Fenerbahçe'nin.

Ve 25'de Gökhan Gönül ilk kez hızlı indi, topu Alex'e çıkardı. Rajnoch'un Alex'i düşürmesiyle maçın kaderi o dakikada belirlendi. Doğan penaltıyı yine Alex gole çevirdi; 1-0. Rakip daha golün şokundayken bu kez Alex'in uzun topuna hareketlenen Niang'ı Kaleci Senecky indirdi. Penaltı kararı doğrudu ama kırmızı kart kötü karardı. Çünkü Niang'ın önünde Ankaragücü'ne bir oyuncu vardı. İkinci penaltıyı da Alex kullandı; 2-0.

Sonuçta Kanarya iyi başlamadığı karşılaşmada ilk yarım saatte hem iki farklı öne geçmiş hem de rakibini on kişi bırakmıştı. Maç da orada bitmişti aslında. Kaleye Özden'i almak için golcüsü Vittek'i çıkaran Ankaragücü'nün rakibi durdurmak dışında mecali kalmadı. Fenerbahçe maçı rolantiye aldı ama goller devam etti.

48'de C. Çakır üçüncü kez beyaz noktayı gösterdi. Yine uzun pasa hareketlenen Niang bu kez kaleci Özden'e takıldı. Alex penaltılarla hat-trick yaptı; 3-0. Aslında pozisyon Senecky'nin doğrudan kırmızı kart görüp atıldığı pozisyonun aynısıydı. Ne var ki bu kez C. Çakır sarı kart göstererek ilk kararıyla çelişti. Her halde ikinci kaleciyi de atarsam ayıp olur diye düşündü.

Skoru, 74'te bench'ten gelen Bekir 4-0, 82'de penaltı gibi frikikle Alex 5-0 yaptı.90'da da 6-0.

Böylece Fenerbahçe'nin şampiyonluk özlemi yine son haftaya kaldı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seyirciye ve hakemlere güvenmiyorlar

Gülengül Altınsay 21.05.2011

Klasik lâf; seyircisiz futbol olmaz. Hepimiz otomatiğe bağlanmış gibi yeri geldiğinde tekrarlarız bu cümleyi ya da benzerini. Doğrudur. Tribünleri boş bir statta futbol TV'den seyredilse bile zevkinden çok şey kaybediyor. Bunun bir başka önemli yanı da kuşkusuz olayın maddi yönü. Dünya'nın büyük kulüpleri büyük stat gelirleri elde ediyorlar. Zaten futbolseverleri statlara çekmek için sürekli yeni yöntemler geliştiriyorlar. Daha da önemlisi bir kulübün ve ligin değeri her şeyden önce seyirci sayısı ile ölçülüyor. Hep örnek verdiğimiz Premier Lig'in seyircisi tribünlerden dalga dalga bütün dünyaya yayılıyor. Herkes kuyrukta. İngiltere'ye gidenlerin en çok yapmak istediği şey, bir maçı statta izlemek. O ligin değerini sahadaki futbol kadar tribünlerdeki ortam, o maça gidip gelmenin zevki de oluşturuyor.

Biz mi? Tam tersine, statlardaki kargaşayla, düzensizlikle, insanlık dışı koşullarla seyirciyi maçlardan uzaklaştırmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Statlarda kuramadığımız düzenin sorumlusu ise her şeye rağmen maça giden futbolsevere oluyor. Otorite kurmak olarak bildiğimiz tek şey seyircisiz maç cezası. Bu konuda rekora gidiyoruz. Sahaya bir şey mi atıldı kes cezayı tribünlere, küfür mü edildi kes cezayı tribünlere, saha dışında taraftarlar arasında olay mı çıkmış kes cezayı tribünlere.

Yüzde beş gibi komik bir oranda rakip taraftarın deplasman maçına gitmesine izin veriyorsunuz. Aslında tribünler tamamen boşalsa çok rahat edeceğiz. Öyle düzen kurma, taraftarı memnun etme gibi görevlerden kurtulmuş olacağız.

Baksanıza son günlerin en fazla konuşulan konusu Sivas'ta alışılmışın üstünde Fenerbahçe taraftarının tribünlere gidecek olması. Trabzonspor haksız rekabet olduğu görüşünde. Çünkü normalde konuk taraftarın sayısı tribün kapasitesinin yüzde beşini geçmemek zorunda. Doksanlı yıllarda bir Galatasaray-Beşiktaş maçıyla

ilk kez rakip takımı dar bir alana sıkıştırarak başlamıştı bu uygulama. Gerekçe geri kalan yerlerin kombine olarak satılmış olmasıydı. Aslında rakip taraftar miktarı iyice azaltılarak maçta ezici bir taraftar üstünlüğü sağlamaktı akılları sıra. Ne oldu? Kulüpler arasındaki dostça rekabet katledilmiş oldu. Sonra resmileşti bu uygulama. Ve çok garip görüntülere tanık olmaya başladık. O kadar küçük bir yerde, tel örgülerin arkasına, kafesin içine sıkıştırılmış acınası taraftar görüntüleriydi bunlar. Kimi zaman saatlerce susuz kaldılar, kimi zaman tacize uğradılar. Polis kordonu ve copu da cabası... Ancak savaşa gider gibi maça gitmeyi göze alabilecek taraftarların yapabileceği bir şeydi bu. Zaten çoğu maça taraftar değil, fanatik savaş kıtaları gitmeye başladı. Bunun adı da "rakip taraftar deplasmana gidiyor" oldu.

Tamam Avrupa'da da ev sahibinin üstünlüğü var ve deplasman takımının taraftarına ayrılan oran orada da hep tartışılıyor... Ama en azından bir kale arkasının önemli bir bölümü, bazen de tamamı rakip takımın taraftarlarına veriliyor. Ve rakip takımın taraftarlarına öyle köle muamelesi yapılmıyor. Oraya giden de kendini savaşa giden bir militan gibi de hissetmiyor. Çünkü orada en önemli şey futbolun seyir değeri ve herkesin futbol seyretme hakkı.

Sivas'ta tribünlerin dolmasının, ya da Karabük'te tribünlerin dolmasının, aralarında bir husumet olmayan taraftar kitlelerinin birlikte oturmasının neresi kötü? Ev sahibi takımların dolu tribünlere oynamasının ve daha çok para kazanmasının neresi kötü? Daha fazla Fenerbahçe ya da Trabzonspor taraftarının gönül verdiği takımının şampiyonluğuna tanık olmasının neresi kötü? Ama biz taraftarı önemsememeye de, boş tribünlere oynamaya da alışmışız bir kere. Tribünler boş kalsın ama kural yerini bulsun. Bu adalet değil, taraftarın cezalandırılması üzerine sağlanan biçimsel ve anlamsız bir adalet. Buna karşı çıkacağınıza Karabük'le de anlaşsınız, onlar da Trabzonspor seyircisine istenilen kadar yer ayırır.

Bu arada son haftaların en fazla konuşulan bir başka konusu da hakemler. Ama hakem kararlarından çok hakem atamaları... Aslında kulüplerin belli isimlere karşı tavırlarına ve belli isimlerin belli takımların maçlarında ne kadar görevlendirdiklerine ya da görevlendirilmediklerine bakılıyor, insanın kafasının bulanmaması mümkün değil.

MHK, dolayısıyla Federasyon hakem atamaları hakkını ısrarla elinde bulunduruyor. Aslında, maç ayırarak, maça göre hakem vererek kendi hakemlerinin bazılarına çok bazılarına az güvendiğini gösteriyor. Resmen ayrımcılık yapıyor. MHK'nın ve Federasyon'un kendisinin güvenmediği hakemlere başkasının güvenmesini beklemesi garip değil mi? Aslında, "kulüplerden itiraz gelmesin" diye gözetilen ilkesiz davranışların bizi getirdiği nokta bu. Herkes hakem atamalarının altında başka hesaplar arıyor.

Aslında çözüm basit. Süper Lig hakemlerini belirlersiniz ve bu hakemler bilgisayar kurasıyla her maça olabildiğince eşit iç ve dış saha maçı esasına atanır. Ama o zaman MHK'nin hükmü, havası kalmaz, bastıran kulübün istediğini aldığı dedikoduları doğmaz diyorsanız, onu da artık hakem atamalarıyla üstünlük elde etmeye çalışanlar, hakem atamaları üzerinden sansasyon üretmeye çalışanlar düşünsün.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süper Lig'in en iyisi Fenerbahçe

Gülengül Altınsay 23.05.2011

Az rastlanır bir final haftasıydı bu. Çünkü şampiyonluğun iki adayı da aynı puanla son haftaya girmişti. En son 1993-1994 sezonunda Galatasaray'la Beşiktaş benzer bir durum yaşamışlardı. Ama o zamanlar puan eşitliği

halinde genel averaj geçerli olduğundan son maçta atılan gol sayısı da önemliydi. Ne var ki, o zamanki acı tecrübenin ardından kural değişmiş, puan eşitliğinde şampiyonu ikili averaj belirlemeye başlamıştı. İlk uygulama bu sezona nasip olacaktı belki de; Fenerbahçe'nin Trabzon'a attığı bir fazla gol Sarı Kanarya'yı şampiyonluğa götürecekti.

Sarı-lacivertliler son haftaların ideal kadrosuyla sahadaydı. Sivas ise daha ofansif bir kadroyla. Ama Fenerbahçe öylesine etkili başladı ki maça, Sivas defasının zaafalarını izledik daha çok. Santos hücum yeteneğini kanıtlarcasına sol kanattan rahatça indi ve herkes pas vereceğini sanırken 6'da topu harika bir vuruşla ağlara gönderiverdi: 0-1. Sarı Kanarya her zamanki gibi baskılı oyununu bırakıp rölantiye geçince Sivas'ın ofansif yönü çıktı ortaya. Fenerbahçe'nin tam "bu maçı rahat alırım" dediği bir anda Sivas beraberliği bomboş pozisyondaki Narvatil'in ayağından 20'de buluverdi: 1-1.

Kanarya'ya bir darbe de Gökhan'dan geldi. Bu sezon takımın en iyisi olan Gökhan sakatlanınca yerini 32'de Bekir aldı. Ne var ki toparladı Fenerbahçe. Yeniden hâkimiyet kurdu oyunda. 41'de kaygan sahayı değerlendiren Selçuk alışılmış uzak şutlarından birini denedi, Korcan üzerine gelen topu sektirince Fenerbahçe yine kupanın kulpunu yakaladı: 1-2.

İkinci yarıya Niang'ı sağa, Alex'i santrafor alarak başladı Fenerbahçe. Alex 51'de frikikten farkı ikiye çıkardı; 1-3. Ardından Fener yine durdu, Sivas yine vazgeçmedi; 65'de Erman skoru 2- 3'e getirdi. İki dakika sonra 67'de Yobo Fener'i rahatlattı; 2-4. Erman 90'da skoru 3-4 yaptı ama artık şampiyonun adı belliydi; FENERBAHÇE.

Ama önce tebrikler Trabzon'a. Şenol Güneş'in ilk tam sezonunda kısa zamanda zirveye oynayan bir takım yarattığı için. Sonra tebrikler şampiyon Fenerbahçe'ye. Tabii şampiyonluğun sahada oynanıp sahada kazanılacağına inanan Fenerbahçe'ye. Cihat'ların Lefter'lerin, Basri'lerin, Can'ların çizgisini sürdüren Fenerbahçe'ye.

Gün hiçbir karşılık beklemeden tribünleri dolduran Fenerbahçelilerin...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmak ya da hak etmek

Gülengül Altınsay 28.05.2011

İşte size hiç düşünmeden kayıtsız şartsız kabul ettiğimiz bir veciz söz daha: "Kazanan her zaman haklıdır." Kazanan nasıl kazanmış, öne geçerken kimi nasıl arkasında bırakmış hiç bakmadan tekrarlarız bu cümleyi. Kazanmış ya gerisinin önemi yok. Bir başka deyişle "kazan da nasıl kazanırsan kazan". Kısa yoldan, emek vermeden bir şeyleri elde etme arzusunun toplumumuzda bu kadar yaygın olmasına da şaşmamak gerek.

Baksanıza Süper Lig'in en taze şampiyonu Fenerbahçe'nin başarı öyküsünün Türkiye genelindeki yansımalarına. **Biliyorsunuz Fenerbahçe şampiyonluğunu ancak son hafta son düdükle ilan edebildi. Hem de şampiyon puan farkıyla değil ikili averajla belirlendi. Fenerbahçe'nin Trabzon'a attığı bir fazla gol Fenerbahçe'yi şampiyon, Trabzon'u ise ikinci yaptı. Ama o dakikadan itibaren sadece ve sadece şampiyonun zafer öykülerini dinliyoruz, okuyoruz. Fenerbahçe taraftarına biraz daha gazete satılacak, biraz daha tv izlettirilecek diye yağlar, ballar...** Sanki başka ülkede yaşamışız, ya da bu ülkede hiç yaşamamışız gibi. İlginç; Fenerbahçe'nin saha içi ve saha dışı faaliyetlerini düne kadar eleştiren bazı yorumcular da yerin altına girdiler, kayboldular birdenbire.

Neden mi? “Kazanan her zaman haklıdır.”

Ne soru işaretleri bol hakem atamalarının (ya da atayamamalarının), ne hakemlerin bazı futbolculara dokunulmazlık bahsettikleri eşitsiz kart uygulamalarının, ne rakip takım oyuncularına yapılan transfer tekliflerinin ve buna bağlı olarak o oyuncuların şampiyonluk adaylarına karşı en kritik maçlarda oynatılamamasının hükmü var. (Üstelik söylentiler doğru çıktı; Emenike'nin Fenerbahçe'yle anlaştığı kesinleşti. Aziz Yıldırım şimdi çıkmış, “Emenike şöyle sakattı, böyle oynamadı” diyor. Karabük'ün başkanı bilmiyor, hocası bilmiyor, futbolcuları bilmiyor ama A. Yıldırım detayıyla biliyor Emenike'nin sakatlığını! Neden gerek duyuyor ki böyle bir açıklamaya?).

Şenol Güneş boşuna demiyor; “Fenerbahçe saha dışında da iyi oynayarak şampiyonluğu kazandı” diye.

Hakem odası basar, hakemlere hakaret ederseniz, her fırsatta “bu lig bitmez” diye seçim senesine giren Federasyon'u tehdit ederseniz, ligin çok kritik bir ânında başkanınız ve kaptanınız Başbakan'la boy boy mutluluk fotoğrafları çektirirse, oynayacağınız takımın ya da rakibinizin oynayacağı takımın futbolcularıyla ilgili transfer haberleri patlarsa, teknik direktörünüz takımın oynadığı kötü futbolu bırakıp “penaltıları irdelensin” diye rakip takımla uğraşırsa, sahada olmazsa bile saha dışında kazanmaya çok yakın olursunuz... (Zaten kimse biz böyle bir şey yapmadık demiyor. Bakın Yıldırım ve Mosturoğlu ekranlarda, “Yaptık ama en az biz yaptık” diye savunuyor kendilerini. Nedense geride olduklarında yapıyorlar bunu ama lider olunca melek kesiliyorlar!)

“Fener de koparsa mahvoluruz” diye alarma geçen büyük gazeteler ve yayıncı kuruluş alarma geçer ve bütün izan ve akıl melekelerini kapatıp sizi şampiyonlukta tutmak için seferber olursa, “Büyüklerin iddiası kalmazsa bahis oynayan kalmaz” diye panikleyen bahis sektörü medyaya gaz verirse mutlaka kazanırsınız...

Nasıl olsa “Kazanan her zaman haklıdır”.

Hemen şunu diyebilirsiniz; İyi söylüyorsun hoş söylüyorsun da sonuçta Lig'in en iyi iki takımından biri Fenerbahçe değil miydi? Averajla da olsa Lig'in birincisi Fenerbahçe olmadı mı? Âlem buysa kral da Fenerbahçe olamaz mı? Dolayısıyla da övgüyü de alkışı da hak etmiyor mu?

Tabii ki ediyor. Sahada ter döken, oyununu oynayan, malum ve meşhur iki tanesi dışında, rakibe ve hakeme pek saygısızlık etmeyen futbolcularıyla, yönetime rağmen bağımsız tavrını koyarak takımını gönülden destekleyen ve adaletsizliklere nerede olsa tavır koyan has Fenerbahçeli taraftarla, “Ben söyledim Alex'i oynattı” diye her şeyi sahiplenen Başkan'a rağmen doğru bildiği tavırdan taviz vermemeye çalışan ve verdiği de sanırım bunun sıkıntısını yaşayan Aykut Kocaman'la sonuna kadar hak ediyor.

Benim itirazım farklı bir yönde. **Fenerbahçe, Beşiktaş ya da başka bir takım olsun, sonuç kadar o sonuca gidiş biçimi de değerlendirilsin. Kazanılan, metalden mamul bir kupa her şeyi temize çekmesin. Yoksa her sezonu düşmanlıkla, kavgayla, dövüşle geçirecek, sonra da bir kupayla her şeyi sil baştan yapacağız.**

Şimdi ne olacak? Kazananın haklı olduğu bu dünyada kurumsallaşma değil güçlü başkan modeli savunulacak yine. En az saha içi başarısı kadar saha dışı başarısı da beklenecek kulüp yönetimlerinden. Sahada oynayarak kazanıldığına olan inanç daha da zayıflayacak. Medyaya ve tv'lere güven kalmayacak; bahis gazeteleri ve kanallarına dönecekler. Rakip kulüplerle gerginlik yaratmak, çelişkiyi derinleştirmek kulübü savunmak olarak görülecek. “Kazan da nasıl kazanırsan kazan” diyenler iyice azgınlacak.

Futbol üzerinden nüfuz ve rant elde etmeye doymayanlar ise hem kazanacaklar hem de haklı olmayı da kimseye bırakmayacaklar. Küçük bir muhasebe, minicik bir özeleştiri bile yapmayacaklar.

İtirazı, eleştirisi olan herkes yine otomatik olarak başarıyı hazmetmemekle, kıskançlıkla hatta hasetlikle suçlanacak. Her şeyden önemlisi itiraz eden kim varsa hemen "düşman" ilan edilecek. Duruma göre "Fener düşmanı", duruma göre "Beşiktaş düşmanı", "Bursa düşmanı" vb... Düşman gösterilerek yaratılan nefret aklı ve duyguları kilitleyecek, ortadan kaldıracak.

La Rochefoucauld'un güzel bir sözü belki açıklayabilir halimizi: "Kimse iyiliğinden ötürü övülmeyi hak etmez, kötü olma gücü yoksa eğer."

Bizim medyamızın, Fenerbahçe'ye destanlar düzerken ligi aynı puanla bitiren Trabzonspor'u umursamamasının başka bir açıklaması olabilir mi?

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakikatleri araştırma zamanı

Gülengül Altınsay 04.06.2011

Aziz Yıldırım diyor ki, "Bursaspor şampiyon olduğunda şaibe yoktu da, Fenerbahçe olduğunda mı var". Yani demek istiyor ki şaibe ya vardır ya yoktur. Varsa herkese vardır, yoksa herkese yoktur. Ya da kimsenin kimseden farkı yoktur.

Aslında hiç de şaşırtıcı bir ifade ya da anlayış değil bu. Öylesine tanıdık ki. Öylesine sıkça tanık oluyoruz ki. Eğer sezon içinde bolca kafa karıştıran olay olmuşsa, bir çok şey uluorta tartışılmışsa sezon bitiminde kazananın sıkça başvurduğu bir yöntemdir bu; olayları genellemek..

Oysa ki, kazanmak vardır, kazanmak vardır. Şampiyonluğu hak etmek vardır, şampiyonluğu hak etmemek vardır. En az şampiyon kadar o mevkii hak etmiş ikinciler vardır, ikinciliğin bile fazla olduğu durumlar vardır. Yani kazanan her zaman yüzde yüz haklı değildir.

Peki, neden kazananı ya da kazananı savunanlardan sürekli aynı şeyleri duyarız; "Siz şampiyon olduğunuzda şaibe yok, neden biz olunca var?", "Siz de aynı hakemlerle şampiyon olmadınız mı?", "Siz de aynı federasyonla kazanmadınız mı?" gibi...

Bu saçma, her olayı birbiriyle eş kabul eden anlayışın bugüne dek kabul görmesinde en önemli etken tabii ki takım taraftarlığının duygusallığının kullanılması. Bir başka ifadeyle maruz kalınan her eleştirinin o kulübün taraftarı olup olmamakla açıklanması. Ya o takımı seviyordursun ve her şeyi ananın ak sütü gibi hak ettiğini düşünüyorsundur ya da o takımı sevmiyordursun ve kıskançlıkla gerçek dışı laflar üretiyorsundur.

Bakın Emre Belözoğlu'nun Ankaragücü'ne oyuncu Kağan'a Ankaragücü-Fenerbahçe maçı öncesi çektiği iddia edilen "fazla zorlamayın, başkanla da aramı bozmayın" mealindeki mesajın ardından olanlara... Tartışma nasıl da Fenerbahçeliler ve Fenerbahçe'ye düşman olanlar zeminine çekiliyor. Yani Emre yargılanır ve suçlu bulunursa bu sadece Fenerbahçe düşmanlarının işidir. Suçlu bulunmazsa bu da Fenerbahçe'nin "iş bitiriciliği"nin örneğidir. Her şey taraftar olduğunuz takımı her durumda körü körüne savunmak ve size

“düşman” belletilenlere kin kusmak ikilemi arasında kaynayıp gidiyor. Bu ikilemin arkasında muktedirler nüfuz ve rant paylaşımını huzurla sürdürüyor.

Aslında hiçbir şey gizli ve derinde değil bu ‘dünya’da, Türkiye’de bile. Birçok kişi pek çok şeyden haberdar. Neler konuşuluyor, neler neler duyuyoruz biz. Ama kanıt olmadığı sürece bunları gündeme getirmek mümkün değil. Ne var ki susmak kabul etmek değil. Her olayın ardından “Şanlı ve lekesiz tarihimiz”, “Benim nasıl bir insan olduğumu herkes bilir”, “Bizi kıskanıyorlar” tarzı savunmalar da yaşanan gerçekleri değiştiremiyor. Sanki nasıl konuşursan öyle olunmuş gibi. Sanki yapılanlar sözlerle yok edilebilirmiş gibi... Sen istediğini yap, et sonra inkâr et, “iftira” de. Nasıl olsa deliller yetersiz olacak, zamanaşımı imdada yetişecek. Ya da her olay tekil bir vaka olarak ele alınacak, sistemin işleyişine inilmeyecek... Sistemin işleyişi hakkındaki şüpheler giderek artıyormuş, futbol ülkede en güvenilmez kurum haline geliyormuş, “öteki takıma nefret”le körüklenen taraftar körlüğü ortalığı karanlığa boğuyormuş, muktedirler için hiç mühim değil. Onlar buradan ne kadar nüfuz ve rant götüreceklerinin derdindeler.

Ama artık o kadar saf değil insanlar. Oradan olmazsa başka bir yerden sızıyor bir şeyler. Muktedirler herkesi takip ettirip işinden attıracak, susturacak değiller ya... Takımını gözü kapalı desteklemeyen taraftarlar da var çok şükür ki. Şaibe istemeyen, hakkıyla başarı isteyen, iyi futbol izlemek isteyen, Avrupa’da başarı isteyen, olmadığında takımıyla arasına mesafe koyan bilinçli, onurlu taraftarlar da var. Üstelik sayıları giderek artıyor bunların.

Sadece taraftarın takımına olan bağlılığı kalkan olarak kullanılsa neyse. Bazen o da yetmiyor. O zaman “ırkçı körlük” imdada yetişiyor. İnsanların milli duyguları kullanılıyor... Milli maç söz konusu oldu mu, eleştirdikleri her şeyi yapıyor ve bunun üzerini örtüyor muktedirler. Şu mesaj olayında bile, “milli maç varken bu gündeme getirilir mi” diye çıkışanlar oldu. **(Şike yaptığı kanıtlanan futbolcuya forma verilen, rakibine saldırmayı âdet edinip özeleştiri yapmayan futbolcuyu kaptanlıkta tutan milli takıma neden sempati duysun ki vicdan sahibi futbolseverler!)**

Nedense Federasyon hemen değil, birkaç gün sonra soruşturma açacağını açıkladı mesaj olayı hakkında. Ne bekleniyor ki... **Aslında sistemin derinliğine inen bir “temiz eller” harekâtının zamanı geldi geçiyor bile. Milli takım üzerinden ve en azından Türkiye-İsviçre maçından başlayacak bir “hakikatlerin araştırılması” süreci bu güzel oyuna olan inancımızı yeniden sağlayabilir ancak...** Bunlar olmadıkça Türkiye’de futbol denince şüphe, çürüme akla gelecek artık. Akıl ve izan kapılarınızı kapamazsanız tabii.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her şey gösteriş için olmasın

Gülengül Altınsay 11.06.2011

Fenerbahçe-Galatasaray rekabetini bu sezon Süper Lig’de yaşayamayan futbolseverler ilgilerini Beko Basketbol final maçlarına diktiler. Böylece basketseverlerle futbolseverlerin omuz omuza dayanışmasına tanık olduk biz de. İşin başında Fenerbahçe şampiyonluğu çok daha yakın görünse de her iki takımın taraftarı da salonları tika basa doldurdu. Bildiğiniz gibi **artık kulüpler baş edemeyecekleri giderleri nedeniyle futbol dışındaki spor dallarını sponsorların desteğiyle yürütmeyi tercih ediyorlar. Ve mesela Fenerbahçe, Fenerbahçe-Ülker olarak, Galatasaray, Galatasaray-Cafe Crown olarak anılıyorlar artık. Her ne kadar has takım taraftarları**

Beşiktaş'ın, Galatasaray'ın, Fenerbahçe'nin ismine eklenmiş sponsor ismine hâlâ alışamamış olsalar da. Çünkü onlar; Fenerbahçeliler, Galatasaraylılar, Beşiktaşlılar yüzyılı aşmış asırlık çınarlarının isimlerini paha biçilmez görüyorlar. Haksız da sayılmazlar. **Ne kadar para dökseniz dökün yeni bir Galatasaray, yeni bir Beşiktaş, yeni bir Fenerbahçe elde edemezsiniz.** Ama günümüz şartlarında artık sponsorsuz yaşamak imkânsız gibi. Üzücü ama böyle. Hele de kulübün kaynaklarını iyi kullanamıyor, yeni gelir kaynakları da oluşturamıyorsanız. O zaman tek çare güçlü bir sponsor bulmak oluyor. İşte bu noktada önemli olan o yüzyıllık kulüplerin isimlerini zirveye taşıyabilecek doğru firmaları bulmak. Bu birliktelikten yalnızca kulüp değil sponsor da zararlı çıkmamalı. Çünkü bizde sponsoru sadece para veren 'enayi' gibi görme eğilimi var. Sponsorlarda da sadece o büyük kulübün ismini kullanıp kendi reklamını ucuz getirme anlayışı var. Oysa ki böylesi dengesiz birliktelikler her iki tarafı da hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramıyor. **Gelinen noktada en başarılı sponsor birleşmesini Fenerbahçe'nin yaptığı açık. Ülker baskette zaten zirvedeydi, parasal gücü de malum. Yani Ülker-Fenerbahçe birleşmesinde kim daha avantajlıdır uzun uzun tartışılır. İşte size ideal bir birleşme.**

Peki, İstanbul'un üç büyüğünden Galatasaray ve Fenerbahçe basketin zirvesine son noktayı koymak için savaşıırken diğer büyük Beşiktaş ne yapıyor bu sırada?

Bir kere **Beşiktaş'ın sponsoruyla ilişkisini yeniden gözden geçirmesi gerektiği açık.** Ne var ki sportif başarıda her şeyi para ile açıklamak da gerçekçi değil. Mesela Beşiktaş'ın Allen Iverson gibi eski bir dünya starını transfer etmesi de durumu kurtarmaz, tam tersine işi daha da karıştırır. Bu tarz transferler ancak birkaç gün medyada sizi manşet yapar o kadar.

Beşiktaş'ın amatör branşlardaki içler acısı haline hiçbir bahane yok. Anlaşılan Beşiktaş Yönetimi için sadece futbol var. Üstelik isminde Jimnastik olan bir kulübün yönetimi yapıyor bunu.

O zaman insanın aklına harcanan bu kadar çok para nereye gitti sorusu geliyor; baskette yoksun, voleybolda yoksun, teniste yoksun, jimnastikte yoksun. Bir tek futbolda var. Onda da Süper Lig'i beşinci bitirmişsin. Elde var bir tek Türkiye Kupası. O da olmasa Avrupa'ya da gidemeyeceksin. Kulübün borcunun her yıl neredeyse katlanarak artması belki mazur görülebilirdi. Eğer hem futbolda hem de amatör branşlarda köklü, ileriye dönük yatırımlar yapılmış olsaydı. Paralar alt yapılara, tesislere harcanmış olsaydı. O zaman derdik ki tamam borçlanma almış başını gidiyor ama görün bakın birkaç yıl sonrasının Beşiktaş'ını; fırtına gibi esecek, diğer kulüplere de örnek olacak.

Görünen o ki futbolda yapılan flaş transferler ve basındaki yansımaları onca harcanan para için gerekçe olabiliyor. Sanırsınız ki uzun bir maratona göğüsleyecek güçlü bir futbol takımı değil de bir şov takımı düzenleniyor. Zaten başarısızlık halinde de cevap da önlem de hazır; "En ünlü isimleri aldık, biz görevimizi yaptık, top hocada. Değerlendiremiyorsa biz ne yapalım". Tabi medyadaki şakşakçıları devreye giriyor burada. Tüm eleştiri okları hocaya yöneliyor. Nasıl olsa en kendini kanıtlamış hoca bile olsa skora bakıp bir kusur bulmak mümkün. Tek santrafordu, çift santrafordu, defansı ileri kurdundu, geri kurdundu gibi konuşacak şey üretmek öylesine kolay ki futbolda. Sahada yapılanın tersini söyle yeter. Hatta aynı yorumcu hem de aynı maçta ilişkin birbirini çürüten ifadeler kullanmış kimin umurunda.

Ne var ki medya için günümüzün Beşiktaş'ı çok iyi bir kaynak. Gidenler gelenler ne kadar çoksa, isimler ne kadar meşhursa o kadar haber o kadar satış demek çünkü. Farklı bir açıdan baktığınızda medyanın işi haber yapmaksa buna kim ne diyebilir? Medya takım yapacak, medya takım yönetecek değil ya. Kulüplerin işlerini üstlenecek, kulübün menfaatlerini kulüpten fazla düşünecek değil ya.

Fenerbahçe-Ülker ve Galatasaray-Cafe Crown'ın final maçlarında karşı karşıya gelmesi, basketbol gündemini oluşturmaları doğal olarak İstanbul'un üçüncü büyüğü Beşiktaş'ın taraftarlarını düşündürmüş olmalı. Ama Başkan Demirören'den beklenen açıklama hiç de gönülleri ferahlatacak gibi olmadı. Başkan "Amatör branşlarda sponsor olmazsa o alanlara para akıtamayız" diyordu kısaca. **Tamam sponsor gerekli. Ne var ki sponsor bulacak olan da ne taraftar, ne medya, ne Federasyon. Beşiktaş Yönetimi bulacak doğru sponsoru.**

Üstelik Beşiktaş gibi milyonlarca taraftarı olan Türkiye'nin en eski spor kulübünün sosyal sorumluluklarını nasıl unutabilirsiniz. Her şeyi para olarak göremezsiniz. Ne bunu yapabiliyorsunuz, ne de kulübü kâr eden bir şirket gibi yönetebiliyorsunuz. Sonra da "Beşiktaş'ta transfer bitmez" gibi laflar ediyorsunuz. Yoksa siz Beşiktaş'ta her şeyin bittiğini ama bir tek transferin bitmediğini mi itiraf ediyorsunuz?

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşenin dostu olur

Gülengül Altınsay 18.06.2011

"Düşenin dostu olmaz" özdeyişi içimize işlemiş bir kere. Düştüğüne mi yanarsın, yoksa dostlarını kaybettiğine mi? O yüzden habire düşmemek için mücadele eder dururuz, sürekli düşme korkusu içinde yaşarız.

Oysaki düştün diye dostun seni bırakıyorsa eğer, ona "dost" demek zaten mümkün değil. Öyleyse ara ara düşüp dost sandıklarımızı silkelemek etrafımızdaki lüzumsuz kalabalıktan kurtulmanın da bir yolu olmaz mı? Yoksa bu sözü (düşenin dostu olmaz) ortaya atanlar, içimize salanlar, o biz düşünce yakamızdan düşenler olmasın? Hep yakamızda olmayı arzu edenler yani.

"Dost dost diye..."

İşin doğrusu düşenin dostu tabii ki olur, arkasından ağlayanı da. Çünkü dost da böyle bir şeydir; seninle güler seninle ağlar.

"Hep" demek yanlış olur belki ama genellikle koca bir futbol sezonunun ardından kim ipi en önde göğüslemişse sadece ona methiyeler düzöldüğünü gördük biz. Ne belki birinciden daha fazla o yeri hak etmiş ikinciden bahsedilir ne de ligi son sıralarda sonlandırıp bir alt kümeye düşen takımların yaralarına merhem olunur. Varsa yoksa birinci... Hele ülke emeğe değil de sadece kazanmaya fikslenmişse gözler yalnızca birinciye görür. Çünkü kapitalist toplumlarda kazanmak herşeydir. Nasıl yarıştığın hiç mühim değildir.

Tüm bunlara rağmen yani futbolun içine kapitalizm ne kadar girmiş olsa da, her geçen yıl sınırlarını daha da ileriye çekse de futbol sevgisi, takım taraftarlığı başka bir şey. Çünkü **taraftar kitlesi esas olarak sermayedarlardan değil emekçilerden oluşuyor. Çünkü taraftarlık ilişkisi demek sosyal bir aidiyet demek. Duygusal bir ilişki demek. Paranın ve kapitalist ilişkilerin sınırlarının ötesinde bir duygu, bir sevgi, bir bağlılık demek. Dolayısıyla da futbol aşkı, takım sevgisi kapitalizmin yollarına taş koyan bir şey. Düşenin (kaybedenin) dostu olabileceğini anlatan bir şey.**

Ne yani canınız gibi sevdiğiniz takımınız ikinci oldu diye ya da bir alt kümeye düştü diye takımınızdan vazgeçip kim kazanmışsa onun yanında mı yer alacaksınız? Mümkün mü bu? **Sevmişsin bir kere. Karşılık beklemeden sevmişsin. Renklerini sevmişsin, futbolcusunu sevmişsin, kazanma biçimini sevmişsin, baban sevdiği için ya da babana inat sevmişsin. Vazgeçemezsin artık. Düştüğünde de vazgeçemezsin. Yerlerde süründüğünde de.**

“Güzel düşenler”

Tamam, taraftarlık böyle bir şey; akılla mantıkla açıklanabilir bir şey değil. Peki, düşenin iflah olmaz taraftarı olmadığınız halde dostu olabilir misiniz yine de?

Başkalarını bilemem ama **ben Premier Lig’den düşen West Ham United’in arkasından ağladım.** Çıkış tüneline “Burası futbol okuludur” yazan, İngiltere Milli Takımı’nın yarısını yetiştiren West Ham’ın. Amblemiyle ve taraftarıyla emekçileri temsil eden West Ham’ın.

Blackpool’un arkasından da ağladım. Kiminle oynarsa oynasın, skor nasıl olursa olsun, pozitif oynamaya çalışarak gerçek futbol severlerin gönlüne girdiler. Onlar kaybetmesinler istedim. Kaybetmesinler ki futbolu çirkinleştirerek kazananlar kendilerini haklı zannetmesinler.

Bundesliga’dan düşen St. Pauli için ağladım. Sadece Almanya’da değil tüm dünyada kendilerini iktidarın ve sistemin dışında, kıyısında hissedenlerin simge takımı onlar. Aslında farklılıkların takımı St. Pauli taraftarının düştüklerine pek de fazla üzüldüklerini sanmıyorum o da ayrı.

Süper Lig’den düşen Bucaspor için ağladım. Ege’nin altyapısıyla ünlü takımı için... Benzer nedenlerle **Çanakkale Dardanel’in 3. Lig’e düşmesine ağladım.** Son dönem Selçuk İnan, Mehmet Topal, Gökhan Zan, Hasan Kabze gibi oyuncular futbolumuza armağan etmiş, köklü futbol geçmişi olan Çanakkale’nin takımı için... **Bunca özlemişken, Süper Lig’e beklerken, “Büyük Altay”ın Birinci Lig’den de düşmesine ağladım...**

Ya Diyarbakır? Gerçek kitlesiyle özdeşleşememesine üzülmemek, tepe taklak gidişine kayıtsız kalmak mümkün mü?

Evet, düşenin dostu neden olmasın? Kim düşmüş nasıl düşmüş önemli olan bu değil mi?

Zaten yaptığınız işten zevk alıyorsanız, futbolu ve takımınızı seviyorsanız illaki başarılı olmayı da beklemezsiniz. Mutlaka kazananın kaybedenin olduğu bir oyunda hep kazanmayı umut etmezsiniz. Diyelim ki yüzmekten hoşlanıyorsunuz, bunun bir madalyayla mükâfatlandırılması illa gerekli midir? Madalya almadan da tertemiz güzel bir suda yüzmekten niye hoşlanmayasınız? Arkadaşınızdan daha yavaş yüzüyorsunuz diye neden kendinizi ‘düşmüş’ hissedesiniz?

“Kupa değil takım sevenler”

Aslında kaybetmenin kıymetini iyi bilmek lazım. Çünkü her çöküş ardında yatan hataları gösterir. Tüm bunları anlamak için filmi yavaş yavaş geriye almak, sonra oynatarak hatalardan ders çıkarmak gerekir.

Ben yine diyorum ki herşeye rağmen düşenin de dostu olur. Tabii önemli olan, hep ayakta kalmak hiç düşmemek değil de dostlarla birlikte olmaksızın... **West Ham'lılar, Blackpool'lular, St. Pauli'liler gelecek sezon da tribünleri dolduracak, takımlarını koşulsuz destekleyecek. Çünkü onlar için kazanmaktan daha da önemli olan takımlarıyla birlikte hayata ve mücadeleye devam etmek. Ya biz?**

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yerli pazarı

Gülengül Altınsay 25.06.2011

Herkese müjdelers olsun! Sonunda onca emek, onca çaba meyvesini verdi! **Spor Toto Süper Lig'de neredeyse yabancı hoca bırakmadık. Sadece Kayseri'nin Şota'sı ve bir de Lig'in yeni takımı Samsun'un Petkoviç'i yabancı. Diğer on altı takım; dört büyükler de dâhil yerli hocalara emanet. Tabii bir de gitti gidecek gibi duran Milli Takım'ın hocası Hiddink var.**

Ama kabul etmek lazım bugünlere gelmek hiç de kolay olmadı. Yabancı hocaların yolunu tıkamak için yıllarca verilen mücadele inanılmazdı; "yabancı", ismi üstünde yabancıydı bize. Dilimizi anlamaz, kültürümüzü anlamazdı. Zaten çoğunun buraya gelme nedeni para kazanmaktı yalnızca. Bir de Boğaz'da rakı ve balık var tabii. En küçük uyumsuzlukta ya da başarısızlıkta yabancı hocaların bizi anlamalarının mümkün olmadığı vurgulandı. Bazen de "Yoksa bizi anlıyorlar ama umursamıyorlar mı" kuşkularına kapılınıldı. **Prensiplerinden taviz vermeyenler "inatçı" oldu, saygılı davrananlar ve etrafına saldırmayanlar "ruhsuz" oldu, hakkı olan parayı isteyenler 'paragöz' oldu... Hepsi de Daum gibi ay-yıldızlı tişört giyip, milli marş mırıldanacak kadar "artiz" olacak değildi ya.**

Yerli teknik direktörlerin medya aracılığıyla yabancılara karşı açtığı bu savaşta hemen herkesin ikna olduğu konu yabancı hocaların Türkçe bilmemeleri nedeniyle oyuncular üzerinde yeterli etkiyi sağlayamamasıydı. Konu değildikçe değildi, kafalara işlendi. İyi de o eski "Sahaya çıkın vatan için oynayın koçum" sırt sıvazlamalarıyla ya da "İyi oynamazsan bacağını kırarım" tehditleriyle motivasyon dönemi çoktan bitmedi mi? Sonra hangi futbolcuyu Türkçe motive edeceksiniz ki? Sahaya çıkan oyuncuların çoğunluğu yabansıysa Türkçe ne kadar işinize yarayacak? Mesela Beşiktaş bazen sahaya öyle bir kadroyla çıkıyor ki Türkiye'de doğup büyümüş, doğru dürüst Türkçe anlayan sadece iki futbolcusu olabiliyor. Diğerleri ya yabancı, ya da Almancası Türkçesinden daha iyi olan oyuncular.

Şu bir türlü yabancılarca anlaşılamayan kültürümüze gelince; yabancı hocaların futbolu ve futbol kültürünü bilmesi niye yetmiyor? Başka hangi kültürümüzü daha illâ ki bilmesi gerekiyor? Öyle pek anlaşılmayan bir kültürümüz de yok aslında. Bütün sorun bizim kendimize var olmayan yüce kültürler atfeden aşâğılık kompleksimizde.

Bir teknik direktörün başarısını ya da başarısızlığını futbol bilgisiyle değil de milli kültürle açıklamak nereden çıktı?

Benim bildiğim futbol evrenseldir ve işinde iyi olan teknik direktör vardır, işinde çok iyi olmayan teknik direktör vardır. Tamam, bazen şu veya bu nedenle gittiği takımın yapısıyla uyum sağlayamamak başarısızlığın asıl

nedeni olabilir. Ama bu yerli hocaların da başına gelebilir. Her yeni gelen yabancı teknik adam için “dikiş tutmadı” yorumunu yapmak hatanın dikişte değil tamamen başka yerlerde olduğunu göstermez mi?

Ne var ki gelinen noktada yerli hocaların yıllarca yaptığı serzenişler karşılığını bulmuş gözüküyor. **Avrupa’nın en fazla yerli teknik adamla çalışan Ligi durumuna geldik.** Oysaki futbolun beşiği **İngiltere’de Premier Lig’de geçtiğimiz sezon sadece beş İngiliz teknik adam görev yapmıştı. Ve bir başka ilginç not; İngiltere’de takımını Premier Lig şampiyonu yapmış İngiliz teknik adam yok bugüne kadar. İskoç var, Fransız var, Portekizli var ama İngiliz yok.** Hiç kimse de çıkıp “Biz futbolu yabancı hocalardan mı öğreneceğiz, İngilizlerin yabancılardan neyi eksik?” demiyor. Kimsenin aklına teknik adamın ırkı gelmiyor. Arsenal hocasıyla, futbolcusuyla sahada bir tane İngiliz olmadan çıktığında yine kimse sahadaki insanların ırklarıyla ilgilenmiyor. Arsenal’li olmak, formanın hakkını vermek onlara yetiyor.

Ama sırf “Yabancıdır, dolayısıyla bizimkilerden iyidir” diye karar verip bol paralar saçılarak yapılan her türlü yabancı transferine ben de karşıyım. Kim olmaz ki? İtirazım teknik direktörlük işinin milli bir mesele haline getirilmesine. Yetersizliklerin milliyetçilik kisvesiyle örtülmesine...

Ayrıca futbolcularının çoğu yabancıysa, en büyük amacın Avrupa’da, dünyada başarılı olmaksa ama iş teknik direktör seçimine gelince birden milliyetin hatırına geliyorsa bunda bir gariplik yok mu?

“Bizim yabancılardan neyimiz eksik?” diyen yerli teknik direktörlere soruyorum: Eksiğiniz yoksa neden hiç biriniz yabancı bir ülkede iş bulamıyorsunuz? Avrupa’da okula, kursa giden bunları ballandıra ballandıra anlatıyor da peki niye koşa koşa Türkiye’ye geliyor?

O en çok eleştirdiğimiz, yerden yere vurduğumuz hakemlerimiz bile Avrupa’da seslerini duyururken, futbolcularımız iyi kötü bir yerlerde kendilerine yer bulurken neden teknik direktörlerimiz hâlâ Türkiye’ye mahkûm? Bir tek Fatih Terim’in kısa süren bir İtalya macerası var o kadar.

Almanya’daki iki milyonluk Türkiyeli nüfusundan üç tane futbolcu Real Madrid’e giderken niye biz 80 milyonluk ülkemizde Hamit, Mesut ve Nuri gibi futbolcular yetiştiremiyoruz? Teknik adamlarımızın hiç mi suçu yok bunda?

Ayrıca neden bizim sivrilen yerli teknik direktörlerimiz kendi etraflarında yeni adamlar yetiştirmezler? Piontek’in yaptığını, Derwall’in yaptığını yıllar geçmesine rağmen bizimkiler niye yapamazlar? Neden Ertuğrul sağlam tek başına engellerle boğuşarak buralara gelir ve hâlâ tartışılır? Neden günümüzün genç Mustafa Denizlileri, Fatih Terimleri yok? Ukala diye eleştirilen Jose Mourinho kendisinden çok daha genç Andre Villas Boas’ı yetiştiriyor, yetiştirebiliyor mesela. Boynuz kulağı geçer diye hiç korkmuyor.

Neyse artık bu sezonu **“Milli Kurtuluş Sezonu”** olarak kutlayabiliriz. Yabancı futbolcu sınırı kalkacak büyük olasılıkla ama teknik direktörlükte yabancılar ülke sınırları dışına atıldı. Bu sezon Hanya’yı da Konya’yı da göreceğiz. Bakalım futbolun seviyesinde nasıl bir yükselme olacak? Bakalım Türkçe ne kadar işe yarayacak? Bakalım genç oyuncuların gelişmeleri ne kadar hız kazanacak mı? Ne kadar genç ve tutkulu teknik direktör yetiyecek?

“Yerli malı, yurdun malı, herkes onu kullanmalı” da, bakalım bu yerli futbol ne kadar tat verecek?

Futbolda sıfır sezonu açıldı

Gülengül Altınsay 04.07.2011

Ne güzel Avrupa Kadınlar basketbol Şampiyonası finalinde bizim kızları seyredecektim. Tabi daha önce de Wimbledon tenis turnuvası finalini. Tatilden yeni gelmiştim zaten. Zevkli bir Pazar günü geçirerek normal hayatıma geri dönecektim yani. Sonra gelen bir telefonla TV açıldı hemen. Olacak iş değildi. Tam da biz adalet, hak, hukuk işlerinden umudu kesmişken bomba gibi düştü şike ve teşvik pirimi operasyonu haberi gündemimize.

Böylesi bir operasyon tabii ki sürpriz oldu benim için. Sanırım hemen herkes için. Çünkü biz yıllardır neler duyduk neler yaşadık ama kanıtı yoktu, daha da önemlisi kanıt bulma imkânı yoktu. Kanunlar şikecilerden yanaydı. Ya "zaman aşımı", ya da "delil yetersizliği" deterjanları temizliyordu karanlık işleri...

Bir başka deyişle hep yapanın yanında kalıyordu. Bahis şikesi yaptığı kanıtlanan bir futbolcu 5 ay sonra sahalara dönüyor, üstelik Milli takıma kadar çıkıyordu. Futbolcu menajerliği yaptığı kanıtlanan bir teknik direktör kısa bir süre sonra takımının başına geçiyor, hatta herkese ahlak dersi veriyordu. Üstelik onlar becerikliydiler, iş bilendi, akıllıydı. Namuslu olmakla beceriksiz olma, aptal olma neredeyse eş anlamlıydı. Onlar düzenlerini, sitemlerini kurmuşlardı. Bu sisteme dayanırsanız büyük ücretlerle iş bulabiliyor, her yerde gözükebiliyordunuz. Tiraj kaygısı, abone kaygısı hep gerçeklerin örtbas edilmesi yönünde işliyordu merkez medyada.

Federasyon ise yönetmeliklerin kendine verdiği sorumlulukları yerine getiremez, yetkileri kullanmaz hale gelmişti. Güçlüler arasında denge ve "adalet"(!) sağlamaktan, güçlülerin keyfini kaçırmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamaz olmuştu. Eski Başkan Özgener'in göreve bir daha aday olmadığını açıkladığı konuşması bugün daha fazla önem kazanmış durumda. O konuşma aslında görevi sırasında nelerin üstesinden gelemediğini de açıklıyordu Özgener.

Ben ve benim gibiler ise bazı imaların, duyduğumuz rahatsızlıkları açıklamanın dışında bir şey yapamıyorduk. Elimiz kolumuz bağlıydı. Ama her geçen gün, futbola olmasa da (futbolun suçu neydi?) futbol dünyasına güvenimizi kaybettik. Ben kendi açımdan söylersem "artık bu işleri bıraksam mı?" noktasına o kadar çok geldim gittim ki...Sistemin ister istemez aleti olmaktan korktum. Neyse ki Taraf gibi bir gazetede en azından kanuni sınırlar içinde dokunulmazlara dokunabilme, düşündüklerimi hesapsız kitapsız yazma şansımı kullanabiliyorum en azından.

Öylesine bir hale gelmiştik ki biliyorsun, anlıyorsun ya da seziyorsun, ne var ki dile getiremiyorsun. Hatta kazananı alkışlamadığın için de uyumsuz, kıskanç, tarafgir oluyorsun.

Şükürler olsun ki böyle bir soruşturma başlatıldı. Soruşturmanın başlamış olması bile çok önemli bir adımdır. Bu futbolda bir milattır. . Futbolun sıfıncı sezonudur. Böyle kapsamlı bir soruşturma ortada sağlam kanıtlar, bulgular ve itiraflar olmadan başlatılmaz. Nihayet futbolda da 'dokunulmaz'ların, "güçlülerin ağalık sisteminin" üstüne gidiliyor. Bu işi de futbolun yetkili kurulları, kurumları kulağının üzerine yatmışken savcılar başlatıyor. Aynen İtalya'daki "futbolda temiz eller" operasyonunu savcılar başlatmış olması gibi...

Bundan böyle, "Biz büyük kulübüz, benim çok param var, benim ismim var ya da benim karşı konulamaz güçlü ilişkilerim var dolayısıyla bize kimse dokunamaz" demek o kadar kolay olmayacak.

Tabii her soruşturmada olduğu gibi karşı uca savrulmamak ve zanlılar hakkında hüküm kesip infaza girişmemek gerek. Çünkü gözaltına alınan herkes hakkındaki mahkeme hükmü kesinleşene kadar suçsuzdur. Hatta o mahkeme hükmü de, kesinleştikten sonra kamu vicdanı açısından tartışılabilir. Bugün önemli olan hakikatlerin ortaya çıkmasına ve adalete yardımcı olmaktır. Futbol ilk kez temiz bir sayfadan yeniden başlama fırsatını buldu.

Ne var ki şu anda en çok Şampiyonluğun el değiştirip değiştirmemesiyle ilgilenenler var. İlgili takımların küme düşürülüp düşürülmeyeceğiyle ilgilenenler var. Oysa hiç önemi yok bunların. Bir fazla bir eksiz şampiyonluk kazanmışsın ne olur? Önemli olan yıllardır şikayet ettiğimiz zedelenmiş adalet duygumuzun tamir edilip edilmeyeceği. Sahada oynayıp sahada kazananların mı başarılı sayılacağı... Yeter ki hakikatler ortaya çıksın, futbol temizlensin. Halkın ve futbolseverlerin ülkede oynanan futbola güveni geri gelsin.

Bu elde edilene kadar gerekirse maçlar başlamasın. Yeter ki futbolun sıfırinci sezonunda "Adalet ve Temizlikspor" şampiyon olsun.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bataklik Ligi'nden çıkma maçları

Gülengül Altınsay 09.07.2011

3 temmuzun ardından neredeyse bir hafta geçti ama futbol tarihimizin en büyük soruşturması ilk günün heyecanıyla sürüyor.

Bu bir hafta boyunca her gün bir şeye şaşırdık. Ama itiraf etmeliyim ki en fazla şaşırdığım şey üç maymunu oynamaya devam eden medyanın bir bölümü oldu. Gözaltılara kadar mışıl mışıl uyuyan ve haberi vatandaşla birlikte öğrenen medya şimdi ortalığı karıştırmaya, bulandırmaya çalışıyor daha çok. Sansasyonel "sızırtı" haberlerle ortalığı toza dumana bulayıp esas gözlerden kaçırıyor. Bir de bu vesileyle fikir beyan eden ve soruşturmaya gölge düşürmek için yazı üzerine yazı döşenen, "majesteleri Başkan'ın yakın ahbabı" anlı şanlı gazeteciler var. Siyasi ve toplumsal konulara geldi mi, temizlik ve adalet şampiyonluğunu kimseye bırakmıyor bunlar. Konu tuttukları takım Fenerbahçe'ye ilişkin oldu mu, soruşturma hakkında şüphe akıyor kalemlerinden. Bundan sonra bunların "adalet" ve "temiz toplum" lâflarına kim inanır! Öyle değil mi? Körleştirilmiş taraftarsan öyle kalacaksın, tutarlı olacaksın.

Sekiz aydır sürdürülen bir soruşturma ve belge toplama sürecinden bahsediyoruz burada. Kulüpler Birliği'nin ve Fenerbahçe'nin başkanı soruşturuluyor. Yöneticileri ve öteki kulüplerin başkanları tutuklanıyor. Başkanların ve yönetimlerin çevrelerinde dolaşan, medyanın kim olduklarını, ne iş yaptıklarını araştırıp yazmaya zahmet etmediği birtakım adamlar ilk kez soruşturmaya konu oluyor. Kimse de, "Allah Allah durup dururken bu nereden çıktı?" diyemiyor. En "üstü örtücüler" bile, "Niye şimdi? Neden daha önce değil?" diyebiliyor. Ne bu telaş? Bekleyin iddianame ortaya çıksın, dava açılsın. Bildiğiniz bir şey varsa o zaman söylersiniz. Hakikatlerin ortaya çıkmasında sizin de tuzunuz olur. Ha, mahkeme adil yürümezse, süreç sulandırılırsa, kesintiye uğrarsa o zaman birlikte mücadele ederiz. Bu aşamada insanları "suçsuz" ilan etmek "suçlu" ilan etmek kadar sakıncalıdır.

Tamam, yönetimlerin sürekli rakip düşmanlığını körükleyerek körleştirdiği taraftarları anlıyorum. Onların gönül verdikleri takıma karşı mantık ve vicdanlarıyla hareket etmeleri zor. Ayrıca hakikatlerin bu kadar gizlendiği, yönetimlerin taraftar duygusallığı ardına bu kadar saklandığı, düşünen ve eleştiren taraftar gruplarının en başta kendi kulüplerinin yönetimi tarafından bu kadar ezildiği, medyanın taraftar kuyrukçuluğunu bu kadar

aleni yaptığı bir ortamda taraftar gerçeklere nasıl ulaşabilir ki... Şimdi onlar için de bir fırsat. Bu asırlık kulüpler başkanların, yöneticilerin değil, taraftarın malı. Bizim malımız. Kulüplerimizi bu adamlardan temizleyelim. Kendi takımlarımızdan temiz ve adil oyun bekleyerek gerçek ve vefakâr taraftar kimliğimize kavuşabiliriz yeniden.

Efendim lig başlayacakmış, Avrupa kupaları başlayacakmış, fikstür çekilecekmiş. Dolayısıyla şimdi ne olacakmış? Çivisi çıkmış lig başlasa ne olur başlamasa ne olur? Ertelensin. Ya da hiç oynanamasın. UEFA'ya "Bizi bir süre kupalardan affedin, evimizi bir temizleyip düzene koyalım, ondan sonra geliriz" densin. İnanın çok sayıda futbolcuyu öz kaynaktan yetiştirerek ve bu oyuna gönülden bağlı çok sayıda taraftar kazanarak çok daha sağlıklı ve verimli temelde başlar futbol yeniden.

Bakın zaten Aykut Kocaman da futbol ortamının bir "bataklik" olduğunu söylüyor. Ama aynı konuşmada, daha iddianameyi beklemeden kendi maçlarına bataklik çamurunun bulaşmadığını iddia edebiliyor. Ve sanki şike, teşvik primi sportif bir şeymiş gibi, onca takip ve soruşturmayı bir yana iterek "Maçlarımızı futboldan anlayan biri izlesin" diyebiliyor! Anlaşılan en akli başında olanlarımız için bile bir tutarlılık sınavı bu süreç.

Efendim kombine bilet satışları, yayın haklarından alınan pay, forma satışları falan ne olacakmış... Bu paralar, abonelik paraları, bilet ücretleri olarak vatandaşın cebinden çıkıyor zaten. Vergi aflarıyla kamu bütçesinden tırtıklanıyor. Aşırı borçlanmayla kulübün geleceğinden ve herkese spor yaptırma misyonundan çalınıyor. Peki, nereye gidiyor bu paralar... Durumdan vazife çıkaran mafyöz şikecilere, teşvik primcilere gidiyor. Arada bir sürü adamın sürümden kazandığı multi-milyonluk emekli star transferlerine gidiyor. Ekran ve gazete köşe başlarına yerleştirilen majestelerinin yorumcularına gidiyor... Futbolcu ve çalışan kitlesinin ezici bir çoğunluğu yine üç kuruşluk paralara talim ediyor, o paraları da ne yazık ki doğru dürüst alamıyor.

Efendim, koskoca kulüp küme düşer miymiş. Ne olacak, düşer, sonra çıkar ama nereye çıkar? Önemli olan bu. Hepimiz "Bataklik Ligi"ne düşmüşüz zaten. Gün "Bataklik Ligi"nden çıkıp "Adalet ve Temizlik Ligi"ne yükselme zamanı... Nerede mi bu lig? Muktedirlerin gözünüze taktığı at gözlüklerini atıp bakarsanız, futbolseverin gönlünde olduğunu görebilirsiniz.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saygınlar ve sıradanlar

Gülengül Altınsay 12.07.2011

MİDİLLİ (LESBOS) / Kamuoyu denen o elle tutulmaz, gözle görülmez, soyut varlığın nasıl işlediği sorusu, bence sanıldığından çok daha kazık, çok daha sofistike bir sorudur. Toplumun kanaatleri, inançları, "bilgileri", heyecanları nasıl oluşuyor, nasıl değişiyor? Bu kadar geniş bir soru içinde dolaşmaya gücüm yetmez. Ancak, bizim ülkemizde iki basit argümanın olağanüstü iş gördüğünü ileri sürebilirim:

Bir; eleştiri konusu olan haksızlıkların sadece bizim toplumumuza ait olmadığı, insanlığın evrensel varoluşunun baş edilemez doğal durumuna karşılık geldiği inancı.

İki; bu haksızlıkların bütün toplumsal yapıyı belirleyen bir eksen oluşturmayıp, iyi kötü yürüyen bir sistemin yan ürünleri olduğu.

Bu iki argüman, değişim dinamiğinin huzursuz ettiği duyguları yatıştıran bir akıl sunar. Evet, haksızlıklar olmaktadır; hem de bariz olarak, ama nerede olmamaktadır ki? Bizim günlük hayatımızı içinde kurduğumuz, alışkanlıklarımızı sürdürebildiğimiz, aşırı risklerden korunabildiğimiz bir sistem ise işlemektedir. Suç, toplumsal hayatın merkezinde değil kıyısında, kabul edilebilir bir yerinde durmaktadır. O halde büyük alt üst oluşları, belirsizlikleri ima eden **“sarsıcı değişim”** davetlerinden uzak durmak gerekir. **“Siyasal Muhafazakâr”lık** olarak tezahür eden toplumsal tutumun, algı mekanizmasının bu geniş çerçeveden kurulduğunu düşünüyorum.

Türkiye’de de statükocu aktörler bu algı çerçevesinden çokça yararlandılar. Suç sınırını aşan haksızlıkların, yolsuzlukların, doğal yaralar bereler olduğuna, toplumun her şeye rağmen güvenli bir hukuk sistemi içinde varlığını devam ettirdiğine olan inancı yeniden yeniden üretmeyi başarabildiler. Her yenileşme çağrısını; mevcut durumla karşılaştırılmayacak kadar ağır, yıkıcı bir kaos getireceği korkusu yayarak toplumun geniş kesimlerinden uzak tutmaya çalıştılar.

Son yıllarda yaşanan olaylar bu açıdan gerçekten **“şok edici”** olmuştur. Örtü yırtıldıkça **“suç”un merkezde durduğu** ortaya çıkmaya başlamıştır. **“Saygın insanların”** akıl almaz pis, ahlaksız planlarla kanlı bir iktidar oyunu yürüttüğü görünür hale gelmiştir. Evet, bu ülkede herkes bir şeylerin hiç de kurallara uygun gitmediğini hissediyordu. Bazı üniformalıların toplumun temsil yetkisi verdiklerinden daha güçlü olduğunun farkındaydı. Doğu’da birileri dağa çıkmıştı. Belli ki orada da işler yolunda değildi. Ordu kendi üstüne düşeni yapıyor düzeni sağlamak için savaşıyordu. Savaş, olağan düzenin kuralları ile yürümüyordu, rutinin zaman zaman dışına çıkılabiliyordu. Bütün bunlar evet, seziliyordu. Ama **“suç”un her şeyin üstüne çıkıp bu kadar hayatımızın, sistemimizin merkezine yerleştiği görülemiyordu.**

Koca koca paşalar cami bombalatacak, kendi uçağını düşürecek, cemaat evlerine silah koyup yakalatacak, çocukları denizaltı müzelerinde öldürecek, Hudson’da Anayasa Mahkemesi Başkanı’na suikast, Beyoğlu’nda büyük sivil kayıplara yol açacak bomba senaryolarıyla ülkenin geleceğini tartışacak... Nedir bu? Büyük bir şaka mı?

Peki, Doğu’da 17.000 faili meçhul nasıl olabildi? Rutin dışının kendisi rutine dönüşmeden bu olabilir miydi? Eşref Bitlis; Jandarma Genel Komutanı... Kaza değilmiş diyorlar, başka askerlerin suikastıymış. JİTEM diye bir örgüt varmış. Sorgusuz sualsiz Kürt katlediyormuş. Kendi kurucularını da harcamış.

Hani Danıştay’da hâkim öldüren adam bunu şeriat için yapmıştı. Adam Cumhuriyet Gazetesi’ne de bomba atmış. O bombalar, Ergenekoncuların evinde yakalananların içinden alınmış. Adamın Ergenekoncularla çekilmiş fotoğrafları, şirket ortaklıkları var. Ne oluyor?

1993: Bin yıl soruşturulmaya değer bir yıl. Soğuk Savaş’ın geride bıraktığı son kalenin ölümcül çırpınmalarında kanlı bir milat.

Uğur Mumcu? Hablemitoğlu? Kışlalı? Yoksa?..

Evet; bu sözler, ağır sorular yüksek sesle, yüksek hızla dolaşıma girdi. **“Sıradanlar”**, gözlerini ovuştura ovuştura olup bitenlere dönüp bir daha bakıyordu.

Olağanlaştırmacı, zararsızlaştırmacı algıyı üreten argümanlar, gerçeklerle sert biçimde karşı karşıya geldi.

Suç mekanizması; can havliyle, medyasıyla, yargısıyla, karargâhlarıyla topluma çullandı. Yokuş aşağı gidiyorlardı.

Uğraştılar ama durduramadılar.

Toplum artık **“her yerde olur”** bunlar diyen o eski toplum değil.

Olağanlaştıracı algı eskisi gibi işlemiyor. Ama daha da önemlisi, toplumda, daha adil bir düzenin kurulabileceğine olan güvenin yaratılmış olmasıdır.

İşte bugün kimilerini hâlâ çok şaşırtabilen şike operasyonu bu yeni toplumsal iklimin ürünüdür.

Herkesin sezdiği, **“Olur böyle şeyler, her yerde var”** dediği, sadece **“küçüklere”, “görünmez kriminallere”** yakıştırıp, **“saygınları”** muaf tutarak istisnalaştırdığı günler geride kaldı. Toplum bu şoklara alıştı. İşte, suçun sonunu bu getirecektir.

Bu ülkede suç her yerde merkeze yerleşmişti. Devlette, medyada, sporda...

Statükonun en güçlü insanları en olağan şüphelilerdi. Biz sıradanlar bunu gördük. Önce sarsıldık, ürkütk. Artık alıştık. Bizim bunu fark etmemiz, **“saygınların”** dokunulmazlıklarının sonunu getirdi.

İlk ve son sözlerini temizlenme sürecinin hukuki zaafları üzerine kuranlar ülkenin boğazına kadar suça batmış olması gerçeğiyle hiç ilgilenmediler. O suçları ya görmezlikten geldiler ya da örtmeye, önemsizleştirmeye çalıştılar. **“Hukuk çiğneniyor”** argümanı yerli yersiz bu amaç için çok kullanıldı.

Fakat, statükonun demagojik gürültüsünü bu söylem üzerine kuruyor olması, sürecin sağlam hukuki filtreler içinden yürütülmesinin önemini azaltmaz. Değişimin hukuk içinden ilerlemesi, yeniden kurulmakta olan toplumsal sistemin güvencesidir. Kestirme bir yol yoktur. Yenileşme yolunda hukuk; katlanılacak bir engeller bütünü değil içine yerleşilecek esas alandır.

Sorun dokunulmanın **“güçlü”, “saygın”, “başarılı”, “vatansever”, “teröriste karşı mücadele etmiş”, “sınırlarımızı beklemiş”, “dünyanın saydığı bir cerrah”, “Fenerbahçe aşığı”** vs. falan olup olmadığı değildir. **Sorun, dokunuşun hukuki olup olmadığıdır.**

Hukuk herkese ama herkese dokunabilmelidir.

Bütün kalbinizle bundan rahatsız olmayacağınıza yüksek sesle **“ant içer misiniz”**?

Aralarında beni acayip şaşırtan; keskin hükümlü, kuşkuya pay bırakmayan komplo tezleriyle **“Şaka mı bu”** diye sordurtan yazısıyla Cengiz Çandar da dâhil...

Sayın taraftarlar; bu soru da size...

ozaltinli@gmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdan başkan, futbol şampiyon

Gülengül Altınsay 12.07.2011

Tam Aziz Yıldırım'ın tutuklanmasının ardından **“Bir tek Aziz Yıldırım'ı kovuşturup, bir tek Fenerbahçe üzerinde odaklanıp bataklık nasıl kurutulacak?”** diye düşünürken şike soruşturmasında ikinci dalga geldi. Ben bu satırları yazarken Trabzonspor'un başkanı **Sadri Şener**, eski TFF yöneticisi **Levent Kızıl**, eski TFF Başkan Danışmanı **Mümtaz Karakaya** ve Ankaragücü kalecisi **Serdar Kulbilge** de kovuşturma kapsamında gözaltına alındı. Eski

TFF Başkanı **Mahmut Özgener** Emniyet'te ifade verdi. Beşiktaş yöneticisi **Serdar Adalı**'nın da ifade vermek üzere İstanbul'a geldiği haberini aldık.

Anlaşılan soruşturma büyüklerden sadece Fenerbahçe'yle sınırlı kalmayacak. Soruşturmanın derinleştirilmesi umut verici. Ama kesinlikle "aman ne iyi, ne çok insan soruşturma altında" mutluluğu değil bu. Başkalarının mutsuzluğundan mutlu olmak hastalıklı bir durum. Hiç de insani değil. Keşke sistem bu tarz ilişkileri beslemese ve böylesi vahim durumlar da ortaya çıkmasaydı. Keşke kimse böylesi üzücü pozisyonlara düşmeseydi. Kimse kurban olmasaydı.

İşte burada bir kez daha tekrarlamak gerekiyor. **Mahkeme hüküm verene ve bu hüküm kesinleşinceye kadar kimse suçlu ilan edilmemeli.** En önemlisi şike operasyonu kapsamında yürütülen soruşturma ve yargılamayla başlayan **süreç, –eğer suçları sabit görülürse– kişi ve ya kurumların cezalandırılmasıyla sınırlı kalmamalı.** Bugünkü hâkim sistemin köklerine inmek ve bu temelden hareketle yeni bir futbol yasasına ve düzenine varmak gerek.

Bu yüzden **kovuşturma ne kadar geniş tutulursa bu işlere karışmış değişik kesimlerden insanlara ne kadar ulaşılabilirse operasyon o kadar başarılı olur.** Yaranın, cerahatin birazı değil tümünün temizlenmesi gerek ki geriye bir şey kalmasın. Tedavi ancak böyle gerçekleşebilir.

Tabii ki taraftarlar için zor bir durum. Duygusallıkla bağlı oldukları kulüplerine gelecek ceza onları derinden yaralıyor. İsyana itiyor. Ama salim kafayla düşünüldüğünde **karanlık ilişkilere girmiş bu insanların tesbiti, suçlarının kanıtlanması ve futboldan temizlenmesi, daha da önemlisi kulüplerinden temizlenmesi en fazla taraftarın istediği bir şey olmalı.** Hangi taraftar ya da futbolsever karşı tarafın kalecisi satın alınmış, futbolcusu satın alınmış maçı kazanınca gerçek bir mutluluk duyabilir? Hangi taraftar ya da futbolsever kulüplere musallat olmuş bu kişilerin kendi güçlerini arttırmak için kendi kulüplerini kullanmalarını ister?

Ayrıca maalesef "taraftar" var, "taraftar" var. Ezici bir çoğunluk bu oyunu ve takımını karşılık beklemeden severken, bir kesimi "profesyonel taraftar" konumunda. Rakip taraftara düşmanlığı körükleyerek durumdan vazife çıkartıyorlar ve bundan nemalanıyorlar. Gerçek taraftarın tepkisinden korkan yönetimler bunları bir şekilde besliyor. Yetmeyince kendi taraftarının üzerine saldırtıyor. Bunlar kulüplerine değil, başkanlarına bağlı ama kulübün adının arkasına gizleniyorlar. Federasyon bile millî maçlar bahanesiyle bunlarla işbirliği yapıyor. Bakıyorsunuz her türlü şiddetin arkasında bunlar var ama olay çıkınca seyircisiz maç cezaları verilerek aslında gerçek taraftar cezalandırılıyor. Futbol temizlenecekse, futbolda şiddetin önüne geçilecekse bu ilişkiler de ortaya çıkarılmalı, kovuşturulmalı...

Yıllarca üstüne koya koya öyle bir noktaya geldik ki "Futbolda olur böyle şeyler", "Kim yapmıyor ki?" tarzı düşünceler hatta "Şampiyonluğa en çok biz layıgız, en iyi takım da biziz, son birkaç maçı garantilesek ne olur sanki" diyenler bile yaygınlaştı. Ve hiç kimse bu olayların üzerine gitmek istemedi. Bir noktadan sonra istesen de gidilemez hale geldi zaten.

Kanunsuz işler o kadar normalleşti, dahası popülerleşti, işbirliğinin, işbiririciliğin göstergesi haline geldi ki artık bazı kişiler yapmadıklarını bile yapmış gibi gösterdiler. Önemli olan o kişilerin ya da örgütlerin ne kadar güçlü olduğunu göstermekti. Lafa geldiğinde canları gibi sevdikleri o kulüplerin bu yüzden leke almasını, şaibe altına girmesini hiç umursamadılar. Kişisel güçlerine güç kattılar, dokunulmazlık sınırlarını genişlettiler. Üstüne üstlük hep onlar haklıydı. Namusu, şerefi, vatan millet sevgisini de kimseye bırakmadılar. En küçük eleştirilere bile tahammül edemediler, tehditle yanıt verdiler.

Ne var ki artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacak. Bundan böyle bu işler o kadar kolay yürümeyecek çünkü. Kulüp taraftarları da bu harekâtın kendi kulüplerine karşı değil kulüpler üstü bu karanlık kişilere karşı olduğunu

anlayınca işlerin düzelmesi çok daha çabuk olacak. Kulübüne sahip çıkmakla kanunsuz ilişkilere girmiş kulüp yöneticilerine sahip çıkmanın aynı şey olmadığını anlayacak.

Tekrar Aziz Yıldırım'ın gözaltı ve tutuklanma sürecine gelince; polisin inanılmaz insani tavrına tanık olduk bu süreçte. Aziz Yıldırım gözaltı sürecinin büyük bir bölümünü hastanede geçirdi zaten. Kendisine çok saygılı davranıldı. Gözaltındayken Federasyon Başkanı dahil istediği kişilerle buluştu. Dahası gözaltındayken, Yıldırım'la akrabalık bağı olmayan üç Fenerbahçe yöneticisi soruşturmayı yürüten savcıyla 1,5 saat görüştü. **Hani insanın aklına gözaltında ölen insanlar geliyor da.. Gözaltına alınan çocuğunu bile göremeyenler, nerede bile olduğu bilinmeyenler geliyor da.. Halkın oyuyla belediye başkanı seçilmiş KCK yöneticilerinin elleri önden bağlı sırayla gözaltına alınırları geliyor da.. Yıldırım'a yapılan muamele gözaltına alınan herkese yapılır belki diye seviniyorum.** Zamanında kolayca onu "emek hırsızı", bunu "Fener düşmanı" ilan etmiş bazı cici yöneticilerinin işleyen yargı süreci karşısında birden demokratik hassasiyet kazanmış olmaları da sevindirici... Her cumartesi Galatasaray Lisesi önünde dertlerini anlatan kayıp annelerini bir dinlerlerse bu demokratik hassasiyetleri en azından toplumsal bir yarar vesile olur.

Bir önceki yazımda "Soruşturma altındaki ya da yargı sürecindeki bir insana hemen suçlu diyemeyeceğimiz gibi suçsuz da diyemeyiz" şeklindeki cümlem yarım çıkmış. Gerçekten de bu süreçte her iki yanıya da düşüldü. Hemen "suçlu" diyenler de oldu, mahkeme sonuçlanmadığı için hemen "suçsuz" diyenler de. Oysaki iki uca da gitmek gerçekleri yansıtmıyor. Üstelik mahkemece "suçlu" tesbiti yapılmış insanın bile kamuoyu vicdanında tartışması yapılabilir.

Ama **Fenerbahçe yönetiminin "Biz başkanımızın suçlu olduğuna inanmıyoruz" diyerek baştan hüküm kesmesi ve süreci "yargısız infaz" olarak ilan etmesi pek garip... Savcılık soruşturmayı sürdürüyor, mahkeme tutuklamaya ya da tutuksuz yargılamaya, ya da serbest bırakmaya karar veriyor. Bunun neresi yargısız.**

Şimdi elimizi vicdanımıza koyup kendi kendimize sormamız gereken en önemli soru şu olmalı: **Biz adil ve temiz bir futbol istiyor muyuz? Bu yolda kendi gönül verdiğimiz kulüp de cezalanacaksa buna razı mıyız? Yoksa derdimiz adalet değil de bugüne kadar olduğu gibi adaletsizlikten daha fazla pay istemek mi?**

Evet mi, hayır mı?

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Aşkımız renklere sizlere değil'

Gülengül Altınsay 16.07.2011

TFF tam "Karar vermek için erken, çıkmaz çarşambayı, pardon iddianameyi bekleyeceğiz" anlamında işi savsaklamaya yönelik açıklama yapmış. Tüm kargaşaya rağmen ligleri ertelemiyor bile. Tabii futbolda temizlik beklentisindeki bizlerde de moraller sıfırlanmış. Umutlar kırılmış.

İşte tam bu noktada önce Galatasaray Başkanı Ünal Aysal ve Başkan Yardımcısı Adnan Öztürk'ün TFF Başkanı Mehmet Ali Aydınlar'ın şaibesiz bir lig için gerekli adımları atmadığı yönündeki eleştirisi geliyor.

Gündemi ve küçük hesapları altüst eden esas salvo bir gün sonra geliyor. Beşiktaş taraftarı, herkesi kirliliğe karşı tavrı almaya çağıran bir manifesto yayınlıyor. Üstelik o sırada henüz Beşiktaş Asbaşkanı Serdal Adalı, Teknik Direktör Tayfur Havutçu ve Güvenlik Amiri Ahmet Ateş tutuklanmamış...

Beşiktaş taraftarının doğrudan yana bu tavrı umutlarımızı nasıl yeşertti anlatamam. Federasyon bile yarım ağızla "Delilleri istesek mi, birazcık soruşturma yapsak mı acaba" demeye başladı... Demek ki bu ülkede her şey henüz bitmemiş.

Manifesto daha yayınlanmada önce Beşiktaşlı taraftarlardan, "Beşiktaş aklanana kadar Ziraat Türkiye Kupası'nı 'Fenerasyon'a iade edelim" mailleri almaya başlıyorum. Hatta 13 temmuz çarşamba günü *TRT Türk*'te katıldığım programda taraftarın bu çağrısını aktarıyorum seyircilere.

Beşiktaş taraftarının manifestosu perşembe günü yer aldı basında. "Siyahla beyaz kadar fark var" manşetiyle çıktı *Taraf*'ta. Çünkü Beşiktaş taraftarı Fenerbahçe taraftarının tam zıttı bir tepki göstermişti. Beşiktaşlılar soruşturulurken Beşiktaş Adliyesi'ne on binler gelebilecekken sadece birkaç kişi gitmiş, onlar da "Aşkımız renklere, sizlere değil " diye bağırıyordu mesela. Yani kendi kulüplerini zor durumda bırakan kişilere körü körüne sahip çıkmamışlardı. Başkanların, yöneticilerin değil kulübün taraftarıydı onlar.

Burada son yıllarda giderek belirginleşen garip bir kulüp- taraftar ilişkisi var. Bazı taraftarlar artık kulübün değil başkanın taraftarı... Başkan kulübü nasıl yönetirse yönetsin fark etmiyor onlar için. Hep başkanın yanındalar. Taraftar adına konuşmayı kimseye bırakmıyorlar. Yani insanın "Bunlar Fenerbahçe taraftarı mı yoksa Aziz Yıldırım taraftarı mı, ya da Beşiktaş taraftarı mı yoksa Yıldırım Demirören taraftarı mı" diye sorası geliyor... Adliye kapılarını ablukaya alıp, basına saldıranlar bunlar. Muhabiri dayak yiyen televizyon kanalı bile bunlardan hâlâ "taraftar" diye söz ediyor! **Futbolda şiddetin, korkunun kaynağını mı arıyorsunuz, başkanlarından başkasını düşünmeyen bu "profesyonel taraftarlar"a bakın, yeter.** Temizlik harekâtı bu başkan ve yönetimlerden "fermanlı"ları da hedef almazsa eksik kalır bence.

Tekrar Çarşı'nın manifestosuna ve BJK'lilerin "iade kampanyası"na dönersek; manifestoyu yazarlar bir şey beklemeden kulübünü, dahası futbolu seven insanlar... "Kupayı iade" kampanyasını başlatanlar da önemli görevlerde bulunan, son derece akıllı başında insanlar. Şu anki "büyük" başkanlara, paralı yöneticilere ve büyük kulüplerin kuyruğunda giden eyyamcı muktedirlere göre futbolu ve kulüpleri yönetmeye çok daha layık insanlar...

Ve onlar çok önemli bir şey yaptılar; gerçek futbolseverin sesini yükselttiler. Aldıkları müthiş olumlu tepki bunu gösteriyor zaten. Meğer Beşiktaşlısı, Galatasaraylısı Fenerbahçelisi, her dürüst taraftar, her futbolsever böyle bir hamle bekliyormuş. Diyorum ya daha her şey bitmemiş. Burası güç sahiplerinin milleti aptal sandığı, her şeyi yapıp sonra üste çıktığı bir "muz cumhuriyeti" değilmiş. Yeter ki bu işin cefasını çekenler, maç yayınlarına abone olanlar, kombine ya da maç bileti alıp tribünleri dolduranlar, renkleri karşılık beklemeden sevenler seslerini yükseltsin.

Hep diyorum ya bu harekât turnusol kâğıdı gibi diye. Kimin ne olduğunu net bir şekilde gösteriyor, gösterecek. Geçmişte sınırlar bilinçli bir şekilde muğlaklaştırılırken şimdi sınırlar netleşiyor, netleşecek. Çarşı Manifestosu'nda dendiği gibi "Bugün Türkiye'de iki takım var; 'temiz futbol' ve 'kirli futbol'." Beşiktaş taraftarının "Aklanana kadar kupayı iade edelim" kampanyasının ardından asbaşkanı, teknik direktörü ve görevlisi yargılanmak üzere tutuklanmış Beşiktaş Yönetimi de taraftarın isteğine olumlu yanıt verdi. **İşte tam**

da burada sınırları muğlâklaştırma uzmanları yine devreye girdi. Toplumdan aferin alan bu eylemi sanki Yönetim'in fikriymiş gibi göstermeye çalıştılar. Bilerek ya da bilmeyerek yanlış yaptılar.

O zaman soruyorum; Beşiktaş'ı bu sürece sokan kim? Demirören, "Hataları olan varsa gereken yapılacaktır" diyor. Bir kulübün başkanının eğer iddialar doğruysa böylesi önemli bir hareketten kendisini soyutlaması mümkün olabilir mi? Ahmet Ateş kendi başına böylesi tehlikeli bir duruma girer mi? Ya Tayfur Havutçu? Bana yakınlarım sürekli sorup duruyor. Kimse Tayfur Havutçu'nun şike işlerine karışacağına inanamıyor. Eğer doğruysa Tayfur'un gönül rahatlığıyla bu işlere bulaştığını düşünmek olası mı?

Şimdi soru şu: **Taraftar "Eğer şike iddiaları doğruysa kupayı istemiyoruz" diyor. Peki, Beşiktaş Yönetimi "Eğer şike iddiaları doğruysa biz de yönetimi bırakıyoruz" diyebiliyor mu?**

Hatırlarsanız Ünal Aysal'ın TFF'yi eleştiren konuşmasının ardından Beşiktaş Yönetimi kınama açıklaması yapmıştı. Başkanı şikeden tutuklanmış Kulüpler Birliği'nde de "Hepimiz aynı teknedeyiz. Şike yapan düşmesin. Bugün bana yarın sana" gibisinden bir açıklamaya Beşiktaş yöneticisi de imzayı atmadı mı? Yine Beşiktaş Başkan Yardımcısı ve CHP Milletvekili Erdoğan Toprak Meclis'e önerge vererek ve soruşturmayı sadece "siyasi" olarak niteleyerek soruşturma hakkında araştırma istemedi mi? Şikeyi ortaya çıkaranlar, takip edenler suçlu olacak neredeyse.

Gemi çatırdıyor ama gemidekiler hâlâ keyiflerini sürdürmenin derdinde. Bizi de, futbolseveri de, taraftarı da bunun içine çekmeye çalışıyorlar... Geçen yazımda "Bu süreç herkes için bir sınav" demiş ve eklemiştim: "Taraftar için de..." **Beşiktaş taraftarı bu sınavı geçti. Geçmekle kalmadı herkese ders veriyor... Bazıları kopyayla sıyırmaya çalışırken bazıları ise ders dinlememekte direniyor. Ya şimdiye kadar hep onlar konuştuğu için dinlemiyorlar ya da ders alacak zekâdan yoksunlar.**

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bunu da yazın'

Gülengül Altınsay 17.07.2011

Yer yerinden oynamış, gözaltılar, tutuklanmalar birbirini kovalıyor ama bazı kişiler hâlâ suskun. Dilleri tutuluvermiş birdenbire. Tek bir yorum bile yok. Hem de futbolun yönlendirilmesinde birinci derecede etkili olan merkez medyanın profesyonel insanları bunlar. Herhalde tatildelerdir, denizdedirler filan deyip geçebilir miyiz? **Haftanın beş günü TV'lerde izlediğimiz, gazetelerde çarşaf çarşaf yazılarını okuduğumuz bu insanlar şimdi ortalıkta gözüküyorlar.**

Oysaki lafta da olsa hemen herkes söylentilerden, zorlamalardan, baskılardan şikâyetçi değil miydi bugüne kadar. İşte size tarihî fırsat. Hep birlikte kirliliği temizleme zamanı. İyi de siz nerelerdesiniz?

Bakın **Beşiktaş taraftarı kirliliğe karşı ne güzel tavır aldı.** Kendi kulübünden ismi şike soruşturmasına karışanlara da "aklanın öyle gelin" dedi. Aslında **Fenerbahçe taraftarının ezici bir çoğunluğu sessiz ve mutsuz.** "Başkanın taraftarları"nı bir yana bırakıyorum. Onlar zaten temizleyecek değil, temizlenecek tarafta duruyorlar. **Fenerbahçe taraftarının sadece on bini kayıtsız şartsız başkanlarına ve yöneticilerine sahip**

çıkarak bir tavır gösterdiler. Keşke yapıldığı iddia edilen kirli işlerle renklere olan sevgiyi birbirinden ayırabilselerdi. Ama şimdi ne düşünüyorlar, o da ayrı konu...

Peki, futboldan hiçbir menfaat sağlamadan sadece kulübünü seven futbolu seven taraftarların tavrına karşın bu işten hayallerinin ötesinde para ve nüfus kazanan yazan-çizen-konuşan **“büyük” futbol medyası nerede hâlâ?** Yoksa onlar hâlâ bu kadar işin içinde oldukları halde futbolun yalnızca futbol olduğunu mu sanıyorlar? Maçlar başlayacak, millet koyun gibi bunlara abone olacak, bunları dinleyecek, bunları okuyacak, öyle mi?

İlk onbirde kimler olmalıymış, hangi taktikle oynanması gerekirmiş, transferler nasılmış, futbolu sadece bununla sınırlı mı sanıyorlar? Saha dışında futbolu etkileyen faktörlerden hiç mi haberleri yok? **Tamam, şu anda “temiz ve adil” futbol istemek, haktan hukuktan söz etmek biraz riskli... Çünkü arkasından “Temizlenene kadar futbol oynanmasın, Avrupa’ya gidilmesin, herkes evini temizlesin” demek gerekebilir...** Merak etmeyin, bu dalga geçer, Federasyon maçları başlatır, onlar da ortaya çıkıp, “temiz ve adil” futbol şampiyonluğunu, ahlak hocalığını yine kimseye bırakmazlar.

Evet, bir kısım medya mensubu kulağının üstüne yatmış olayları sessizce izliyor. Belki de önce bu işin galibinin kimler olacağını merak ediyorlar. Öyle **durup dururken yanlış ata oynamak istemiyorlar. Anlaması zor değil. Hele kaybedilecek çok şeyiniz varsa.**

Bir kısım medya da hakikatlerin ortaya çıkmasını bir yana bırakmış, işin sansasyonu ile ilgileniyor sadece. Sanki olan bitenle, kaygılanıyormuş ve bir şeyler aktarmaya çalışıyormuş gibi yapıyor. Ama işin aslından uzaklaşıp “Düşen olur mu?”, “Düşen olursa ne olur?”, “Futbolun değeri düşer mi?”... gibi işin detaylarına takılıp kalıyorlar. Bir türlü operasyonu belli takımların ve belli şahısların ötesine taşıyıp futbolun temizlenmesi düzlemine yerleştiremiyorlar. **Temiz futbolla bir avuç insanın kaybedeceğini ama onların dışında hemen herkesin kazanacağını göremiyorlar.** En fazla yaptıkları şey ise etrafa kuşku tohumlarını yaymak. O da operasyonu hedefinden uzaklaştırmaktan başka bir şeye yaramıyor.

Olaya siyasi partiler karışmazsa zaten hiç olmaz. “Şu anda iktidarda hangi parti var; AKP. Öyleyse bu işler Tayyip Erdoğan’ın planladığı bir şey olmalı” görüşü yayılmaya başlatılmış bile. Dolayısıyla da böyle bir operasyona CHP’nin destek vermesi sözkonusu olamaz. İş siyasi parti çekişmesine çekmek işi baltalamak değil de nedir?

Tabii burada iktidardaki partinin kendine göre hesapları var mıdır? Bunlar neler olabilir? Bu ayrı bir konu. Ayrıca incelenmesi tartışılması gereken konu. Ama bunların hiç biri futboldaki kirlenmenin temizlenmesi girişiminin üzerine gölge düşürmemeli. **Önce futbolu kirletenler ve zamlar gibi köşe başlarına yapışan dokunulmazlardan kurtarmak gerek. Sonra yeniden yapılanma aşamasında yeni dokunulmazların ürememesi için şeffaf, demokratik, bağımsız denetime tabi örgütlenme gerçekleştirilmeli. Hem kulüplerde hem de futbolu yöneten TFF’de.**

Hep yazıyorum; bazı takımların, bazı kişilerin cezalandırılması değil mesele. Soruşturmanın sonucuna ulaşımaya ulaşmayacağı da esas mesele değil. **Önemli olan bütün futbolseverlerin gerçekleri ortaya çıkarmak ve bunun sonunda adil ve temiz bir düzene varmak için seferber olması...** Böyle bir kamuoyu duyarlılığına ve denetimine ulaşmak. Hakikatlerin ortaya çıkmasını sadece devletten, komisyonlardan beklememek gerek. Herkes bu alanda üzerine düşeni yapmalı.

İşte tüm bu aşamalarda medyaya büyük iş düşüyor. Davadan bilgi sızdırmak, sanık avukatlarına verilen ifade metinlerini yayınlamak değil marifet. Medya hakikatlerin ortaya çıkması için başı çekmeli. Olayları yorumsuz doğru aktarmak bile bu temizlik operasyonuna önemli katkı sağlar. Artık şu ilişkilere, patronların konumuna, bağlantılara göre yazmalar, sansürlemeler falan bitsin. Maçlar oynanmazsa para kaybederiz korkusu bitsin. **Bu şikeler, teşvikler de koca koca başkanların kaybetme korkusu yüzünden olmuyor mu?**

Mesela cuma günü bir büyük gazetede Beşiktaş Yönetimi'nin kupayı iade etme kararı öyle bir anlatılmış ki ya da masallaştırılmış ki inanamadım. Fikrin BJK Kongre Üyesi Mesut Urgancılar'ın önderliğindeki bir grup Beşiktaş taraftarı ve üyesinden çıktığı biliniyorken, günlerce internette kampanya yapılmışken ve hatta bu durum *Fotomaç* gibi çok satan bir spor gazetesinde yayımlanmışken, **kupa iadesini Demirören'in fikriymiş gibi anlatmak nasıl bir gazetecilik? Neyin telaşı bu?**

Futbolsever, medyadan duygularını okşayacak haberler istemiyor. Yıllarca bu haberler yapıldı da ne oldu? Gazete tirajları, TV programlarının reytingleri yerlerde sürünüyor? Ülke nüfusunun en az yarısı bu programlardan, yazılardan, dolayısıyla futboldan nefret eder oldu. Futbolsever olguların arkasındaki hakikatleri istiyor. Mesela tutuklanan kişiler ne yapar, ne görevdedir, kulüplerin eskiden hangi faaliyetlerine katılmışlar, önceden ortaya çıkan şike olaylarında Federasyonlar işi neden derinleştirmemiş, bunları öğrenmek istiyor.

Bu arada tutuklu yargılanacak olan Beşiktaşlı yönetici Serdal Adalı Asbaşkanlık ve Futbol Şubesi Başkanlığı görevlerinden istifa ettiğini avukatı aracılığıyla açıkladı. Ama Yönetim Kurulu'ndan istifa edip etmediği anlaşılmıyor o ifadeden. İşte bir açıklığa kavuşması gereken konu daha.

Tüm bunların ardından söyleyeceğim şu; medya için de gerçek gazetecilik, gerçekten adalet ve temizlikten yana yorumculuk yapma fırsatı tüm bu yaşadığımız süreç.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun mu, başkanların mı federasyonu

Gülengül Altınsay 18.07.2011

Ben de Çarşı grubunun tüm futbolseverlere yaptığı "formalarımıza ve atkılarımıza siyah kurdele takalım" çağrısına uydum. 'Açık Tribün' vinyetim bundan böyle siyah kurdeleyle çıkacak. Temizlik hareketi sonuca ulaşana kadar da orada öylece kalacak.

"Bu iş ne kadar sürer?" sorusuna gelince; şimdilik kestirmek zor. Ama çok adım atıldığı, hatta futbolumuzda bir devrim olduğu da bir gerçek. Şike ve teşvik ilk kez bu kadar köklü bir soruşturmaya uğruyor. Ve ilk kez adaletten temiz futboldan yana olanlar için bir umut ışığı belirmiş. Artık şike ve teşvik endüstriyelleşen futbolun bir parçasıymış gibi gösterilemeyecek. Başarıya giden yolun kaldırım taşlarından biri de sayılmayacak.

Bu anlamda mutluyum. Bundan böyle eğer soruşturma hedefini bulursa bir maçı izlerken her atılamayan golün ardından, ya da her acemice yenmiş golün ardından aklımıza acabalar hücum etmeyecek.

Artık her şey tertemiz mi olacak? Tabii ki hayır. Ama kirlenme bu kadar kolay olamayacak bu bir. İkincisi ve daha önemlisi bundan böyle bu tarz hareketlerin iyi karşılanmadığı ve karşılığında ceza göreceği netleşecek.

Aslında mücadele daha yeni başlıyor. Çünkü kolay yoldan başarıya ve güce sahip olmak isteyenler yine olacak, fırsat kollamaya devam edecekler. Bugüne kadar adalet ve temizlik isteyenlerin eli kolu bağlıydı. Hukuken de bağlıydı. Kamu vicdanında da şike ve teşvik söylentileri sadece söylenti olarak değerlendiriliyordu ya da buna karşı olmak takım taraftarlığıyla açıklanıyordu. Takım taraftarının başarısızlık durumunda başvurduğu bir

bahaneydi yani şike ve teşvik pirimi. Bir şekilde ortaya çıkan kirliliklerin de zaman aşımına uğratıldığını, nasıl üstünün çarçabuk kapatıldığını, nasıl hiçbir sorguya tabi tutulmadığını gördük hep.

Şunu net belirleyelim: Şimdiye kadar şike bulguları ortaya çıksa bile "aman düzen alt-üst olur" diye görmezden geliniyordu. Olaylar, silahlı saldırılara varıp artık gizlenemez hale gelince, Gökdeniz Karadeniz olayında olduğu gibi, acıtmayan hatta özendiren cezalarla geçiştiriliyordu.

Biraz daha yakına gelelim. Teknik direktör Bülent Uygun menajerlik şirketi ortağı olmaktan sadece hak mahrumiyeti cezası almıştı. Bu sürede Eskişehirspor yönetimi teknik direktörüne sahip çıktı. Uygun 6 ay boyunca sadece maçlarda kulübede bulunamadı. Ama bu süreçte kimse, Eskişehirspor'un, kadroda Uygun'un futbolcularının bulunduğu takımlarla oynadığı maçları gözlem altına almaya zahmet etmedi.

İye? Aman şimdi ligler ne güzel devam ederken bir de bunlarla uğraşıp düzeni bozmanın âlemi neydi? Böyle diye diye işte toplumun futboldan haklı olarak nefret ettiği, futbolun kamu bütçesinde ve daha önemlisi vicdanında kara delikler açtığı bir noktaya geldik. Böylesi bir ortamda oynanacak her maç kuşkuyu da beraberinde getirecekti doğa olarak.

Şimdi bu refleksten kurtulma zamanı. Ama hemen olmuyor tabi. Baksanıza TFF hâlâ "Elimde yeterli belge yok" diyor. Yani o sorumluluğu almak istemiyor. Topu Yargı'ya bırakmak istiyor.

Oysa ki TFF kendi disiplin ve ceza sürecini işletmek zorunda. En temel yükümlülüğü bu. Hatta savcılık iddianamesinin sınırlarının da ötesine geçmek zorunda. Bu soruşturma kapsamında adları geçmiyor ama hakemlere yapılan baskıları da kendisi soruşturmak zorunda.

Aslında dünyadaki birçok şike ve baskı olayında önce federasyonlar harekete geçti, sonra da savcılıklara suç duyurusunda bulundu. Fransa'da Marsilya'yı önce federasyon düşürdü, sonra kulüp başkanı Tapie'yi yargıya şikayet etti. Yargı sonucunu beklemeden de küme düşürdü. İtalya'da da böyle oldu. Polonya'da da. Yani oralarda kimse "bir savcı çıksın belgeleri sunsun sonra biz karar veririz" demedi.

Peki, bizim federasyonun hâlâ beklediği ne? Anladığım kadarıyla TFF, karar vermek zorunda kalma aşamasını bekliyor. Başka çare kalmadığına tüm kamuoyunun ikna olduğu aşamayı yani. Bir başka deyişle "Ne yapsın federasyon işi ağırdan aldı, ligi ve takımları kurtarmaya çok çabaladı ama elde öyle belgeler var ki mecbur kaldı" aşamasına gelmeyi bekliyor. Ya da "Ne yapalım UEFA böyle istiyor" demeyi... Yoksa her pislüğün üzerini örten zamanaşımı kurtarıcısının gelmesini mi?

Son soru şu: Federasyon ligin devamını ve kulüplerin ne olursa olsun korunmasını neden birinci vazifesi görüyor? Neden ilk soruşturmayı federasyon yapamıyor? Büyük kulüplerin uzlaşmasıyla seçilen ve kurulları büyük kulüp koalisyonu haline gelen federasyon "büyükler"in isteği dışında bir şey yapamıyor mu?

Gelinen noktada yapılması gereken mi? Hem TFF'nin hem de kulüplerin seçim ve işleyişlerinin baştan sona yenilenmesi gerek. Hem TFF'nin ve hem kulüplerin şeffaf, demokratik yapıya sahip olması ve gerçekten temsil ettikleri kitlenin çıkarlarını gözetmeleri gerek. Denetimlerinin ise sisteme bulaşmamış bağımsız denetçi kurumlarca yapılması gerek.

Bu süreç aynı zamanda TFF için de büyük bir sınav. Futbolun mu, yoksa bir avuç başkanın mı federasyonu olacaklar? "Temiz futbol" takımını mı, "kirli futbol" takımını mı koruyacaklar? Şu ana kadar "Temiz futbol"un taraftarı gibi gözükmediler ama beni yanılsalar öyle sevinirim ki.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Spor adamı aranıyor

Gülengül Altınsay 19.07.2011

Şike soruşturmasında gizliliğin ihlali haklı olarak tartışılıyor ve kamu vicdanını rahatsız ediyor. Ama öte tarafta bakıyorsunuz, sanık avukatlarına verilen ifade kopyaları her yerde dolaşıyor, sanık avukatları kanal kanal gezip neredeyse savunmalarını medyada yapıyor.

Neşe Düzel'in Aziz Yıldırım'ın avukatı Faik Işık'la yaptığı ve dün ilk bölümü *Taraf* ta yayımlanan röportajı ise zevkle ve ibretle okudum. Işık'ın ifadesiyle Aziz Yıldırım soruşturmanın kapatılmasını değil tam tersine derinleştirilmesini istiyormuş. Ve Işık da soruyor: "Neden en az on yıl geriye kadar gidilmiyor, hatta yirmi yıl?" Benim dileğim de o. Keşke tüm engeller kalksa ve çok daha gerilere gidilebilse.

Eğer soruşturma daha gerilere giderse ya da kapsamı genişletilirse şike ve teşvik soruşturması çok daha fazla kulübü ve kişiyi içine alabilirmiş. Ve daha adaletli olurmuş. Şike suçlarının zamanaşımının yirmi sene olduğunu da söylüyor Işık. Herhalde bunu Ceza Hukuku açısından söylüyor.

"On yıl geriye gidilsin" denirken amaç ne? Yargı sürecindeki bir kişinin avukatı olan Işık neyi anlatmak istiyor? Anladığım kadarıyla "Ortam öyle kirli ki öyle iki yıl geriye giderek birkaç kişiyle, birkaç kulüple işi sınırlayarak ortalığı temizleyemezsiniz" diyor.

Ve çok önemli bir şey söylüyor: "Fenerbahçe protokol tribününde oturan hâkim ve savcılara bakın. Her maç bunlara ve polise giden 50-100 bilete bakın" diyor.

Önce şunu söyleyeyim. Hakkında şike iddiası bulunulan kişilerin özel konuşmalarındaki rahatlığa ve pervasızlığa şaşırdık değil mi hep? Avukat Işık'ın iddia ettiği durum, eğer doğruysa, bu pervasızlığı da açıklıyor bir bakıma. **E, siz protokol tribününde oturanlara güvenirseniz, avukat Işık'ın iddia ettiği gibi yolladığınız 50-100 biletin size dokunulmazlık sağlayacağını düşünürseniz böyle pervasız olursunuz.** (Bedava bilet dağıtmak büyük suç aslında. İster paralı "tarafhtarlar"a, ister çok önemli şahsiyetlere verilsin. Federasyon bu sözler hakkında da soruşturma açmak zorunda. Buradan duyururum.)

Neyse, aslında Avukat Işık bilet meselesini ısrarla gündeme getirerek şunu demek istiyor herhalde. Şu anda ortalığı temizlemeye kalkmış savcı ve hâkimler protokol tribününde maç izlerken, bedava bilet alırken, bedava Kongre üyesi olurken şimdi ne oldu da harekete geçtiler? "Her maça 50 ya da 100 bilet isteyenler bu sistemin dışında mı?"

Onu bilemeyiz, böyleyse bu işler de temizliğin konusu olmalı. Yoksa bunları öne sürüp, "hepimiz kirliyiz" hamasetiyle işi sulandırmanın anlamı yok. Soruşturma üzerine gölge düşürmenin anlamı yok.

Tamam, bu sistemin dışında olabilmek çok zor. Öyle bir sistem ki bu yıllardır hiç yara almamış, her geçen gün güçlenmiş. Kendine aykırı olanları da elemiş. En iyi ihtimalle sessiz kalarak yaşayabilirsiniz orada. Olaylara karışmayıp sessiz kalmanın, taraf olmamanın da bir çeşit onaylama olduğunu bilerek ya da bilmeyerek.

Mesela, İstanbulspor 2008'de TMSF'ye devredilince hesapları inceleyen yetkililer, 2004'te oynanan ve Beşiktaş'ın yenilgisiyle biten Beşiktaş-İstanbulspor maçından sonra Fenerbahçe'den kulübe bir para geldiğini ve bu paranın futbolculara dağıtıldığını belirlemişlerdi. Aziz Yıldırım, bunun Petkov'un bonservis parası olduğunu ve kulübe verilmek için futbolcuya (nedense) verildiğini 2008'de söylemişti. Ama sonuçta bu para

karşılığında İstanbulspor'dan kesilmiş herhangi bir fatura ve belge yoktu. Federasyon ise zamanaşımı yüzünden konunun üzerine gitmedi. Ama şimdi bataklığın temizlenmesini isteyenler, bu konuda bildikleri varsa, sessizliklerini bozabilirler mesela.

Aslında Avukat Işık da belki bilerek belki bilmeyerek futbolun esas sorununu hatırlatıyor bize. Evet, şu anda soruşturma sürüyor. Belli ki daha da genişleyecek. Ve bu süreçte bazı kişiler yargı önüne çıkacak. Ve birileri suçlu bulunacak. O birileri sonra cezalarını çekecek. Soruşturma sürecinin sağlıklı sürmesi ve kamu vicdanını rahatlatacak hükümler verilmesi önemli. Temiz ve demokratik toplum istiyorsak yargı süreçlerinin sulanmamasına da, haksızlık üretmemesine de dikkat etmek gerek.

Peki, tüm bunlar şu anda var olan hastalıklı sistemi kökünden değiştirmeye yetebilecek mi?

Tabii ki yetmeyecek. Sistem kurban verecek. Ama kaybedilenlerin ve kaybedileceklerin değeri düşünüldüğünde o sistemin kendini yeni koşullara göre düzenlemeyeceğini kim garanti edebilir ki?

Dünkü yazımda da söylemiştim. **“İşte temiz futbol isteyenler, Temiz Futbol takımını tutanlar için asıl mücadele bundan sonra başlayacak”** diye. Herkes hangi kesimden olursa olsun üstüne düşeni yapmalı. Her şeyden önce uyanık olmalı. Ama öncelikle de kulüp yapılarının tümüyle değişmesi için taraftarın büyük desteğine ihtiyaç olacak.

Artık eskisi gibi kulüp yöneticilerinin yanlarında “çantacı” olarak da tabir edilen, ne oldukları belli olmayan, arkadaş olmadıkları ilk bakışta anlaşılan o “sosyal ilişkileri güçlü” kişiler olmamalı. Bir ayağı siyasi partilerde, bir ayağı mafyada “transfer bitirici”ler bu sektörden temizlenmeli. Parasına güvenip kulüplere giren ve kişisel tatmin için kulübün saygınlığını ve taraftarın duygularını sömüren yönetici tipi futboldan şutlanmalı.

Eğer kulüp yapıları modernleştirilmezse, para akışı şeffaflaştırılmazsa, kimin nereye kaç para verdiği belli olmazsa, borçlanma sınırlanmazsa, bağımsız denetçiler kulüpleri denetlemezse, UEFA kriterlerine uyulmazsa, hesapsız kitapsız transferler yapılmaya devam edilirse, kulübe üyelik koşulları değiştirilmezse onca soruşturmaya, tutuklamaya, küme düşmeye rağmen her şey birkaç yıl sonra eski haline olmasa bile benzerine dönebilir. Kulüplerin başından Ahmet gider Mehmet gelir.

Şiddetle yeni kuşak spor adamlarına, spor yöneticilerine ihtiyacımız var.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buyursunlar anlatsınlar

Gülengül Altınsay 20.07.2011

Aziz Yıldırım'ın anlatacak çok şeyi varmış; Neşe Düzel'in dünkü *Taraf*'ta ikinci bölümü yayımlanan Aziz Yıldırım'ın avukatı Faik Işık'la yaptığı söyleşiden anladığımız üzere...

Bir kere şunu söylemeliyim; çok başarılı bir söyleşiydi bu. Burada “nöbetçi yazar” gibi her gün yazıyorum ama gidişatı ve pürmelâlimizi bu kadar iyi anlatamamıştım doğrusu.

Avukat Işık’ın altını çizerek söylediği en önemli şeylerden biri, kirliliğin temizlenmesi için sadece son iki yılı kovuşturmanın yeterli olmayacağı, en az 20 yıl geriye gidilmesi gerektiği...

Radikal’den Hukuk mezunu Bağış Erten’le konuştuk ve kafamızı netleştirdik. Federasyon’un Disiplin Talimatı’nda **maç sonuçlarını etkilemeye yönelik edimlerde zamanaşımı 20 yıla uzatıldı ama bu talimat 2009’da çıktı.** Bundan önceki talimatta bu süre iki yıldır. Bu yüzden, 2004’te Fenerbahçe’den İstanbulspor’a giden para, 2008’de kulüp TMSF’ye devredilince ortaya çıkmış ama konunun Federasyon’ca soruşturulması zaman aşımına uğramıştı. Yani **maalesef yeni talimat 2009 öncesine işlemiyor.**

Sporda Şiddeti Önleme Yasası da çıktığı 14 Nisan 2011 öncesine gitmiyor. Bu durumda bir tek “suç örgütü” edimleri 15 yıl geriye kadar kovuşturuluyor. Şike ve teşvik primi suçları da tek başına işlenemeyeceğine göre rahatlıkla “örgütlü suç” kapsamına girer.

Ancak daha kısa ve etkili bir çözüm var. Meclis, şike, teşvik primi, hakemlere ve Federasyon’a baskı gibi maç sonuçlarını etkilemeye yönelik edimlerde zamanaşımını bir kereliğine kaldırır. Federasyon ve ilgili savcılar istedikleri kadar geriye giderek bütün iddiaları araştırır, Işık’ın deyimiyle “Şikeyi bu ülkeye öğretenler” de ortaya çıkar. Mesela ta 1981’e gidilerek, Kupa finalinde Boluspor’un “konsey” kararıyla nasıl katledildiği ve Ankaragücü’nün Birinci Lig’e nasıl alındığı da ortaya çıkar.

Tekrar avukatın sözlerine dönersek; “Zaten kim temiz ki” iddiasını sürekli tekrarlıyor Işık. Yani, “Bir tek Aziz Yıldırım mı yaptı, herkes yaptı. O halde bırakın onu da gitsin” diyecek neredeyse... Ayrıca, tamam, ortamın çamuruna bulaşmamak çok zor ama bir şekilde kenarda kalıp kendini koruyabilmiş, bunun mücadelesini vermiş ve bu uğurda kayıplara uğramış insanlara ve kurumlara da haksızlık yapılmıyor mu böylece?

Avukat Işık Çarşı’ya da kızmış; soruşturmaya karşı çıkacağına, “kirli futbol”a karşı çıkıyor, diye. Sonra da başkanlardan nemalanan, bedava bilet alan bir avuç “profesyonel taraftar”ı bütün taraftara yayarak “taraftar da kirli” demeye getiriyor...

Geçenlerde ırkçı bir saldırıya maruz kalan sanatçı Aynur’un dediği gibi, “Bu ülkede azınlık olanlar pervasızca çoğunlukmuş gibi konuşabiliyor, hareket edebiliyor”. **Canı gibi kulübüne bağlı, üç beş kuruşuyla takımına destek olan, tribünleri dolduran taraftar kitlesi, bu “başkanın taraftarları” ile bir tutulabilir mi?** Üstelik karşılıksız seven taraftarlar ezici bir çoğunluğa sahip.

Avukat Işık milyonlarca futbolseveri de işin içine katarak “Hiçbirimiz masum değiliz, en masumumuz ilk taş at desek adam bulamayız” demeye getiriyor... Hiç de öyle değil. Ben taş atmayı sevmem. Kimse de “Şunu asalım, bunu keselim” demiyor. Tutukevindeki insana taş atılmaz, sahte gül de. Temiz toplum isteğini, kişilerle sınırlamanın anlamı yok.

Ama en masum bir yere taş atacaksa verin taşı atayım. Her masum taş atacaksa memlekette taş kalmaz, onu da bilin. Bu ülkede kirli futbolun mağduru olmuş milyonlarca futbolsever var. Masum futbolseverleri bu işin içine çekmeyin.

Avukat Işık röportajının en çarpıcı bölümü ise en sonda. Işık, müvekkili Aziz Yıldırım'ın ağzından, konuşursa neler anlatacağını söylüyor.

"Politikacıların sonuçlardan nasıl etkilendiklerini, bakanların, milletvekillerinin gelip ne söylediklerini, valilerin, Emniyet müdürlerinin ne istediklerini, sponsor olan firmaların beklentilerini, spor yazarlarının futbolcularla ilişkilerini, menajer ilişkilerini, kulüp yönetimi ve ilişkilerini, kulübün etrafında dönen insanları... **Hepsini anlatayım" diyormuş Aziz Yıldırım.**

Buyursun anlatsın. Merakla bekliyorum.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Federasyon sınavda

Gülengül Altınsay 24.07.2011

Mehmet Ali Aydınlar Federasyonu için sınav şimdi başlıyor. Geline bu noktada yeniden güven tazelemek zorundalar. Daha çok yeni bir federasyon olmalarına rağmen...

Bir kere bugüne dek kendisinden beklediğimiz cesareti ve kararlılığı gösteremediler. İleri geri adımlarıyla insanlarda kuşku oluşturdular..

Önce, "Hukuka saygılıyız" dediler. Sonra hiç gereği yokken büyük bir telaşla Lig'i tescil ettiler ve yeni sezonun daha önce belirlenen tarihte başlatılacağına karar verdiler. Bile bile lades dediler. Yer yerinden oynamış, ortalık toz duman olmuş, böylesi acele karar almak neyin telaşıydı!

Yoksa şunu mu amaçlamışlardı; Lig'i hiçbir şey olmamış gibi başlatalım. Sonra mahkeme sürecini bekleriz. O da zaten yıllarca sürebilir. Sonrası Allah kerim.

Ama öyle olmadı. Şike ve teşvik soruşturmasında ismi geçen kulüpleri, özellikle mevcut yönetimlerini memnun eden bir tavırdı bu. Başkanı şike soruşturmasının baş sanığı olan Fenerbahçe yönetiminden açık teşekkür bile aldılar. Ve fakat çok şükür ki burası muz cumhuriyeti değildi. Hukukun ve adaletin işlemesi konusunda hassas insanlar ve kurumlar da vardı. Ne kadar kıvranırsan kıvrın bunun UEFA'sı vardı. Her şeyden önce kamu vicdanı vardı.

Şimdi Lig'in ertelenmesinden bahsediliyor artık. Bir yıl hiç oynanmasa bile ne olurdu zaten? Ne kaybederdik. Böylesine çivisi çıkmış bir Lig'den kimin nasıl bir kazancı olurdu ki.

Önce, "İddianameyi bekleyeceğiz" diyen Federasyon şimdi kamuoyunun ve UEFA'nın baskısıyla delilleri savcılıktan almış bulunuyor. Demek ki oluyormuş. Etik Kurul değerlendirecek, bu kurul gerekli görürse Federasyon ilgili kişi ve kulüpleri Profesyonel Futbol Disiplin Kurulu'na sevk edecek.

Ne var ki hep dediğimiz gibi **asıl süreç şimdi başlıyor. Hem mahkeme hem de PFDK süreçlerinin sulandırılmaması, konunun “temiz futbol” hedefinden saptırılmaması konularında uyanık olmak gerek.** Bakın, Fenerbahçe yönetimi hemen Federasyon’u tehdit eden bir açıklama yaptı. Arkasında delilleri istedi. Neymiş, “savunma yapacaklarmış”. Acele niye? Etik Kurul işini bitirsin, Disiplin Kurulu soruşturmasını yapsın, sizle ilgili bir konu varsa, elbette savunmanızı yaparsınız...

Delillere ulaşma telaşı niye? Aslında sadece Fenerbahçe değil, birçok kişi ve kurum sizden benden çok delillere ulaşma telaşında olabilir. Şimdiye kadar sesi çıkmayanlar, “Ne biliyorlar, benim de adım geçiyor mu? Nereye kadar ulaşmışlar?” merakı içinde olabilir. Buna göre gelecekteki tavırlarını belirleme kaygısı içinde olabilir. **Bu aşamada delillerin Federasyon’dan sızması, delillerin belli yerlere ve kişilere bir şekilde servis edilmemesi futbolun temizlenmesi için çok önemli. Federasyon bu açıdan da güven sınavı verecek.**

Bir kere bu federasyon evet yeni ama yönetimde geçtiğimiz federasyondan gelme etkili kişiler de var. **Bir diğer sorun da İkinci Başkan Göksel Gümüşdağ, şike soruşturması kapsamında futbolcuları tutuklanan ve maçları incelenen İBB’nin başkanıydı o dönemde...** Ayrıca, büyük takımların etkili olduğu bir kongrede büyük takımların pazarlıklarıyla seçildiği için Federasyon’da ve kurullarında büyük takımlarla içli dışlı üyeler de olabilir.

Çok daha önemlisi, Disiplin Talimatı’nda sadece şike ve teşvik priminden bahsedilmiyor, “bir maçın sonucunu etkilemek”ten bahsediliyor. **Federasyon savcılığın delilleri ve soruşturması ile yetinmemeli, temiz futbol için işi olabildiğince genişletmeli.** Hakem atamalarında baskılar olmuş mu, soyunma odalarına girilip hakemlere tehditler yapılmış mı? Neden belli maçlara bazı hakemler verilmiş, bazılarına hiç verilmemiş? Bazı takım ve futbolculara kolay kart gösterilirken, bazı takım ve futbolculara hiç kart gösterilmesinin ardında hakemlere yapılan baskılar yatıyor mu?

Federasyon Başkanı ve üyelerine çeşitli vesilelerle baskılar yapılmış mı? Medyaya baskı yapılmış mı? Gazete ve TV yönetimlerine müdahaleler olmuş mu?

Hepsi araştırılmalı. Bunlar da hep konuşulan ama üzerine gidilmeyen konular... **Aslına bakarsanız Federasyon’un savcılığın yürüttüğü soruşturmanın çok daha derinini kendisinin yapması gerekirdi. Savcı ne bilsin hakem üzerinde baskının nasıl oluşturulduğunu. O ancak yasada suç kapsamına giren edimler doğrultusunda hareket edebilir. Dolayısıyla Federasyon’un yetki alanı çok daha geniş.**

İşte bu yüzden asıl Federasyon sınavda şimdi. İki-üç büyük kulüp yönetiminin federasyonu olup üç-beş doların peşinde mi koşacak, yoksa bütün futbolseverlerin federasyonu olup futbolu mu temizleyecek? Federasyon bu sınavı geçebilir mi? Soru çok zor ve şimdiye kadar çalışmadıkları yerden gelmiş gibi. Bir an önce “Temiz Futbol” kitabını okumaya başlasalar iyi olur.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben daha çok sıkıldım

Gülengül Altınsay 05.08.2011

Gezdim, dolaştım yine memlekete geri döndüm. Yaklaşık on gün sonra... Temiz hava ve beyni arındırma tatili gibi bir şeydi bu... Almanya'daki arkadaşlarımla onların önderliğinde Almanya- Avusturya- İtalya sınırlarında Alp Dağlarında gezdik. Daha çok da İtalya'nın Güney Tirol (İtalyancası, Güney Adige) bölgesinde... Tertemiz taşların, kayaların üzerinden coşkuyla akan berrak suların eşliğinde yemyeşil ağaçların, rengârenk çiçeklerin arasında yürüdük.

İtalya'nın Güney Tirol bölgesi özerk bir bölge... Zaten Avusturya'dan bu bölgeye girdiğinizde memleket değiştirmiş gibi olmuyorsunuz hiç. Ne insanların görünüşlerinde bir değişiklik var ne de konuştukları dilde. Ve hatta yenilen yemeklerde... Sadece tabelalara ikinci dil olarak İtalyanca eklenmiş. Biraz daha güneye inince birinci dil İtalyanca ikinci dil Almanca oluyor. Nüfus yoğunluğu belirliyor bunu. İnsanın kendini çok özgür hissettiği, güvenli hissettiği bir ortam oluşmuş. Zaten temel hak ve özgürlükleri tanıdığınızda, temel ihtiyaçları karşılayacak ekonomik düzeye ulaştığınızda, en önemlisi çalışanlar işgüçlerinin hakkını alacak mücadele ve örgütlenme araçlarına sahip olduklarında, insanların rahat olmaması mümkün mü? Vallahi bu özerklik pek güzel bir şey...

Tarihsel problemlerin neredeyse tamamının çözüldüğü öylesi bir ortamdan memlekete döndüğümde gördüm ki her şey aynen bıraktığım yerde duruyor futbolda. Tabii şike soruşturması kapsamında basına yansıyan yeni telefon konuşmalarını saymazsak... Yani değişen çok fazla bir şey yok. Şike soruşturması da aynen devam ediyor.

Ne var ki durumdan artık fazlasıyla sıkılanlar da var(!) "Biraz da futbol konuşalım, futbola konsantre olalım" diyenler. Ah, keşke öyle olabilse! Keşke birileri futbolu bulandırmasa, ortalığı çamura boğmasa, futbolu yolundan çıkarmasa ve biz de bugün sadece futbolun güzelliklerini konuşabilsek.

Şike soruşturmasından en çok sıkılan ve bunu beyan edenlerden biri Emre Belözoğlu'ymuş. Hemen arkasından şike soruşturmasına ilişkin olarak ifade verirken daha da sıkılmış olmalı Emre Belözoğlu.

Neyse, Emre Belözoğlu, "sıkıldım" derken kişisel bir sorunundan söz etmiyormuş aslında. Mesele milli takımmış. Nasıl konsantre olacaklarmış böylesi önemli bir milli maç arifesinde. Ve nasıl başarılı olabilirlermiş bu şekilde. Üstelik söz konusu olan herkesin takımı milli takımmışsa...

Bu "milli takım" pek kullanışlı bir şey. Ne zaman ortalık karışsa, ne zaman karanlık bazı işler olsa, ne zaman kötü kokular duyulsa, sal ortaya "milli takım, milli çıkar, milli birlik" kalkanını, ortalık duruluverir, akan sular duruverir. Bunu kabullenmeyenler olursa da bu kez salla "milli takıma karşı mısın, vatan haini misin" sopasını!

Bir şekilde milli takıma çöreklenmiş adamlar kendilerini milli takımın ve memleketin sahibi ilan edecekler, yaptıkları her şeyi "milli takım" adına yaptıklarını söyleyip hesap vermeyecekler, itiraz edenleri de vatan haini ilan edecekler... Vay, ne güzel düzen bu!

Hep yazıyorum; devam eden soruşturma birkaç kişinin cezalandırılmasıyla, birkaç takımın küme düşürülmesiyle sınırlı kalacaksa hiç yapılmasın daha iyi. Önce bütün hakikatlerin ortaya çıkması, sonra da bu temelde futbolun temiz, güvenilir, demokratik ve adil bir yapıya kavuşması gerek. En başta da milli takımın...

Milli takımın başarılı olması için geçmişte bazı garip işler yapıldığı söylentilerini okuyoruz sağda solda. Bunlar açığa kavuşmalı.

Türkiye-İsviçre maçında şiddetin nasıl örgütlendiği ortaya çıkartılmalı. Sorumlular hesap vermeli.

Şikeden ceza almış futbolcu milli takımda oynamamalı, tribüne hareket çekmiş futbolcunun koluna kaptanlık bandı takılmamalı.

İsviçre maçında kulübede oturan Oğuz Çetin hiçbir şey olmamış gibi görevine devam etmemeli. Yabancı Hiddink'in yanında en birinci söz sahibi kişi konumunda olmamalı.

İsviçre maçının özeleştirisini yapmıyorsunuz bari o olaylara sebebiyet verenleri ya da o olayların şu veya bu şekilde içinde olanları saf dışı bırakın. En azından ödüllendirmeyin.

Bugün milli takımdaki futbolcuların hepsinin eşit olduğunu söylemek mümkün mü? Küçük hegemonyalar yok mu? Baksanıza Nuri Şahin gibi bir oyuncu bizim milli takımda forma bulmakta ne kadar zorluk çekiyor. Oynayınca da yorumcular tarafından "bir şey yapmadı" diye eleştiriliyor. B. Dortmund şampiyon olmasa ve orada kendini gösteremese, şimdi Real Madrid'e transfer olabilir miydi Nuri?

Üstelik Mesut Özil'in Almanya Milli Takımı'nı seçmesi eleştirilirken oluyor tüm bunlar. Sanki Mesut bizim milli takımı seçmiş olsa başına Nuri'den farklı şeyler gelecekti gibi. Hamit Altıntop'un başlarda ne kadar eleştirildiğini, kendisini kabul ettirmede ne kadar zorlandığını, belki de yerine adam bulunamadığı için zorunlu olarak forma bulduğunu, o zaman da ne kadar Fransız, pardon Alman kaldığını biliyoruz. Bugün Real Madrid'li olan Nuri düne kadar bizim milli takımın arada bir kadroya çağrılan yedek oyuncusuydu. Belözoğlu ise en vazgeçilmezi...

Yeni bir milli takım istiyorum ben. Hak edenin forma bulduğu, kimsenin kimseye tahakküm etmediği, birbirlerine de rakibe de saygılı, futbolu kuralına göre oynayan, milliyetçilik ve ırkçılığa pabuç bırakmayan, sempatik bir milli takım istiyorum. Yenmiş yenilmiş hiç önemli değil. Yeter ki oyunu dürüstçe oynasınlar, mücadele etsinler. Özlemimiz böyle bir milli takım benim. Saygı duyacağım, seveceğim bir takım.

Şu sıkılma meselesine yeniden dönecek olursak, sıkılmaksa eğer ben herkesten çok sıkıldım. Ama şike soruşturmasından değil tabii. Futbolun temizlenmesi en büyük dileğim. **Ben her bir şeyin milli duyguları sömürerek açıklanmasından sıkıldım. Her bir kusurun, yanlışın milli bir kisveye büründürülerek örtülmeye çalışılmasından sıkıldım. O çarkın içine girmezsen vatan-millet düşmanı olarak suçlanmaktan sıkıldım. Kısacası aptal yerine konulmaktan sıkıldım. Hem de çok sıkıldım.**

NOT: Tatile gitmeden önce Aziz Yıldırım'ın avukatı, "Yıldırım her şeyi anlatacak" demişti. Ben de "Buyursunlar anlatsınlar" diye yazmıştım... Merakla bekliyoruz hâlâ.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Küfür ve şiddet bataklığı

Gülengül Altınsay 13.08.2011

Şike ve teşvik primi soruşturmasında basına yansıyan konuşmalar dikkatinizi çekti mi? **İnsanların ağızından küfür hiç düşmüyor. Koca koca başkanlar, şirket sahibi büyük büyük patronlar, en pahalı takımları giyen, en lüks arabalara binen adamlar sürekli ağza alınamayacak sözler sarf ediyorlar.** Kadınları ve eşcinselleri aşağılayan lâfları cümle başında kullanmaktan hiç çekinmiyorlar. Birlikte çalıştıkları, yüz yüze geldikleri insanlara, gıyaplarında hakaretin bini bir para.

Tamam, biliyordum bu ülkede şike ve teşvik primi iddiaları hep vardı. Herkesin kafası fena halde karışmıştı. Bazen öküz altında buzağı aradığımız bile oluyordu bu yüzden. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Benim gibi adalet düşkünü insanların şaşırdığı şey bu işlerin bu kadar aleni, bu kadar fütursuzca yapılmasıydı. Gücün konuştuğu, güce tapıldığı böyle karanlık bir ortama maço, lümpen jargonunun hakim olması da pek garip değildi.

Ne var ki başkan, yönetici ve milli futbolcu konumuna gelmiş kişilerin kullandıkları dile ve orada olmayan üçüncü şahıslara hitap biçimlerine bakınca şaşkınlık yaşamamak imkânsız. Üstelik bu küfürleri edenler, sözüm ona küfre karşı olanlar... Seyirciyi gerip kendilerine karşı küfür ettiren, sonra da mağdur pozlarında ortada dolaşanlar... Öte yandan, küfür içermeyen ama açıkça ırkçı, cinsiyetçi, nefret yayıcı, linççi içerik taşıyan tezahüratlara ve pankartlara hiç ses çıkarmayanlar.

Küfre karşı yapılan kampanyaları hiç inandırıcı bulmadım oldum olası... Tribüne gelen insan, çocuğunu severken bile küfürle seven bir "erkek toplumu"nun parçasıydı ve içini boşaltırken küfür de ediyordu. Tehlikeli olan bunun toplu bir eyleme dönüşmesiydi. Çünkü böylesi başkaydı; muktedirlerin farklı olana karşı yaydığı düşmanlık sonucu ortaya çıkmış bir nefret eylemiydi o. Küfre karşı çıkanlar, muktedirler nedense milli maçlarda ya da Avrupa maçlarında rakibe karşı yapılan toplu küfür ve aşağılamalara bir şey demiyordu. Nasıl olsa ne dendiğini anlamıyordu yabancılar!

Aslında toplu küfür ve aşağılama, aklın kilitlendiği şiddetin egemen olduğu başlangıç noktası... Bu noktadan sonra şiddete çok kolay dönüşebilir bu tepki...

Öte yandan biz sürekli şiddeti nasıl çözeriz diye kafa patlattık. Statlarda ve stat çevresinde çıkan olaylara, yaralananlara, öldürülenlere ağladık. Spordaki şiddeti önlemeye yönelik bir yasa istedik. Ama hangi şiddeti önleyecektik ve nasıl yapacaktık bunu?

Küfür ve şiddete çare arama sürecinde sürekli altını çizdiğim bir şey vardı; **"Sadece kanun çıkarmakla, şiddete karışanları cezalandırmakla kaynağı kurutamayız. Şiddet nereden besleniyor diye bir soru varsa kafanızda, fazla uzağa gitmeyin. Kulüp yöneticilerinin iktidarda kalma yöntemlerine bakın yeter"** demiştim hep.

Basına yansıyan konuşmalardan anlaşıldığına göre kulüp yönetimleri yanlarına bir grup profesyonelleşmiş taraftarı da alıp şiddeti ve küfrü körüklüyorlar. Hatta tribünlerin içine muhalefettenmiş gibi adamlar koyup duruma göre çatışma yaratmayı planlıyorlar. Şampiyonluk kaçarsa muhalefeti suçlamak için.

Aynı hazır kıtalar, Genel Kurul'da muhalefeti bastırmak için kullanılıyor. Pek yabancı değiliz bu eylemlerin... Hakem odası basmaların, koridorlarda tartaklanan dövülen futbolcuların, tribünlerde silahlı, bıçaklı etrafa tehdit yağdıran kişilerin, gerçek taraftarın üzerine saldırtılan çetelerin, dahası yayıncı kuruluşun yüzlerce kamera önünde kesilen kablolarının... Pek geriye girmeye gerek yok. Fenerbahçe'nin Shaktar Donetsk'le yaptığı hazırlık maçı yarıda kaldı, basına karşı linç hareketi son anda önlendi.

Çok açık. Bunlar sistemi kurmuşlar. Başkanın taraftarları tribünleri ve genel kurulları denetliyor, başkanın gazetecileri uygun zamanlarda uygun haberlerle okurları yönlendiriyor.

Ağ kurulmuş. Her şeyden önce koltuklar garantiye alınmış. Kişisel güç ve nüfus tavan yapmış. Baksanıza bu sistemde yönetime gelenler bir daha gitmiyor. Seçim üstüne seçim kazanıyorlar. Kulüp batsa da bir şey fark etmiyor. Şaşılası ama gerçek bu.

Taraftara sunulan ise nasıl stat yapılmış, nasıl forma satılmış, nasıl şampiyon olunmuş, ya da hak ettikleri halde nasıl haksızlığa uğradıkları masalları... Sıkışınca profesyonel taraftarları harekete geçir, körükle senden olmayan herkese karşı düşmanlığı, ver küfür ve şiddet gazını.

Şunu anlarım; bir insana kızarsınız kavga edersiniz ve küfredersiniz. Ya da tribünde takımınızı seyrederken sahada hoşunuza gitmeyen bir şey olur küfreder içinizi boşaltırsınız. Tasvip etmemekle birlikte anlayabilirim. Çünkü küfür etmek için bir nedeniniz vardır hiç olmazsa. Ama **basına sızan tutanaklardan okuduklarımızda neredeyse kimin ismi geçiyorsa önüne arkasına eklenen iğrenç küfürleri anlamam ve bir gerekçe bulmam mümkün değil. Hoşlanmadıkları adamlar olunca, küfürler de katmerleşiyor... İşte' güzide' kulüplerimizi teslim ettiğimiz güzide(!) kişilerin konuşma biçimleri.**

Bunların yönetiminde mi küfür ve şiddet önlenecek? Daha üç gün önce bir sporcu genç kız antrenman sonrası yorgun argın bindiği otobüste tacize uğradı. En başta o sporcu kızın kulübünün olaya müdahale etmesi, durumu anlaması, gerçekten bir taciz varsa hak araması gerekir değil mi? Ama hayır. Hiç ses yok. (Düne kadar yoktu.) Demek ki tavır almayı gerektirecek önemde bir olay değilmiş bu. Alt tarafı bir taciz...

Ben daha önce de defalarca belirtmiştim; **"Şiddeti uzak yerlerde aramayın, kulüp çevresine çöreklenmiş başkanın adamlarını izleyin yeter"** demiştim. "Balta döner, sap döner, gün gelir hesap döner" özdeyişinin doğruluğuna da inanmadan söylemiştim bunları... Demek ki bazen özdeyişler de doğru çıkıyormuş.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kara Pazartesi

Gülengül Altınsay 17.08.2011

Günlerce bekledik de bekledik. **Ve nihayet 15 ağustos pazartesi günü gelip çattı. Artık TFF bir karar verecekti.** Kaç kaç nereye kaddı? Temmuzun 3'ünden beri şike ve teşvikle yatıp kalkmıştık. Futbol camiasının içinde olan insanları bile "yok artık" dedirten polis tutanaklarının hiç olmazsa bir kısmını basından takip etmiştik. Futbolun başı TFF'nin de bir "kanaat"i olmalıydı değil mi?

Ama yokmuş. Onlara eldekiler yetmemiş. Bu kadar konuşma, ki bunlar polis tutanakları, onları bir türlü ikna edememiş. Neyse ki biraz şüphelenmişler ama kâfi değilmiş "şike var" demek için.

Oysa ki 3 temmuz sabahı "çok şükür ki muz cumhuriyetinde yaşamıyoruz" diye sevinçle uyanmıştık. "Adaletten, haktan, hukuktan yana tavır alanlar da var bu ülkede" demiş, şike soruşturmasını açan savcı Berk'i alkışlamıştık. Temiz futbol için umutlanmıştık.

Ne var ki sevincimiz bu kadarmış. Savcıdan da, polisten de, herkesten de önce futbolda ne olup bittiğinden haberi olması gereken TFF, **futbolun temiz oynanmasının güvencesi olması gereken TFF, bunca yaşanana rağmen şikecileri cezalandırmaktan korkuyormuş** çünkü.

Aydınlar diyor ki, "Öyle sıradan bir vatandaş gibi radikal kararlar alamayız". Hayır başkan, tam tersine **sıradan vatandaşın bildiğinin çok daha fazlasını bilen ve futbolun adil oynanmasını sağlamakla da yükümlü merci olarak TFF çok daha radikal kararlar almak zorunda. Daha doğrusu zorundaydı.**

Ama onlar belli ki 3 temmuzda kalmışlar, hâlâ uyanamamışlar. **"Şike var" diyemiyor ama "şike yok" demeye de cesaret edemiyorlar.** Topu taca atmak ne kelime daha sahaya bile çıkamamışlar. Zorlamayla ligi bir ay ertelediler o kadar. Keşke onu da yapmasalardı güle oynaya başlatsalardı ligi. Şeref tribününe oturup izleselerdi maçları. Neyse 9 eylülde sonra yaparlar artık.

Aydınlar'a sormak lazım; "İtalya'da, Fransa'da, Polonya'da şikecileri önce kim cezalandırdı; savcılık mı yoksa federasyon mu?" İtalya'da şike davası hâlâ sürüyor ama federasyonca şike yaptığına kani olunan takımlar alt kümeye düştüler sonra yeniden üst lige çıktılar bile. Demek ki orada maazallah Aydınlar Federasyonu olsaydı, " mahkeme sürüyor" deyip hâlâ bekleyeceklerdi bir ceza kesmek için. **Yukarıda saydığım üç ülkede de şikeci kulüpler önce federasyonlarca, kanaatle cezalandırıldılar. Öyle bir yerlerden belge falan beklemeden yaptılar bunu.** Bizde ise böyle cesur ve adaletten yana tavır alabilecek bir federasyon yapısı geçmişte de yoktu, şimdi de yok.

Bir de tutturmuşlar "savunma hakkı, savunma hakkı" diye... Hukuktan söz ederken hukuk bu kadar çığnır. Bir kere sizin yönetmelikleriniz takımlara ilişkin olarak kararı "kaanat"inize bırakıyor. **Verirsiniz kararınızı, mağdur olduklarını düşünenler Tahkim'e gider, savunmasını yapar. Profesyonel Futbol Disiplin Kurulu'na yolladığınız adamlar nasıl savunma yapacak şimdi!** Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu... Bu adamları hangi "kanaat"le yolluyorsunuz ki oraya? **Yoksa "adamlar gitsin ama kulüpler kalsın, yani Yıldırım gitsin, Fener kalsın" tezgâhının, yani futbolu temizlemeden kulüp yönetimlerini yeniden şekillendirme harekâtının başlangıcı mı bu?** O zaman vah "hukuk", "adalet" ve "temizlik"e. Vah benim ülkeme.

Pazartesi günü Federasyon üyelerini gördük. Gösterişli bir dekorda Ppolitbüro üyeleri gibi dizilmişler. Başkan tv spikerleri gibi yazı ekranlardan konuşmasını okuyor. "Biz karar alamadık" demek için dakikalarca konuşuyor... Ama şeklin şıklığı, içeriğin sefaletini daha çok ortaya çıkarıyor sadece. **Futbolu yönetme sorumluluğu altında olan bu adamlar, futbola havadan gelen parayı saçtıkları abartılı salonlarda, bozuk mallarını kakalamaya çalışan tüccarlar, radyasyonlu çaylarını satan politikacılar gibiler. Aman ne olursa olsun, lig sürsün, derdindeler...** Anlaşılan onlar için yayın haklarından gelecek paralar adaletten daha önemli. Sistemlerinin zarar görmemesi de adaletten çok daha önemli.

Koltuk ve mevki kaygısından hiç söz etmiyorum. O arkada oturanlara iyi bakın. Bütün bu pislikler olurken ülke futbolunu adil ve temiz yönetme sorumluluğu altında olanları görürsünüz orada. **Maalesef bu federasyonun üyeleri şike konusunda tedbir alacak makamda mı yoksa şikeye karşı tedbirlerin hedefinde mi, onu da iddianame ortaya çıktıktan sonra göreceğiz.**

Peki, şimdi ne olacak? Olacağı şu; 2 temmuzda kalmakta direnen Federasyon'a rağmen artık kötülüklerin kutusu açıldı. Çünkü daha önce "Yok öyle şeyler" diyenler, ortada gezinen söylentileri "iftira, kulüpler arası kıskançlık" olarak değerlendirenler bile bugün olayların korkunç boyutlarını biliyor artık. Ne var ki **Federasyon bu tavırsızlığıyla şikeye yeşil ışık yakıldığını ilan etmiş oluyor.** Bundan sonra bir savcının çıkıp şikeye ilişkin suç tesbiti yapması ve suç duyurusunda bulunmasının futbolun temizlenmesi yönünde bir etki yapması çok

zor. Üstelik **bu kadar belgeye rağmen TFF hâlâ karar veremiyorsa, bir kanaate bile ulaşamıyorsa bundan sonra daha da zor. Yani şikeciler için her yol daha da açık demek.**

İkinci olacak şey şu... **Şikeye adı karışan takımlar hiçbir şey olmamış gibi sahaya çıktıklarında küfür ve şiddete davetiye olacak bu. Federasyon'un uygulamaktan korkup kaçtığı adaleti tribündeki taraftar uygulamaya çalışacak. Ve temenni etmiyorum tabii ki ama olaylar çıkacak.**

Yaşananlardan sonra futbolda kamu vicdanı yaralanmışsa ve tamir olmuyorsa bunun sorumlusu başta TFF olacak. Yarın tribünlerde olaylar çıkar, insanlar taciz edilirse (daha fazlasını söylemeye dilim varmıyor), bunun sorumlusu TFF olacak. Hiç başkalarının üzerine atmaya kalkmasınlar.

Sonunda gerçek futbolsever tribünlere gitmeyecek. Hatta ligi tv'den de izlemeyecek. Futbolla ilgisini kesecek. Futbol mafyanın alanı haline gelecek... **Federasyon'un, önümüzdeki sezonu kurtarmak için 15 ağustosta yaptığı uyanıklık ülke futbolunun en az on sezon kendine gelememesine yol açacak.**

Önerime gelince... Mademki yüreğiniz yetmiyor şikeye karışmış kulüpler hakkında karar almaya, mademki şüphelerinizi giderecek belgeler yok elinizde, o zaman şüpheleriniz netleşene kadar ligi iptal edin. Takımların Avrupa kupalarına katılmalarına engel olun.

Siz istediğiniz kadar "karar veremiyoruz" deyin. Sizin futbolunuz mahkemede. Sizin futbolunuz ağır cezada. Sizin futbolunuz irin dolu. Sizin futbolunuz ölmüş, boya tutmuyor.

Ya görevinizi yerine getirip şeffaf, adil ve güvenilir bir futbol düzeni için çaba sarf edin, ya da bu kirli liginizi de alın gidin.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TFF sorguya

Gülengül Altınsay 21.08.2011

Bugün benim de bazı sorularım olacak. Sorularım **TFF'ye tabii ki.** Yani futbolun başı ve her şeyinden sorumlu TFF'ye.

Yönetim Kurulu'nda eski TFF'lerden üyeler var. **3 Temmuz'a gelene kadar, Türkiye'de futbolun içine sızmış, sonra da iyice yerleşip fütursuzlaşmış ahlaksızlığın hiç mi farkında değildiniz?**

Mesela en son 2010-2011 sezonunda **neden bazı takımlara bazı hakemlerin yasaklandığını, neden bazı hakemlerin ise ardı ardına aynı takımın maçlarına verildiğini açıklayabilir misiniz?**

Sahada her oyuncunun kurallar karşısında eşit olması gerekirken **bazı oyuncuların ısrarla kırmızı kartlık hareketler yapmalarına rağmen sezonun ikinci yarısını kartsız bitirmeleri hiç garibinize gitmedi mi?**

Karabükspor'un o zamanki en iyi oyuncusu **Emenike'nin sezonun en kritik anında Fenerbahçe'yle anlaştığı**

dedikoduları ardından Fenerbahçe'ye karşı oynamaması ya da oynatılmaması, ardından Karabükspor'un aynı oyuncuyu Trabzon'a karşı oynatmama kararı alması hiç mi aklınıza bir şey getirmemişti?

Hakemlere yapılan baskılar, hakem odalarına girmeler falan da mı hiçbir şey ifade etmemişti? **"Seyirciyi sahaya indiririm" tehdidinde bulunan Aziz Yıldırım'a neden uyduruktan bir hak mahrumiyeti cezası verdiniz? Yeni çıkan şiddeti önleme yasası gereğince savcılara neden suç duyurusunda bulunmadınız?**

Yani bir savcı bey ortaya çıkmasaydı, elde polis tutanakları olmasaydı her şeyin güllük gülistanlık olduğunu mu düşünecektiniz?

Savcılık soruşturması ayrı bir süreç... **O soruşturma olsa da olmasa da siz TFF olarak görevinizi yapmadınız.**

Siz ne düşünürseniz düşünün ama Savcı Berk'in açtığı soruşturma futbolun temiz oynanmasını isteyenler için bir umuttu. Ne yazık ki umutlarımız 15 ağustos günü aldığınız kararla ve başkanınız Mehmet Ali Aydınlar aracılığıyla yaptığınız açıklamayla bitti.

Özetle ne diyordu M. Ali Aydınlar; "Takımları şike yaptıklarına ve bunun karşılığı olan cezaların verilmesine yetecek kadar kanaate sahip değiliz. Gizlilik ilkesine ve savunma hakkına saygı gösteriyoruz ve nihai kararı iddianamenin tümü ellimize geçince vereceğiz."

Şimdi tek tek gidelim;

Bu kadar çok olay, kanıt varken hâlâ şike, hadi onu geçtim şikeye teşebbüs konusunda bile bir kanaate varamamanız dünyanın neresinde görülebilecek bir olay?

Bugüne kadar futbolu mahkeme kapılarından kurtarmak için verilen mücadele ile kazanılmış spor hukuku neden devreye sokulmuyor?

TFF kanaatle disiplin cezası verebilme yetkisine sahipken bunu kullanmamasındaki amaç ne? Takımlar hakkında karar veremezken, belgelerde adı geçen şahısları neden Profesyonel Futbol Disiplin Kurulu'na (PFDK) sevk ediyorsunuz? Bunların durumunda gizlilik ilkesi ve savunma hakkı ne olacak? Aslında bal gibi biliyorsunuz, belgeler size gönderildiğinde gizlilik kararı da sınırlı olarak kaldı. Siz ilgili kişiler hakkında kararınızı aldığınızda gerekçeleri de, suçları da açıklayacaksınız zaten. Takımlar ve şahıslar da buna dayanarak belgeleri öğrenecek, savunma yapacak. Tahkim'e gidecek, orada da savunma yapacak.

Yoksa kanaat çoktan mevcut ama çekindiğiniz bir şeyler mi var?

Sakin bana futbolu en az zararla kurtarmak falan gibi komik açıklamalar yapmayın. Elinizdeki malın çürük olduğunu artık herkes biliyor. Böyle bir malın değeri nasıl kaybolur?

"Hukuk hukuk" diye diye hukuku çiğnediniz.

17 ve 18 ağustos *Fotomaç*'ta eski çalışma arkadaşım Yılmaz Şenol Spor Hukuku Uzmanı Avukat Metin Ünlü'yle çok güzel bir röportaj yapmıştı. **Metin Ünlü TFF'nin kararının iki gün öncesinden bazı gazetelerde çarşaf çarşaf yayımlandığına vurgu yapıyor. Bu mudur gizlilik ilkesine uymak?**

Şike soruşturmasında ismi geçen kulüplerin borsa değerlerinin düşmesi ve dibe vurmasının ardından daha TFF kararını vermeden kağıtların değeri nasıl yüzde 40-50 kat arttı? Kozmik odada alınan kararlar nasıl birilerinin kulağına ulaştı? Bu karar TFF'den dışarıya nasıl sızdı? Sızıysa sorumlular kim? İlgili kurumları bu konuyu soruşturmaya çağırıyorum.

TFF Hukuk hukuk diyor ama en başta kendisi hukuku kullanmıyor. Bir kere spor hukukunu kullanmayarak yapıyor bunu. **Yasanın kendisine verdiği yetkilerini kullanmıyor. Şike gibi ahlaki bir cezayı kesmekten korkuyor, işi ceza mahkemesine bırakmak istiyor. Oysaki ahlaki suçlar ceza mahkemeleriyle bire bir yargılanamaz. Zaten onun için spor hukuku diye bir şey oluşturulmuş.**

Hukukun yerle bir edildiği bir başka konu da Profesyonel Disiplin Kurulu Talimatı'nın 69. maddesinin birinci bendinde yer alan; "Üyeler tarafsızlıklarından ciddi şüpheyi gerektirecek haklı sebeplerin varlığı halinde ilgili dosyaya ilişkin olarak kuruldan derhal çekilmek zorundadır" kuralına uyulmaması... Benzer bir madde TFF Statüsü'nün 36. maddesinde de var. Üyesi olduğu ya da kurullarında görev yaptığı kulüple ilgili bir karar alınacaksa tarafsızlık ilkesine ters düşeceğinden ilgili kişilerin kurulun o toplantısına katılmaması gerekir. **M. Ali Aydınlar Fenerbahçe Yönetim Kurulu'nda yer almış ve şirketi Fenerbahçe'nin ana sponsoru... Hüsnü Güreli de Beşiktaş'ın eski Yönetim Kurulu üyesi. Göksel Gümüşdağ, İBB'li futbolculara ilişkin iddia edilen şike olayları cereyan ettiğinde İBB Başkanı'ydı...** 15 Temmuz kararı altında bu kişilerin imzaları var mı? Varsa bu açıkça TFF Statüsü'nün çiğnenmesi demek. **TFF'yi denetleyecek kuruluşları göreve çağırıyorum.**

Ayrıca bir başka gariplik de, kulüplere ilişkin bir türlü kanaate varamayan TFF'nin o kulüplerin soruşturma kapsamında adı geçen yöneticilerini tedbirli ya da tedbirsiz olarak PFDK'ya sevk etmesi... Oysaki kulüpler tüzel kişiliğe sahipler. Bu tüzel kişilik de kulübün yöneticileri ile temsil ediliyor, hayat buluyor. Dolayısıyla yöneticilerin hareketleri kulüpleri bağlayıcı nitelikte. Bu durumda garip bir sonuç çıkıyor ortaya. **TFF kulüplerle yöneticileri birbirinden ayırmış gibi düşünüyor, değerlendirmeye alıyor. Kişilerden yeterli ölçüde şüpheleniyor ama ilgili kulüplerden yeterli ölçüde şüphelenmiyor.** Bu da TFF Statüsü'nün ve Disiplin Talimatı'nın açıkça çiğnenmesi demek. Bu konuda da TFF'yi denetleyecek kuruluşları göreve çağırıyorum.

Savcılığın ifade vermeye çağırmadığı kişiler bile TFF tarafından PFDK'ya sevk ediliyor ama savcılığın ifadeye çağırıldığı Emre Belözoğlu sevk edilmiyor. Sonra da gazetelerde TFF Başkan Vekili Göksel Gümüşdağ'ın karar öncesinde Emre B. ile görüştüğü yazılıyor. Görüşmeye gerek yok. TFF bazı isimlere ayrıcalık yaparak açıkça görevini kötüye kullanıyor. **Bu konuda da yetkilileri göreve çağırıyorum.**

Son olarak **TFF 9 eylülde ligi başlatarak statlarda gerginliğin ve şiddet olaylarının yolunu açıyor. Ayrıca her hakem kararının, her atılan ya da atılmayan golün şüpheyile karşılanacağı bir dönemi başlatıyor. Sporda Şiddeti Önleme Yasası'na açıkça muhalefet ediyor. Bu konuda da yetkilileri uyarıyorum.**

TFF Başkanı Aydınlar "Kendinden şüphelenen takımlar Avrupa'ya gitmesin" demişti. Tamam da, biz esas TFF'den ve oynatacağı liglerden şüpheleniyoruz. Ne yapacağız? **Bence kendinden şüphe etmeyen takımlar bu ligde oynamayı reddetmeli. Kendi aralarında bir organizasyon kurup kendi ligini oynamalı. Yoksa bu ligde oynayarak kirlilikle bir sorunları olmadığını ilan edecekler. Kirliliğin destekçisi, şikâyetlerin aleti olmayı kabullenecekler.**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kirlilik yönetme uzmanları

Gülengül Altınsay 02.09.2011

Artık söylemek zorundayım; **Mehmet Ali Aydınlar Federasyonu icraatlarıyla, daha doğrusu icraatsızlıklarıyla, futbolumuzun tarihî temizlenme girişimini sabote etmiştir.** Futbolu kirletenlere karşı sadece kanaatle bile disiplin cezası kesme yetkisine sahipken bunca veriye rağmen hâlâ bir kanaat bile oluşturamayan **TFF, kirliliğin yanında yer almıştır.** Siz istediğiniz kadar “olur mu öyle şey” falan deyin. Laflar değil eylemler önemli çünkü. Ne konuştuğunuz değil, ne yaptığınız önemli çünkü.

Bugüne kadar Futbol Federasyonu olarak, futbolun başı olarak futbolun çürümesine karşı en fazla sizin titiz davranmanız gerekirken sürekli bahane ürettiniz. Ve yıllardır futbolun üzerinden kişisel nüfus ve güç üretenlerin yanında yer almış oldunuz. Üzgünüm ama böyle.

Kritik soru şu; **neden başka ülkelerde futbol federasyonları korkmadan en küçük bir şüpheyle bile futbolun kirlenmesine müsaade etmezken siz hâlâ 30 yıldır duyduğumuz şeyleri, hissettiğimiz şeyleri görmekten bu kadar çok korkuyorsunuz?** Neden sınırlarınızı net bir şekilde koymuyorsunuz? Neden diğer ülkelerin federasyonları gibi futbolun tarafında olamıyorsunuz? **Siz neyin ve kimin federasyonusunuz?**

UEFA en değerli ürünü Şampiyonlar Ligi'ne gölge düşürmemek için yarım saatlik bir görüşmeyle Fenerbahçe'yi dışlayabilirken siz neden bir türlü karar veremiyorsunuz? **Sadece Fenerbahçe mi? Trabzon'un, Beşiktaş'ın, Sivasspor'un, Eskişehirspor'un, Mersin İdman Yurdu'nun hiçbir şey olmamış gibi Avrupa'da ya da Türkiye'de, haklarında olumlu ya da olumsuz bir karar alınmadan yollarına devam etmelerini nasıl açıklıyorsunuz?**

Bursaspor'un cezalarının kaldırılması neyin telafisi peki? Ya Trabzon'un Şampiyonlar Ligi'ne alınmasına ses çıkarmamanız?

Daha önce de söyledim; Aydınlar Federasyonu şu anki görüntüsüyle futbolu değil yayın haklarından gelecek parayı düşünen tüccar gibi davranıyor diye. Varsa yoksa havadan gelen milyon dolarlar... Spor Toto gibi, reklama ihtiyacı olmayan devlet tekellerinden gelen ulufe gibi lig sponsorlukları... Paralar aksın, sefahat sürsün.

Tamam, o mevkilere nasıl geldikleri iyice ortaya çıkan yorumcu ve gazeteciler, dolgun maaşları sürsün diye ses çıkarmıyor. Tamam, bahis oyunlarına ve yayın haklarına yatırım yapmış kuruluşlar “batarız” korkusu içinde sesini çıkarmıyor. Tamam, soruşturmada adı geçmeyen kulüplerin yönetimleri ve deneyimli teknik direktörleri sanki başka ülkedelermiş gibi ağızlarını açıp bir şey demiyor. Onlar da herhalde mevkilerini ve astronomik ücretlerini tehlikeye atmak istemiyorlar...

Bunların “tamamen duygusal” sessizlikleri anlaşılır ama futbolu kendi yasa ve yönetmeliklerine uygun olarak yönetmekle yükümlü olan TFF'ye ne oluyor?

Aslında Aydınlar Federasyonu'nun, kuruluş süreci dikkate alınır, kendini seçenlere karşı dirayet göstermesini beklemek bir başka saflıktı ama biz yine de umutlanmıştık. Hani belki tarihe futbolu temizleyen, sağlam temeller üzerine yeniden inşa eden Federasyon olarak geçmek isterler diye düşünmüştük. **Ne var ki onlar kirliliğe karşı çıkmak yerine kirliliği yönetmeyi tercih ettiler. Sus payları dağıttılar. Tarihi fırsatı teptiler.**

En çok da kirliliğe karşı olan, kirliliğin mağduru olan kurumların, kişilerin, kulüplerin süreci sessizce seyretmeleri ve 10 eylülde başlayacak olan sezona yine sessizce başlayacak olmalarına şaşıyorum. Şike ve teşvik bu kadar mı normal sayılıyor bu memlekette?

Aydınlar Federasyonu Şike ve Teşvik Soruşturması sürecini o kadar kötü yönetti ki şampiyon Fenerbahçe ilk günlerde en büyük hedefken bugün Fenerbahçe'yi neredeyse mazlum durumuna soktular. Çünkü sonuçta bu operasyonun amacı futbolu temizlemek değil de sadece Fenerbahçe'nin yönetimini değiştirmekmiş gibi bir sonucun ortaya çıkmasına yol açtılar. Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'nden ihracı kararı ise tümüyle UEFA'ya ait bir karar zaten. Baksanıza Federasyon o kadar korkak ki UEFA onun yerine karar vermek zorunda kaldı. Oysa en başta TFF çıkıp "futbol temizlenene kadar Avrupa'ya takım yollamıyoruz" demeliydi.

Tekrarlıyorum; Federasyon hiçbir şey yapmayarak hiçbir karar alamayarak kirliliğin devamını onaylamış oldu. Futbolu değil kirliliği yönetmeyi tercih etti. Çünkü bu tabloda tarafsız kalmak nasıl mümkün olabilir ki? Ya kirliliğin yanındasınız ya da karşısında. Maalesef **TFF şu âna kadarki tavrıyla kirliliğin üstünü örten bir kurum haline gelmiştir.** Play-off'lar, mleyoflar icat ederek dikkatleri başka yöne çekemezsiniz. İsterseniz 52 hafta lig oynatın, her maçta kirliliği yeniden üreteceksiniz.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önleyemiyorsan, sen şikeye uy

Gülengül Altınsay 06.09.2011

Şike ve teşvike dair konuşma trafiğine en son Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç da katıldı. Geçtiğimiz cuma günü topladı 18 Süper Lig takımının temsilcisini ve üç saate yakın görüştü onlarla. Fakat ne konuştuklarına ilişkin hiçbir haber alamadık. Konuşmalar dinlenen telefonlarla da yapılmamıştı çünkü(!)

Sadece "TFF özerk kurumdur, biz onlara karışamayız" falan gibi şu anda hiçbir anlamı olamayan laflar edildi. **Ankaraspor pazarlığı üzerine atanmış bir TFF ve başkanı ne kadar özerk oluyor, benim siyaset ve hukuk havsalam bir türlü almıyor ama neyse...**

Madem TFF bağımsızdı ve her bir şeye kendi başına karar verebilirdi, bu görüşmenin amacı neydi o zaman? Neden Bakan kulüp başkanlarıyla uzun uzun konuşma gereği duymuştu? Daha önce de Bakan Bey, bu bataklık

liginin fikstür çekiminde yer almamış mıydı? Ve sonra TFF o kadar özerkse niye bir türlü şikeye dair bir kanaate varamıyordu? Çekindiği hiç kimse ya da kurum yoktuysa eğer?

Bakan'dan ve kulüplerin temsilcilerinden doğru dürüst bir açıklama gelmedi ama bazı gazetelerde sızma haberler çıktı. Haberlerin gerçeklik derecesini bilmiyoruz. Ne var ki bildiğimiz ve her geçen gün daha da pekişen gerçek şu ki; **futbol bataklığının en önemli parçalarından biri olan kulüp yönetimleri futbolda hiçbir şeyin değişmesini istemiyorlar. Yine eskiden olduğu gibi şike ve teşvik olsun, yine eskisi gibi bunlar görmezden gelinsin** (UEFA kızabilir çünkü) **ama yanlışlıkla açığa çıkarsa da cezası hafif olsun. Gerekçe mi?** Etrafa karşı söylenen gerekçe " **futbolumuz zarar görebilir**" şeklinde. Kulüpleri borç bataklığına sürükleyenlerin, onca havadan gelen paraya, onca transfere rağmen acınası futbol düzeyine bizi mahkûm edenlerin, Avrupa'da bizi rezil edenlerin hassas oldukları konuya bakın. Yayın haklarından, bahisten, devlet tekeli sponsorlardan hiç emek sarf etmeden aldıkları parayı menajerlere, Fon şirketlerine, arada avantacı, çantacı ve şikecilere yedirerek çar çur eden bu yöneticiler şimdi "aman futbolumuz zarar görebilir" diye şikenin ve teşvikin cezalanmasını istemiyorlar. Sanki futbola en büyük zararın şike ve teşvikten geldiğini bilmiyorlarmış gibi. Asıl gerekçe ise belli; kimse koltuğundan, şânından, şöhretinden, avantadan, şişmiş ücretlerden bir şey kaybetmesin. Bu çark aynen dönsün.

Baksanıza, aynı sızan haberlere göre Gençlik ve Spor Bakanı'na kulüp yönetimleri öneride bulunmuşlar. Ve Futbol Disiplin Talimatı'nın değişmesini istemişler. **Mevcut talimatın 58. maddesine göre şike yapan, şikeye teşebbüs eden, teşvik primi veren kulüplerin bir alt kümeye düşmesi gerekiyordu. Bu maddenin "şike yapan bir alt kümeye düşsün. Ama teşebbüs eden ve teşvik verenler eksi puanla cezalandırılsın" şeklinde değişmesini istiyorlarmış.** (Bir tek Galatasaray temsilcisi Adnan Öztürk diğer 17 kulüp temsilcisine katılmamış). **Temsilciler hatta eksiltilecek puanı bile tesbit etmişler; üç puan. Neyse ki üç demişler bir falan da olabilirdi. Bayağı cömert davranmışlar yani(!)**

Sen şikeye teşebbüs et, ya da teşvik ver ve müsabaka sonucunu hukuka veya spor ahlakına aykırı bir şekilde etkile sonra üç puan silinerek kurtul. Üstelik şu âna kadar yaşadıklarımızla anladık ki bu memlekette şike ve teşviki kanıtlamak hatta insanları bir kanaate bile ulaştırmak inanılmaz zor, hatta imkânsız. **3 temmuzda yaşadığımız ise bir anlamda futbolun Susurluk'uydu. Bir daha öyle bir kaza olur mu bilinmez. Hele ilk kez bu kadar şey ortaya çıkmışken bile şike ve teşvike bir türlü tavır alamamışsan, dolayısıyla şike ve teşvikçilerin gücünü kıramamışsan...**

Kulüp temsilcilerinin istekleri bu kadarla da kalmıyormuş. Daha yeni çıkan Spor'da Şiddet Olaylarını Önleme Yasası'nı da fazla şiddetli bulmuşlar. Ve cezaların hafiflemesini istemişler. 6222 sayılı Şiddet Yasası'nda var olan 5-12 yıllık hapis cezasının ağır olduğu görüşünü iletmışler genç bakana. **İşte bir partiler arası rekabet nedeni daha. Bakan Bey de şimdi bunu kendi fikri gibi beyan ediyor. Yasanın değişmesi için Meclis'te grubu olan partilerin de desteği gerektiğinden söz ediyor.** Çünkü milyonlarca duygusal futbol taraftarını kazanma ya da tepkisini alma durumu söz konusu burada. Ve tabii bunların seçimlerde oya yansımaları.

Anlamadığım konu şu; söz konusu yasayı daha geçen nisan ayında sizin iktidarınız çıkarmadı mı? Daha ilk uygulamada, yani şike ve teşvik primi kovuşturmasında kendi yaptığınız yasayı değiştiriyorsunuz. Bu kadar mı ucuzladı hukuk? Ya da ne yaptığınızdan bu kadar habersiz misiniz?

Aslında taşlar yerine oturuyor yavaş yavaş. **Atamayla gelen TFF'nin sadece getir-götür işlerini yapan bir ofis boy konumunda olacağı belliydi. Bu yüzden ben onlara artık ŞFF (Şikeli Futbol Federasyonu) diyeceğim.** Bu arada ŞFF'yi de aşan bir şeyler oldu mutlaka. **Sanırım gizli ve özel görüşmelerde,**

Fenerbahçe'ye ve ilgili takımlara küme düşmeme garantisi verildi. Fener'e şampiyonluğunuz alınmayacak garantisi de verilmiş olabilir. Stat yapımı kaleminden Trabzon'a çok büyük bir sus payı gitti. Ayrıca Şampiyonlar Ligi de bonus oldu. Bursa'nın hissesine beş maçlık cezanın iptali düştü. Şiddet Yasası gereği açılan kovuşturma da muhtemelen tavsar, Bursa'ya da bir yeni stat tahsisatı gider. Ardından açgözlü şımarık çocuklar gibi ağlayan öteki kulüplerin başkanlarına da birer emzik yollarır. Çünkü devletin eli tutulmaz çünkü bizim cemahiriyelerde; ulufe ve ihsanlarla herkes devlete kul edilir.

Kısacası, şimdi şikeli futbolun yönetimi Spor Bakanlığı'na ve hükümete geçmiş gibi gözüküyor. Anlaşılan TBMM'yi de sonunda bu yönetime ortak edecekler.

Sevgili futbol topu sen nelere kâdirsin böyle? Koskoca iktidarları, bakanları, meclisleri peşinde koşturuyorsun.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şike kardeşliği

Gülengül Altınsay 11.09.2011

Yıllardır şikeyle teşvikle halvet olmuş futbol dünyamız 3 Temmuz kazasından sonra yeniden yaralarını sarmakla meşgul. Şike ve teşvik kafalarında o kadar normal bir şey ki hiçbiri şike kapsamında kulüplerinin adının geçmesinden en ufak bir utanma, sıkılma göstermiyor. Şike ve teşviki işlerinin çok normal bir parçası olarak görüyorlar belli ki. **Yanlışlıkla ortaya çıkan ve ortaya serilen hakikatlerden sonra istifa eden, "İşimi kötüye kullandım, özür dilerim" diyen bir tek kulüp yöneticisi gördünüz mü siz?**

Özür filan ne kelime, bir de mağdurları oynamıyorlar mı, tam bir komedi. En önemli silahları da taraftarların kulüplerine olan duygusal bağları... Baksanıza Fenerbahçe yönetimi bugüne kadar var olan operasyonu sadece Fenerbahçe'ye karşı, Fenerbahçe düşmanlarının örgütlediği bir operasyon şeklinde açıklamıyor mu? Mahkeme kapılarına düşmelerini de kulüp sevgisinin sonucu başlarına gelen mağduriyet olarak göstermiyorlar mı?

Sanırsınız ki kulüp yöneticilerinin yönetimde kalarak elde ettikleri hiçbir kişisel menfaatleri yok. Özel işlerinin yöneticilik döneminde nereden nereye geldiğini hiç düşünen de yok. Bu yöneticilerin kulübü perişan etmelerine rağmen yeniden yeniden seçilmek için Genel Kurullarda yapmadıklarını bırakmamalarından bir anlam çıkaran yok.

Kulüplerinin adını şike kapsamında mahkemelere düşüren yönetimlerin, bırakın utanmayı ve istifa etmeyi, yeni dönemin kurucuları rolünü üstlenmeleri futbol dünyamızın geldiği sefil noktayı açıkça gözler önüne seriyor. O kadar alışmışlar ki kendi oluşturdukları kadrolarla (taraftar grupları içinde, medya içinde) işleri kendi lehlerine döndürmeye... Taraftar nasıl olsa gazetelerde yazılanlarla, TV'lerden söylenenlerle rahatlıkla manipüle edilebilir. **Şimdi siz mesela Rıdvan Dilmen'in şike ve teşvik operasyonunda objektif yorum yapabileceğini, Aziz Yıldırım'a ters bir ifade kullanabileceğini düşünebiliyor musunuz?**

3 Temmuz'un hemen ardından sessizliğe çekilip yorum yapmayan, olayların gidişatını bekleyen sistemin adamları şimdi saklandıkları yerlerden çıkıp dişlerini göstermeye başladılar. Çünkü anlaşıldı ki bu ŞFF onlara bir şey yapmayacak yine. **ŞFF'nin daha ilk günde, yani 3 temmuzda kanaatle verebileceği küme düşürme kararını vermeyip 15 ağustosa kadar beklemesi, Süper Bataklık Ligi'nin temsilcileri için ilk olumlu işaretti zaten.** 15 ağustostaki Bataklık Ligi'ne aynen devam kararı ise sadece benim gibi saf kalmış kişileri şaşırttı sadece.

Ve şimdi onlar için kaybetme korkusu yaşadıkları şeyleri fazlasıyla geri alma zamanı. Baksanıza son Kulüpler Birliği toplantısından sonra yapılan açıklamalara...

Futbolu bu hale sanki kendileri getirmemiş, kulüplerin başına sanki dün geçmişler gibi şimdi de kurtarıcı rolüne soyunmuşlar. **Demirören büyük bir alçakgönüllülükle(!) diyor ki "Bu yasayı biz yaptık. Hata etmişiz. Özür diliyoruz". Özü kimden ne için diliyor? Biz Demirören'den Beşiktaş'ı şike işlerine karıştırdığı için özür dilemesini beklerken o şikecilere küme düşme cezası verilmesini onayladıkları için özür diliyor.** Bu arada Demirören **Fenerbahçe'yi de kanatlarının altına almayı ihmal etmiyor. "Fenerbahçe'nin problemi Türk futbolunun ve 18 kulübün problemidir" diyor.** Ah keşke bu dayanışma şike ve teşvikin ağır cezalarının hafifletilmesi hatta cezasız kalması için değil de, tam tersine futbolun hukuk temelinde oynanması için olsaydı. O zaman biz futbolseverler için de bir anlamı olurdu.

Bu arada bir kulüp başkanının aynı zamanda gazete patronu olmasının doğurduğu sonuçları da, bundan böyle Demirören'i izleyerek saptayabileceğiz. Tamam, Demirören Beşiktaş'ın başkanı ama hangi gazete sahibi Fenerbahçe taraftarını karşısına almak ister. Zaten hep bu mantık yüzünden değil mi, biz gazetelerde taraftar kuyrukçuluğunu izledik daha çok. En çok da Fenerbahçe taraftar kuyrukçuluğunu...

Demirören Fenerbahçe'ye sahip çıkarak bir taşla iki kuş vuruyor. Hatta üç kuş... Bir kere Şike ve Teşvik kapsamında başkanı cezaevine konmuş Fenerbahçe'yi kollarken kendi yönetimini yani kendini de kolluyor. İkincisi Fenerbahçe taraftarına şirin gözükerek gazetelerinin tirajını arttırmak için iyi bir şey yapmış oluyor. Üçüncüsü de kulüpler birliği başkanlığına soyunarak kendi kulübünü düşürdüğü bu durumdan yararlanıp bir de kendini ödüllendiriyor, kariyer yapıyor. Daha ne olsun?

Peki, Gençlerbirliği'nin tepesine çöreklenmiş Cavcav'ın açıklamasına ne demeli? Efendim eğer şike ve teşvikten kulüpler küme düşer ve kulüp yöneticileri 5-12 yıl hapis cezası falan alırlarsa bu memlekette kulüplere yönetici bulmak için gazetelere ilan vermek gerekirmiş.

Şunu mu demek istiyor yoksa; şike ve teşvike ağır cezalar getirilmiş bir futbol düzeninde kimse yöneticilik yapmak istemez. Aslında tam anlamıyla gerçekleri yansıtır bu ifade. Bir nevi itiraf... Yani bizde kulüp yönetimlerinin futbolu yönetmeye nasıl baktıklarının itirafı değil mi bu? Her yola başvuru, takımını başarıya(!) ulaştır. Kimseye de hesap verme. Demek ki bu ülkede işini dürüstçe yapan kulüp yöneticisi için gazetelere ilan vermek gerekiyor, öyle mi?

Ben size bir şey söyleyeyim mi? Şu anki kulüp yönetimlerini değiştirin, hatta sokaktan çevireceğiniz kulübüne âşık taraftarlardan yeni kulüp yönetimleri oluşturun, işler inanılmaz düzgün gitmeye başlar. Futbolumuz da şu anki sefil halinden kurtulur. Zaten kulüp yönetimlerine çöreklenen ve bir daha gitmemek için her yolu deneyen yöneticilerin lafta rekabetlerine rağmen esasta birbirlerine sıkı sıkıya sarılmalarının

nedeni de bu. Biri giderse diğeri de gider korkusu içindeler. Sistem değişirse onlara yer kalmaz korkusu içindeler. Hem onlar hem de onların işbirlikçileri...

Bir de "futbolu eski heyecanlı günlerine döndüreceklermiş". Aman zahmet etmeyin. Şimdiye kadar yaptıklarınız ileride ne yapacağınızın göstergesi... Şöyle hiç olmazsa bir sezon olsun düşün futbolun yakasından. ŞFF'nizi de alın ve gidin. Bakın futbol nasıl da futbol oluyor.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim erkekler, kadınlar ve çocuklar

Gülengül Altınsay 25.09.2011

Dünyada bir ilki daha gerçekleştirdik. Fenerbahçe-Manisa karşılaşmasında Saraçoğlu'nu dolduran 41 bin küsur taraftarın tümü kadınlardan ve on iki yaş altı çocuklardan oluşmuştu. Yani tribünlerdeki en büyük erkek en fazla on iki yaşındaydı. **Çoğunluğunun Fenerbahçe forması giydiği bu kadın ve çocuk topluluğu görsel olarak fazlasıyla ilginçti. Zaten medyada bol bol yer aldılar.**

Peki ama erkek muktedirler neden böyle bir uygulamaya gerek duymuşlardı? Birden bire kadınlara ve çocuklara bu ilginin temelinde ne vardı?

Çünkü biliyorsunuz stada giden çoğu erkek, o alanı kayıtsız şartsız erkek hegemonyasında görür. Şöyle rahat rahat içini dökmek ister. İçini dökerken de ettiği küfürlerin çoğu kadınları ve kadınların bir versiyonu olarak gördüğü eşcinselleri aşağılayan sözcüklerden oluşur. O yüzden **erkek egemenliğinin doruk yaptığı futbol statlarında kadınların şu veya bu şekilde varlığı, bir anlamda erkeklerin hegemonyalarının tehlikeye girmesi demektir.**

Zaten aynı nedenle değil midir; futbolla ilgilenen bir kadın gördüklerinde sordukları ilk sorunun "Ofsayttan anlar mısın" olması. Erkeklerle göre kadınlar iflah olmaz futbol cahilleridir çünkü. Oysaki böyle bir soruya hiçbir erkek hayatı boyunca muhatap olmaz. Erkekler analarının karnından doğar doğmaz ofsayttan anlamaya başlarlar(!) Tamam da ofsayttan anlamak futboldan zevk almak için bu kadar elzem midir? Bence değildir. Ben çocukluğumda ofsayttan anlamadan çok maç seyrettim ve çok da zevk aldım. Hatta Saraçoğlu'nda maç sonrası "Üç puanı alamadık ama neyse ki maçı kazandık" diyen kadın taraftar gibi de maçı zevk alınabilir. (Aslında bu sözü hepimiz söyleyebilsek ülkede futbol tekrar güzel ve temiz oyun haline gelecek. Bu sözü söyleyemeyen dar kafalı, korkak ve özgüvensiz erkekler yüzünden gelmedi mi bütün pislikler futbolun başına!).

Futbol seyir zevki yüksek bir oyunken, seyircisiz futbolun hiçbir zevki yokken biz rekor seviyede seyircisiz maç cezası veren bir ülkeydik. Ve nihayet **TFF ilk kez doğru bir karar alarak "Seyircisiz futbol cezasını kaldırdık" dedi. Biz de bir derin "Oh" çektik. Çünkü yıllardır şiddetin kaynağının bir grup seyirci olmadığını, asıl şiddet kaynağının taraftarı kışkırtan kulüp yönetimlerinde ve muktedirlerde aranması gerektiğini, TFF'lerin binlerce masum seyirciyi cezalandırarak aslında futbolu cezalandırdıklarını söyleyip**

durmuştuk. Ne var ki bu olumlu kararın hemen ardından seyircisiz maçlara normal biletli seyircinin alınmayacağını ama kadınların ve on iki yaş altı çocukların alınacağı kararını aldı TFF. Tabii bu seyircilerin bedavaya maça gireceklerini de ekledi. (**Bedava bilet yasaya ve yönetmeliklere göre suç...** Hangi nedenle olursa olsun, TFF bedava bilet yasağını bizzat kendisi açıkça delerek hukuku takmadığını gösterdi. Bütün işleri, başkanı seri şike zannıyla cezaevinde olan Fenerbahçe yönetiminin ve hocasının moralini düzeltmek... Yasayla bedava bileti suç saymak ama işine gelince bedava bilet dağıtmak. **Yasaya ve yönetmeliklere karşı şike yapmak değil mi bu?**)

Medyada ise bu kararın ardından bir 'kadın' muhabbetidir gidiyor şimdi. Tebrikler, alkışlar gırla... Sanki futbolda kadına karşı olumsuz tavır birden bire değişivermiş gibi. Sanki kadınlara bir lütuf yapılmış gibi. Oysa değişen bir şey yok. Kadınlar yine erkeklerin sorunlarını çözücü durumundalar. Sen yıllarca kadınlara yönelik küfürleri statlardan uzaklaştırama (telefon konuşmalarından anladık ki küfür etmede yöneticiler açık ara şampiyon), yönetimlerde aktif görevlerde kadın yöneticilerin yer almasına engel ol, genel kurul kapılarını kadınlara açma... Sen gazetelere ilan vermek, gösterişli toplantılar yapmak, milli maça özel davetliler (!) götürmek için harcadığın paraların bir gıdımını kadınların ve kız çocuklarının futbol oynaması için harcama... Sen maç yayınlarında erkek seyirciyi memnun etmek için "üçüncü sayfa güzeli" gibi güzel kadın görüntüleri göstert ama kadın taraftarların örgütlenip sesini duyurmasına engel ol... Sonra sen tribün doldurmak için dolgu malzemesi olarak kadınları stada çağır... **Kadınlara bu jesti(!) yapan TFF'nin kaç tane kadın üyesi var? Bir tane bile yok değil mi?**

Aslında bu uygulama genel olarak topluma egemen olan erkek merkezli, "harem kafası"nın ürünü... Bu kafa yarın, "kadınlar rahat etsin" diye tribünlerde harem-selamlık uygulamasını da başlatır, hiç şaşırmasın. Kadın nedir ki... Evde oturur, çocuk doğurur, erkeğe bakar. En fazlası çalışarak erkeğe destek olur. Ya da başkan kulübü yönetirken karısı da hayır işleri yaparak "imaj düzeltir"... Saraçoğlu'nu dolduranlara yapılan övgülerin en masumu, "savaşa giden erkeklerin yerini alan, yani erkekleşen fedakâr kadınlar" çizgisinde. "Biz erkekler yasaklıyız, bari siz kadın kadına gidin de bizim eksikliğimizi oralarda hissettirmeyin" demek istiyorlar. Yani kadınlar bir sorun olduğunda erkeklerin yerini alacak yedek güç gibiler. **Bu kafa kadını haremle sınırlı gören ayrımcı kafadan başka bir şey değil. Gençlerin cenazeleri gelirken, anaların ağıtlarına çarşaf çarşaf yer verip de onların barış çığlığına kulak tıkayan kafa da aynı kafa.**

Kadınlar başımızın üzerinde deyip onlara toplumsal hayatta hiçbir özgürlük vermemek "şikecilik" değil mi?

Ve çocuklar... **On iki yaş altı çocukları akşam sekizde maça davet etmek normal mi sizce? Ertesi gün okulu olan çocuk gece yarısından önce evine gidemeyecek. Bu uygulamayı öven televizyonlarda ise sürekli "aman çocuklar en geç dokuzda yatağa" öğütleri veriliyor. Güler misiniz, ağlar mısınız?**

Çocukların maçlara gitmesini o kadar çok istiyorsanız maçları gündüz saatlerine çekin o zaman. Bakalım yayını mı, yani avanta para mı önemli, yoksa çocuklar mı görelim... **"Çocuklar geleceğimiz" deyip onları sadece tribün dolgusu görmek ve onları büyüklerine erkenden benzemeye zorlamak "şikecilik" değil mi?**

Ayrıca , **"ligi temizlemedik, bari çocukları izletip sempatik yapaalım" demeyi bırakın. Çocukları düşünüyorsanız, onların spor yapması, futbol oynaması için var olan projeleri de iptal etmeyin. Har vurup harman savurduğunuz kaynakları çocukların spor yapmasına ayırın.** Devlet tekeli Spor-Toto, bu kirli lige sponsor olacağına çocuklara yatırım yapsın.

Ülke çocukları top oynayacak alan, onlara bir şeyler öğretecek hoca bulamazken Almanya'da, Avrupa'da yetişmiş futbolcuları milli takımda oynatmak için olmadık numaralar yapıyorsunuz sonra. Brezilyalıları Türk yapıyor, onlara Müslüman adı veriyorsunuz...

Ne diyeyim, şikecilik ruhunuza işlemiş sizin.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cüzdanın vicdanı katlettiği yer

Gülengül Altınsay 05.10.2011

Şike soruşturmasından mutsuz ve rahatsız olanlar şiddetle Lig'in başlamasını istediler. "Artık futbola dönelim" sözünü tekrarlayıp durdular. Burada asıl amaç Şike Soruşturması'nı soğutmaktı tabii. Var olan sisteme ve menfaat birliklerine bir şekilde eklemlenip de o güne kadar pusuda sessiz kalmışların bile 10 Eylül'le birlikte atağa kalkmasının nedeni de buydu. Nasıl olsa kulüplerine kayıtsız şartsız bağlı çok sayıda taraftar vardı. Nasıl olsa bu memlekette "kazan da nasıl kazanırsan kazan" anlayışı giderek yaygınlaşıyordu. **Nasıl olursa "üç dört hafta sonra her şey unutulur"du. Hafıza olmayınca vicdan da kalmazdı.**

Ama şunu da görmek lazım; böyle bir zeminde taraftarın kulübüyle yöneticilerini ayrı ayrı değerlendirme refleksi kazanabilmesi öyle kolay bir şey değildi. Genel kurullarda bin bir vaatle seçilen yöneticilerinin yetkilerini kötüye kullanmalarını anlamak ve sonra tavır almak da öyle kolay bir şey değildi. Hele bu yöneticiler, başlarına gelenlerin kulüp sevgisi yüzünden, kulüplerini başarılı kılmak için geldiği fikrini çeşitli alanlardaki yandaşları vasıtasıyla sürekli yayıyorlarsa. Hele bu yöneticiler, rakip takımları ve taraftarları düşman gibi göstermişse ve rakipten gelecek her hangi bir söz sizi müthiş kızdırıyorsa... Her durumda yönetiminizi savunmak bir "namus meselesi" olmuşsa... Vefa, düşene vurmama, "mazlum"u sahiplenme gibi hasletler de işin içine girince taraftarın işi daha da zorlaşıyordu.

Tamam da 3 temmuz itibarıyla bugüne kadar hiç açılmamış perdeler açılmadı mı? Bundan böyle kulüp yönetimlerine daha eleştirel bakmak kolaylaşmadı mı? **Artık kulüpleri kişisel güç ve nüfus aracı olarak kullanan yöneticilere, kulübü şike söylentilerine karıştıran yöneticilere bağlılıkla, kulüp sevgisini birbirinden ayırma vakti gelmedi mi? Gerçek taraftarlık kulübü sportmence yarışma terbiyesine sahip insanlara teslim etmek değil mi?**

Ama bu hamlenin koltuklarına sıkıca yapışmış bugünün yönetim kadrolarından gelmesini beklemek hayal. O hamleyi kulüplerin asıl sahibi olan taraftarlar yapmalı. **Taraftar sürekli yönlendirilen konumundan artık yönlendiren konumuna gelmeli.**

Şu anda TFF ve kulüp yönetimleri eski bildik çürümüş düzenin devamı için kolları iyice sıvamış haldeler. Önce kirli Lig'i bir an önce başlatmak için müthiş bir mücadele verdiler. İnsanların kafası iyice karışmış, futbol mahkemeye düşmüş, hiç umurlarında olmadan... Çünkü yayın haklarından gelecek havadan para her şeyden önemli onlar için. Sonra **TFF şike ve teşvike dair kanaat oluşturamayıp futbolu hiçbir şey olmamış gibi sadece bir aylık gecikmeyle başlattı. Sıradaki hedef ise 6222 sayılı yasanın Kulüpler Birliği önderliğinde değiştirilmesi; cezaların hafifletilmesi, hatta tamamen kaldırılması. Bir de Meclisi etkileyebilir yasayı değiştirebilirlerse değmeyin keyiflerine.**

Peki, 'Süper' Lig başladı da ne oldu? Oynanan futbol ortada. İnanılmaz sıkıcı. Hani okurlara karşı sorumluluğum olmasa hayatta seyretmem. Kısa yoldan başarıyı şiar edinmiş kafaların yönettiği futboldan başka ne beklenirdi

zaten. Tv ekranlarında yapılan maç yorumları ise sorunları görmezden geldiği yetmiyormuş gibi bir de izleyiciyi kör cahil konumuna sokuyor. Sahada oynanan futbolun sefaletini seyreden herkes anlayabilir oysa. Yorumcular, futbolcuların futboldan uzak kör dövüşüne "pozisyon yok ama iyi mücadele" diyebiliyorlar mesela. Hele son dakikalarda inanılmaz defans hatalarıyla goller olmuşsa "heyecan fırtınası" yaşamış oluyoruz. Yok eğer puan alınamamışsa (daha çok uluslararası maçlarda yapıyorlar bunu) bu kez taraftara sunulan yorum, "şanssızlık", ya da "hakem hataları" oluyor tabii ki. Daha da olmadı kötü futbolun bahanesi hazır; şike ve teşvik soruşturmasıyla beyzadelerin moralleri bozulmuş ve Lig'e bir ay geç başlamış. Lig başlayınca da, "üç günde bir maç yapılmıyormuş, bu çokmuş"!

Şike ve teşvikin üzerine gidilmesi bir futbolcu için nasıl moral bozma nedeni oluyor, bu bir. Lig geç başlıyorsa kulüpleri hazırlık maçları yapmaktan alıkoyan bir şey mi vardı, bu iki. Kalitesizliğin sebebi maç yapmamak mı, yoksa çok maç yapmak mı, bu da üç.

Sonuçta ite kaka zorla başlatılan 'Süper' Lig beklenenin çok altında seyirci topluyor...

Ama şike ve teşvike karşı kanaatsiz kalan TFF, bedava maça alınacak kadın ve çocuklarla tribünleri doldurabileceği kanaatine varabildi. Kadınlar yine boşluk doldurma, ayıp örtme rolünde. Her kulüp kendi kadın ve çocuk kotasını belirlemekte serbest. Bilet ücretleri ise nasıl olsa TFF tarafından ödenecek. Kulüpler için bir hazır para kapısı daha. Oh! ne âlâ. Taraftarları tribünlere çekmek için hiç çaba harcamadan gelsin paralar. Gönül isterdi ki TFF bu paraları kız ve erkek çocukların spor yapma koşullarının düzeltilmesi için, statların insani standartlara getirilmesi için kullansaydı. Ayrıca sezon başı kombine bilet almış kadınların ne suçu var? Onlar paralarını verip biletlerini almakla suç mu işlediler şimdi? Yani normal seyirci olmak suç mu bu memlekette?

Gerçek şu; seyirci sayısı bakımından Türkiye Lig'i yerlerde sürünüyor. Biletli seyirci sayıları bir türlü açıklanmıyor. Anadolu kulüplerinin çoğu bedavaya bile seyirci çekemiyor. Şampiyonluğa giden takımların tribünlerinde boşluklar var. Telekom Arena'nın üçte biri dolmuyor... TFF ve kulüp yönetimleri için sorun değil tabii. Onlar için bu lig, avanta yayın parası ligi. Tv ligi... Bu yüzden "seyir" ve "seyirci" kavramlarını da yozlaştırma, satın alma derdindeler. Yarın dağıtırlar paraları... Üste para verip tribünlere adam alırlar.

Ama haklarını teslim etmek lazım. TFF dikkatleri tehlikeli(!) noktalardan başka yönle çevirmekte çok başarılı. Zaten bu özellik bizim yöneticilerin pek çoğunda fazlasıyla var. Öyle olmasa bu kadar başarısız olup bu kadar uzun süre koltuklarını korumaları nasıl açıklanabilirdi? **Zaten Levent Bıçakçı'nın 6222 sayılı yasaya yaptığı değişiklik önergesi Meclis'te kabul edilirse artık şike ve teşvikçiler için daha da güzel günler kapıda. Yeni taslağa göre bir çeşit şike olan teşvik TFF'nin disiplin cezaları kapsamına alınacaktı.**

Bir kere, şike ve teşvik primi, sahtekârlığın dik âlâsı... Hem de birden fazla kişiyi gerektiren, yani örgütlü bir sahtekârlık... Bu ülkede "örgütlü sahtekârlık" suçlarının cezası neyse şike ve teşvikin cezası da bu olmalı. Ama demek ki futbol söz konusu olunca örgütlü suçlara ceza yok. Vah adalet, vah kamu vicdanı vah.

İkincisi, bu kadar veriye rağmen şike ve teşvik konusunda kanaate varamayan bugünkü TFF örneğinden hareketle bundan sonra her hangi bir TFF'nin şike ve teşvik konusunda bir kanaate varma ihtimali nedir sizce? Bence sıfır. Bu da şu demek; parası olan rahat rahat teşviklerini dağıtabilir. Kim daha çok verirse o kazanır ve Lig'i istediği gibi şekillendirebilir... Vicdanın cüzdan tarafından katledildiği yer burası her halde.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çarşı protestoya karşı (mı)

Gülengül Altınsay 20.10.2011

Geçtiğimiz pazar günü Beşiktaş taraftarı arasında çok ilginç bir şey yaşandı. **İçinde Çarşı Grubu'yla hareket edenlerin de olduğu bir grup Beşiktaşlı, kulüp yönetimini protesto etti.** Öyle bildik yöntemlerle de değil. Protestolarını maç günü yapmadılar. Tribünlerde de yapmadılar. **Soğukta, yağmur altında Maçka Parkı'nda toplandılar, pankartlarını açtılar. İzinsiz eylem yapma kapsamına girmemek için de slogan atmadılar. Sessiz oturma eylemi gerçekleştirdiler. Bu eylemi yaparken de en çok Çarşı'nın içindeki gruplardan ve liderlerden engelleme gördüler.**

Tamam, daha önce de Beşiktaş tribünlerinde Başkan Demirören protesto edilmişti. Hatta taraftarlar arasında şiddetli tartışmalar dövuş, kavga çıkmıştı. Yoğun biçimde "Demirören Yeter" sloganları atılmıştı. Hatta o meşhur Denizli maçında kapalı tribünden bazı kişiler protestonun başlatıldığı numaralıya gelmiş, orada arbeye çıkmış ve protestolar zorla durdurulmuştu. Üzerinde çok dedikodusu yapılan bu olay doğru dürüst araştırılmamış ve üstü kapatılmıştı. Peki, kimdi bunlar ve nasıl bu kadar rahat davranabilmişlerdi?

Bu yaşananların ardından **Çarşı liderleri tribünlerin inisiyatifini tam ellerinden geçiriyorlardı ki bizim anlamadığımız bir şeyler oldu. Artık Demirören'i istifaya davet etme devri kapandı.** Artık işler kötü gidiyorsa, ki hep kötü gidiyordu, bunun sorumlusu ya elindeki zengin(!) kadroyu değerlendiremeyen teknik direktördü ya da Beşiktaş formasının kıymetini bilmeyen ruhsuz(!) futbolcular. Bu kadar para harcayan ve Beşiktaş'a Dünya starı getiren Demirören hatalı olacak değildi ya.

Ve son darbe 3 temmuzda başlatılan şike ve teşvik soruşturmasıyla geldi Beşiktaş'a. Futbol Şubesi Başkanı, Teknik Direktör ve Protokol Sorumlusu cezaevine alındı. Geçmişte "teşvik vermezseniz kazanamazsınız" sözlerine en fazla muhatap olmuş, "şerefli ikincilik" sözünü futbol dünyamıza kazandırmış Beşiktaş'ın taraftarı bu kez bakalım nasıl bir tavır alacaktı? **Bazı kanaat önderlerinin zorlamasıyla bir kısım Çarşı mensubu şike karıştı yayınladıkları bildiriyle Türkiye'de temiz futbol isteyen insanların yüreklerine su serptiler önce. Temiz futbolun yanında olduklarını ve soruşturma içinde ismi geçen Beşiktaşlıların aklanıp gelmelerini istediler. Hatta Yönetimi etkileyip, haklılıkları kanıtlana kadar Türkiye Kupasının iadesini talep ettiler. Bunlar Çarşı'ya ve Beşiktaş taraftarına yakışan şeylerdi.**

Ama her şey sözde kaldı ne yazık ki. Ne Kupa, ne Kupa'dan gelen para iade edildi. Ne de Avrupa'ya gitmekten vazgeçildi. Zaten bu fikir Demirören'in fikri değildi. Taraftar zoruyla alınmış bir karardı. Sadece bu doğru fikrin havasını yaptılar. (Avrupa'da karşılaştığım herkes Beşiktaş'ın Kupa'yı iade ettiğini sanıyor mesela). Zamanla ceza evindeki bu üç Beşiktaşlı'nın tribünlerde kahramanlaştırılma eylemleri başlatıldı. Tribünlerin koyduğu o aklanma sürecine ne olmuştu?

Üstelik Beşiktaş'ın sorunu bir tek şikeye adının karışması değil. Hatta belki de bu soruşturma Beşiktaş'ın devasa sorunlarının üstünü kapattı, gündemin dışına attı bile diyebiliriz. (Ne olduğu bir türlü anlaşılamayan sebeplerle bu üç kişinin içeride tutulması, özellikle de temizlik simgesi Tayfur Havutçu'nun tutuklu kalması derindeki

sorunların üzerine bir masumiyet şalı örttü hâttâ). Koca bir transfer dönemi boyunca ne Beşiktaş'ın isabetsiz transferlerinden ne Mendes'in Beşiktaş üzerinde kurduğu hegemonyadan bahsedebildik. Her geçen gün Beşiktaş'ın Demirören Ailesine daha da mahkûm olmasına, kulübün Mendes'in fonlarına oyuncak edilmesine seyirci kaldık.

Maddi olarak gelecekteki tüm gelirleri bile temlik altında olan batmış Beşiktaş'ın sportif başarı karnesi de her yıl bir önceki yılı özletir seviyede. Sürekli bitmek bilmeyen transferler zaten Beşiktaş'ı toplama takım hüviyetine sokmuş. Beşiktaş'ta teknik direktör trafiği de baş döndürücü. Carvalhal Demirören'in tokalaştığı sekizinci teknik direktör. Doğal olarak bu kadar futbolcu ve teknik direktör transferinin olduğu bir yerde takım anlayışı da olmaz, istikrar da olmaz, kalıcı başarılar da olmaz.

Bütün bunlar olurken Beşiktaş Başkanı Demirören, kapı kapı dolaşıp teşvik'in suç olmaktan çıkarılması, şikecilere hapis cezası verilmemesi, şikeci kulüplerin küme düşürülmemesi için uğraşıyor. Bu işlerin en çok acısını çekmiş Beşiktaş Başkanı'nın şikecilere madalya takılması için uğraşması çok üzücü.

İşte böyle kapkaranlık bir tablo karşısında kim derdi ki Çarşı gibi hak-adalet konusundaki hassasiyetiyle taraflı tarafsız herkesin sempatisini kazanmış bir grubun bu kadar pasif kalacak... Kim derdi ki Çarşı Beşiktaş'ın giderek içinden çıkılmaz hale gelen çöküşünün karşısında sessiz kalacak. Ve Beşiktaş'ın ismi aklanana kadar takılmasını istedikleri siyah kurdeleler nerede? Sizi bilemem ama doğrusu ben hâlâ takıyorum.

Korkuyorum. Umarım Çarşı da Demirören'in camiada itibarlı, saygı duyulan neyi varsa sırf iktidarının devamlılığı uğruna yıprattığı değerlerden biri olmaz. Baksanıza Tayfur Havutçu gibi dürüstlüğünden kimsenin şüphe duymadığı bir isim ne durumda şimdi. Zaten Beşiktaş'ta değişmesi gereken Demirören'in temsil ettiği sistem. O sisteme giren o sistemin parçası olmaya ve öğütölmeye mahkûm çünkü.

Ve biz yeniden geçtiğimiz pazar günü başlatılan harekete dönersek; içten ve dıştan bütün engellemelere rağmen bir kıvılcım oldu bence.. Sadece Beşiktaş'ın kurtuluşu için değil, temiz futbol için de. Bu kıvılcım büyütülmeli. Öyleyse Çarşı artık kendi içinde muhasebe yapmak zorunda. Sisteme teslim olanları içinden ayıklamak zorunda. Beşiktaş'tan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlarla yoluna devam etmek zorunda. Yani bu çok zor süreçte Çarşı kendisine de karşı olmak zorunda.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbi Metris'te oynansın

Gülengül Altınsay 27.10.2011

Bugünkü Beşiktaş-Fenerbahçe derbisinin her zamankinden farklı bir anlamı var. Her iki kulübün de bazı yöneticileri Şike ve Teşvik Soruşturması kapsamında cezaevinde. Ve **her iki kulübün futbolcuları derbi öncesi**

yaptıkları açıklamalarla içerdeki 'büyüklerine' bir galibiyet armağan etmek istiyor. Beşiktaşlılar Serdal Adalı için Fenerbahçeliler ise Aziz Yıldırım için oynayacaklarmış.

3 Temmuz sonrası kulüp yönetimleri değişmediğine göre futbolcuların kendilerini içerdekilere bağlılık göstermeye zorunlu hissetmeleri çok da şaşırtıcı sayılmaz. **Ben de diyorum ki oldu olacak Beşiktaş-Fenerbahçe derbisi Metris'in avlusunda oynansın...** Yönetimler bu kulüpleri kendi malı görüyor nasıl olsa. Muktedirler bu takımları büyük yapanın milyonlarca adsız taraftar değil de, har vurup harman savurdukları milyonlarca dolar olduğunu düşünüyorlar nasıl olsa.

Burada aklıma hemen Kolombiya'nın dünyaca ünlü uyuşturucu baronu Pablo Escobar geldi. Escobar tutuklanıp hapse konunca milli takım gidip, cezaevi avlusunda onunla maç yapmıştı. Mafya ile futbol bu kadar iç içe geçmişti Kolombiya'da yani. Sonra ne ülke iflah olmuştu ne de milli takım. Kolombiya ancak şimdi normale dönüyor, dibe vuran milli takım da geçmişle ödeşilmesi temelinde yeni bir çıkışta.

Bizde ise öyle bir çıkışa daha çok vakit var gibi gözüküyor. Baksanıza biz henüz geçmişle ödeşme meselesini bile halledemiyoruz ki yeni temeller atabilelim. Hiçbir şeyden, öncelikle de havadan gelen paralardan vazgeçmediğimiz için, yani değişiklikten ölesiye korktuğumuz için radikal adımlar atamıyoruz.

Futbolun temizlenmesini isteyenler ise hiçbir şeyden korkmuyor ama onlar da konuşamıyor. Ağzlarından, kalemlerinden çıkan her söze çok dikkat etmek zorundalar. Her yerde açık açık tartışılan, hatta basında da çıkan haberlere ilişkin yorumlar bile soruşturmaya uğrayabiliyor çünkü. Oysaki biz temiz futboldan yana olanlar, 3 Temmuz itibarıyla nihayet bizim zamanımızın geldiğini düşünmüştük. Artık temiz futbolu daha rahat savunacaktık.

Ama sevincimiz çok kısa sürdü. **Gelinen noktada "suçu kanıtlanana kadar her insan suçsuzdur" karinesini kullanarak şike ve teşviki savunanlar yine her şeyi yönlendirmeye devam ediyorlar. Soruşturma altındaki insanları suçlu ilan etmek kadar suçsuz ilan etmek, mağdur göstermek, hatta kahramanlaştırmak da yanlış değil mi peki? Yargıyı, mahkemeyi baskı altına almak değil mi?**

Baksanıza Nihat Özdemir'in iki gün önce sarf ettiği "Fener'e ceza veremezler" sözlerine. Emniyet'çe yakalanan telefon görüşmelerinden bahsetmek suç oluyor, ama Nihat Özdemir böyle hukuku, yargıyı hiçe sayan ifadeler kullanabiliyor. Ne yani Fener'e ayrı, diğer takımlara ayrı bir hukuk mu var bu ülkede?

Hani bazen düşünüyorum da, yoksa bu şike ve teşvik soruşturması aslında şikecilere karşı değil de şikeye karşı olanlara karşı mı yapıldı diye? Açarsın böyle bir soruşturma, anlarsın bakalım bu toplumda kimlermiş şike karşısı olanlar, tesbit edersin. Anti-demokratik toplumlarda sıkça başvurulan bir yöntemdir bu. Biraz ipleri gevşetirsin. Herkes daha rahat açıklar düşüncelerini. Böylece kimin ne olduğunu anlarsın. Sonra ipler yine sıkılır ve gelsin baskılar.

Temiz futboldan yana olmak suç, şikeden ve teşvikten yana olmak ise sorumlu davranmak, kahramanlık olup çıkmak üzere.

Fenerbahçe yönetimi Aziz Yıldırım'ı putlaştırmaya devam ederken Beşiktaş'ta durum farklı mı? Üstelik Demirören Beşiktaş'ın başkanı olarak şike ve teşvikin suç olmaktan çıkarılmasının baş savunuculuğunu yapıyor. Niye yapıyor? Beşiktaş gibi bir kulübün başkanı olarak Yıldırım Demirören böyle bir işe niye soyunuyor?

İster Metris'e ziyarete git, ister gitme, adı geçen kulüplerin şu anki yöneticileriyle içerdekiler ayrı ayrı düşünülebilir mi? Zaten mevcut Beşiktaş ve Fenerbahçe yönetimleri cezaevindekileri hiçbir soru işaretine imkân vermeden savunmuyorlar mı? Yanlış anlaşılmasın, **arkadaşına zor gününde yardım etmek başka bir**

şey yaptıklarına kefil olmak ise başka bir şey. Ayrıca kulüplerle yönetimleri özleştirmek de ne kadar doğru? Aziz Yıldırım'ı savunmak Fenerbahçe'yi savunmak mı oluyor mesela? Kulüpler kalıcı, yöneticiler geçici değil mi?

Yukarıda bu mücadeleler sürerken sanılıyor ki sessiz çoğunluk kendilerine ne sunulursa aynen kabul edecek. Hayır, böyle bir şey yok. **Sanıldığından çok daha fazla taraftar temiz futbol istiyor.** Hem de yıllardır istiyor. Akli başında kaç kişi masa başında sonucu belirlenmiş bir maçı izlemek ister? Tribüne gidip atılan gollerle coşar? **Stadyumlardaki seyirci kaybının nedenini başka yerde aramayın.** Üste para verip mi seyirci getireceksiniz?

Şike ve teşvik futbolun en amansız zehri... Defalarca kanıtlanmış bir şey bu. Hangi futbolsever futbolun zehirlenmesini ve ölmesini ister?

Geçen sene Federasyon, hakemler ve başta yayıncı kuruluş olmak üzere medya Fenerbahçe'yi şampiyonluktan koparmamak için çok uğraştı. Şimdi de Fenerbahçe'nin moralini bozmama harekâtı var. TFF, hakemler ve *Lig TV*'nin temel işi Fenerbahçe'nin keyfini kaçırmamak... İddianame geciktikçe mutlu oluyorlar. Aslına bakılırsa iddianame hiç açıklanmasa mutluluktan bayram yapacaklar. İddianame neden bu kadar bekliyor? Son bahane önümüzdeki Hırvatistan maçı... İddianame bazılarının moralini bozabilirmiş çünkü. Yine işi milli davaya bağlamayı başardık. İyi de niye milli davayla, adaletin tesisi birbiriyle çelişiyor? Ayrıca Milli Takım'ın Hırvatistan'la yapacağı spor mücadelesi bu kadar mı önemli bir milli dava oluyor? Yani adaleti geciktirecek kadar... Oysaki yanlış yanlışla düzelttiğiniz zaman doğruları da bozmaktan başka sonuca varamazsınız.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim futbolumuz kimselerde yok(!)

Gülengül Altınsay 03.11.2011

Beşiktaş'ta giderek Mendes'in hükümranlılığı artıyor. Ve Beşiktaş hızla Mendesspor'a dönüşüyor. Ama bu ilişkide Beşiktaş sürekli kaybeden Mendes ise sürekli kazanan konumunda. **Çünkü Avrupa'da artık iş yapamayacak oyuncular Beşiktaş'a değerlerinin çok üstünde veriyor Mendes. Bununla kalsa yine iyi. Sonra da kendi oyuncularının takımda forma bulmaları için baskı yapıyor.** Nedeni de oyuncularını sürekli gündemde tutmak. Malının değerini korumak.

Peki, Beşiktaş yönetimi buna niye müsaade ediyor? Neden alakasız birinin kulüp üzerinden kâr sağlamasına ve kulübü daha da kötü bir duruma sokmasına göz yumuyor? Mendes'in cazibesi nereden geliyor?

Öncelikle Beşiktaş gibi borç batağındaki kulüplerin transfer yapması zor. Birçok açıdan zor. Birincisi transfere para bulamıyorsunuz. Hele taraftarın gözünü boyayacak şöhretli isimler için hiç bulamıyorsunuz. İkincisi borçlara ilişkin, uyulmayan sözleşmelere ilişkin devam eden davalar sizi uluslararası arenada "güvenilmezler" kategorisine koymuş. Tüm bunlara karşın mutlaka transfer yapmanız lazım ki taraftar bir süre daha oyalansın ve yönetiminiz iktidarını sürdürsün.

Peki, bu nasıl olacak? Paran da yok, itibarın da. İşte tam burada imdada Mendes gibi Fon sahipleri yetişiyor. Fon elindeki oyuncuları size veriyor hesapta ama oyuncuların asıl sahibi yine Fon oluyor. Diyelim ki futbolcunuzun talibi çıktı ve Fon satışa karar verdi. Satıştan sağlanan kârın çoğu Fon'a gittiği gibi siz o futbolcunun satış kararına da itiraz edemiyorsunuz.. Yani sizin kulübünüz Fon'un mallarını sergilendiği bir vitrine dönüşüyor. Fon sizin sırtınızdan kazanırken aşırı borçtan transfer yapamayan siz daha da borçlu hale geliyorsunuz.

Beşiktaş'ın Mustafa Pekdemek adlı bir futbolcusu var. Bu sezonun en iyi yerli transferi Mustafa. Genç ve modern futbolun gerektirdiği özelliklere sahip. İlerde topu tutabilen hareketli bir oyuncu. Ve üstelik genç. Beşiktaş'ın Fenerbahçe'yle oynadığı maçta ilk on birde forma şansı buldu ve oyundan alındığı dakikaya kadar da takımının en iyisiydi. Ama Mustafa garip bir şekilde 60'da oyundan alındı yerine Almeida girdi. Niye diye sorarsanız sorunun nedeni çok açık. Almeida Mendes'in oyuncularından biri, Mustafa ise değil. Almeida ağır, etkisiz, demode bir santrafor ama olsun. Üç gün sonra oynanan Sivasspor maçına ise Almeida ilk on birde, Mustafa yedekte çıktı sahaya. Anlaşılan Carvalhal Sivas'ı Fener'e göre daha kolay bir maç olarak düşünmüştü. Hilbert'in de bu sezon çok geç forma bulmasının, Ernst'in de uzun süre yedeğe düşmesinin nedeni Mendes'in oyuncuları olmamasıydı. Takım iyi gitmeyince mecbur kalındı Hilbert ve Ernst'e.

Peki Mendes, Almeida, Simao, Fernandes, Quaresma, Edu gibi oyuncuları niye Türkiye'ye göndermeyi tercih ediyor? Niye başka bir ülke değil de Türkiye? Bu sorunun da yanıtı açık değil mi? Sıraladığım **bu oyuncular futbolun daha demode oynandığı başka kaç ülke bulabilecekler Avrupa'da? Ve ismi var kendi yok oyuncularla kamuoyunu meşgul edip iktidarını sürdürmeyi amaçlayan kaç kulüp yönetimi var Avrupa'da?** Yardımlaşma bilmeyen, topsuz futbolu bilmeyen, ayağına top bekleyen, sorumsuz bir futbolcunun günümüz futbolunu oynamaya çalışan bir takımda iş yapması mümkün mü? Tabii ki değil. Tüm bu gerekçelere rağmen işin tuhafı demode futbol oynayan Beşiktaş'ta bile bu oyuncuların sırtması. Mendes transferlerinin vahametini gelin siz düşünün.

Beşiktaş'ta oynanan oyunun demodeliğine sadece defans kurgusuyla bir örnek verirsek; defansı ilerde kurmak, oyunu defanstan başlatmak artık günümüz futbolunun olmazsa olmazı değil mi? Riskli belki ama gol bulmanın kazanmanın da olmazsa olmazı bu değil mi? Bunun için de teknik yönü gelişmiş, oyunu geriden kurabilen, ileri çıkan, hızlı defans oyuncularına ihtiyaç var. Tüm bu gerçekler apaçık ortadayken **Egemen gibi klasik tatlı-sert kesici bir oyuncuyu transfer ediyor Beşiktaş. Ve daha da vahimi Egemen Beşiktaş'a gelir gelmez en etkili defans oyuncusu olabiliyor. Çünkü bizde başka bir futbol oynanıyor.**

Schuster Türkiye'de oynan futbolu 1960'ların futboluna benzetince biz pek bozulmuştuk hatırlarsanız. Schuster bence insaflı bile davranmış. Şimdi bakıyorum da altmışlar da fazla modern gözüküyor bizim için.

İşin garibi futbolumuzun bu demodeliği kimseyi rahatsız etmiyor. Etmiyor ama bir yandan da Barcelona gibi takımların futboluna hayranlık duyuluyor. Peki, bu çelişki değil de nedir? Denebilir ki Barcelona'nın kadrosuyla bizim takımların kadrosu çok farklı. Doğru çok farklı. Ama şu da gerçek; **Barcelona mesela bizim yerlere göklere koyamadığımız Quaresma'yı bedava bile verseler alır mıydı? Almazdı çünkü şiir gibi takım futbolu oynayan Barcelona Quaresma gibi ayağına top bekleyen, tribünlere oynayan oyuncuyu ne yapsın.** Peki, o zaman biz niye alıyoruz? Biz niye Messi'li bir kadro kuramasa bile modern futbolun gereklerini şu veya bu seviyede yerine getirmeye çalışan takımlar oluşturmuyoruz?

Türkiye'de futbol çok yavan oynanıyor. Futbolu cilalayıp, allayıp pullayıp satmak isteyenlerin işi ise bu durumda çok zor. Gerçekleri gösterip doğru yorumlar yapmak, futbolun gelişmesine katkıda bulunmak yerine sanki

başka bir maçı anlatır gibi futbol seyircisini kandırma yolunu seçiyorlar. Abuk sabuk hatalardan çok gol olmuşsa maçta mesela "heyecanlı, mücadeleli" bir maç izlemiş oluyoruz onlara göre. Bol gol heyecan ölçüsüyse eğer önerim mahalle maçlarına gitmeleri. Heyecandan gollerin sayısını bile unutabilirler(!)

Bizde takımların en büyük problemi çok defansif ağırlıklı ve uzun kurulması. Arka dördü Allah'ın emri. Önüne iki "ön libero", "çapa" her neyse koymak gerek. Bir ön libero kullananlar da var fakat bu fazla riskli bulunuyor. Altı defansif özellikli oyuncuyla yetinemeyip orta alanın kanatlarına da hareketli bir bek yerleştirenler de var. Ama tüm bu önlemler defansif açıdan bir işe yarıyor mu diye sorarsanız, hayır hiç yaramıyor. Takımın dengesi bozuluyor. Ne defans yapabiliyor ne de ofansta etkili olabiliyor. Çünkü artık tek yönlü oynayan oyuncularla dengeli bir takım oluşturmak da mümkün değil, dengeli bir oyun çıkarmak da.

Ama ne gam! Bizim derdimiz öyle fazla kafa yormadan öyle fazla emek etmeden daha garantili başarılar(!) elde edebilmek değil mi zaten? Biz kafamızı, emeğimizi bir işi doğru dürüst yapmaya harcamak yerine kestirme yollar bulmaya, başkalarının sırtından, emeğinden çalarak kazanmaya kullanıyoruz. Daha olmadı yüreğimizi(!) koyuyoruz ortaya...

Ne var ki futbol er geç adaletini dayatıyor. Topun yuvarlaklığından yararlanıp belki bir sıçırıyorsunuz, iki sıçırıyorsunuz ama o kadar. Sonunda kendinizi yerde çakılmış bulmanız kaçınılmaz oluyor.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köpürtülen milli duygular

Gülengül Altınsay 10.11.2011

Georg Simmel'in de dediği gibi hiçbir şey, bir düşmanın varlığı kadar bir topluluğu birbirine bağlı kılamaz. Ve işte bu yüzden futbol bir çeşit spor olsa da rakipler bilinçli olarak düşmanlaştırılır. Nasıl olsa futbol ortak düşmana karşı paylaşılan değerleri göstermek için çok elverişli bir ortama sahiptir. Aynı takımın taraftarları işte böyle tek yürek haline gelirler. Aralarındaki tüm farklılıklar önemsizleşir.

Futbol milyonları şuursuzca peşinden sürüklerken o insanlar üzerinden güç ve nüfus sağlamak isteyenler de futbolun peşini bırakmayacaklardır doğal olarak. Siyasetin, sponsorluk şirketlerinin, güç odaklarının futbolun içine bu kadar girmesinin bir nedeni de bu. Hele insanların iş futbola gelince akıllarını kaybedip tamamıyla duygularıyla hareket ettikleri düşünülürse.

Ülkenin tüm futbolseverlerinin aynı şemsiyenin altında birleşme olasılığı ancak milli maçlarda mümkündür. İşte tam da burada futbolun birleştiriciliğini farklı amaçlar için kullananlar ortaya çıkar. Futbolda kazanılan bir başarıyla baş ağrıtan sorunların, dertlerin üstlerinin örtüleceğini, unutulacağını umarlar. İnsanların hassas duygularıyla oynarlar.

Baksanıza şu sıralar yine benzer şeyler yaşıyoruz. Çünkü Hırvatistan'a karşı cuma ve salı günleri oynanacak iki play-off maçı var. Ve yine milli duygular köpürtülüyor, azgınlaştırılıyor. Oysaki gruplarda en iyi ikinciliği amaçlamışken ancak en kötü ikinci olabilmişiz. O da son dakikada. Grupta umudu kalmamış Kazakistan'a karşı

güç bela elde ettiğimiz 1-0'lık galibiyetin ardından. Üstelik çok demode bir futbol oynuyoruz. "Niye" diye soran yok. Sorunların köküne inen yok. Tek yapılan bu iki kritik maça futbolun dışında farklı anlamlar yüklemek.

Türkiye Hırvatistan'ı geçerse sadece 2012 Avrupa'ya katılmakla kalmayacak şehitler için de, Van'da depremde ölenler için de üzüntülerimiz azalacakmış onlara göre. Böyle yaparak, bu iki futbol maçını her derde deva olarak göstererek Milli Takım futbolcularının sırtına inanılmaz ağırlıkta yükler bindirdiğimizin farkında değil miyiz?

Güneydoğu'da yıllardır süren kardeş kavgasına üzülüyorsak eğer, barışçıl çözümler bularak daha fazla kan akmasını önlemeliyiz. Van'da çarpık yapılaşmanın bedelini canlarıyla ödeyen insanlara üzülmüşsek eğer, gelecekte benzerlerini yaşamamak için tüm yurttaki önlemler almalıyız. Yoksa Hırvatistan'ı eleyip ne Güneydoğu sorununu çözebiliriz ne de yurt sathındaki çarpık yapılanmayı. Sadece yaslı ruhumuz güzel bir futbol ve güzel bir sonuçla biraz neşelenebilir o kadar.

Tamam, futbola duyulan sevgi değişik kesimlerce değişik amaçlar için kullanılıyor. Bunlar sürpriz değil. Defalarca tekrarlanan şeyler. Peki, futbolu yönetenler tüm bu süreçte yani futbolu farklı amaçlar için kullanma sürecinde çok mu masumlar?

Futbolun muktedirleri sorunları görmek ve çözmek yerine onlar da başarıyı ya da iktidarda kalmayı kolay yollardan elde etme derdinde. Kulüp yönetimleri ne UEFA kriterlerine uyuyorlar, ne doğru dürüst bir yapılanma gerçekleştirebiliyorlar, ne de futbolun kalitesini yükseltebiliyorlar. Yaptıkları tek şey aşırı borçlanmalarla sorumsuzca yapılan transferler. Onlar da taraftarların kulübe bağlılıklarını kullanıyorlar. Renk aşkını kullanıyorlar.

Milli karşılaşmalarda ise muktedirler tüm yetersizliklerini milli duyguları kışkırtarak kapatmaya çalışıyorlar. Futbol karşılaşmalarını milli bir davaya dönüştürme çabasının nedeni bu. Maç kazanmak için futbolcuların milli duygularının gücünün en önemli faktör olduğu düşüncesini yaymaya çalışıyorlar. Olası bir başarısızlıkta da yabancı bir teknik direktörle milli bir zafer kazanılamayacağı fikri yedekte bekletiliyor. Öyle ya Türk kanı taşımayan bir kumandanla nasıl savaş kazanılır?

Ve tabii tribünler de bu milli davadan nasibini alıyor. Seyirciler ne kadar milli coşkuyla rakibe baskı yaparsa Milli Takım'ın o kadar başarılı olabileceğine inandırmak istiyorlar bizi. **Hatta milli maçları ekranlardan, radyolardan anlatan spikerler, yorumcular "işte böyle, top rakipteyken ısığa devam, baskıya devam" tarzı sözlerle milli tavra(!) alkış tutuyorlar. "Biz ve onlar" ayrımının altını kalın bir şekilde çizerek.**

Bu tarz pompalamalar doruk noktasını o meşhur İsviçre maçında yapmıştı biliyorsunuz. Motivasyonla bazı oyuncular savaşa çıkmışlar gibi tekme tokat rakip oyunculara girişmişlerdi. Futbolculuğu boyunca lig maçlarında bir tane bile kırmızı kart görmemiş Şifo Mehmet'i İsviçre maçında (yardımcı antrenördü o zaman) İsviçreli birine tekme atarken görmek çok üzmüş, daha çok da şaşırtmıştı beni. Zaten o da onurlu bir şekilde Milli Takım'daki görevinden istifa etmişti. Bir anlamda özeleştiri yapmıştı. Onun dışında kimse ne özeleştiri ne de görevini bırakma cesareti gösterebilmişti. Peki, ne oldu sonra? Tüm dünyaya ilkelliğimizle rezil olduk o kadar. Ayrıca böyle yensen ne olur, yenmesen ne olur?

Futbolda milliyetçiliği aşırı noktalara götürenler Piontek'in futbolumuza katkılarını unutuyorlar mesela. 1998 ve 2000'de Dünya ve Avrupa Şampiyonu olmuş Fransa'nın o kadrolarında Fransız asıllı futbolcunun yok denecek kadar az olduğunu da unutuyorlar. Bugün yeniden yükselişe geçen Almanya'nın göçmen çocuklarıyla çok daha güçlü ve sempatik olduğunu görmezden geliyorlar.

Dünya değişiyor, değerler değişiyor, her şey değişiyor. Aslında biz bile değiştik. İtiraf etmesek de. Türkçe bilmeyen, Türkiye asıllı olmayan, Türkiye’de doğup büyümemiş oyuncularını alıp milli yapan biz değil miyiz?

Zaten gelecekte milli takım kriterleri büyük ihtimalle bugünkünden çok farklı olacak. Mesela milli takımlar futbolcuların pasaportlarına göre değil yaşadığı, çalıştığı ülkeye göre kurgulanabilir. Yıllar sonrasını şimdiden kestirmek mümkün değil. Ama bugün benim milli takımım futbola saygılı, rakibe saygılı, formasına saygılı futbolculardan oluşmalı. Onurlu mücadele etmeli, kaybederse de onuruyla kaybetmeli. Seyredenlerin özellikle rakibin saygısını, sempatisini kazanmak bence her şeyden çok daha önemli. Çünkü bir dahaki sefere tabelayı değiştirebilirsiniz. Ne var ki kaybettiğiniz saygıyı yeniden kazanmak öyle kolay olmaz. Olmuyor işte...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahaneler, bahaneler, bahaneler...

Gülengül Altınsay 17.11.2011

Türk Telekom Arena’da Hırvatistan’dan üç gol yiyip 2012 Avrupa Kupası için ümitlerimizi kaybettiğimizden beri salya sümük ağlaşıyoruz. “Biz nasıl Hırvatistan gibi bir ülkeyi geçemeyiz, nasıl Avrupa 2012’ye katılamayız” diye. Sanki felaket bir anda gelmiş, hiçbir belirtisi olmamış gibi. Sanki futbolumuzdan hiç kuşquamız yokmuş da sadece şanssızlıkla bu hallere düşmüşüz gibi. Anlaşılan bazılarının göre hiçbir zaman perşembe çarşambadan belli olmuyor. Hiçbir zaman... Perşembe geldiğinde bir şaşkınlık bir şaşkınlık ki sormayın.

Oysaki bizim liglerimizde oynanan futbolun kalitesi apaçık ortada. Seyrederken bir uyumadığımız kalıyor. Özellikle son birkaç yıldır futbolda hızla irtifa kaybediyoruz. İlerlemiyoruz hatta yerimizde bile saymıyoruz, koşarak geriye gidiyoruz. Düne kadar bunun hiç mi farkında değildik biz?

Futbolun seviyesi bir yana futbolda adaletin ve hukukun işlemesi konusunda da sınıfı geçebildik mi? 3 Temmuz’da elimize geçen fırsatı değerlendirebildik mi? Futbolu sağlıklı bir zemine oturtup futbolseverin yüreğini rahatlatılabildik mi? Hayır, hayır, hayır, bunların hiç birini yapmadık. Her şeyi o kirlendikleri yerde bıraktık, dokunmadık bile. Çünkü başta TFF olmak üzere Kulüpler Birliği de var olan sistemden fazlasıyla memnun. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorlar, taşlar yerli yerinde kalsın istiyorlar.

İnsanların kafalarındaki düşüncelerin oluşmasında önemli bir paya sahip olan medya ise futbola ilginin azalacağı korkusuyla işin kolayını futbolseverlere pembe bir tablo çizmekte buluyor. Birkaç cesur insanın dışında bir türlü gerçekleri apaçık ortaya koymak istemiyor. Sanıyorlar ki nasıl anlatırlarsa okur ya da izleyen aynen kabul edecek. Aslında yanılıyorlar. Artık futbolsever dünya futbolunu yakından takip ediyor, futbolun iyisini kötüsünden ayırt edebiliyor.

Üstelik nereye kadar insanları oyalayabilirsiniz ki? Türkiye’nin gruplarda hiç bir ümidi kalmamış kardeş Azerbaycan’ı zor bela 1-0 yenip play-off’a kaldığı o son maç bile bize uyarı olmamış anlaşılan. Baksanıza Hırvatistan’ı ciddi ciddi eleyebileceğimizi düşünmüşüz. Öylesine güvenmişiz kendimize yani. Hatta biraz mantıklı konuşanları neredeyse vatan haini ilan etmişiz. Çünkü böyle akıl yürütmeler yapılırsa bizim duygusal

futbolcularımız nasıl başarılı olabilirlermiş. Bahsedilen futbolcuların hepsi profesyonel ve futbol oynayarak bizim hiç birimizin kazanamadığı paraları kazanıyorlar. O da ayrı.

Şimdi olan oldu, gerçekler bir 'Osmanlı tokadı' gibi yüzümüzde patladı ama biz yine eski alışkanlığımızı sürdürüyoruz; gerçeklerin üstünü örtecek bahaneler arıyoruz. Bahanelerin en büyüğü her daim hazır zaten; "biz duygusal bir milletiz". Bu şu demek; futbolcu sürekli pohpohlanmalı, tribünler hiçbir eleştiri yapmadan sustalı maymun gibi millileri her koşulda desteklemeli, teknik direktör "Türk'ün gücünü dünyaya göstereceğiz" kabilinden beyanatlar vermeli. Tabii maç sırasında yerinde katiyen oturmamalı, hep ayakta ve bağırıp çağırmalı. Mümkünse milli maçlar daha milliyetçi kentlerde oynanmalı, falan filan. Onlara göre bunların hiç biri yapılmadığından biz başarısız olmuşuz.

Bir kere ben şu "Biz duygusal bir milletiz" lafından fena halde sıkıldım artık. Biz hiç akıllı bir hareket gösteremeyiz demenin itirafı mı bu? Yoksa tüm mantıksızlığımızın bir kisvesi mi?

Aslında kim duygusal değil ki? İnsansan duyguların da var demek. Ama aklın da var demek. Eğer bunları dengeleyemiyor duyguların ağır basıyorsa bundan övünmek yerine düzeltmenin yollarını aramak gerekmez mi? Çünkü duygularla hareket etmek insanın gelişmesinin önündeki en önemli engel. Duygusallık öyle övünülecek bir haslet değil. Ona bakarsanız dünyanın gelmiş geçmiş en büyük canileri, insan düşmanları bile yeri geldiğinde son derece duygusal olabilmişlerdi, olabiliyorlar. Nazi generallerinin birlikte Wagner dinlerken gözyaşlarını tutamadıkları herkesçe bilinen bir gerçek mesela. Ölüm emirleri veren diktatörlerin çiçeğe böceğe duygusallıkla şiirler yazdığını, resimlerini yaptığını da biliyoruz. Yani duygusallık bazen merhamet yoksunluğunun, empati yoksunluğunun ikâmesi de olabilir. Duygusallığın esiri olan insan vicdanının sesini bile duyamaz. Ve yanlış yola sapar.

Tekâmül duygusallığa hâkim olarak gerçekleşebilir ancak. Tekâmül etmemiş kişi, karşısına çıkan engelleri aşamaz. Özgür de olamaz. Bugün böyle yarın şöyle davranır. Bu mudur bizim kendimize layık gördüğümüz kişilik modeli? Hayır, kabul etmiyorum ben.

Tamam, biz belki diğer milletlere göre biraz daha duygularımızın esiri olabiliriz. Şu veya bu nedenle. Bunu tesbit etmek başka duygusallığımızı vazgeçilmez bir özelliğimiz olarak sunmak başka. Türkiye'nin en popüler futbol yorumcularından Rıdvan Dilmen Hırvatistan maçına dair "Eskiden daha duygusal daha agresif oynardık, şimdi bunu kaybettik ve bu yüzden bu haldeyiz. Futbolda mantık mantık diyenler bu tablonun baş sorumlusudur" anlamında sözler sarf etmişti. Hemen burada "Sadece futbolu bilen hiçbir şey bilmez" sözü aklıma düşüverdi nedense.

O geçmişte başarılı olmuş, özlemle yâd ettiğimiz futbolcu kadrolarına bakın, bir de o başarılı kadroların olduğu yılların kulüp başarılarına. Yanıt orada duygusallıkta, agresiflikte ya da akli ikinci plana atmakta falan değil. Tam tersine kendine güvenmekte, aklıyla ayaklarını birlikte kullanabilmekte yatıyor. Sahada istediğini gerçekleştirmek mi istiyorsun her şeyden önce öfkeni kontrol edeceksin. Çünkü meşhur Zen sözünde olduğu gibi "Öfkesini kontrol eden her şeyi kontrol eder".

Biz ise öfkenin ve agresifliğin kontrolsüz heyecanların en aşırısı olduğunu hep unutuyoruz. "Keskin sirke kúpüne zarar verir" atasözünü de.

Elâlemin faşizmine ihtiyacımız yok bizim

Gülengül Altınsay 24.11.2011

“Bizde faşizm yok.” “Bizde ırkçılık yok.” Çünkü bizde Hitler özentili, gamalı haçlı, dazlak grupları yok. Ayrıca Türkiye’nin etnik grupları arasında siyahiler de yok. Öyleyse bizde nasıl faşizm olsun ki?

Yıllardır faşizmi ve ırkçılığı böylesi dar sınırlara hapsedip rahatlattık kendimizi. Ve hatta futbolda ırkçılık eleştirileri ortaya çıktığında mesela siyahî bir futbolcuya karşı aşağılayıcı tavırlar söz konusu olduğunda savunmaya geçip **“biz ırkçı değiliz, Arapları da severiz”** açıklamaları yaptık. Siyahileri “yamyam” sözcüğüyle sevenlerimiz(!) de oldu bu arada. Mesela ismi lazım değil **bir kulüp başkanı siyahi oyuncusundan “Bizim yamyam da bir şey oynamıyor” diyerek şikayetçi olmuştu bir zamanlar.**

Geçtiğimiz pazar günü Bilgi Üniversitesi’nde Sosyal Değişim Derneği’nin düzenlediği “İrkçılığın oyun alanı: Futbol” başlıklı bir panel vardı. Konuşmacılardan 2012 Avrupa Kupası öncesi UEFA adına ırkçılığa karşı çalışma yürüten **Polonyalı Jacek Purki** Polonya’da ırkçı futbol taraftarı gruplardan bahsetti. Vücutlarına gamalı haçlar yaptırmış, gamalı haç şeklinde dizilip kameralara poz vermiş insanların fotoğraflarını gösterdi büyük bir sıkıntıyla. O noktada eminim bizim dinleyicilerden “beterin de beteri var” diye düşünüp rahatlayanlar olmuştur. Öyle ya böylesi Hitler özentili, dazlak gruplarımız yoktu hiç olmazsa.

Oysa ki, bizde gerek var mıydı elâlemin Hitler’ine, elâlemin gamalı haçlarına. **Öylesine yaygınlaşmış, öylesine özümsemiş, öylesine genlerimize işlemiş kendimize ait ırkçılığımız vardı ki bizim, Hitler’e falan hiç ihtiyacımız yok. Demokratik her istek, demokratik her şikâyet doğrudan devlete, millete ve bayrağa tepki olarak algılanan bir toplumda doğup büyüdü, eğitildik biz.**

Lig maçlarında **İstiklal Marşı okumanın anlamsızlığından** ve hatta **böylesi bir uygulamanın hemen hemen hiçbir gelişmiş ülkede görülmediğinden** dem vurduğumda “İstiklal marşından neden rahatsız oluyorsunuz” diye soran okuyucu mailleri aldım hep. Bir sürü yabancıнын forma giydiği küresel bir eğlence haline gelmiş **futbolda her maç öncesi “korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak” diye bağırlılır...** Burası yeri değil dediğimizde insanların algılarına bakın.

İliklerimize işlemiş ırkçılığın bir kez daha açığa çıktığı **Beşiktaş-Galatasaray derbisine** dönelim şimdi de; **Fildişi Sahilli siyahî oyuncu Eboue’nin** Beşiktaşlı taraftarlarla arasında oluşan gerginlik ve üzerine **yabancı madde yağmurunun** ardından güya espri yollu yorumlar yapıldı biliyorsunuz. **BJK TV moderatörü Burhan Akdağ’ın yorumu “Bu Eboue’yi National Geographic’i açın çok sık görürsünüz” şeklindeydi. Fenerbahçe İdari Menajeri Hasan Çetinkaya ise; “Fildişi sahilli futbolcuların kaba etine su gelince kafalarında acı hissetmeleri çok garip. Anatomilerini incelemek lazım” diye tweet attı.** İşin garibi kendisi ayrıca Fenerbahçe’de Afrika kökenli futbolcuların tercümanlığını da yapıyor.

Tüm bu sözüm ona şaka yollu yorumların kökeninde farklı olana hoşgörüsüzlük yatıyor. Azınlıklara hoşgörüsüzlük yatıyor. Faşizm ve ırkçılık kadına düşmanlıkta, eşcinselle düşmanlıkta, dini farklı olana düşmanlıkla, etnik kökeni farklı olana düşmanlıkla kendini gösteriyor.

Futbol sahalarında, tribünlerinde bunlara bir de rakibe düşmanlık ekleniyor. Hiç savunmuyorum ama Eboue’ye Beşiktaşlı taraftarların tepkisi bence derisinin renginden ötürü başlamadı. Esas olarak rakip oyuncu olmasından kaynaklandı. Ama Eboue’nin doğduğundan beri yaşadıkları onun da hassasiyeti.

Evet, biz nasıl olursa olsun farklı olandan nefret ediyoruz. En hafifi şakalarla başlayan bu nefret önce sözlü saldırılara sonra fiziksel saldırılara dönüşebiliyor. Futbol alanlarında ise taş, çakmak, şişe, çakı olabiliyor.

Böylesi durumlarda farklı olanın, kabul görmeyenin sinikleşmesi de doğal. Hangi futbolcu Ermeniliğini, Kürtlüğünü hatta Aleviliğini hiç sakınmadan söyleyebildi bu ülkede?

Ve ne yazık ki rekabette avantaj sağlamak ve kazanmak için her bir şeyi kullanmak profesyonelliğin bir parçasıymış gibi gösterildi ve legalleştirildi. Rakibini sinirlendir, sinirlendirirken ırkçı ifadeler kullan, kart göster, hatta sahadan attır. Başkasına kötülük yaparak kendine başarı biç. Hakemi aldat penaltı kazan. Hak etmeden, hile ile kazan.

Bu tarz centilmenlik dışı hareketler eleştirilmek ne kelime "aferin" aldı bizim futbol yorumcularımızdan. İş çığırından çıkınca 'aferinciler' bile "bu kadarı fazla" demeye başladılar ama artık iş işten çoktan geçmişti.

Eboue Türkiye'ye yeni gelmiş bir oyuncu. Geldiği yer de İngiltere Premier Ligi. İngiltere'de İnönü Stadı'nda yaptığı gibi sırtına gelen şişeyi başına gelmiş gibi numara yapabilir miydi hiç? Yapamazdı çünkü başta kendi hocasından, kendi kulübünden, kendi taraftarından tepki alırdı. İşte burada asıl sorulması gereken soru şu: Bir futbolcu Türkiye'ye gelir gelmez nasıl bu kadar farklı refleksler kazanır? Nasıl bu kadar çabuk değişir?

Taraftarın hatası taraftara, Eboe'nin hatası Eboe'ye ait. Birinin hatası diğerininkini örtmez, gerekçesi de olamaz.

Olaylı Beşiktaş-Galatasaray derbisinin ardından akılda kalanlar işte sadece bu nahoş olaylar olacak ne yazık ki. Ne yazık ki diyorum ama aslında futbol dünyamızın çoğunluğu şiddetten, nefretten beslenmekten gayet memnun. Düşman yaratmak ve o düşmana karşı saf tutmak hoşumuza gidiyor. Futbolda düşman, rakip kulüpler ve taraftarları oluyor tabii. Ve bu yolda her şey mubah sayılıyor. Sonra tüm bu yapılanma içinde niye şaşıyoruz ki şike ve teşvik söylentilerine?

Futbolun kalitesini yükseltmeyince, kulüpleri doğru dürüst yönetemeyince geriye kalan sadece rekabeti kızıştırmak kalıyor. Bu arada futbol her yıl bir önceki yılı aratırcasına geriliyor. Beşiktaş-Galatasaray derbisinde topun oyunda kaldığı süre duraklamalardan daha azdı neredeyse. Dur-kalk oynandı maç. Hani ezeli rekabet olmasa, taraftarın gerilimi, futbolcuların gerilimi ve çıkan olaylar olmasa biz neyi konuşacaktık diye düşünüyorum şimdi?

O zaman **sağ olsun taraftarı kışkırtan Eboe ve Mello, sağ olsun sahayı yabancı madde yağmuruna tutan Beşiktaşlı taraftarlar. Böylece kimse futboldan konuşmuyor. Kimse kulüplerin yaptıkları isabetsiz transferlerden konuşmuyor. Kimse sahada oynanan şekli şemalı olmayan ve hiçbir yoruma sığmayan futboldan konuşmuyor. Kimse niye rakip taraftarlar derbilere yasaklandı diye sormuyor.**

Futbolun muktedirleri için bundan güzel bir tablo olabilir mi? Baksanıza sonunda futbolu yönetebilmek için futbolu ortadan kaldırdılar. Şimdi sırada taraftarları ortadan kaldırmak var. Statlarda tek tip taraftar yaratma özelemleri de bundan zaten.

Son top, son umut

Gülengül Altınsay 01.12.2011

Bir türlü sahaya inemedim. Ne Barcelona'dan ne Real Madrid'den söz edebildim ne de son Trabzon-Beşiktaş maçının futboluna girebildim. Sürekli 3 temmuzda başlatılan futbolda şike ve teşvik soruşturmasına takılıp kaldım. "Hele bir lig başlasın, her şey unutulur" diyenlere inat şike ve teşvikin peşini o gün bu gündür bırakmadım. Çünkü biliyordum ki futbolun en büyük düşmanı olan şikeyle mücadele etmenin tam zamanıydı.

Tüm uğraşlara rağmen ne yazık ki geldiğimiz noktada pek çok mevziyi kaybetmiş gibi gözüküyoruz. Şaibeli Bataklık Ligi'ni aynen tescil ederek TFF'den geldi ilk darbe. Sonra da Meclis'ten. BDP hariç diğer partiler ilk kez bir konu üzerinde ortak görüşe sahip olduklarını gösterdiler ve daha yaklaşık yedi ay önce çıkardıkları Sporda Şiddet Kanunu'nu şike ve teşvikçilerin lehine değiştirdiler. Böylece büyük bir hukuki skandala da imza atmış oldular.

Ama tüm bunlar 3 Temmuz sonrası soruşturmaya tabi olan kurum ve kişileri yine de tatmin etmedi. Onlar eski günlerin aynen geri gelmesini istiyorlar. Hatta kahraman olarak dönmek istiyorlar. Yani bu kadarı yetmiyor kendilerine.

Biz TFF'ye "Şampiyonlar Ligi'ne Fenerbahçe'yi şüpheli sıfatıyla göndermiyorsunuz, ama 2010-2011 sezonunu tescil edip Ligi bir şey olmamış gibi aynen oynatıyorsunuz" eleştirisi yaptık. Aradaki çelişkiyi ortaya koymaya çalıştık. "Bildikleriniz Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ne gitmesine engelse, neden Süper Lig'in aynen oynatılmasına engel olmuyorsunuz? Şampiyonlar Ligi lig de, Türkiye Ligi sirk mi" sorusunu sorduk.

Biz bu soruyu sorarken ilginç bir şekilde Fenerbahçe cephesi aynı soruyu tersten sormayı sürdürdü sürekli olarak; "Madem ki Lig tescil edildi o zaman biz niye Şampiyonlar Ligi'ne gitmedik" dediler durdular.

Fenerbahçe yönetiminin –ki sonuçta Aziz Yıldırım yönetimi kendileri–, kulübünün menfaatlerini korumasını yadırgamayabiliriz. Ama kulüplerini korurken işe farklı boyutlar katmalarını yadırgıyorum ben. Daha dün basında çıkan Ali Koç'un açıklamalarından hareket edersek; Fenerbahçe'nin mağduriyetini bir memleket meselesine dönüştürmek, milli meseleye dönüştürmek neyin nesiydi öyle?

Ali Koç, Federasyon Yönetim Kurulu'ndan Arıboğan ve Helvacı'nın UEFA'ya karşı Fenerbahçe'yi kollamadığına, tam tersine şüpheli konumuna sokacak ifadelerle zor durumda bıraktığına dair serzenişte bulunuyor. TFF'yi UEFA'ya karşı dik durmamakla suçluyor. Şampiyonlar Ligi'ne gitmemekle uğradıkları maddi zarardan bahsediyor. "Milyonlarca Fenerbahçelinin onuruyla oynandı" diyor. Ve her zaman sıkışıldığında başvuru hassas milliyetçilik duygularına dokunmadan edemiyor; "Bu iş Fenerbahçe'nin meselesi değil aslında Türkiye'nin meselesi" diyor. "Türkiye'yi bu kadar komik ve küçük duruma düşürmek ülkemize yakışmayan bir durum" diyor.

İşte yeterince cesur olamazsanız olacağı bu. TFF Fenerbahçe'nin üzerine gidemedi, delil yetersizliğini öne sürdü, kanaatle bile verebileceği karar yetkisini kullanamadı, topu mahkemeye bıraktı, davanın gizlilik ilkesine sığındı filan ama geldiği noktada yine kimseye yaranamadı. Başta Fenerbahçe Yönetimi'ne yaranamadı. Diğer soruşturma kapsamındaki kulüplerin durumu da hep Fenerbahçe'ye bağlı olarak düşünülüyor zaten.

Oysaki siz Fenerbahçe Yönetimi olarak Fenerbahçe gibi köklü ve güçlü bir kulübü bu durumlara sokuyorsunuz, şike ve teşvik şüpheli yapıyorsunuz, mahkemelere düşürüyorsunuz ama sorumluluğunu başkalarının sırtına

atıyorsunuz. Ali Koç "Arıboğan ve Helvacı görevlerinden istifa etmeli" diyor. Peki, Aziz Yıldırım yönetimi ya da soruşturma kapsamında adı geçen diğer kulüplerin yönetimleri neden bugüne kadar istifa etmeyi düşünmediler hiç? Olanlarda hiç mi sorumlulukları yoktu kendilerinin? "Biz şu veya bu nedenden kulübü tarihinin en karanlık günlerini yaşattık. Görevi bırakıyoruz" demeleri gerekmez miydi? Milyonlarca Fenerbahçelinin, dahası bu ülkedeki bütün sporseverlerin, dahası bu ülkenin ve halkının onuruyla oynayan kim!

Bir kere şunun altını kuvvetle çizelim; Türkiye futbolunu dışarıda rezil eden şey şike yapmaktır, şikeyi kovuşturmak ya da cezalandırmak değil. Tersine bir ülke şike ve teşvikin üzerine ne kadar cesurca gidiyorsa dünyada da o kadar itibar kazanır.

Ayrıca Türkiye sadece Fenerbahçe değil. Eğer şike ve teşvik Lig'deki sıralamayı değiştirmişse bundan mağdur olanlar da Türkiye'nin diğer takımları değil mi? Birini kollarken öbürkülerini cezalandırmış olmuyor muyuz? Adalet ve hukuk karşısında herkesin eşit olması gerekmez mi?

Ve yine tekrarlıyorum; Fenerbahçeli milyonlarca taraftar asıl mağduriyete kulüplerini bu tarz zan altında bırakan kulüp yöneticileriyle uğramıştır. Yönetimler geçici Fenerbahçe ise bakidir. Fenerbahçe gibi büyük ve herkese örnek olması gereken bir kulübün başarı için yan yollara sapmasına hiç gerek yok.

Aslında şike ve teşvikçilerin ne takımı var, ne dini, ne imanı. Ne de partisi. Bir kere şike ve teşvik bireysel bir suç değil toplumsal bir suç. Bütün toplumu aldatıyorsunuz. Ayrıca örgütlü bir suç. Şike tek başına yapılmıyor. Bir organizasyon gerek. İşin ucunda da milyonlarca dolar var. Milletin cebinden abonelik parası, maç bileti parası olarak çıkan milyonlar... Dolayısıyla şike ve teşvik tüm topluma karşı işlenmiş bir suç. Aslında ülkede mafyanın örgütlü suçlarına karşı getirilmiş yasalar ta başından beri şike ve teşvik olaylarına da uygulanmalıydı. Haydi bu yapılmadı ve "Sporda Şiddeti Önleme Yasası" beklendi, bari toplum ve ülke yararına bu yasanın işletilmesine engel olmayın. Şike yapmamış ve yapmayacak biri için hapis cezası bir yıl olmuş, 100 yıl olmuş fark eder mi? Ama şike yapan ya da yapacak olan için fark eder. Geçen hafta yazdım; yaparsın şikeyi, götürürsün milyonları, birkaç ay yatar, aslanlar gibi çıkarsın. O da şikeyi kovuşturacak cesaretle bir savcı çıkarsa... Yoksa "aman lig kesintiye uğramasın" telaşındaki yayıncı kuruluş, medya, TFF ve kulüpler hemen üstünü örterler pisliğin. Meclis de hemen uygun bir yasa çıkartır. Ülke bir "şike cumhuriyeti"ne döner.

Şimdi son top Sayın Cumhurbaşkanı Gül'de. Son umudumuz onda. Şike ve teşviki koruyan ve kollayan bu yasa değişikliğini onaylayacak mı? Düşünüyorum da nasıl olsa bağımsız bir merci cumhurbaşkanlığı. Seçim derdi de, oy derdi de yok. Ve Cumhurbaşkanı nasıl olsa, başka cumhuriyetlerin değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin, Türkiyeli halkın Cumhurbaşkanı. Öyle değil mi?

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni hedef: Şikeden küme düşme yok

Gülengül Altınsay 12.12.2011

Pandora'nın kutusu açıldı. Bugüne kadar gizlilik yasağı nedeniyle konuşulamayanlar iddianamenin açıklanmasıyla birlikte apaçık ortaya çıktı. Ama ortaya çıkanlar ne medyanın ne kulüplerin ne de eski ve yeni federasyonların tamamıyla yabancı olduğu şeyler. Yani "aman yarabbi neler de dönüyormuş şu futbol dünyamızda" diyen kaç kişi olmuştur acaba? Aslında ben iddianamede federasyon ve medya ilişkilerinin daha kapsamlı yer alacağını düşünmüştüm. Nedense bu konulara değinilmemiş, geçilmiş. Herhalde yeterli bulgu elde edilememiş.

Şimdi hukuki süreç işleyecek. İddialar belki kanıtlanacak, belki kanıtlanamayacak. Ama ortada bir resim var. Mafyanın futbola nasıl egemen olduğu, herkesin bir şekilde bunlarla iş yapmak zorunda kaldığı gözünüzde canlanıyor. Ne olursa olsun başarı diyenlerin kimlerle hangi ilişkilere girdikleri de. İşin garibi, TFF'nin ve merkez medyanın bütün bunları, sıradan vatandaşlar gibi, iddianameden öğrenmiş olmaları... Sanki iddianamede değinilen kişiler başka bir ülkede yaşıyor, olaylar başka bir ülkede cereyan etmiş.

Soruşturmadan bir şey çıkar ya da çıkmaz bilemem ama futbolumuz temiz değil, bu açık. Temiz futboldan yana olanların hakikatlerin derinleştirilmesini istemekten başka çareleri yok. Aziz Yıldırım'ın avukatı "konuşursa ortalık alt üst olur" tehdidinde bulunmuştu. Federasyon Başkanı da FB yöneticileriyle ilgili olarak "konuşursam zor durumda kalırlar" demişti. Hâlâ bekliyoruz. Konuşsunlar bakalım. Hakikatlerin ortaya çıkması herkesin görevi (!). Şimdiye kadar kulağının üzerine yatan TFF ve merkez medya, umarım artık kamu görevini yapıp bu konuları araştırır, onlar da bilmedikleri şeyleri öğrenir (!).

Şimdi ortada tam tersi bir durum var maalesef: Bir yanda çok ciddi şike ve teşvik iddialarıyla açılmış bir dava var. Bir yanda da bu davanın olası sonuçlarını etkisiz kılma çabası... Bir yanda artık gizlenemeyen, saklanamayan bazı olaylar var, bir yanda da sistemin bunları sulandırma girişimleri. "Aman futbol çöker" diye şike ve teşvik davasından sistemin zarar görmemesi için çabalayanlar sonunda futbolu şikecilere teslim ediyorlar.

Meclis'in Sporda Şiddeti Önleme Yasası'ndaki değişiklikte ısrar etmesinin bundan başka açıklaması yok.

Dava daha yeni açılmışken, şike ve teşvik suçlarında büyük bir ceza indirimine gittiler. Bu düpedüz bir af yasası. Yani şike ve teşvik iddiasıyla haklarında dava açılan kişilerin suçluluklarının kabulü aynı zamanda... Yasa değişikliği ayrıca şikeyi teşvik yasası gibi. Cezalar o kadar hafifletiliyor ki, şikeyle elde edilecek kazanç ve nüfusun yanında hiç dikkate alınacak gibi değil. O da yakalanırsan... Meclis her türlü şikeyi özendirirken futbolda egemenliğin kayıtsız şartsız şikecilerin olduğunu da kabul etmiş oldu böylece. Şike ve teşviki, futbolda terörü caydırıcı durumdan çıkardılar.

"Ne olursa olsun sistem yürüsün" diyerek pislikleri örtmeye çalışanların işi bitmemiş anlaşılan. Şike ve teşvik yanlılarının ve onların kapsama alanı içine girenlerin ikinci hedefi şike suçundan kulüplerin küme düşürülmemesini sağlamak olacak. Önce kişilerin ceza indirimleri sağlandı, sırada kulüpler var. TFF yönetmeliklerini değiştirerek şikeyi para cezasıyla, puan silmeyle geçiştirmeye çalışacaklar. Kirli Ligi, onu kirletmiş güç odaklarıyla koruma gayretlerine tanık olacağız bundan böyle.

3 Temmuz günü "ne oluyoruz" diye frene basılsaydı ve futbolu temizleyecek bir yola girilseydi, belki bir iki yıl kaybederdik. Şimdi geleceği tümüyle kaybediyoruz.

ÇOK ÖNEMLİ NOT: Meclis, Nisan ayında çıkardığı "Sporda Şiddeti Önleme Yasası"nı inatla değiştirerek sadece şikecileri rahatlatmadı. Futbolda şiddeti önleme konusunda da şike yaptı. Spor sahalarına, soyunma odalarına

girenler, spor alanlarına kesici ve yaralayıcı alet sokanlar da hapis değil para cezasıyla veya paraya çevrilecek hapis cezalarına çarptırılacak. Gerçek taraftar statlara sokulmazken, yönetimlerin beslediği bir avuç şiddet kaynağı profesyonel taraftar böyle korunuyor işte Yasa Değişikliği'nde. Yönetimler eli bıçaklı fanatiklerin para cezasını ödeyecek, onları kendilerine köle yapacak... Spor karşılaşmalarında meydana gelecek şiddet olayların sorumlusu da yasa değişikliğine "evet" diyenler olacak.

gulengul@altinsay.com.tr

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transferlerden haberi olmayan başkan

Gülengül Altınsay 18.12.2011

İddianamenin açıklanmasından sonra her şey daha net şimdi. Gerçi adı üstünde sadece iddianame bu, kanıtlanmış hiçbir şey yok henüz. Ama en azından verilmiş ifadeler var elimizde.

İddianamenin yayınlanmasından sonra anlaşıldı ki **Beşiktaş sadece İBB'li iki oyuncuya uygunsuz transfer teklifiyle olayların içine dâhil olmuş ve soruşturmayla birlikte üç kurban vermiş**. Tamam, bu transfer girişimi kuralına göre yapılmamış. Mesela futbolcuların sözleşmeyle bağlı olduğu İBB'nin ve kulübün o zamanki başkanı Göksele Gümüşdağ'ın bu transfer çalışmasından resmen haberi yokmuş. Kural olarak, altı aydan fazla sözleşmesi olan futbolcuyla kulübüne resmen başvurup izin almadan hiçbir şekilde transfer görüşmesi yapılamıyor. Bu savcılar ilgilendirmeyen, TFF'yi ilgilendiren sportif bir konu.

Bu yüzden tüm bunlar bu kadar büyütülecek, aylarca insanları tutuklu bırakacak bir suç görüntüsü vermiyor. **Tek başına Fenerbahçe'ye operasyon yapmak zor olduğu için onun yanına başka bir büyük takımı dâhil etmek mi gerekmiş acaba? Dava süreci sonunda bu da görülecek.**

Aslında operasyon hiçbir kulübü hedef almamıştı ama gelin bunu Fenerbahçe yönetimine ve duygusal Fenerbahçe taraftarlarına anlatın. Kulüplerini değil, kulüplerini böyle iddialara karıştıranları ve kulüplerinin adına gölge düşürenleri savunmaya devam ediyorlar. Yeri gelmişken şunu da söyleyeyim; **duygusal Fenerbahçeliler, iddianamede Fenerbahçe geçen yerlere başka bir büyük kulübün adını, Fenerbahçeli yöneticilerin yerine başka bir büyük kulübün yöneticilerinin adını yazsınlar bir an. Bakalım iddianameye aynı tepkiyi gösterebilecekler mi?**

İddianamede adı geçenler içinde benim canımı acıtan isim ise Tayfur Havutçu oldu. Bildiğim sevdiğim bir insan olmasının yanında dürüstlüğüne de kefil olabileceğim birisi.

İşin gerçeği Türkiye'de yaklaşık son yirmi yıldır rakip takım oyuncularına hem de maç öncesi transfer teklifleri yapılması neredeyse rutin bir uygulama olmuştu. Üstelik dedikodu çerçevesinde çıkan bu haberler çoğu kez transfer döneminde doğrulanırdı da. Her şeyden önce hiç etik olmayan bu uygulamalar beceriklilik sayılır olmuştu bizde... Neyse lâfı uzatmayayım. Mahkeme süreci nereye varacak? TFF ne yapacak, ya da bir şey yapacak mı? Bunları da göreceğiz. Biz de bu süreçlerin sonunda görüşlerimizi açıklayacağız elbette. Ve etik olmayan transfer girişimlerine karşı olmaya devam edeceğiz.

İddianamenin Beşiktaş'la ilgili bölümündeki en büyük skandal ise Başkan Yıldırım Demirören'in ifadesi...

Demirören'in Futbol Şubesi Başkanı ve Asbaşkanı Serdal Adalı, Demirören'in her dakika yanından ayrılmayan Protokol Müdürü Ahmet Ateş ve Demirören'in göreve getirdiği Teknik Direktörü Tayfur Havutçu İBB'li futbolcular İbrahim Akın ve İskender Alın'a maç öncesi transfer teklif ettikleri iddiasıyla tutuklu olarak cezaevine konuyor ve Beşiktaş Kulübü Başkanı Demirören'in iddianamede yer alan ifadesi şöyle:

"Kupa maçı öncesinde İBB'de oynayan İbrahim Akın ve İskender Alın isimli futbolculara kulübümüzden Serdal Adalı ve teknik direktörümüzün transferde bulunması olayından **haberim yoktur**. O dönem bu mevzu bana açılmadı. İbrahim Akın eski futbolcumuz olduğu için ayrıldıktan sonra da hemen hemen her yıl kulübe tekrar geri dönmesi gündeme gelen bir futbolcuydu. Ben İskender'i futbolcu olarak da bilmiyordum. Serdal Adalı ve Tayfur Havutçu'nun kendilerini transfer etme girişimlerinden **haberdar değildim**."

Yanlış duymadınız, **Beşiktaş Başkanı'nın, kendi Asbaşkanı'nın, kendi Teknik Direktörü'nün ve kendi Protokol Müdürü'nün yürüttüğü ve milyon düzeyinde avrünün konuşulduğu bir transfer çalışmasından haberi yokmuş!** Ne Futbol Şubesi Başkanı bahsetmiş kendisine, ne Teknik Direktörü ne de Protokol Müdürü. Sanki transfer Çatladıkapispor'a yapılacaktı. **Bu nasıl kulübüne ilgisiz bir başkandır böyle? Bu nasıl bir kulüp yönetme biçimidir? Bu kulüp bu kadar başsız, bu kadar sahipsiz mi?**

Ama daha bitmedi. Esas bomba şimdi geliyor. Başkan Demirören ifadesinde devam ediyor:

"İbrahim Akın bizim kulüpten at yarışları ve kumar merakı yüzünden benim dönemimde gönderilmişti. Ben eğer transfer komitesi kendisiyle görüşüp anlaşsa bile **kesinlikle almazdım**. Kendi gönderdiğim oyuncumu, aynı şartlarda geri almamın hiçbir manası yoktur. Ben kendilerine yönelik transfer görüşmeleri yapılırken ne kadar para teklif edildi ne vaatlerde bulunuldu bilmiyorum. **Ben kesinlikle İbrahim Akın transferine izin vermezdim**."

Şimdi bunun anlamı nedir böyle? Kulübün Asbaşkanı, Teknik Direktörü, Protokol Müdürü bir transfer çalışması yapıyor ama bu işte sonuca varsalar bile Kulüp Başkanı bu transferi kesinlikle yapmayacak. Futbol Şubesi sorumlunuz ve Teknik Direktörünüz bu transferi başka bir kulüp için mi yapıyorlar acaba? Kendilerini mi tatmin ediyorlar?

Tamam diyelim ki Başkan'ın böylesi önemli bir olaydan haberi yok. Diyelim ki Başkan her şeye ilgisiz, kendi âleminde bir başkan. Tamam da "Ben zaten o futbolcuları kulübe almazdım" derken transfer çalışması yapan o kişileri düşürdüğü durumun hiç farkında değil mi? "Başkan'ın hayatta almayacağı adamlarla ne işiniz vardı" diye sormazlar mı adama?

Yine aynı Yıldırım Demirören yönetici Metin Keçeli'yle ilgili çıkan *problemi Lig TV*'de açıklarken "Bizde başkanlık sistemi var. Benden habersiz bir şey yapılmaz bu kulüpte" dememiş miydi? Hem de savcılığa verdiği ifadeyle aynı süreçte tv ekranlarında sarf etti bu sözleri.

Fazla lafa gerek yok. Siz de bilirsiniz; çocukken annemiz, babamız sürekli tembih ederdi bize "Aman arkadaşlarınıza dikkat edin" diye. Büyüyünce de fazla bir şey değişmiyor anlaşılan. Hep söylenen bir söz vardır ya; "Nereye gittiğin değil, kiminle gittiğin önemlidir" diye. Doğru galiba.

Şimdi söz sırası Serdal Adalı ve Tayfur Havutçu'da.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşmenin kademesi mi olurmuş

Gülengül Altınsay 08.01.2012

Tam on altı gündür memleketten uzaklardaydım. Hem de çok uzaklarda. **Bangkok, Hanoi ve Ho Chi Minh City’de.** Çoğu Türkiye’nin ismini bile duymamış insanların arasında. Ne var ki futbolun gücü işte; **oralarda Türkiye en çok futboluyla tanınıyor. 2002 Dünya Kupası’nda hepsi Türkiye’yi tutmuş. “Şimdi çok kötüsünüz ama” diyorlar.** Şike skandalını duyanlar da var. Ayrıca biz Avrupa Birliği’ne gireceğiz diye uğraşıyoruz ama Taylandlılara, Vietnamlılara göre çoktan girmişiz bile. **“Türkiye nerede” diye sorduğunuzda herkes tereddütsüz “Avrupa’da” diyor.** Şaşırdım doğrusu.

Dahası da var; **Vietnam’a özgü tişörtler satan bir dükkân sahibinin, Türkiye’den olduğumuzu öğrenince bildiği tek isim olarak doğrudan “Beşiktaş” demesine ne dersiniz?** Ta oralarda bizim takımları takip edenler var yani. Renklerini, futbolcularını bilenler. Artık mecburen beğen beğenme birkaç tişört aldık kendisinden.

Şu bir gerçek; futbolun gücü tartışılmaz. Öyle olmasa tüm başarısızlıklarına rağmen, kulüpleri soktukları borç batağına rağmen, kulüplerin başına çöreklenmiş yöneticiler koltuklarını korumak için bu kadar mücadele etmezlerdi.

Baksanıza son Kulüpler Birliği toplantısına. Sanki Kulüpler Birliği değil Menfaatler Birliği toplantısı. Hiçbir emek harcamadan avantadan gelen paraları paylaşma birliği gibiler. Amaç futbolun temizlenmesi, güçlenmesi falan değil. Amaç mevkillerini korumak, havadan gelen paralara hükmetmek. Ne var ki birlik çatlaklar vermeye başladı şu son günlerde. 58. Madde’nin yeniden düzenlenmesine ilişkin olarak. 3 Temmuz sonrası sınıksız kurulan menfaatlerde birlik-beraberlik günbegün menfaat çatışmasına dönüşüyor anlaşılan. Zaten her türlü çıkar birliklerinde çözümler içeriden başlamaz mı? Geldiğimiz noktada artık şikeden düşmeye razı olan kulüp temsilcileri var. Duruma göre çark etmeye çalışanlar da. Var da şimdi de şikeden düşmenin kademesi olmasını istiyorlar. O konuda mutlaka düzenleme gerekiyormuş. Amaç ne burada? İddianamede yer alan şike ve teşvik olaylarının tümünü “teşebbüs”e sokup şike ve teşvikçilere af mı getirmek?

Yeri gelmişken, **Ali Koç’un şikeye karşı her tavrı Fenerbahçe düşmanlığı olarak değerlendirmesi de baydı artık. O, “ağlayan çocuk” tablosu halleriyle aynı şeyleri söylemekten sıkılmadı, biz dinlemekten sıkıldık.** Yine bir kez daha tekrarlayalım; **bu operasyon Fenerbahçe’ye karşı bir operasyon değil, şikeye karşı bir operasyon.** Üstelik şikeye dair elde pek çok veri var artık. İddianame açıklanmış. Gizlilik kalkmış “Yok, henüz kanıtlanmış bir şey yok, her şey aklanacak” diyorsanız bu ne telaş o zaman. Neden hafif cezalar, neden resmen “af” peşinde koşmalar? **Şike yapmanın şike cezasından korkmasına ne gerek var?**

Peki, tüm bunlar olurken ortalık toz dumanken futbolun başı TFF ne yapıyor? Her zamanki gibi kenara çekilmiş bekliyor. Bahaneler üretiyor. Belli ki rüzgârın yönünü izliyor. Yoksa daha önceki bahanelerinin hepsi ortadan kalmış durumda. Gizlilik de kalkmış, iddianame de açıklanmış. O zamandan beri her gün suç işliyorlar. Yönetmeliklerin kendilerine emrettiği hukuki süreçleri başlatmıyorlar. Görevlerini savsaklıyorlar. Son gerekçe 26

ocaktaki kongre. O kongre neyi değiştirecek dersiniz? şikeden küme düşme cezası kademeli hale getirilecekmiş.

Bir mafyatik şahsiyet "rüşvetin kanıtı mı olurmuş lan" demişti fi tarihinde. Geçmişte şikenin de kanıtını bulmak zordu zaten. Ama şimdi bir sürü kanıt var. TFF bu kanıtları bir yana bırakmış, düşmeyi kademeli hale getirme, yani şikecileri af etme derdinde. Biz de o 'Türk büyüğü' gibi söylersek, "küme düşmenin kademesi mi olurmuş..."

Kaçan kurtulur

Malum olduğu üzere Yıldırım Demirören Aziz Yıldırım'dan devraldığı Kulüpler Birliği başkanlığını pek sevdi. Canla başla ve büyük bir sorumlulukla çalışıyor. şikecilere ve holiganlara af getiren yasa değişikliği için çalıştı, şikeden düşme olmaması için çalıştı, Fenerbahçe'nin marka değerini korumak için çalıştı, yayıncı kuruluşun dekoder satışlarını arttırmak için çalıştı. Ama bu süreçte Beşiktaş'ın da şike ve teşvik soruşturmasına dahil olmuş Metris'te tutuklu üç adamı vardı. Onların da Demirören'in ilgisine, desteğine ihtiyaçları vardı. İddianame açıklanınca bir de gördük ki Demirören özetle "benim onların transfer görüşmelerinden haberim yoktu. Zaten ismi geçen oyuncularını ben kulübe almazdım" şeklinde ifade vermiş. Transfer çalışması yapan adamlarını desteklemek ne kelime zor durumda bırakan bir açıklamaydı bu. Sonra ne oldu; **Serdal Adalı, Tayfur Havutçu ve Ahmet Ateş** tahliye edildi. Herkes bu üçlünün Demirören'e karşı tavrını merak ediyordu. **Tayfur Havutçu kendisine önerilen yeni görevi kabul etti. Serdal Adalı ise farklı bir tavır gösterdi.** Belli ki durumdan rahatsızdı ve rahatsızlığını dile getirmekten çekinmiyordu. "Bugüne kadarki süreçte Beşiktaş olarak kenar süsü yapıldık. Sayın Aziz Yıldırım'a bakıldığında, bizim için şüphelerden başka elle tutulur hiçbir delil yoktu. Bugün dışarıda olmamızın nedeni de bu" diyordu Adalı. Ve Demirören'den yeterli ilgi ve desteği göremediğini açıkça ifade ediyor, "Beşiktaş'ın emrindeyim ama Demirören'le yollarımı ayırdım" diyordu. **Cengiz Zülfikaroğlu**'nun da bütün transfer görüşmelerinin içinde olduğunu ekliyordu. Gölge gibi Demirören'in yanında dolaşmaktan başka bir yöneticilik vasfı olmayan Zülfikaroğlu bu transfer görüşmelerinin içinde olacak, ama Başkan'ın bunlardan haberi olmayacak! Olur mu olur. Demirören söz konusu olunca pek normal olur.

Metris'te üzücü bir süreç geçirildiği açık. Bu üç ismin kurban edildiği de açık. Ama işe iyi tarafından bakarsak **Serdal Adalı Beşiktaş Başkanı Demirören'e tavrı yüzünden geleceğini kazanmış oldu bence.** Her şeyden önce ismini fazla tüketmeden, itibarını kaybetmeden ayrılmış oldu yönetimden. Demirören yönetimine girip itibarını aynen koruyabilen bir tek isim söyleyin bana. Hani derler ya "bir musibet bin nasihatten iyidir" diye. Sanırım Serdal Adalı için de doğru oldu bu.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yılan hikâyesi

Gülengül Altınsay 12.01.2012

Yılan hikâyesine dönen Beşiktaş Stadı'nın yenilenmesi konusu, Anıtlar Kurulu'nun inşaaata kısmen izin vermesiyle şu günlerde yeniden gündeme taşındı. Zamanlama olarak da önümüzdeki Beşiktaş Mali Genel Kurulu'na ve bir yıl sonra yapılacak Beşiktaş Genel Kongresi'ne cuk oturdu.

Beşiktaş Stadı'nın eskidiği, hele bir deprem durumunda felakete yol açabileceği ve acilen önlem alınması gerektiği herkesin bildiği bir gerçek. Fenerbahçe'nin ve Galatasaray'ın statlarının günün koşullarına göre inşa edilmesinin ardından gözlerin Beşiktaş'ın stadına çevrilmesi de doğal.

Zaten Beşiktaş'ta her seçim dönemi her başkan adayı konudan dem vurur ve kongre üyelerinin karşısına yeni biri projeye çıkar. Bu artık bir alışkanlık haline gelmiştir. Projelere baktığımızda az çok bir çalışmanın ürünü olanlara da rastlıyorsunuz, iki günde internetten falan indirilen fotoğraflarla çatılmış kandırmaca projelere de. Ama sonuçta her seçimin ardından konu kapanır, her seçim öncesinde de konu yeniden kamuoyuna açılır.

Serdar Bilgili döneminde bir büyütme ve yenileştirme çalışması yapılmıştı gerçi. Ve yine Serdar Bilgili döneminde yapılan, stadın zemininin aşağıya indirilmesi projesi daha sonra iktidarı devralan Yıldırım Demirören tarafından hayata geçirilmişti. Hepsisi o kadar. O günden bu güne bir çivi çakılmadı stada.

Şimdi gelineen noktada sorun daha da büyümüş olarak ortada. Stat her geçen gün biraz daha çöküyor, köhneleşiyor.

Bir yandan Beşiktaş stadının tarihî eser olup olmadığı tartışılırken bir yandan da Dolmabahçe Sarayı'nın olası bir köklü inşaatla zarar görebileceği öne sürülüyor.

Oysaki stadın sadece deniz tarafı tarihî dokuya sahip. Özellikle Yeni Açık Tribün 1960'larda yapılmış ve bu tarihî dokuyla alakası yok. İstediginizi yapabilirsiniz. Ne var ki tarihî doku bakımından, Dolmabahçe Sarayı'na yakınlığını falan bir kenara bırakın, Beşiktaş Stadı'nın kendisi zaten tarihî ve kültürel bir miras. O bölgenin değişemez bir parçası. Yani o stat oradan kalkarsa asıl o zaman tarihî doku bozulur.

Stadı çevreleyen otelleri düşünüyorum da Beşiktaş'a yenileme izni vermeyen, bölgenin tarihî dokusunu düşünen hassas kültür koruyucuları o zaman neredeydiler acaba, diyorum.

Ayrıca o oteller orada yokken o stat orada vardı. Ta 1937'lerden beri o stat orada. Tarihî bölgenin fotoğrafına bakın bir. Gökkafes ne kadar farklı duruyor ve genel yapıyı ne kadar bozuyor. Kimse bir şey yapabiliyor mu? Ya Swiss Otel?

Eğer konuya daha derinlemesine girersek; ben İstanbul'un en önemli özelliği olan Boğaz'ın bir üçüncü köprüyü kaldıramayacağını düşünüyorum mesela. Haliçteki Metro Köprüsü'ne de, Tarihî Yarımada'nın silüetini bozan gökdelenlere de, Boğaz'daki aç gözlü yapılanmaya da karşıyım. Tamam, arsalar, binalar sizin olabilir ama bu kentin coğrafyası, peyzajları, silüeti, sokakları o kentte yaşayan herkesin kültür varlığı...

"Beşiktaş Stadı yenilenirse tarihî yapı bozulur, o yüzden farklı bir arazide yeni stat yapılsın" fikri ise tamamıyla art niyetli bir proje. Stadı tarihî gerekçelerle kapatmayı tasarlayan rant uzmanları onun yerine ne ucube konduracaklarını şimdiden düşünmüşlerdir mutlaka.

Hayır, böyle bir şey kabul edilemez. Beşiktaş kulübünün çok farklı bir özelliği var çünkü; dünyanın elde kalmış birkaç semt kulübünden biri Beşiktaş. Yaşayan bir sosyal ve kültürel organizma. Kalbi Beşiktaş Çarşısı'nda atıyor. Ve iki adım ötede statta yaşamını sürdürüyor. Bu ikiliyi birbirinden ayırırsanız kulübü yok edersiniz. Bu oyuna gelmemek gerek.

Ne yazık ki futbol günümüzde o kadar yozlaştırıldı ki kulüplerin her şeyden önce sosyal ve kültürel birer varlık olduğu unutuldu. Kültürel ve sosyal yapıyı oluşturan ise o kulübün tarihidir, taraftarıdır. O geniş topluluğun

yaşantısıdır. Stat da o topluluğun biraraya geldiği meydandır, mabettir. Kulübün taraftarıyla, semtiyle ilişkisinin somut ifadesidir stat. Beşiktaş gibi bir "küresel semt takımı" olan Arsenal yeni stadını eskisinin beş yüz metre ötesine neden yaptı dersiniz?

Futbol ekonomik bir olguysa hadi o zaman bastırın milyar dolarları yeni bir Beşiktaş, yeni bir Galatasaray, yeni bir Fenerbahçe yaratın da görelim. Yaratamıyorsanız var olanları bozmayın. Elinizi üzerlerinden çekin lütfen.

Bazılarına göre Beşiktaş'ın da ezeli rakipleri gibi elli bin kişilik, altmış bin kişilik stada ihtiyacı varmış. O da eski stadın yerinde değil başka bir yerde mümkünmüş. Geçiniz bunları. Bu da oyunun bir parçası. Seyirci ortalamalarına bakın önce. Kaç kere elli bin kişiyi toplayabiliyorsunuz statlara? Fenerbahçe yarısı boş statta oynadı geçen pazartesi. Galatasaray stadın dörtte birini dolduramıyor. Önce seyirciye saygı göstereceksiniz, seyirciyi maçlara çekeceksiniz, sonra stat büyüklüklerinden söz edeceksiniz.

Ayrıca Beşiktaş Stadı'nın çevresi ona buna dağıtılırken neredeydi kendileri. Stadın çevresinde kımıldayacak yer bırakmadılar. Şimdi de "size büyük stat gerek" diyorlar.

Beşiktaş'ın şehir dışında devasa statlara ihtiyacı yok. Mevcut stadın havasına, kimliğine dokunulmadan çağdaş ve insani seyir koşullarına kavuşturulması ihtiyacı var. O kadar. O zaman turistleri gezdirebilirsiniz orada, bir tarihî ve kültürel varlığı gösterircesine.

İşin farklı ve vahim bir boyutu da şu: Tamam diyelim ki stadın yenilenmesine izin çıktı. Hangi parayla ve hangi anlayışla yapılacak bu yenileme çalışması? Baksanıza Demirören Yönetimi'ne; Beşiktaş'ı Beşiktaş olmaktan çıkarmış. En başta da Beşiktaş'ın kültürel ve toplumsal kimliğine darbe vurmuş. Böyle bir yönetimden iyi bir iş çıkacağına kimsenin ümidi kalmamış. Maddi konularda zaten çoktan sınıfta kalmış.

Ama tüm bu koşullara rağmen bunu da bir seçim yatırımı olarak kullanırlarsa hiç şaşırmam. Ve tabii maçları başka yerde oynama durumunda da sportif başarısızlığın bir bahanesi olarak kullanmalarına da.

Çünkü Demirören'in en iyi yaptığı şey Genel Kongre'de, tüm başarısızlığına rağmen, kulübü felakete sürüklemesine rağmen gene seçim kazanabilme koşullarını yaratabilmesi. Bakalım Beşiktaş Stadı da bu oyunun nasıl bir parçası olacak? Onu da izleyip göreceğiz.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanun benim

Gülengül Altınsay 19.01.2012

Konuşuldu, yazıldı, çizildi. Ama üstünden bir kez daha geçmekte fayda var. Biliyorsunuz bu ülkenin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Sporda Şiddet ve Düzensizliğin Önlenmesine Dair Yasa'nın şikecilerin lehine değiştirilmesi gündeme geldiğinde "Bundan önceki yasa tasarısını kendileri getirdiler. Yalvar yakar. Yine de kendilerine nedir görelim ama bizim kanun yapma anlayışına yakışmıyor dedik. Böyle yazboz olmaz. Kişiyi dönük yasa düzenleme mantığına döner ki, olmaz" demişti.

Ardından yine bu ülkenin başbakan yardımcısı Bülent Arınç da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün şike cezalarında indirim öngören yasaı veto etmesiyle ilgili olarak, "Bence hayırlı oldu. Artık hiçbir milletvekili bu kanunu tekrar Meclis Genel Kurulu'na getirme cesaretinde bulunamayacaktır" demişti.

Ne var ki sonra sanki hiç bu sözler edilmemiş gibi daha Nisan 2011'de Kulüpler Birliği'nin alelacele Meclis'ten geçirttiği yasa yine aynı Kulüpler Birliği'nin talebiyle değişime uğradı. Şikecilerin cezaları önemli ölçüde indirime uğradı. İddianame gözönünde tutulduğunda bu değişiklikten en fazla yarar sağlayacak isim de Aziz Yıldırım olacaktı. Zaten Başbakan'ın sözlerinde işaret ettiği 'kişi'nin Aziz Yıldırım olduğu herkesin malumuydu.

Burada akla gelen ilk soru 2011 nisanında Kulüpler Birliği'nin şikecilere ağır yaptırım uygulayan bu yasaı neden Meclis'ten geçirmek için o kadar uğraşmış olmasıydı? Cevap için burada farklı bir noktaya bakmak gerekiyor. Bu yasa sadece şike ve teşvikçilere yönelik değildi. O zamanın Kulüpler Birliği başkanı Aziz Yıldırım ve İlhan Cavcav bu yasayla asıl medyada aleyhlerine konuşan gazetecileri susturmak istiyorlardı. Çünkü en küçük bir eleştiriye bile tahammülleri yoktu. Ve tabii bu ülkede yaklaşık üç ay sonra Berk gibi bir savcının da çıkıp haklarında soruşturma açabileceği akıllarının ucundan bile geçmemişti.

Peki, Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın, Başbakan Yardımcısı'nın kanun değişikliğine karşı olmalarına rağmen neden işler Kulüpler Birliği'nin istediği doğrultuda gelişti?

Şimdi de gözlerimizi Aziz Yıldırım'a çevirmek zorundayız. İlk günden beri Aziz Yıldırım "bazı şeyleri açıklarım yer yerinden oynar" tehditlerini savuruyordu. Hatta ben de gayet samimi bir şekilde "Açıklayın, bekliyoruz" diye yazmışım bu sütunlarda. Çünkü derdim hakikatlerin ortaya çıkmasıydı sadece. Ama Aziz Yıldırım hâlâ ağzını açmış durumda değil. Ne var ki bu süreçte şike soruşturmasında adı geçen kulüplerden İBB'nin o zamanki başkanı Göksel Gümüşdağ sorguya alındı ama sonra serbest bırakıldı.

Ve sıra geldi 58. Madde'ye. Hani şu kümeden düşmeye kademeleştirme getirecek olan maddeye. İşte tam bu noktadan itibaren Aziz Yıldırım farklı bir tutum içine giriverdi. Daha önce süreci içeriden yöneten, kendisine verilebilecek cezaların indirimine hiçbir itirazı olmayan Yıldırım birden bire tavır değiştirdi. Artık şike yapan takımların cezalarının hafifletilmesine karşıydı, şikeyle şikeye teşebbüsün birbirinden ayrılmasına da karşıydı. Hatta şikeden düşme kaldırılırsa buna da karşıydı. "Eğer Fenerbahçe'nin şike yaptığı kanıtlanırsa onlar düşürmezse ben kendim Fenerbahçe'yi düşürürüm" diyordu. Yani kanun da oydu, uygulamacı da o. Her şeyin üstünde görüyordu kendini. Aziz Yıldırım batarsa Fenerbahçe de batmalıydı. Aslında soruşturmanın başladığı ilk günden beri kararlı bir şekilde uyguladığı ve başarılı bir şekilde empoze ettiği Fenerbahçe'yle özdeşleşme politikasının devamıydı bu. Fener düşerse düşsün, yeter ki onunla birlikte Aziz Yıldırım da "mazlum" pozisyonunu korusun. Bu arada M. Ali Aydınlar gibi potansiyel FB başkan adayları bütün şanslarını yitirsin... Ne yazık ki başta Fenerbahçeliler olmak üzere bazı futbolseverler Aziz Yıldırım ile Fenerbahçe adlı yüzyıllık dev bir kurumu ayırt edemiyor. Böylece Fenerbahçe'ye en büyük haksızlığı yapıyor.

Yoksa demezler mi adama daha önce aklın neredeydi diye? Yasa değiştirilerek kişiye özel af getirilirken aynı tavrı neden göstermedin diye?

Birden bire görmeye, duymaya, konuşmaya başlayanlar arasında merkez medyanın bazı isimleri de var şu günlerde. Bugüne kadar sanki Ay'da yaşıyorlarmış gibi suya sabuna dokunmayanlar, yer gök toz duman altındayken sadece transferlerden, futbolcuların performansından falan bahsedenler, üstelik kirli futbolu allayıp pullayıp bize kakalamaya çalışanlar şimdi 58. Madde ile ilgili tartışmalara dâhil oldular. Meğer onların da futbolun gidişatına ilişkin fikirleri varmış(!) Yasa, hem de iki kez, değiştiğinde bayram yapanlar şimdi kuralların uygulanmasından yana.

Bir tek konuşmayan, duymayan, görmeyen kaldı şimdi; o da M. Ali Aydınlar Federasyonu. Anlaşılan hiç kimse Fenerbahçe'yi küme düşüren Federasyon'un parçası olmak istemiyor. Zaten önlem olarak olası bir küme düşürme işini Disiplin Kurulu'na bıraktılar. Tabii sürekli topu UEFA'ya atmaya da devam ediyorlar. Hani UEFA Fenerbahçe'nin küme düşürülmemesine bir razı edilse dünya onların olacak ama bu pek olası gözüküyor. UEFA'nın Türk takımlarını Avrupa kupalarından men etmesine bile çoğu kulüp şimdiden razı. Yeter ki Fenerbahçe'nin de içinde olduğu bir lig olsun. Yayın hakları bozulmasın, havadan gelen dolarlar kesilmesin. Daha da önemlisi, kirli temiz fark etmez, çarklar aynen dönsün.

Avrupa'dan atılmak da önemli değil. Hem böylece "Avrupa'da boyunun ölçüsünü alma" korkusu da biter. Kendi kendimize şişinir dururuz. Kendi kendimizi kandırmaya devam ederiz. Hakkını vermek lazım bir tek Galatasaray futbola daha geniş bir açıdan bakabiliyor ve olası tehlikeler için mücadele ediyor. Ama ne yazık ki biz günlük yaşamaya, günü kurtarmaya alışmışız bir kere. Uçuruma bir adım kala bile kimse durduramıyor bizi. O son adımı da illaki atacağız.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hem suçlu hem güçlü

Gülengül Altınsay 26.01.2012

Güçlüysen suçlu olmuyorsun bu memlekette. 3 temmuzda başlatılan Şike ve Teşvik Soruşturması'nda gelinen noktaya bakın. Futbolun en yetkili organı TFF olaylara ilişkin hâlâ hiçbir kanaate varamamış ve Lig'i aynen oynatmış. Bizi de Lig'in fuzuli maçlarını izlemeye mahkûm etmiş. Kulüpler Birliği işin başından beri şike ve teşvike gereken cezaların verilmemesi için Türkiye'yi ayağa kaldırmış. Sporda Şiddeti Önleme Yasası'nı Meclis'in üç büyük partisini de arkasına alarak şikecilerin lehine değiştirmiş. Böylece başta Aziz Yıldırım olmak üzere soruşturma altındaki insanlara peşin af getirilmiş.

Bitmemiş; bu kez sıra gelmiş şike ve teşvikte adı geçen kulüplerin başta Fenerbahçe olmak üzere kollanmasına ve af edilmesine... Tabii burada insanın aklına "İşin içinde Fenerbahçe olmasaydı bu süreç aynen böyle mi yaşanırdı acaba" sorusu da geliyor doğrusu. Adı geçen kulüpler alt kümelerden gariban kulüpler olsaydı, siz görecektiniz, "futbolda temizlik cengâverlerini"!

Peki, Fenerbahçe küme düşmesin diye TFF'nin, Kulüpler Birliği'nin, merkez Medya'nın, Yayıncı Kuruluş'un bunca çabası Aziz Yıldırım Yönetimi'ni birazcık bile memnun edebilmiş mi? Kesinlikle hayır. O kadar egoları şişmiş ki her şeyi kendilerine hak görüyorlar ve en küçük bir eleştiriye bile kabul etmiyorlar. İddianame açıklanmış hâlâ "yargısız infaz"dan falan bahsediyorlar. Basına yasaklama getirilmesini istiyorlar. Yani hiç rahatsız edilmek istemiyorlar. Sonra da "58 değişmezse yeni takım düşer" diye şimdiden hüküm veriyor, suçlu ilan ediyorlar. Yani kendileri için bir şey istemiyorlar, bütün düşündükleri ülke futbolu!!! Ne yapalım, şike yaptığı kanaatine varılırsa yedi kulüp de düşer, 77 kulüp de.

Baksanıza şikeden küme düşme bir sefere mahsus (kim inanırsa buna) kalkıyor, şike yapanlara puan silme ve para cezası getiriliyor ama yine Fenerbahçe ikinci başkanı Nihat Özdemir memnun olamıyor. Efendim hiçbir

suçları yokmuş çünkü. İyi de hukukun ve kuralların işleme nası mümkün olacak o zaman? Herkes kendi kararını kendi verecekse eğer. Önce yasa değişikliğini, ardından 58. Madde değişikliğini yan cebine koy. Sonra da ortalarda kahraman gibi dolaş. 3 temmuzdan sonra neden demediniz, "süreç başlasın, özel yasa falan çıkarılsın, suçsuz aklasın, suçlu cezasını çeysin" diye... Bir kulübün şike yaptığı kanaatine varılırsa o kulüp düşer. Bunu en baştan böyle net söyleseydiniz ya.

O Nihat Özdemir ki "Ben bıktım, usandım artık. Futbolun f'sini duymak istemiyorum. İşime ve aileme dönüyorum" demiş sonra ne olduysa artık sanki bu lafları hiç etmemiş gibi aynen yönetimdeki işinin başına dönmüştü. Sporda şiddet yasası değişikirken, şikecilerin cezaları hafifletilirken diğer yönetici arkadaşları gibi sessiz kalmış ama iş 58. Madde'nin yeniden düzenlenmesine gelince şikeden düşme yerine puan silme cezası geleceği kesinleşince birden celallenmiş "Bizim silinecek yarım puanımız bile yok" demişti. Tabii Metris'ten Aziz Yıldırım'ın "58. Madde değişmesin. Şike kanıtlanırsa Fenerbahçe'yi kimse düşürmezse ben düşürürüm" sözleri gündeme düştükten sonra.

Yani işler Arap saçına dönmüş durumda. Siz o kadar çabalayın Fenerbahçe'yi ve güya Türkiye'deki futbolu kurtarmaya çalışın geline nokta bu. Başta Fenerbahçe yönetimi durumdan hiç memnun değil. Memnun olmadığı gibi etrafa tehditler savuruyor. Fenerbahçe cephesinden diğer kulüplere özetle "Bu yayın paraları Aziz Yıldırım sayesinde geliyor, Aziz Yıldırım olmazsa aç kalırsınız" mesajı veriliyor.

Nihat Özdemir gerilimi daha da tırmandırıp tartışmayı başka noktalara taşımak için Fenerbahçe'nin büyüklüğünü diğer üç büyük kulübün borsa değerlerini karşılaştırarak kanıtlamaya çalışıyor. "Diğer üç kulübü toplasanız bir Fenerbahçe etmez" diyor. Ben burada kulüplerin şirketleşme biçimlerindeki farklılara ve o rakamların gerçekleri yansıtıp yansıtmadığına hiç girmiyorum. Hadi diyelim ki rakamsal hacimler böyle... Fenerbahçe bir şirket mi ki borsa değeriyle övünüyorsunuz? Toplumsal bir varlık olan bir spor kulübünü büyük yapan parasal büyüklük müdür? Yani sadece zenginliği midir? Asıl önemli olan tarihiyle, taraftarıyla, kulübün temiz işleyişiyle, futbola katkılarıyla, yetiştirdiği futbolcularıyla, sporcularının centilmenliğiyle ölçülmez mi bir kulübün büyüklüğü? Ayrıca diyelim ki en büyük sensin. Bu seni hukukun ve kanunun karşısında imtiyazlı mı yapar?

İşte zaten bizim sorunumuz da burada. Her şeyi para olarak görmekte. Her şeyi sayısal olarak görmekte. Nitelik önemli değil bizim için. Sadece futbolda değil her alanda durum ne yazık ki böyle. Her para ve nüfuz sahibi olan kanunu, hukuku, adaleti kendine göre uygulamaya kalkıyor ki işte asıl tehlikeli olan da bu.

Böyle olunca futbolun içinde bulunduğu nahoş durumu yalnızca Aziz Yıldırım'ı suçlayarak düzeltemeyiz. Asıl sorumlu böylesi yönetim yapılanmalarını yıllardır hem de Aziz Yıldırım'ı överek güçlendirenler. Fenerbahçe'nin sırtından Aziz Yıldırım'ı dokunulmaz, dokunulduğunda da adına af yasası çıkartılan kadir-i mutlak bir şahsiyet haline getirenler. Sonra da kendi çapında yeni Aziz Yıldırımlar üretmeye çalışan kulüpler. Medyası, futbolseveriyle hep Aziz Yıldırım'ı ve yönetim anlayışını göklere çıkaranlar. Fenerbahçe için yaptıklarını ballandıra ballandıra anlatanlar. "Yapmış ama nasıl ve hangi yöntemlerle yapmış, üstelik dünya standartları gözönüne alındığında bu düzeyde ne yapmış" diye sormayanlar.

İşi daha da derinleştirirsek, daha da gerilere gidersek Aziz Yıldırımların neden bizim futbolumuzda yeşerdiğini, hiçbir engelle karşılaşmadan neden büyüüp dal budak saldiğını, giderek dokunulmaz hale geldiğini de görebiliriz.

Sürekli tekrarladığım gibi kişilerle uğraşarak futbolu düzeltemezsiniz. Eğer ortamı değıştirmezseniz birileri gider başka birileri gelir. Hatta eskileri aratırcasına gelir.

Öncelikle kulüp yapılarının değiştirilmesiyle işe başlamak gerek. Gelir ve giderlerinde şeffaf, demokratik kulüp yapıları oluşturulmadan futbolu sağlam temellere oturtamazsınız. Tabii bunun için de öncelikle hükümetin, TFF'nin bu konuda kulüplere yaptırım uygulayabilecek anlayışta ve güçte olması gerek.

Bugün Genel Kurul'dan büyük olasılıkla 58. Madde'ye ilişkin geliştirilen "bir kereliğine özel af" kararı çıkacak. Şikeçiler ve teşvikçiler rahatlayacak. Ama yine kimse sonuçtan memnun olmayacak. Ya da öyle gözükecek. Başta Fenerbahçe olmak üzere.

Ve Fenerbahçe yeni duruma göre elini güçlendirmek için yeni taktikler geliştirecek. Siz zamanında doğru tavır almazsanız olaklardan da mesulsünüz. Baksanıza dün kadar Aziz Yıldırım=Fenerbahçe diyenler, Fenerbahçe'nin gücünü Aziz Yıldırım'ın kurtuluşu için kullananlar bugün hedef büyüttüler. Aziz Yıldırım=Fenerbahçe= Türkiye demeye başladılar. Kendileriyle birlikte yedi takımın da yanması halinde Türkiye'de futbolun kaosa gireceğini iddia ediyorlar. "Batarsak hep beraber batarız. Biz olmadan siz hiçsiniz" demeye getiriyorlar. UEFA'ya karşı Türkiye olarak "birlik, beraberlik" içinde tavır almamız gerektiğini savunuyorlar. Bu doğrultuda Türkiye'de kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlar. Zaten UEFA'nın başında da bir Fransız yok mu? Gözümüz aydın yani yepyeni bir milli davamız daha var şimdi(!) Senin Federasyon'un UEFA'yı 3 temmuzdan beri oy alıyor, şike ve teşvike yeni düzenlemeler getiriyor, lig hiçbir şey olmamış gibi aynen devam ediyor sonra "böyle olmaz" diyen UEFA tu kaka öyle mi? İşimize niye karışıyormuş. İşine karıştırmak istemiyorsan uluslararası futbol hukukunu zamanında uygulardın.

Böyle hiçbir şey yapmadan beklersen sonra Ali Koç da çıkar "Neyle suçlandığımızı bile bilmiyoruz" der. Nasıl olsa dilin kemiği yok. Nasıl olsa burası Türkiye. İstedğin gibi konuşursun. Vietnam'da karşılaştığım rehber genç bile Türkiye'de neler oluyor, futbol nereye gidiyor biliyor ama Fenerbahçe'nin yöneticisi Ali Koç hiç bir şey bilmiyor. Bilmiyormuş meğerse.

Aa bu arada bundan böyle Anadolu kulüpleri "bizden niye şampiyon çıkmıyor, hakemler niye aleyhimize düdük çalıyor, medyada niye bize gereken yer ayrılmıyor" falan demesinler. Kendilerinin hukuk ve kuralların işlenmesi söz konusu olduğunda nasıl tavır aldıklarını görmüş olduk çünkü. Para her şeyin üstündeymiş demek ki. Ne demişler; "Parayı veren düdüğü çalar". Ne var ki konuya uyan başka atasözleri de var: "Kendi düşen ağlamaz", "Ne ekersen onu biçersin" gibi. Tabii anlayana...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya şimdi, ya hiç

Gülengül Altınsay 02.02.2012

Futbolda giderek büyüyen kaosun suçlusu biz bazı gazeteciler ve tabii bir de UEFA'ymış meğer. Baksanıza medyanın çok önemli bir bölümü süreci sessizce izlerken, **benim gibi birkaç gazeteci futbolun temizlenmesi için yazdığı, konuştuğu için Aydınlar Federasyonu tarafından çeşitli zamanlarda mahkemeye verildik. Özellikle Taraf gazetesi yazarları olarak sırayla gidip ifade veriyoruz.**

Gerekçeler çeşitli. Kendi adıma konuşayım; **benim eleştirim Federasyon'un bir türlü karar veremeyip kirli ligi ısrarla oynatmaya çalışmasıydı.** Çünkü biliyordum ki oyalamayla kaos küçülmez daha da büyür. Ayrıca bu yöntemle kimseye de yaranılmaz. Ama sanki futbolun kirliliğinden, gerçeklerin ortaya çıkmasını isteyen biz gazeteciler sorumluymuşuz gibi **TFF sadece kendisini eleştiren gazetecileri hedef almayı tercih etti.** Yedi

aydır Türkiye’de şikeye ilişkin hiçbir karar alamayan TFF bizi mahkemeye verme konusunda ise son derece kararlıydı.

Tabii **bir de Fenerbahçe’nin Şampiyonlar Ligi’nden men kararını aldı TFF. Aldı da sanki UEFA almış gibi gösterdi...** Zaten şimdi her yerde konuşulan konu da bu. “Bu karar UEFA baskısıyla mı alınmış, yoksa tamamen TFF’nin kararı mıymış? UEFA bize ayrı, CAS’a ayrı tavır mı almış? Fenerbahçe’nin Şampiyonlar Ligi’ne katılamamasının asıl sorumlusu kimmiş?” tartışmalarının içine sürüklendik. Yani yine amaçtan koptuk; **İddianamede ifadesini bulan çok ciddi iddialar var. Sadece şike ve teşvikle ilgili değil, futboldaki mafyatik oluşumlarla ilgili bu iddialar...** Kimse bunları hatırlamak istemiyor bile. Gündemi değiştir ve unuttur. Kirlilikten beslenenlerin en iyi becerdiği şey bu.

Tamam, madem, temiz futbolu değil, bu usul konularını tartışıyoruz, o zaman asıl sorulması gereken soru şu: **TFF Fenerbahçe’yle ilgili prosedürü Şampiyonlar Ligi’nde neden aceleyle işletti de aynı prosedürü Türkiye Ligi’nde dosyaları savcılıktan aldığı ağustos ayından beri işletmedi?** Belli ki UEFA, ihmal durumunda uluslararası turnuvalara ilişkin olarak gelebilecek yaptırımları hissettirmiş. Sadece Fenerbahçe değil, milli takım dâhil tüm takımlarımıza karşı verilebilecek cezalardan dem vurmuş. Ve belli ki TFF de çok kısa sürede karar vermek zorunda kalmış. Kaldı ki, **Fenerbahçe’nin Şampiyonlar Ligi’nden men edilmesi konusunda UEFA artık o noktada da değil. CAS’taki davada bu men kararını artık iddianameye ve Etik Kurul raporuna, yani daha güçlü delillere dayandırıyor.**

Neyse, hep söyledim, Şampiyonlar Ligi konusunda hemen karar veren TFF düzenin sürmesi için Türkiye liglerine ilişkin devamlı sorumluluktan kaçınca iş bugünkü noktaya geldi.

İşin komiği Aydınlar en çok da Fenerbahçe’nin boy hedefi halinde şimdi. Bence hiç sürpriz değil. Hep böyle olur zaten. İnsanlar aldıklarını değil alamadıklarını görürler hep. Gereksiz bir iyilik yaparsanız sizden her şeyi istemeye başlarlar. Bu anlama gelen bir cezaevi deyişi de var ama yazarsam yine yanlış anlayıp dava açarlar sonra!

Diğer ibretlik bir konu da bugüne kadar Aydınlar’ın savaçlama politikasını destekleyenlerin, onu buna zorlayanların istifa sonrasında Aydınlar’ı eleştirmede başa geçmiş olmaları... **Şimdi Aydınlar ve arkadaşlarına düşen ise son yedi ayda kapalı kapılar arkasında olanları sansürlemeden kamuoyuna açıklamak olmalı.**

Hemen şunu söylemeliyim. Bir kere Fenerbahçe’nin Şampiyonlar Ligi’ne gönderilmemesi kararını kim almış olursa olsun, bu bir sonuç ve CAS’ta dava devam ediyor. UEFA düşmanlığı yapıp işi milli davaya çevirmenin anlamı yok. Türkiye’de patlayan şike ve mafya olaylarını sorumlusu UEFA mı? Siz UEFA’yla uğraşacağınıza ve şimdiden seçim kulislerine gireceğinize, radikal kararlar alınmadığı için her gün daha fazla çürüyen futbola bir çözüm bulun, temiz ve güvenilir futboldan yana tavır alın. Kasıtlı olarak tıkanan TFF’nin hukuki sürecinin önünü açın.

Bir kez daha soruyorum; **Futbolumuzu bu hallere sokan UEFA mıdır? Üstelik sen şikeye zamanında doğru tavır aldın da UEFA “hayır” mı dedi?**

Şikeciler ve mafya sistemin aynen sürmesinden yana. Bütün istedikleri işler arapsaçına dönsün ve hukuki süreçler felç olsun. Tam da bugünkü durum yani. Bu bakımdan **Aydınlar’ın istifa etmesi ve seçim kararının alınması da kaostan ve belirsizliğin daha da büyümesi demek.**

Şu anda aklıma gelen **sadece bir tek çare var; kimseye mavi boncuk dağıtmadan adaleti ve hukuku işletme cesaretinde bir TFF’nin göreve gelmesi... Futbolu temizleyip yeniden yapılandırma konusunda kararlı olması.** Böylesine cesur insanlar var mı, daha doğrusu sistem bu tarz insanları göreve getirir mi, getirirse

de rahat çalışmasına imkân verir mi, bilemiyorum.

“Temiz toplum” iddiasındaki iktidar ve Başbakan, eskisi gibi “TFF özerk” bahanesine sığınmayıp, perde gerisinden çıkar ve temiz futboldan yana açıkça tavır alırsa neden olmasın. Ana muhalefet partisi popülizm yapmadan bir kere de kirliliğe muhalefet ederse neden olmasın?

Umudumu kaybetmek istemiyorum. Kendim için değil Türkiye’deki futbolun geleceği için umut etmek istiyorum. Çünkü biliyorum ki eğer hemen önlem alınmazsa, futbolda mafya, şike ve teşvik hoş görölmeye devam edilirse, artık bu çürümüş yapıyı canlandırmaya kimsenin gücü yetmez. Yani ya şimdi, ya hiç.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Unutmadık unutmayacağız

Gölengöl Altınsay 09.02.2012

Futbolun muktedirleri bizi her halde çok aptal zannediyorlar. Baksanıza iki gün önce şiddetle savundukları şeyleri sanki onlar söylememişler. İki gün sonra tamamen farklı bir fikirle karşımıza çıkabiliyorlar.

Soruyorum size daha kaç gün geçti Aziz Yıldırım’ın ve Fenerbahçe yöneticilerinin “58. Madde işlesin” ısrarlarının üstünden?

şimdi Fenerbahçe Asbaşkanı Cihan Kamer çıkıyor ve 5 şubat itibarıyla artık Fenerbahçe olarak “58. Madde’yi çok ağır bulduklarını ve bu maddenin değişmesinden yana olduklarını” söylüyor. Açıklama yapan yöneticinin isminin Ali Koç ya da Nihat Özdemir değil de Cihan Kamer olması neyi değiştirir ki?

Aynı Cihan Kamer Galatasaray’ı da etik olmamakla suçluyor. Galatasaray’ın rakip takımın oyuncularına transfer teklifi yaptığını söylüyor.

Bunlar bizi hem aptal hem de hafızasız sanıyor olmalı... İddianamede Emenike ve Sezer Öztürk’le ilgili iddialara hiç bakmamış mı Cihan Kamer? Transfer vaadiyle Emenike’nin FB maçında oynamadığını ve bu yüzden sanık konumunda olduğunu ve bu yüzden ülkeden apar topar kaçtığını bilmiyor mu? şike amaçlı transfer iddialarıyla birlikte suçlanan Fenerbahçe Yönetimi değil mi? Aslında Kamer, Galatasaray’ı suçlarken iddianamede aynı şeyleri yapmakla suçlanan FB Yönetimi’nin suçluluğunu kabul etmiyor mu?

Göröyorsunuz bizi bu kadar unutkan sanıyorlar işte.

Biraz daha gerilere gidip hatırlayalım isterseniz; Gökdeniz Karadeniz Trabzon’la daha iki yıllık sözleşmesi varken Fenerbahçe’yle sözleşme imzalamış, sonra neden bilinmez transferden vazgeçmişti. Aziz Yıldırım da “Biz sözünde durmayan oyuncuyu istemiyoruz” demiş ve sözleşmeyi yırtmamış mıydı? Kulübüyle altı aydan fazla sözleşmesi olan futbolcuya kulübünün bilgisi dışında transfer teklifi FIFA nezdinde en büyük sportif suçlardan biri. Bunu İngiltere’de yapsan hem transfer yasağı alırsın hem de puanın silinir.

Hadi biraz daha gerilere gidelim; Rıdvan Dilmen Sarıyer’de oynarken Galatasaraylı yönetici Ergun Gürsoy’dan transfer avansını cebine koyup Sarıyer-Galatasaray maçına çıkmıştı. O maçta boş kaleye atmadığı goller çok tartışılmıştı. Ama ardından ne olduysa oldu Rıdvan avansı yakıp Fenerbahçe’ye kapağı attı. Bunu da mı unuttuk biz?

Böylesi birçok sportif ahlaka sığmayan olay sıralayabilirim; unutmadığımız ve unutmayacağımız.

Güven yoksa her maç şike

Bir zamanlar dürüstçe çalışma ortamının olmamasından yakınıp “Bu ülkede teknik direktörlük yapılmaz” diyen Aykut Kocaman da dünü unutmuşa benziyor. Şikenin kanıtı için “maçlara bakılsın” diyor. Niye ki? Koskoca İddianame varken, bu iddianamede çok sayıda kanıt varken neden maçlara bakacağız biz? Maçlara şöyle bakarsınız; elde hiçbir kanıt yoktur ama şiddetle şikeden, teşvikten şüphe duyarsınız ve maçları incelemeye alırsınız. Bu şekilde kanaatle küme düşen takımlar var. Tabii bizde değil. Biz iddianameyi bile dikkate almıyoruz çünkü. Mesela 1993-1994 sezonunda Polonya’da son maça aynı puanla çıkan iki şampiyonluk adayı takımdan biri, bol golle kazandığı maçın ardından Federasyon tarafından sadece tv görüntülerine dayanılarak küme düşürülmüştü.

Ayrıca maça bakıp şikeyi kanıtlamak öylesine zor ki. Anlasanız da kanıtlayamazsınız. Futbol güvene dayalı bir oyun. Kuralına göre sahada oynandığına ve sonucun sahada belirlendiğine güvenirseniz, her hatanın oyun gereği olduğunu düşünürsünüz. Ama güvensizliğin tavan yaptığı bir ortamda her kaçırılan gol, her yenen gol, her alınan kart, her gösterilmeyen kart, her hakem kararı şike şüphesi verebilir insana. Bu kadar doğaçlama oynanan bir oyundan binlerce şüphe unsuru çıkartabilirsiniz. Geçtiğimiz sezonun ilk yarısının sonlarında başlayan Fenerbahçe’nin yükselişini bu gözle izlerseniz de pek çok şey bulabilirsiniz rahatlıkla. Neden Lugano’nun, Emre’nin, Alex’in kırmızı kartlık pozisyonlarına es geçildiğine takılabilirsiniz. Ama bu takıntılarınız ceza hukukuna konu olmaz. Ceza hukukunun ayrı spor hukukunun farklı işlemesinin nedeni de bu zaten. Onun için futbol federasyonları sadece kanaatle karar verme yetkisine sahipler. Yani bir takımı kanıt olmadan kanaatle küme düşürebilirsiniz ama bir adamı kanaatle cinayetten mahkûm edemezsiniz. Kaldı ki, içinde bulunduğumuz ortamda iddianamede öne sürülen bir sürü ciddi iddia var.

Şikeyi yönetici yapar

Futbolun temizlenmesi için önderlik yapması gereken Mustafa Denizli de dikkatleri İddianame’den çekip sahaya yönlendirmek istiyor. “İddianame’yi okumadım bile çünkü hakem ve futbolcular işin içinde değil” diyor bir röportajında.

Pardon hocam ama şikeyi futbolcular ve hakemler yapmaz, yöneticiler yapar. Yöneticiler ve aradaki mafyatik adamlar futbolcuları, teknik direktörleri ve hakemleri satın almaya çalışır. Bu bazen sahada başarıya ulaşamaz, teşebbüs seviyesinde kalır. Zaten bu yüzden şikeye teşebbüs de şike yapmak kadar suçtur. Hatta bazen tertemiz kazanılmış maçlara bile mafyatik ilişkilerdeki kişiler kasıtlı olarak gölge düşürür. “Ben olmasaydım bu maç kazanılamazdı” imajını verir etrafa. Amaç kişisel güç ve nüfuzun arttırılmasıdır. Kaybetme korkusundaki yöneticiler de hemen tuzağına düşer bunların. Bu arada kulübün adının boş yere şikeye ve teşvike bulaştırılması hiç önemli değildir onlar için.

Ayrıca İddianame’de pek çok futbolcu ve teknik adamın adı geçiyor. Ve PFDK’ya sevk edilmiş birçok isim var. Buna rağmen hâlâ ciddi bir şey yok demek için İddianame’de ve Etik Kurul Raporu’nda geçen olay ve kanıtların İrlanda futboluyla ilgili olduğunu sanmak gerekiyor herhalde.

Ahlaklı bir nesil

Aslında iddianamede, ceza hukukuna girmeyen ama spor hukukunun kovuşturması gereken birçok kanıt ve olay var. Özellikle de Federasyon’a, PFDK’ya, Tahkim’e ve Merkez Hakem Komitesi’ne ilişkin olarak. Federasyon’un bunları da incelemesi gerek. Ama savcılıktan dosyaları aldığı ağustos ayından beri görevden kaçan bir Federasyon’dan bunu beklemek ham bir hayal tabii.

Bu arada unutmadan(!) hani M, Ali Aydınlar istifa etmeden önce Fenerbahçeli yöneticilerin kendisini eleştirmesi üzerine, “Yukarıda Allah var. Konuşursam utanırlar” demişti. Biz hâlâ bekliyoruz. Kapalı kapılar ardında neler oldu, neden ani bir istifa kararı aldılar, öğrenmek istiyoruz.

Artık bıçak kemiğe dayandı. Bir şekilde karar vermek zorundayız; kirliliğe karşı mıyız, değil miyiz? Bunu yaparken UEFA’dan ceza yeriz korkusuyla üstünkörü bir şeyler yapacaksak bu hiçbir işe yaramaz. Çünkü bizim futbolumuzun sorunları üstün körü çözümlerle çözülemez. Korkuya değil cesarete ihtiyacımız var bizim.

Ve bu noktada Başbakan’a çok iş düşüyor. O da artık açıkça tarafını belirlemeli. Bu güne kadar kirliliğin üzerinin örtülmesi sürecinde sessiz kalarak ve yasa değişikliğinde ısrar ederek sanki gidişattan memnun bir izlenim yarattı Başbakan. Bu izlenimi yıkmalı.

“Dindar bir nesil yetiştirmek ya da yetiştirmemek” herkes için kişisel bir tercih ama ahlaklı bir nesil yetiştirmek hepimizin meselesi...

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Güneşli günler göreceğiz’ ama...

Gülengül Altınsay 16.02.2012

Silivri’de iddianame okunuyor, kimsenin dinlediği yok, gazeteler tek satır yazmıyor... Federasyon ortada yok, kimse olsun diye de çaba göstermiyor... Amaç belli; Federasyon’u felç etmek, belirsizliği sürdürmek. Daha da önemlisi iddianameyi unutturmak. İnsanların dikkatlerini farklı yönlere çekip kafaları iyice karıştırmak. Her şeyin eskisi gibi sürmesini isteyenler şu âna kadar bunda başarılı oldular da.

Önce Aydınlar Federasyonu’nu kullanarak yaptılar bunu. Federasyon Lig’i aynen tescil etti. Şikeye dair kanaatle bile karar verme yetkileri varken topu önce mahkeme sürecine attı. İddianame açıklanınca da hepten saha dışına attı. Bir tek istenmeyen bir şey oldu bu süreçte; Fenerbahçe Şampiyonlar Lig’ine yollanmadı. Aydınlar

Federasyonu UEFA faktörü hiç dikkate alınmadan Fenerbahçe düşmanı ilan edildi. Sanki Türkiye futbolu bir tek Fenerbahçe'den ve Aziz Yıldırım'dan ibaretmiş gibi.

Bir Federasyon başkanı düşünün; avukatı vasıtasıyla Aziz Yıldırım gibi şike soruşturmasından tutuklu bir kulüp başkanıyla sürekli iletişim halinde. Kendisine "Başkanım Fenerbahçe'yi küme düşürtmeyeceğiz, puan sileceğiz" haberi gönderebiliyor.

Bu arada "6222 sayılı yasa Kulüpler Birliği'nin yoğun çalışmalarıyla Meclis'te apar topar değiştiriliyor. Olası cezalar hafifletiliyor. "Suçsuzuz, aklanacağız, af istemiyoruz" diye şimdi ortalığı inleyenler nedense bu değişikliğe hiç ses çıkartmıyor.

Bu arada kapalı kapılar ardında Fenerbahçe yöneticileriyle, yetmiyor FB Teknik Direktörü Kocaman'la ve üstüne ne vazifeyse *NTV Spor* yorumcusu Rıdvan Dilmen'le toplantılar yapıyor Aydınlar. Amaç futbolun temizlenmesi falan değil, FB'yi küme düşürten adam olmamak. Ne var ki kapalı kapılar ardında 58. Madde'nin değişmesine ikna olanlar, hatta Federasyon'a bunun için olur yazısı yollayanlar, iş Genel Kurul'a gelince birden tavır değiştiriyorlar. Çünkü sportif hukuk süreci başlayacak, disiplin cezaları kesilecek. Süreci durdurmak gerek.

Genel Kurul 58. Madde değişikliğine "hayır" diyor. Önce "devam" kararını açıklıyor Aydınlar. Sonra da Şekip Mosturoğlu'nun çalışma arkadaşı olan Kısmet Erkiner'in açıklaması üzerine istifa ediyor. Böylece bir taşla iki kuş avlanıyor. Hem Aydınlar Federasyonu'nun istifasıyla süreç kilitlenmiş oluyor, hem de Aydınlar gibi potansiyel Fenerbahçe başkanı diskalifiye ediliyor.

Ve sonra dökülmeler başlıyor...

Aydınlar tv'de konuşuyor. İdealinin FB başkanlığı olduğunu, FB'yi küme düşüren adam olmamak için çabaladığını söylüyor. Yani yedi ay boyunca kaygısı bu olmuş. Ülke futbolunu değil, kirliliği yönetmek ve en az zararlı bu felaketi atlatmak.

Aydınlar FB Yönetim Kurulu üyelerini ve Teknik Direktörü'nü ve Yorumcu Dilmen'i de kapalı kapılar ardında 58. Madde değişikliğine ikna ettiğini söylüyor.

Bundan sonra önce Dilmen çıkıyor ekrana. Onca emekle kurulan ve şike soruşturmasına kadar çağdaş ve temiz spordan yana bir çizgi izleyen *NTV Spor*'u kendi ilişki, hesap ve temaslarına alet ederek bir şeyler söylüyor ama o toplantıya neden, hangi sıfatla gittiğini açıklama gereği bile duymuyor.

Ardından Aykut Kocaman, zamanında "külliye yalan" dediği toplantı kendisine sorulduğunda, FB Teknik Direktörü kalmak pahasına yerle bir ettiği "sportmen adam" imajına son darbeyi vurarak geçiştirici bir şeyler söylemeye çalışıyor.

Ve en son önceki gün Aziz Yıldırım hamasi ajitasyon eseri açıklamasında, şimdiye kadar "Türk futbolunu ele geçirecekler, mahvedecekler" diye kurusıkı salladığı iddiaların failinin Mehmet Ali Aydınlar olduğunu söylüyor ve eski defterleri ortaya dökerek rakibine "Her şey olabilirsin ama Fenerbahçe başkanı olamazsın" diyor Yıldırım. Meğerse bütün bu olanlar Aydınlar'ın FB başkanlığına gelmesi içinmiş(!).

Böylece mesele anlaşılıyor. Ülke futbolu eşittir Fenerbahçe, o da eşittir Aziz Yıldırım. Aziz Yıldırım'a bir şey söylersen Türk futbolunu ele geçirmeye çalışan bir "düşman" olursun!

Ne güzel, ver gazı çevrendeki taraftar denen adamlara, düşman ilan et herkesi... Sonra saldırılar falan başlayınca Neron gibi seyret Roma'nın yanışını... Tamam, iktidar sahipleri böyle düşünüyor ama zorla birilerine düşman mı olmamız gerek bizim? "Kişilerle bizim işimiz yok, bizim işimiz sistemle" demiyor muyuz sürekli. Aziz

Yıldırım, “ediyorlar ,yapıyorlar, açıklayacağım” diye sürekli öznesi belli olmayan tehditler savuracağına, kapalı kapılar ardında olanlarla ilgili açıklamalar yapsa da biz de bir şeyler öğrenecek.

Tamam, sportif hukuk şimdilik felç olmuş durumda. Pek açılacak gibi gözüküyor. Ancak hiç olmazsa muktedirlerin birbirine düşmelerinden sistemin ne mal olduğu da ortaya çıkıyor bir kez daha. İşte görüyorsunuz herkes mevkiinin ve iktidarının derdinde. Futbolu düşünen yok, herkes ekonomik ve siyasal ranttan alacağı payın derdinde.

Bir yandan da mazlum edebiyatı yapmıyorlar mı, ona bayılıyorum. Ahmet Arif’in, Nâzım Hikmet’in dizeleri ağızlarından düşmüyor. Her zaman emekten ve emekçiden yana olmuş, bu yüzden vatan haini ilan edilmiş Nâzım Hikmet bu günleri görse ne yapardı bilemiyorum. “En zengin biziz, en güçlü biziz, bir gün herkes Fenerbahçeli olacak” deyip kendisi dışında herkesi düşman ilan eden, her türlü farklılığa ve değişik düşünceye hayat hakkı tanımayan bir anlayışın kendi dizelerini kullandığını görseydi mesela.

Üstelik, sadece fikirlerini ifade ettikleri ve bu uğurda öğütlenip siyasi mücadele verdikleri için insanların yüzlerle içeri tıkıldığı bir ülkede oluyor bunlar. Film yapmış, kitap yazmış, kitap basmış, özgürlük ve demokrasiyi savunmuş insanların şu veya bu nedenle gözaltına alındığı, cezaevlerinde sürüldüğü, en yakınlarıyla bile görüşmekte zorlandığı bir ülkede oluyor bunlar.

Yeri gelmişken baştan beri söylediğim bir şeyi yinelemekte yarar var; şike ve teşvikten insanları tutuklu yargılamanın hiçbir manası yok. Bu sadece kolaydan mazlum yaratmaya ve sportif hukuk sürecini yavaşlatacak, tıkayacak mazeretler uydurulmasına yarıyor sadece.

Özetle, “güneşli günler göreceğiz” çocuklar. Göreceğiz elbet ama Nâzım’ın da hayatı boyunca uğruna mücadele ettiği gibi, muktedirler güneşin önünden çekildiği zaman.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Başın sağ olsun ülke futbolu, gözün aydın Beşiktaş’

Gülengül Altınsay 22.02.2012

Yıldırım Demirören’in Federasyon başkanlığına aday olacağı haberinin ardından internet sitelerinde çıkan yorumlardan biri şöyleydi: **“Başın sağ olsun Türk futbolu, gözün aydın Beşiktaş.”** Aslında çok iyi niyetli bir yorumdu bu; yani Demirören gidecek, Beşiktaş kurtulacaktı. Oysa bu aşamanın da ötesinde bir durum var şimdi. **Beşiktaş öylesine bir batağa saplanmış ki, onu Demirören’in gitmesiyle de kurtarmak imkânsız artık.**

Zaten bu yüzden Yıldırım Demirören sınıksız sarıldığı Beşiktaş Başkanlığı’ndan vazgeçiyor. Yoksa Türkiye futbolunu düzeltmek diye bir derdi yok. “Hiç bir şeye dokunmayacağım, hiç bir şeyi değiştirmeyeceğim, kulüplerin düzenini bozmayacağım” demiyor mu? “UEFA’yla kavga edip gerekirse Türkiye’nin Avrupa’dan men edilmesini göze alacağım” demiyor mu? Tam da bu nedenle değil mi birkaçı dışında kulüp yönetimlerinin büyük bir bölümünün desteğini alması?

Var olan sistemden mutlu olanlar dahası var olan sistemin var ettiği bu yöneticiler ve yönetim anlayışı doğal olarak Demirören'i destekliyor. Haksızlık olmuş, şike olmuş, manipölasyonlar olmuş, futbolsever aldatılmış, futbol batmış, mühim değil onlar için. Önemli olan hiç emek harcanmadan gelen paraların eskiden olduğu gibi aynen gelmesi. Ve o paraların yine eskisi gibi kendi denetimlerinde çarçur edilebilmesi. Ekonomik ve siyasi rant paylaşımı üzerinde yükselen iktidarlarının sürmesi. Şikecilerin, teşvikçilerin, rantçıların tam istediği ortam bu; TFF işlesin, onlara dokunulmasın, tezgâhlar işlesin.

Dün adaylıktan çekilen **Kürşad Tüzmen**'in açıklaması da bu durumu açıkça ortaya koyuyor. Tüzmen **"UEFA'nın kriterleriyle kulüplerimizin istekleri örtüşmüyor. Bu uzlaşmazlık durumunda aday olmamın bir anlamı yok"** diyor özetle. Yani şikeye karşı olan şikeyi cezasız bırakmak istemeyen UEFA'yla "şikeye ceza olmasın" diyen kulüplerin ortak bir noktada buluşması mümkün gözüküyor. Ve Demirören bu yüzden biçilmiş kaftan. Hizmetini hiç bir şey yapmayarak verecek çünkü.

İbra etmeme hakkı kutsaldır

İnsanın yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. Beşiktaş'a bakalım. Demirören döneminde yani 2004'ten bu yana sekiz yılda Beşiktaş'ın borcu yaklaşık 20 milyon dolarlardan, 500 milyon dolara dayanmış. Ve elde ne altyapı ne üst yapı var. Dahası gelecekteki gelirleri bile temlik altında. Şu anda kadrosunda olup ilk 11'de oynayan ama parasını alamayan oyuncular dahi kulübü FIFA'ya şikâyet ediyor. Ve Başkan'ın bir gün önce söylediğini iki gün sonra reddetmesi artık 'vaka-i adiye'den sayılıyor.

Dahası var; şike davasında Demirören yönetiminin başkan yardımcısı ve teknik direktörü yargılanıyor ama Demirören ifadesinde "Onların transfer çalışmasından haberim yoktu, transferi bitirselerdi ben zaten o futbolcuları almazdım" diyerek en yakın adamlarını ateşe atıyor. Şerefli ikinciliklerin takımı Beşiktaş 109. yılında bakın nerelere kadar düşürülüyor. Ve böyle bir tabloda Demirören kulüplerin büyük desteğini (yazımı yazarken on dört kulüp başkanının desteği vardı) alabiliyor!

Tam bu ortamda Beşiktaş'ın gündeminde bir konu daha var. Bu konu sadece Beşiktaş'la ilgili gibi gözükse de artık herkesi ilgilendiriyor. Galatasaray debisiyle aynı güne ve Federasyon seçiminden de bir gün önceye denk getirilmiş Mali ve İdari Genel Kurulu var Beşiktaş'ın. Ve Beşiktaş'ın mali tablosu ve idare şekli ortada.

Tam bu kritik günlerde Beşiktaş Yönetimi, basın sözcüsü Mete Düren aracılığıyla Mali Kongre'de ibra etmeme hakkını kullanacak olanlara gözdağı veriyor. Amaç belli; kulübü batağa sürükleyenler tam kaçma ânında ibra edilmeme ihtimalini bertaraf etmek istiyorlar. Bahane de belli; Beşiktaşlı bir Federasyon başkanı seçilirken Beşiktaşlılar ona destek olmalıymış. Aksi Beşiktaşlılığa sığmazmış. Şov yapmakmış. Doğru(!) kulübü bu kadar kötü yönetmek, iflas ettirmek, kulübü şikeden yargılanır hale getirmek Beşiktaşlılığa sığıyor ama bunu yapanları ibra etmemek Beşiktaşlılığa sığmıyor(!).

Tam tersine **her sorumlu Beşiktaşlının Mali Kongre'ye gidip mali ve idari icraatları beğenmiyorsa ibra etmeme hakkını kullanması gerekmez mi? Kulübü mahvedenlere, tam kaçarken suçüstü yapımları gerekmez mi?**

Durum çok ciddi. Beşiktaş öyle bir hale getirilmiş, öylesine çökertilmiş ki yönetime çok hevesli insanlar bile artık buna cesaret edemiyor. Beşiktaş şu anda bile kayyumluk durumda. Özellikle 2013 UEFA kriterleri uygulanmaya başlayınca Beşiktaş mali yapısı nedeniyle futbolcu lisansı bile alamayabilir, Avrupa'dan men edilebilir, hatta küme düşürülebilir halde.

Peki, **Beşiktaş'ı bu hale getiren sonra da Mali Kongre öncesi kapağı Federasyon başkanlığına atma yoluna giren Demirören Türkiye futbolunun umudu nasıl olabiliyor?**

Bundan ağır ceza olur mu?

Sürekli tekrarladığım gibi; yayın haklarından, şuradan buradan hiç emek harcanmadan gelen paralara hükmetme, çarçur etme birliği haline dönüşmüş bir Kulüpler Birliği var...

Başta Fenerbahçe olmak üzere şike ve teşvike ilişkin olarak TFF'nin hukuki sürecinin kilitlenmesini ve cezaların çıkmaz ayın perşembesine ertelenmesini ve hatta unutturulmasını isteyenler var.

Bunların Demirören'de buluşması rastlantı mı?

Demirören "Gerekirse Türkiye olarak Avrupa Kupalarına katılmayız" diyerek şimdiden UEFA'ya şikeyi cezalandırmayacakları yönünde sinyal göndermedi mi?

Peki, Avrupa'ya birkaç yıl gitmemek kimin işine gelir?

Hep yazdığım gibi, öncelikle şikeden ceza alma korkusu olan kulüplerin işine gelir. Sonra da 2013'te UEFA Mali Kriterlerine uyma zorunluluğundan kaçmaya çalışan kulüplerin. Bakın Demirören'in hık deyicisi Gaziantepspor'un UEFA lisansı iptal edildi bile.

Zaytung internet sitesinden bir kurmaca haberle bitirmek istiyorum yazımı; **"UEFA, Demirören'in Federasyon başkanlığına geleceğini öğrenince Türkiye'ye ceza vermekten vazgeçmiş"**. Ağlanacak halimize gülmeye devam.

gulengul@altinsay.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demirören'den hibe şakası

Gülengül Altınsay 01.03.2012

Yıldırım Demirören şakalarına devam ediyor. Şaka diyorum çünkü başka türlü mantıklı bir açıklama bulamıyorum.

Şöyle bir hafızalarımızı tazelersek; biliyorsunuz Demirören bir zamanlar kızıp "Beşiktaş'ı PAF takımıyla çıkartacağım " demişti. Ama iki gün sonra vazgeçmişti. Artık sayısını unuttuğum teknik direktörleri hakkında "arkasındayım" açıklamasını yapmasının hemen ardından aynı teknik direktörü kapının önüne koyuvermişti. "Dünya takımı kuracağız" sözünü çok tekrarlardı Demirören. Ne var ki her yıl yeni baştan yaptığı transferlerle bırakın dünya takımını bizim lig için bile doğru dürüst bir takım oluşturamadı. Geçtiğimiz sezonu beşinci sırada bitirdi Beşiktaş.

Demirören “Dünya bizden söz ediyor” derken aslında dünya Beşiktaş’ı kötü transferlere örnek gösteriyor ve Başkan’ın kulüp kasasından hovardallığıyla dalga geçiyordu... Bu sezon ise şampiyonluk şimdiden hayal gibi. Tabii bir de her seçim öncesi Beşiktaş’ın stadının yapılacağı vaadi meselesi var. Ne ki sekiz yılda o beklenen kazma bir türlü vurulamadı.

Neyse **artık Beşiktaş’ta Demirören’in şakalarının bir sonu geldi diyebiliriz. Bundan böyle şakalarına TFF Başkanı olarak devam edecek anlaşılan. Gülmek istiyorsanız artık TFF’yi takip edin derim.**

Hibeletemez hiçbir şey...

Demirören giderayak geçtiğimiz pazar günü Mali ve İdari Kongre’de **yine bir şaka yapmayı ihmal etmedi.** Daha önce saniyelerle ölçülen basın toplantılarıyla ünlü olan **Demirören, Beşiktaş Kongresi’ne sadece beş dakikalığına uğradı.** Kongrede yaptığı şov konuşmasında **kulübe verdiği iddia edilen 100 küsur milyonluk borcu Beşiktaş’a bağışlayacağını söyledi.** Salonda hemen alkışlar yükseldi. Öyle ya Beşiktaş 700’lere varan borcunun hiç olmazsa yaklaşık 100 milyon kadarını kurtaracaktı böylece. Alkışlar kesilince işin aslı da anlaşıldı. **Demirören’in bir küçük(!) şartı vardı; “Bağışlarım ama bundan sonra gelecek yönetimin de vereceği parayı bağışlaması durumunda geçerli bu” diyordu.**

Şartı anlamak mümkün olmadı. Yani gelecekteki bir başkan kulübe diyelim 1 TL (yazıyla “bir Türk Lirası”) verse ve bu parayı bağışlasa Demirören de 103 milyon TL’yi bağışlayacak mıydı? Ya da başka bir soru: Gelecekteki başkanlar derken hangi süre içinde gelecek başkanları kast ediyordu “fedakâr başkan”? Mesela bundan sonraki 100 yıl içinde gelecek başkanları mı? Hibe için 100 yıl mı beklenecekti bu durumda!

Sonra bir tv programında **Kaya Çilingiroğlu duruma açıklık getirdi.** Aldığı habere göre gerçek durum komedi ustalarını bile kışkırtacak bir kıvraklık içeriyordu. **Meğer Demirören yeni başkanların verip de geri almayacağı kadar parayı bağışlayacaktı.** Yeni yönetim mesela 10 milyon borç verir ve geri almazsa Demirören de alacağından 10 milyonu silecekti. Yani geriye kalan 93 milyonu için bağış söz konusu değildi. Anlayacağınız ortada komik ötesi bir durum vardı.

Aslında Başkan’a borcun nasıl ödeneceği sorunundan çok daha önemli olan ama belirsizliğini koruyan noktalar var. Önce bunların açılması gerekir. Bir kere şunu sormak gerek; **gerçekten Demirören’e borç, bu belirtilen rakamlar kadar mı? İkincisi Demirören’in cebinden çıkan ve Beşiktaş’a borç olarak giren bu paralar nereye, ne zaman ve hangi amaçlarla verilmiş?** Bu net bir şekilde **belgeleryle açıklanmak zorunda.**

Her Beşiktaşlının böyle bir açıklamayı duymaya hakkı var.

Sonra, Beşiktaş zaten 700 milyon dolar borcu ödeyebilecek bir durumda Başkan’a olduğu söylenen 103 milyonu da öder.

Ayrıca, bağış bir imzalı bir iş. Atarsınız imzayı, o belgeyi Kongre’de gösterirsiniz ve ister bir ister bin dakika sonra terk edersiniz orayı. Ciddi adamlık, daha doğrusu asgari adamlık bunu gerektirir... Yoksa işi çıkmaz çarşambaya süren şartlı şurtlu bağışlar, şaka olmaktan öte sizin kulüpten elinizi çekmediğinizi, yeni yönetimlerin tepesinde kılıç sallamaya çalıştığınızı, yönetimdeyken verdiğiniz zararı bundan sonra da devam ettireceğinizi gösterir sadece.

Sadaka verme dönemi bitiyor

Sorulması gereken asıl soru da şu: **Neden bir kulübün başkanı veya herhangi bir yöneticisi kulübü doğru dürüst yönetmek yerine kulübü sürekli borçlandırma yolunu seçer? Hem de iflas bayrağı çekilene kadar? Neden koca kulüp bir takım insanların sadakasına muhtaç bırakılır?**

Neyse ki artık bu tarz uygulamaların da tartışmaların da sonu geliyor. Çünkü UEFA kriterleri uygulandığında borçlanmaya sınır ve şart getirilecek. Gelir-gider dengelerini kuramayan kulüpler ceza alacak. Kulübe borç verip kulüp üzerinde baskı kurmaya çalışan yönetici modeli tarihe karışacak. Bizim gibi her şeyi sisteme değil kişilere bağlı yürütmeye çalışan ülkelerde de zorunlu bir uygulama olacak bu. Yani bundan böyle Demirören gibi kulübe borç veren yönetici olmayacak.

Olmayacak ama şimdi soruyorum; **bir dediğini ertesi gün değiştirmekten başka kriteri, hazırdan gelen parayı çarçur etme dışında bir meziyeti olmayan ve UEFA kriterlerine uymamak için Beşiktaş'tan kaçan Demirören'in TFF Başkanlığı altında ülke futbolu nasıl UEFA kriterlerine uyar hale gelecek? UEFA pek şakadan anlamaz da!**

Tüm bunların ötesinde olaya farklı bir açıdan bakarsak Demirören'in hakkını teslim etmemiz gerektiğini görürüz(!) Çünkü dikkatleri esastan kaçırma ve gündemi istediği gibi belirleme konusunda çok yol kat etti son sekiz yılda. Beşiktaş'ın kimilerine göre 500'lere, kimilerine göre 700'lere dayanan borcu var. (Gerçek borç rakamını bağımsız bir denetçi denetlemedikçe anlayamayacağız). Ve baksanıza biz bu borcun sadece Demirören'in cebinden gittiği söylenen 100 milyonunu tartışıyoruz şimdi. Yok bağışlar mıymış, bağışlamaz mıymış? Gerçek miymiş, şaka mıymış? Sanki borcun büyük kısmını yapan başkaları ve ödeyecek olan da kendileri. Ne güzel, bir de Genel Kurul'da ibra oldular ve hesap vermeden, ellerini kollarını sallayarak çekip gidiyorlar. Bir kuru özür bile dilemeden.

Gerçi ibra edenlerle etmeyenlerin oyları eşit olmasına rağmen Kongre Divanı Başkanı, "yönetimi ibra edilmiş" saydı ve başka bir hukuk garabetine imza attı. Aslına bakarsanız, sekiz yıllık Demirören saltanatının neresi doğruydı ki? Şakalarla dolu bir döneme böylesine fiyasko yakışır.

İbra edenler büyük sorumluluk aldı

Bu arada bıçak kemiğe dayandığı halde bile, bu ahval ve şeraitte bile **bu yönetimi ibra eden kongre üyeleri var ki ne diyeyim, onları vicdanlarıyla baş başa bırakıyorum.** Genel Kurul üyesi olmak sorumluluk isteyen bir durum. Hadi öngörünüz yok, hadi daha önce anlayamadınız ve gene gene ibra ettiniz Demirören'i. Peki, şimdi **kulübü iflasın eşiğinde bırakıp kaçan bu yönetimi ibra ederken bahaneniz neydi? Beşiktaş'ı sevmek, Beşiktaş'ın menfaatlerini korumak nerede kaldı? Siz neyin taraftarısınız? Beşiktaş'ın mı, yoksa Demirören'in mi, ya da kısacası paranın mı?**

Şimdi yalnızca Beşiktaş'ta değil Türkiye futbolunda da yeni bir sayfa açılıyor. Demirören'in bugüne kadar yaptıkları yarın yapacaklarının da teminatı ama ben yine de ümidimi kaybetmek istemiyorum. Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterdiğine göre. Neden o ânı yakalamayalım? Baksanıza Demirören TFF Başkanı seçilmesinin ardından yaptığı açıklamalarda futbolu tekrar ilginç hale getirmekten, sorunları çözmekten falan bahsediyor... **Benden uyarması... Futbolu ilginç hale getirmek, üst üste şaka patlatmak demek değil. Şakşakçılarınız bunlara güler ama bağışlayın, benim midem pek kaldırmıyor.**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorumluluk Demirören'i aklayanlarda

Gülengül Altınsay 08.03.2012

İki yıl önce Murat Aksu ekibiyle birlikte yönetime talip olduğunda "Bu Genel Kurul, Beşiktaş'ın son şansı" ifadesi çok kullanılmıştı hatırlarsınız.

Çünkü Türkiye'nin en eski spor kulübü uçurumun kenarına kadar sürüklenmişti. Son saniyede elinden tutup aşağıya düşmesi engellenebilir, akıllı bir yönetimle kulüp iflastan kurtarılabilirdi. Bu günle kıyaslandığında en azından hem yaklaşık 200 milyon daha eksik bir borç vardı hem de kulübün kasasına girecek az çok bir paradan söz edilebiliyordu. 2010'da yayın ihalesi yeni yapılmış ve Demirören yönetimi henüz o parayı tüketmemişti. Ayrıca kulübün piyasadaki kredisi de sonuna kadar bitirilmemişti.

Ama müflis yönetim tarzı açık açık ortadayken Genel Kurul yeniden Demirören'i seçerek bugünkü koşulların hazırlayıcısı oldu. "Kendi düşen ağlamaz" denir ama durum ağlanmayacak gibi değil şimdi. İster kendin düş, ister başkaları düşsün.

Ve doğrusu gelinen bu noktada her seçimde Demirören'e oy veren her Mali ve İdari Kongre'de Yönetimi aklayan Beşiktaşlıların yerinde olmak istemezdim. İbra oylaması sırasında salonu terk eden ve "çekimser" kalarak Demirören'in aklanmasını sağlayanları da tabii ki bu gruba katıyorum.

Demirören'e hiç oy vermedim, Demirören Yönetimi'ni hiç ibra etmedim, iki yıl önce de kendimi ateşe atarcasına Murat Aksu ekibiyle Beşiktaş'ı kurtarma girişimde bulundum. Bu yüzden gönlüm rahat. Ben elimden geleni yaptım ama Beşiktaş için üzülmemek için hiç yeterli değil bu.

Şimdi fiilen iflas etmiş, tüm kaynakları kurutulmuş, KDV borcunu bile ödemekten aciz bu kulüp var ortada. Borç dağları aşmış, bir kuruş gelir yok. Ne var ne yok temlik altında. FIFA'da onlarca dava var. Kulübün UEFA lisansı her an iptal edilebilir.

Ve sekiz yılda bu tabloyu yaratanlar Beşiktaş'ı kaderiyle baş başa bırakıp çekip gittiler. Üstelik Mali ve İdari Kongre'de mali olarak ibra olarak, helalliklerini(!) de alarak.

Demirören idari bakımdan aklanmadı

Ama Demirören Yönetimi idari olarak ibra edilmedi hiç olmazsa. Bu konuya açıklık getirirsek; Beşiktaş'ın tüzüğünde genel kurul toplantı ve karar alma hususunda herhangi bir düzenleme yok. Bu yüzden yasal düzenlemelere bakmak gerekiyor. Türk Medeni Kanunu'nun 81. maddesine göre tüzük değişikliği ve dernek feshi kararı hariç tüm kararlar salt çoğunluk esasına göre alınmakta. Salt çoğunluk ise oylamaya katılan

üyelerin bir fazlası. Yani Beşiktaş Genel Kurulu'nda olduğu gibi 356 "evet"e karşılık 356 "hayır" oyu çıkmışsa bu ibra konusunda salt çoğunluk sağlanamamış demektir.

O zaman şunu sormak gerek. İdari yönden ibra edilmemiş bir yönetim böyle kolayca çekip gidebilir mi? Bir aydan kısa bir sürede Genel Kurul'a gidilip cenaze yeni seçilecek insanların eline bırakılabilir mi? Bu kadar kolay mı bu işlerden sıyrılmak?

109 yıllık bir kurumu iflasın eşiğine getirenler hiç mi hesap vermeyecek?

Paralı başkanı gördük

Anlaşılan yeni bir seçim dönemine girerken nasıl bir başkan ve nasıl bir yönetim anlayışı Beşiktaş'ı kurtarabilir çok tartışacağız. Beşiktaş daha çok kongre görecektir. Paralı başkanla Beşiktaş'ın nereden nereye geldiğini gördük. Tek başına paranın hiçbir işe yaramadığını da. Bilmiyor musunuz, zenginlerin parası çok kıymetlidir. Ne var ki hâlâ insanlarda paralı başkanların kulübe para hibe edebilecekleri yönünde bir intiba var. Paralı başkanların kendi mal varlıklarının, büyük şirketlerinin kulübe bir faydasının olacağını sananlar var. Ve en yakın örnek Demirören örneğinden hâlâ ders almayanlar var.

Kulübü Serdar Bilgili döneminden hem de 2001 krizini atlattığı bir yönetimden yaklaşık 18 milyon borçla alıyorsun, sonra aynı kulübü öldürünceye kadar borçlandırıyorsun. Ve bu kadar borca rağmen ortada hiçbir şey bırakmıyorsun. Şimdi de geleceğini tamamen kararttığın bir kulüpten borç tahsil etmeye kalkıyorsun. Verdiğini söylediği borcun karşılığını da giderayak tarihsiz senetlere bağlamayı ihmal etmiyorsun.

Usanmadan yeniden soruyorum; o paralar kime, ne zaman, hangi amaçla harcanmış? Beşiktaş'ın bu borçlanmalardan kârı ne olmuş? Demirören Holding'in kazancı ne olmuş? Beşiktaş başkanlığının nüfuzu kullanılıp neler neler kazanılmış?

Ve sonunda deniz bitiyor. Beşiktaş'tan alınacak bir şey kalmıyor. Ve ne tesadüf "Ancak ben bırakırsam Beşiktaş'tan giderim" diyen Demirören belki de ilk kez sözünde durup Beşiktaş'ı kendisi bırakıyor ve TFF Başkanı oluyor. Şanslı bir insan olduğu kesin. Bir iktidardan başka bir iktidara. Hem de Başbakan'ın tercihi havaları atarak.

Bu arada küçük bir hatırlatma; iki yıl önceki Genel Kurul'da Murat Aksu'ya ve biz tüm ekibine karşı "AKP'yi Beşiktaş'a sokmayacağız" çalışması yürüten, son dakikada aldığı CHP'lilerle MHP-CHP koalisyonu yapan Demirören değil miydi? Şimdi "Başbakan'ın çok yakınıyım. Başbakan ne derse onu yaparım" imajı yaratmaya çalışan da yine kendisi değil mi? Doğru, o gün o gündü, bugün de bugün. O gün öyle yapmak lazımdı bugün de böyle...

İşte tam da burada 2010'da "Demirören AKP'li değil" diye onu destekleyen ve son Genel Kurul'da açıkça el kaldırarak ya da çekimser kalarak onu aklayan Beşiktaş Kongre üyelerine buradan selam olsun. Cenazeyi kaldırmak da size yakışır artık...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbeder derbi

Maç öncesi ekranlarda çok şey konuşuldu, tartışıldı. Hem de saatlerce. Konuşulanlar daha çok "öyle olursa böyle olur, şöyle olursa öyle olur" şeklinde varsayımlar üzerineydi. Böylesi afakî konuşmalar başka hiçbir ülkede mümkün değil yapılmaz.

Aslında bunun asıl suçlusu başlarındaki teknik direktörlerle birlikte bizim takımlar. Çünkü ne emek sonucu oluşmuş tutarlı, anlaşılır bir oyun anlayışları ne de bunun maçın seyrine ve rakibe göre çeşitlemeleri var. Böyle olunca "Galatasaray Galatasaray gibi oynarsa", "Fenerbahçe gününde olursa" gibi müthiş(!) yorumlar geçerli olabiliyor. Ve herkes gerçekte olmayan ve olamayacak durumlar hakkında saatlerce konuşabiliyor.

Nedeni de bizde futbolun her şeye açık olması. Yani bizim futbolda her şey olabiliyor; örgütlü oyun dışında.

Karşılaşma beklediğim üzere keşmekeş içinde bir mücadele şeklimnde başladı. Galatasaray'ın isabetli pas kaygısında olduğu açıkça görülüyordu. Bu da oyununu yavaşlattı. Fenerbahçe ise tam tersine rakibine sert basıp oyunu hızlandırma derdindeydi. Ve bunun karşılığını maçın hemen başında attığı iki golle gördü. Gollerin ikisi de takipçilik ürünüydü.

Cimbom'un Kanarya'nın temposuna mahkum olduğu dakikalardı bunlar. Gollerin şoku atlatıldıktan sonra Galatasaray rakip alana sıkça gitmeye başladı ama tempo yine düşüktü. Sarı kırmızılılar oyunu hızlandırıp derin oynadıkları ilk pozisyonda golü buldular. Farkı bire indirmelerinin hemen ardından Fener alanında daha fazla oynamaya başladılar. Bunda öne geçtikten sonra Fener savunmasının geriye yaslanıp durmasının da etkisi vardı daha.

Bizim takımlarda tempo istikrarı da yok, güç istikrarı da. Bu anlamda ikinci yarı başlarken asıl soru kimin daha güçlü kalacağıydı. Gördük ki önce güçten düşen takımların orta alanlarıydı. Ardından Fenerbahçe skoru korumaya derdine düştü. Galatasaray ise çabalamasına rağmen bir türlü oyunun egemenliğini eline alamadı. Tamam, rakip on sekizine çok girdiler ama örgütsüz olduklarından etkili olamadılar. Ama son on dakikada altı pasa iyice gömülen Fenerbahçe'ye amatör bir takım bile gol atardı. Zaten öyle de oldu. Karambol golüyle Galatasaray skorda eşitliği sağladı. Neredeyse son saniyede galibiyete de kavuşuyordu Cimbom.

Ve sonuçta gol anları dışında zaafaların hakim olduğu bir derbiyi daha geride bıraktık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allaturca solution for match fixing(*)

Gülengül Altınsay 23.03.2012

Günlerce bu yıl İstanbul'da yapılacak olan UEFA toplantısını bekledik. UEFA Başkanı Platini'yi bekledik. Toplantı öncesi yapacakları açıklamaları bekledik.

Sonunda o açıklamalar yapıldı. UEFA Başkanı Platini ve Genel Sekreter Infantino özetle TFF'nin şike ve teşvik konusunda acele etmesi ve mahkeme sürecini beklemeden karar vermesi gerektiğini söyledi. Tabii bir de, Türkiye'ye verilebilecek tavizlerin diğer ülkelere de örnek olabileceğini, bu yüzden UEFA'nın Türkiye'ye özel muamele yapamayacağını da ima etti.

Böylece dönmüştük yine başa. Yani 3 Temmuz'un hemen ertesine.

Biz de ilk günden beri döne döne spor hukukunun işletilmesi gerektiğini, topu mahkemeye atmanın doğru olmadığını söylemiyoruz muyduk?

Ne var ki dünyanın her yerinde uygulanan spor hukuku bizde uygulanmadı. Adeta yok farz edildi. Savcılıktan dosyaları aldığı ağustos ayından sonra spor hukuku sürecini işletmeyen Aydınlar TFF'si yükümlülüklerini yerine getirmeyerek sorumluluk altına girdi. Demirören de TFF Başkanı olduktan sonra ağız değiştirerek, "ceza davası sürecinin bekleneneğini" söyledi. Ne mi bekledi?

Geldiğimiz noktada neyin beklediği açık. Önce kişilerin şike ve teşvikten ötürü alabilecekleri olası cezalar kanun değişikliğiyle indirildi. Sonra da şike ve teşvikten kulüplerin ceza almaması için gereken çalışmalar yapıldı.

Bu konuda yapılan son hamle şike ve teşvike dair kanıtların saha içinde aranması gerektiği savıydı. İyi de iş yöneticilerden sahaya döndürülürse şike ve teşvikin kanıtlanması nasıl mümkün olacaktı? Çünkü şike anlaşmaları sahada yapılmaz ki. Her an her şeyin olduğu bir oyunda diyelim ki tecrübenizle şikeyi anlarsanız bile, hatta yüzde yüz emin olsanız bile hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız. Ancak futbolcunun, hakemin, teknik adamın yani doğrudan sahaya ilgili kişilerin itirafıyla mümkün olabilir bu. Tersine, eğer futbolda güven ortamı kalmamışsa her atılan ya da kaçırılan golde, her verilen ya da verilmeyen penaltıda, hatta taç kararında bile şike görürsünüz.

Yani iş şikenin sahada kanıtlanmasına kadar gelmişse üzerine bir bardak su için derim ben.

Bu kadarı bile yetmemiş anlaşılır. Şimdi bir de Demirören'in Tahkim Kurulu başkanını değiştirmesinin ardından futbolun temizleneceğine olan güven daha da dibe vurmuş durumda. Çünkü yeni Tahkim Kurulu Başkanı Engin Tuzcuoğlu daha önceki beyanlarıyla şike olmadığına zaten baştan karara vermiş biri.

İşte size dokuz ay niye bekledi diye soranlara bu sürecin boşa harcanmadığını gösteren bir olay daha. Kanun değiştirmek, Federasyon'u değiştirmek, Tahkim Kurulu'nu falan değiştirmek öyle bir günde olmuyor.

Bir de şu UEFA ve FIFA gibi kuruluşlar olmasa hiçbir sıkıntımız kalmayacaktı. Ama bu konuda da geçen dokuz ay boşuna geçirilmiş sayılmaz. Düşünmüş taşınılmış ve sonunda bu UEFA yapsa yapsa takımlarımızı Avrupa kupalarından men eder sonucuna varılmış. Bir bakılmış ki bu ceza bize ceza bile sayılmaz. Hatta birçok kulübümüz için ceza değil ödül gibi. Çünkü 2013 UEFA kriterlerine uymayan birçok kulüp Avrupa'ya zaten gidemeyecek. Böylece onlara da güzel bir bahane bulundu: "UEFA Türk takımlarına düşman."

Ayrıca şike ve teşvik soruşturmasına adı karışan kulüplerin bazıları zaten Avrupa'ya gitme şansı neredeyse olmayan kulüpler. Küme düşürmüyorsun, puan silmiyorsun ama iki yıl Avrupa'ya gidemeyeceksin diyorsun. Böyle cezaya can kurban!

Geriye kala kala kulüp yapısı UEFA kriterlerine uygun, şike ve teşvik soruşturmasında ismi geçmeyen ve ligde Avrupa kupalarına katılabilecek dereceyi de yapmış birkaç kulüp kalıyor.

Bu soruna da alaturka bir formül bulmuş TFF. Kulislerde konuşulduğuna göre: UEFA'nın, Türkiye'de şike ve teşvik konusunda hukuki sürecin sürüncemede kalması karşısında bütün Türk takımlarının Avrupa liglerine katılmasını yasaklaması bekleneneymiş. UEFA böylece sıfır tolerans ilkesini uygulamış olacak ancak sezon sonunda kupalara katılma hakkı elde eden takımların bu karara itirazlarını da değerlendirmeye açık tutacaktı. Yani şike soruşturmasına adı karışmamış takımların hakları iade edilecekti.

Bu çözümlemede bir tek pürüz kalıyor. O da şikeye adı karışmış takımlar, özellikle Fenerbahçe Avrupa liglerine katılmasını sağlayacak bir derece elde ederse ne olacak? Fenerbahçe'nin bu sezon Şampiyonlar Ligi'ne alınmadığı için CAS'a açtığı bir dava var zaten. FB avukatlarının kamuoyuna yansıtıklarının aksine, mahkemeye iddianameyi ve Etik Kurul'un ilk raporunu sunan UEFA bu davayı kazanacaktı. Esas yurtiçinde bazı çevreler FB'ye davayı çekmesi için telkinde bulunuyormuş. Fenerbahçe'nin davasını çekmesi karşılığında talep ettiği

tazminatın TFF tarafından ya da başka biçimlerde karşılanacağı söylentileri zaten çok önceden yayılmıştı ortalığa.

Şimdi başından beri suçsuz olduklarını söyleyen, Şampiyonlar Ligi'ne alınmayınca UEFA'ya karşı CAS'ta ağır bir dava açan Fenerbahçe yönetiminin, "önce Avrupa'dan men, sonra şikeye katılmayanlara af" formülü uygulanırsa tavrı ne olur bilemem. Puan silinmemesi ve Kupa'nın kendilerinde kalması karşılığında Avrupa kupalarına birkaç yıl gitmemeye razı olacaklar mı? Ya da buna ikna edilebilecekler mi?

Benim asıl merakım ise şike yüzünden Avrupa liglerine alınmayan takımların hangi statüye göre Türkiye Süper Ligi'nde oynatılacak olmaları... Avrupa ligleri futbol ligiye, Türkiye liglerinin ne olduğu...

(*) Şikeye alaturka çözüm

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Disiplin Kurulu'na verilmişim, iyi mi

Gülengül Altınsay 30.03.2012

Yıl 1990'dı. Ve futbol üzerine yazmaya başlayalı henüz bir yıl bile olmamıştı. 1989 şubatında **Genç İnsan Dergisi'**nde **Les Ferdinand**'la bir röportajım ve "**Metin Sorunu Kimin Sorunu**" başlıklı bir yorumum çıkmıştı sadece. Derginin bir gece ansızın kapatılmasının ardından, ne yazık ki şu anda hayatta olmayan arkadaşım **Taner Kutlay** beni elimden tutup başında **Hincal Uluç**'un olduğu **GelişimSpor** dergisine getirmişti.

İşte o sıralar Fulya'da Beşiktaş idmanlarını izlemeye neredeyse her gün giderdim. Kongre üyesi olma teklifini de yine o zamanlar Fulya'da almıştım. Çok sevindiğimi hatırlıyorum. Tamam, gazeteciliğe çok daha önce üniversite öğrencisiyken başlamıştım ama spor gazeteciliğinde çok yeniydim. Üstelik sigortalı çalıştığım, para kazandığım ayrı bir işim de vardı.

Ve bu teklifi sevinçle kabul ettim. Altında zamanın başkanı **Süleyman Seba**'nın imzası olan 6851 no'lu üyelik kartımı elime almamın ardından çok çok yıllar geçti şimdi.

Aslında profesyonel bir spor gazetecisinin bir spor kulübünün üyesi olmasını çok doğru bulmuyorum. İnsanın sorumluluklarını zorlar bu durum. Ayrıca objektifliğinize gölge düşürme olasılığı vardır her zaman. Ama taa 1990'da bir kadın futbol yazarının işini yıllarca sürdürebileceğini, profesyonelleşebileceğini nasıl tahmin edebilirdim ki. Hele önümde hiç bir örnek yokken.

Bunları şunun için anlatıyorum; galiba bu işin sonuna geldik artık. Çünkü **Demirören Yönetimi "Beşiktaşlılığa sığmayan" sözlerim nedeniyle beni Disiplin Kuruluna sevk etmiş**. 4 nisanı Disiplin Kurulu'nun karşısına geçip kendimi savunmam gerekiyormuş.

Olaya sebebiyet veren konuşma ise futbolda 3 Temmuz şokunun hemen ertesi günü davet edildiğim **CNN Türk**'teki **Tarafsız Bölge** programında sarf ettiğim sözlermiş.

Hatırlıyorum, bahsi geçen bu programın ardından ancak birkaç gün geçmişti ki Beşiktaş Kulübü'nden bir telefon geldi. Evden arıyorlardı. Sonradan öğrendiğime göre yöneticilerden birisiymiş kendisi. Söylediğine göre; Başkan Demirören o programda yaptığım konuşmanın incelenmesini istemiş ve eğer Beşiktaşlılığa aykırı bir şeyler tesbit edilirse Disiplin Kurulu'na gönderileceğimi bildirmek istemiş... Beşiktaş kulübünün indirtildiği yönetim seviyesine bakınız. Şimdi ismini bile hatırlayamadığım biri sizi telefonla arıyor ve Disiplin Kurulu'na

vermekle tehdit ediyor. Benim telefon numaramı elde eden herhangi biri de böyle bir tatsız şaka yapabilir pekâlâ.

Malum bizde esasa ilişkin konuşmak yerine dikkati alakasız yerlere çekmek çok sık uygulanan ve tutan bir yöntemdir. O tv programında da konu Savcı Berk'in açtığı Şike Soruşturması değilmiş gibi yayına dışarıdan bağlanan bir konuşmacı lafı 2003- 2004 sezonuna getirdi. Bursa'nın küme düşmesinin sorumlusu olarak Beşiktaş'ı gösterdi. Ben de konu başka yerlere kaymasın diye, **"Bu sezon gibi 2003- 2004 sezonu da araştırılsın, gerçekler açığa çıksın"** mealinde bir şeyler söyledim. İşte **bu sözlerimden rahatsız olan Demirören Yönetimi beni Disiplin Kurulu'na sevk etmiş**. Ama daha da ilginç olan o kadar zaman, yaklaşık altı ay beklenmesi. İstifa edip gittikleri için de karar aşamasını yeni yönetimin dönemine bırakmaları...

Olaya üzüldüğümü sanıyorlarsa yanılıyorlar. Aslında övünülecek bir durum bu benim için. Hani iddianameyi okuduktan sonra, hele iddianamenin eklerini okuduktan sonra **bazı önde gelen Beşiktaşlıların** (onlar kendilerini biliyor, tüm Türkiye biliyor) **Beşiktaşlılıkları hiç soruşturulmuyorsa benim soruşturulmam gurur verici olmaz da ne olur? Onlar Beşiktaş üyesiye ben değilim**. Ayrıca **kendilerine oy versinler diye üye yapılan ve genel kurullara kamyonlarla, otobüslerle getirilen Fenerli, Galatasaraylı Beşiktaş Kongre üyelerinin hâlâ Kongre Üyesi oldukları yerde ben üye olarak durmam...** Savcıya "benim transferden haberim yoktu, transfer etselerdi bile ben o futbolcuları kesinlikle almazdım" diye ifade vererek ikinci Başkanı'nı ve Teknik Direktörü'nü zor durumda bırakan **bir eski Başkan beni disipline sevk etmiş. Onun emriyle soruşturma açan Disiplin Kurulu beni üyelikten atmazsa ayıp eder**.

Böylesi bir ortamda "Tamam o zaman 2003-2004 sezonu da araştırılsın" sözlerim bu kadar problem oluyorsa buyurun ne istiyorsanız yapın. **Katiyen savunma falan yapmam**. Neyi savunacağım ki ben? Ya da belki şu kadarını yapabilirim; **iddianameyi ekleriyle birlikte Disiplin Kurulu'na gönderirim. İsmi geçenler mi Beşiktaşlılık özelliklerine sahip, yoksa kendi üyesi olduğu ya da gönül verdiği kulüp de dahil hangi kulüp söz konusu olursa olsun haksız kazanım istemeyen benim gibiler mi, karar versinler**.

Zaten 3 Temmuz süreci hakkındaki yazılarımdan ötürü bazı insanların tepkisini çoktan aldım. Hatta **Aziz Yıldırım ve Aydınlar Federasyonu dava bile açtı bana. Kadroda bir tek Beşiktaş'ın Demirören Yönetimi yoktu. Onlar da eksik kalmadılar Disiplin Kuruluna verdiler beni**.

Hep diyorum ya şu Şike Soruşturması turnusol kâğıdı gibi diye. Kimin ne olduğunu net bir şekilde açığa çıkarıyor diye.

Bu anlamda ben rengimin belirlenmesinden fazlasıyla memnunum. Başkalarının rengini görmekten de. Hakkımda açılan davalara gelince; sonuçlansınlar yeri gelecek onları da konuşacağız bir gün...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İmkânsızı istiyorsan gerçekçi ol

Gülengül Altınsay 06.04.2012

Beşiktaş'ta yeni bir dönem başlıyor. Ve Beşiktaşlılar tam sabırlarının bitme noktasında göreve gelen Fikret Orman Yönetimi'nden çok önemli bir şey istiyor; en kısa ifadesiyle özledikleri Beşiktaş'ı geri istiyor. Gurur duyacakları bir takım istiyor.

Beşiktaşlının gurur duyabilmesi için takımın illaki her yıl şampiyon olması gerekmiyor. Anımsarsanız Gordon'lu, Rıza'lı, Metin-Ali-Feyyaz'lı dönemde alınan ikincilikler de şampiyonluklar gibi karşılanırdı.

Çünkü taraftarın takımına güveni tamdı. Oynanan oyundan memnundu. Futbolcularıyla gurur duyuyordu. Son birkaç haftada şampiyonluğun kaptırılmış olması bu duygularını hiçbir şekilde değiştiremezdi. Yeter ki takım olarak ellerinden geleni sahaya koysunlar. Yeter ki çalışarak, hak ederek kazansınlar. Kaybetmeyi olgunlukla karşılasınlar. Beşiktaşlı hak ettiğinin azını kazandığında bile vakur duruşunu bozmazdı.

Beşiktaş söz konusu olduğunda doğal karşılanacak bu özelliklere yeniden kavuşmak imkânsıza yakın bir şey şimdi.

Gelinen noktada taraftar sekiz yıllık Demirören Yönetimlerinden bekleyip bulamadıklarını bundan böyle Fikret Orman Yönetimi'nden bekliyor. Hem de nasıl bir dönemde bekliyor; Beşiktaş maddi olarak çökmüş, itibarı büyük darbeler almış, Centilmenlik Ligi'nde ise son sıralarda... Kıpırdayacak alan yok.

O zaman tek yol kalıyor geriye. 1960'ların sloganıyla, "imkânsıza ulaşmak için gerçekçi" olmak.

Ve artık kişiler değil anlayışlar önemli. Demirören gitmiş, Orman gelmiş. Eğer anlayışlar değişmezse ismin ne önemi var?

Çünkü bugüne kadar çok gördük; ne kadar iyi niyetli de olsanız anlayışınız yanlışsa, yolunuz yanlışsa, ikide bir rota değiştirirseniz gideceğiniz yer bataklık.

Peki, şimdi ne olacak? Beşiktaş'ın "Kurtuluş Savaşı" nasıl başlatılacak? O çukurdan nasıl çıkılacak?

Her şeyden önce yeni yönetimin kulübün içinde olan bitenleri net bir şekilde görmesi lazım. Baksanıza borç rakamlarından bahsedilirken bile 500-600 milyon civarında borç var deniyor. Oysaki 500'le 600 arasında 100 milyon gibi ciddi bir fark var. Sonra UEFA'nın verebileceği bir cezayla Avrupa'ya gidememe durumu kulüplerin yapacakları yatırımları da ciddi bir şekilde etkileyecek. Tabii gelişimlerini de. Bunlar tüm açıklığıyla ortaya çıkmadan Beşiktaş Yönetimi'nin önünü görmesi şu anda mümkün değil.

Ama diyoruz ya koşullar ne olursa olsun önemli olan kişiler değil anlayışlar diye. Aslında burada Amerika'yı yeniden keşfetmek de gerekmiyor. Zor duruma düşmüş, hatta çökme durumuna düşmüş ne var ki sonra doğru adımlarla o çukurdan başarıyla çıkmayı becermiş kulüpler var. Bugün hem yönetim anlayışıyla hem de sportif anlamda başarılı olan pek çok kulübün geçmişinde başarı öykülerini görmek mümkün. O zor günleri akılla, sabırla, emek vererek aştılar daha büyüyerek bugünlere geldiler.

İşte B. Dortmund. Hatta Real Madrid. En fazla parayı harcamakla dünyanın en iyisi olunamayacağını en iyi Real Madrid gösterdi bize. Ama sonra onlar bile akıllandılar. Parayı doğru harcamayı öğrendiler. Doğru teknik direktör, doğru transferlerle şimdi Barcelona'ya kafa tutar hale geldiler.

Diyebilirsiniz ki Real Madrid'in başarısında yine paranın etkisi büyük. Doğru. Her kulübün maddi olanakları çerçevesinde akıllı olunduğunda gelebileceği en ileri noktalar da farklı. Borç batağından, yani küllerinden doğmuş bir B. Dortmund var, bir Benfica var... Farklı bir yol izlemiş bir Shakhtar Donetsk var.

Tabii ki Beşiktaş'tan bir Real Madrid başarısı bekleyemezsiniz. Ama kendine özgü bir model geliştirmesini bekleyebilirsiniz pekâlâ.

Bunun için de başkandan en altta çalışanına kadar kulübün önce doğru ve ulaşılabilir hedefler belirlemesi, olanakları kadar harcaması gerekir. Eleştirilere ve geçici başarısızlıklara aldırmaksızın hiçbir şekilde yolundan sapmaması gerekir.

Nasıl bir takım yaratacaksan, modelin neyse ona göre teknik direktör seçmen gerek mesela. Şöhretlerden oluşan bir takımla mı oynayacaksın, yoksa sıfırdan genç bir takım mı yaratacaksın, önce bunun kararını verecek

sonra ona göre teknik direktör ve ekip arayışına geçeceksin.

Beşiktaş için ikinci şikkın doğru olduğu açık. Öyleyse yurtiçi ve yurtdışında yapılacak çok iyi bir taramayla aldığı oyuncularını iyi şekillendirecek bir teknik direktöre ihtiyacınız var demektir. Bu teknik direktör Carvalhal değildi kuşkusuz. Yalnızca iyi insan olması, mütevazı olması, hırslı olması yetmiyor. Ufkunun, kapasitesinin de büyük olması gerekiyor. Ve kendi yeteneklerine uyan bir ortamda olması gerekiyor. Çünkü Beşiktaş'ın işi çok zor. Bu zorlukları sevecek ve bunlarla kararlılıkla mücadele edecek bir teknik direktöre ihtiyaç var. Bu nedenle içim sızlasa da Carvalhal'ın gönderilmesi kararı doğru bir karardı. Özellikle de Süper Final öncesi. Şimdi ben Tayfur Havutçu'nun takımı Süper Final'e çok daha iyi hazırlayabileceğine inanıyorum.

Şu açık; **Beşiktaş'ın yeni yönetimi elini "taş"ın değil "kaya"nın altına koydu. Neredeyse maddi olarak hiç kıpırdama alanının olmadığı, idari olarak da kulübün çöktüğü koşullarda yönetime talip oldu. Ve onları şimdi çok radikal kararlar bekliyor. Bu çukurdan çıkmanın faturası belli ki herkese çok ağır olacak.** Yani tablo iç karartıcı.

Ama bu bir "Kurtuluş Savaşı". Taraftarın bu sürece sahip çıkması gerek. Her maçta tribünleri doldurması gerek. Şampiyon olunur olunmaz bu önemi değil şimdi. Takım ve taraftar 'bağlılık ligi'nde, 'centilmenler ligi'nde şampiyon olmalı önce.

Gerçekçi olursanız imkânsıza da ulaşırsınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun evinden sevgilerle

Gülengül Altınsay 13.04.2012

İnsan nereye giderse gitsin sorunlarından kurtulamıyor. Sıkıntılarını da birlikte götürüyor. "Belki memleket meselelerinden biraz kurtulurum" diye umut ediyor ama olmuyor.

Uzaklarda; önce Cannes'da sonra Londra'daydım. Ne var ki tanıdık kimle karşılaşsam konu hemen bizim futbolun içinde bulunduğu sıkıntılı duruma geldi hep. Yani yine kurtulamadım. Beni asıl şaşırtan futbolla ilgili pek çok yabancıнын da her bir şeyi tüm detaylarıyla bilmesiydi. Hatta önyargısız olduklarından, kulüplerimize eşit uzaklıkta olduklarından gerçekleri bizden çok net görmeleriydi.

Nigel Best mesela. Pek çok kişi için "hocaların hocası" olarak biliniyor İngiltere'de. Ve çok net bir şekilde, "Eğer İngiltere'de benzer bir durum olsaydı, şike soruşturmasına büyük kulüplerin de adı karışmış olsaydı kayırlmak bir yana ibret olsun diye, değil İkinci Lig Üçüncü Lig'e kadar düşürülürlerdi. Özellikle büyük kulüpler sözkonusu olursa en ağır ceza bunlara verilir" diyor. Türkiye'de şikeye karşı kararlılıkla gidilmemesi futbolun geleceği için büyük kaygı nedeni onlar için. Çünkü futbol, hayatlarının çok çok önemli bir parçası. Futbolun şikeyle, ırkçılıkla, holiganizmle darbe almaması için hiç kimsenin gözünün yaşına bakmıyorlar. Günü kurtarma çabalarının da, bazı şeyleri görmezlikten gelmenin de faturasının çok ağır olduğunu biliyorlar.

Emirates'ten sahneler

Tabii ben yine boş durmadım, tatil falan dinlemedim iki maça gittim. İngiltere'de özellikle Premier Lig'i yerinde seyretmenin zevki tartışılmaz. Maçı değil futbolseverleri seyretmek bile yetiyor insana.

Bir kere futbolseverlerin üç nesil hatta dört nesil birarada ailecek maça gelmeleri her zaman çok etkiliyor beni. Maç öncesi maç sonrası eğlenmeleri de.

Önce pazar akşamüstü **Arsenal- Manchester City** maçını izledim. Bana sezonluk kartını veren fedakâr arkadaşım (kendisi Türkiye'ye gidiyordu), "Tribünde herkes birbirini tanır, yıllardır aynı yerde otururlar çünkü. Yabancı biri geldiğinde de kimdir nedir, ne kadar Arsenal'lıdır merak ederler, soru sorarlar" dedi ve beni uyardı. Hemen yanımda **yaşlı bir kadın**ın olacağını söyledi. Ve **o kadının hikâyesini** anlattı. **Emekli bir öğretmenmiş** kendisi. **Sezonluk bilet alabilmek için tüm bir yıl özel ders vermek zorunda kalıyormuş.** Ama buna değişiyormuş.

Ne kadar ilginç değil mi? Nasıl bir taraftarlık? Hani bizim bedava bilet almaya çalışan güya "gerçek taraftar" olanları düşünüyorum da aradaki fark inanılmaz.

Arsenal diğer İngiliz kulüplerinin pek çoğu gibi her maçı tıklım tıklım dolu tribünlere oynuyor zaten. Düşünün **Arsenal'ın sezonluk biletine sahip olmak için en az sekiz yıl beklemeniz gerekiyormuş.**

Diğer **bir ilginç not, İngiltere'de kadın taraftarların sayısının çok olması.** Sanırım yakında erkeklerle eşitlenecekler gibi. **Yaşlı çok kadın taraftar var** mesela. Bu da maça gitmenin kadınlar için gençlikte yapılan geçici bir heves olmadığını gösteriyor. Tabii bizdeki saha kapama cezalarını da, cezanın tribünlere sadece kadın ve çocukları alarak çektirilmesini de onlara anlatmak mümkün değil.

Yeniden Craven Cottage'da

Sonunda Arsenal maçı 1-0 aldı da "uğursuz" damgasını yemeden ayrıldım Arsenal'lılardan. Bir gün sonra **Fulham- Chelsea** maçına gideceğimi öğrendiklerinde bol şans dilediler Fulham'a. Ne de olsa onların rakibi Chelsea'ydi.

Chelsea de son iki maça adeta hakemlerin koruması altında sanki. Bir önceki **Wigan** maçında iki ofsayt golle galip gelmişlerdi. Fulham karşısında da tüm yorumcuların hemfikir olduğu üzere hiç temasın olmadığı haksız bir penaltı ile öne geçtiler. Neyse Fulham maçın sonlarına doğru beraberliği yakaladı en azından.

Fulham- Chelsea maçları da aynı semtin iki takımının oynadığı **Güneybatı Londra Derbisi**'dir. Her zaman en çekişmeli maçlardan olur. Bu yüzden Fulham seyircisi kendini aşmıştı bu maça. Çok canlıydılar, hiç susmadılar. Biz de tam en fanatiklerin arasına düştük. Hatta aramızda espri yaptık; **"Burası da Fulham'ın Çarşısı olmalı"** dedik.

İngiltere'de insana en büyük hakaret, "İrkçi" demektir. Bu, İngiltere'de ırkçılık yok demek değil tabii ki. Bazı insanlar illaki, yine de ırkçı olabiliyor. Önemli olan **şike gibi, ırkçılığa da toplumun gösterdiği tepki.** Hem toplumda hem de resmî uygulamada ırkçılık hiç hoş karşılanmıyor. Biliyorsunuz **Chelsea'li Terry ırkçı sözleri nedeniyle gündemi bayağı meşgul etmişti** geçtiğimiz ayda. İngiliz Terry'ye bu anlamda tepki hâlâ sürüyor anlaşılan. Maçta en büyük tepki yine bu ırkçılık üzerineydi. Hele önümüzde oturan bir Fulham'lı taraftar vardı ki Terry topu her ayağına aldığı anda borazan gibi sesiyle "İrkçi" demeye üşenmedi.

Tabii karşı takımın moralini bozmak için ırkçılığın bahane edilmesi tasvip edilemez. Ama rakip futbolculara tepkilerin nedeni bile bizden çok farklı. Futbolcunun anasına, karısına, sülalesine küfredmiyorlar en azından.

Maçın ardından binlerce insanın akşam 10'da aynı metro istasyonunda kuyruğa girmesi, kimsenin yandan kaynak yapmaması, hiç itiş kakış ve tatsızlık olmadan trene binmemiz ise her halde bizim kendi ülkemizde

yaşarken göremeyeceğimiz bir kültür çeşidiydi. Konuşmalarına ortak olduğumuz kırk yıllık Fulham'lılar penaltıya bizim kadar bile takılmamış gibiydi. **Daha çok futbolcularının olumlu hareketlerini anlatıyorlardı birbirlerine.** Gözdeleri ise **Dempsey** ve ondan daha çok **Dembele**. Bakalım gelecek sezon takımda kalacaklar mı?

No problem

Bizde niye böyle olmuyor sorusuna gelince; önce problemi doğru tesbit etmek önemli. Biz daha orada takılıp kalıyoruz. Çünkü kendimizden fazlasıyla memnunuz. Ortaya mecburen çıkan olayların üzerine gitmek yerine üstünü örtmeye çalışıyoruz. O zaman hiçbir şey değişmeden devam ediyor doğal olarak. Sebep sonuç ilişkisi yani.

Kendimiz çalıp kendimiz söylüyoruz ama ne çaldığımız ne de oynadığımız bir şeye benziyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimiz Emre'yiz

Gülengül Altınsay 20.04.2012

Evet, hepimiz biraz Emre'yiz aslında. **İrkçilik, milliyetçilik kisvesiyle öylesine içimize işletilmiş ki ağzımızdan çıkıveren sözlerimizin gerçekte neyi kastettiğinin farkında bile değiliz çoğu kez.** Zaten **işin tehlikesi de burada; ırkçılığın sıradanlaşması, doğallaştırılması.** Ondan sonra bir gün birileri bunun hesabını sormaya kalktığında da şaşırıp kalmamız. Garip savunmalar yapmamız. **Emre'nin dünkü son savunması da "Ben Negro demedim" şeklindeydi. Ne demediğini değil ne dediğini söylemesi gerekmez mi?**

Ayrıca biz komik bir şekilde ırkçılığı siyahî insanları sevip sevmemekle sınırlı sanıyoruz. Amerika'da siyahlara karşı yapılan ırkçılığın bizde olmadığını (sanki bizim yerel halkın içinde siyahlar varmış gibi) söyleyip ırkçılıktan kendimizi sıyrırveriyoruz. Oysaki **bizim siyahîlerimiz Kürtler, Ermeniler, eşcinseller, gayrimüslimler, Aleviler...** Kısacası tüm sayıca az olan insanlar. Daha da **kısaca Türk ve Sünni olmayanlar...**

İşte **asıl bu insanlara sormak gerekir Türkiye'de ırkçılık var mı yok mu diye.** Tabii düşüncelerini rahatça söyleyebilecekleri bir ortamda. Yani gerçekten demokratik bir ortamda.

Mesela merak ediyorum; **Lefter**'in 6-7 Eylül olaylarında, bir gecede Varlık Vergisi çıkarıldığında ne hissettiğini.

Evet, bizim siyahîlerimiz suskunlar ama beyazlarımız her alanda istedikleri gibi konuşabiliyorlar. Bu memleketin gerçek sahipleri rolünü üstlenerek. Yaptıkları her türlü ırkçı, ayırmacı, baskıcı hareket gözardı edilebiliyor nasıl olsa. En iyi ihtimalle "münferit bir olay" olarak değerlendiriliyor.

Biraz hatırlayalım isterseniz.

17 Aralık 2008'de Trabzonlu bir grup taraftar dönemin MHK Başkanı Oğuz Sarvan'a tepki olarak **"Ermeni Oğuz'a Trabzon'da soykırım"** sloganı atmıştı.

Bugün Emre'yi ırkçılıkla suçlayan Trabzon tribünleri daha üç hafta önce **"Papazın çayırından Kanuni'nin memleketine hangi yüzle geldiniz"** sözlerini sarf etmişti.

Bursa tribünlerinin Beşiktaş maçlarında tekrarladıkları **“Ermeni köpekler, Beşiktaş’ı destekler”** bağırışları, İstanbul’daki olaylı Beşiktaş-Bursa maçı öncesinde internetten yayınladıkları **“Bekle bizi zenci Kartal geliyoruz, bekle bizi Arap Kartal geliyoruz”** tehditleri.

Tabii en fazla unutmadığımız da iki sezon önce Bursa-Diyarbakır maçında yaşadığımız olaylar. Tüm Bursalı taraftarlara dağıtılan Türk bayrakları, kocaman **“Ne mutlu Türk’üm Diyene”** pankartı filan.

Sadece tribünler mi? Başkanı, yöneticisi, teknik direktörü ağzından çıkanın ne anlama geldiğinin farkında olmadan rahat rahat konuştular hep. İrkçilik üzerinden güldüler, eğlendiler, espriler yaptılar...

1999’da o zamanın GS Yöneticisi Bülent Tulun Afrikalı futbolculara dair **“Kabileler halinde yaşayan bu kültürsüz ve politikasız futbolcu topluluğu yakında Türkiye’yi terk edecek”** deyivermişti mesela.

Yine 1999’da devrin Trabzonspor Başkanı M. Ali Yılmaz siyahî oyuncusu Kevin Campbell için **“Biz bu yamyamı gol makinesi diye aldık çamaşır makinesi çıktı”** demişti. Sonra da tepkiler üzerine “Arap” yerine yanlışlıkla “Yamyam” dedim açıklaması yapmıştı(!)

İki sezon önce Fenerbahçe’nin idari menajeri Hasan Çetinkaya Eboue’nin tribünden atılan maddeler nedeniyle başını tutup yerde yatması üzerine **“Fildişi Sahilli oyuncuların kaba etine su gelince kafalarında acı hissetmeleri çok garip; anatomileri incelenmeli lazım”** önerisini getirmişti(!)

Tabii teknik direktörler de zaman zaman yaptıkları ırkçı çıkışlarla nasıl bir ülkede yaşadığımızı futbolcuların gencecikken nasıl ellerde yetiştiklerinin de kanıtı oldular.

1996-97 sezonunda İstanbulspor maçının ardından Fatih Terim rakip takım antrenörü Saffet Susiç’e yönelik **“Benim ülkemde hele bir Sırp bana hiç laf edemez”** demişti. Bu arada Susiç Sırp değil Boşnak’tı.

Ve mesela 2008’de Samet Aybaba El Saka’yı işaret ederek **“Bir Arap’a beni tercih ettiler”** şikâyetinde bulunmamış mıydı?

Gelelim o meşhur İsviçre maçına; ırkçılığın futbol üzerinden doruk yaptığı, bizden olmayan düşmandır anlayışının hayata geçtiği maç. Onca milliyetçilik adına yapılan insanlık dışı hareket ve sıfır özeleştirisinin ardından (bir tek Mehmet Öz dillek yaptığından utandı ve görevini bıraktı) olayların baş aktörlerinden **Emre Belözoğlu Fatih Hoca tarafından Milli Takım’ın kaptanı yapılmadı mı?**

Çok daha yakın bir tarihte bu kez Aykut Kocaman basın toplantısında yanında oturttuğu Emre’nin **“UEFA bizi Türk olduğumuz için cezalandırıyor”** sözlerine ses çıkarmayarak onay vermiş olmadı mı?

Diyeceksiniz ki Yobo gibi hem de geçmişte İngiltere’de Emre’yle yine ırkçılık üzerine sorun yaşamış biri bu kez takım arkadaşına destek oluyor. Evet, tabii ki “paramı alırım, kulaklarımı da kaparım” diyenler de var Dünya’nın her yerinde.

Ama **bu örnekler ırkçılığın en büyük insanlık suçu olduğu gerçeğinin üstünü örtemez. Ve bu insanlık suçunun önüne geçmek için caydırıcı cezaların gerekli olduğu gerçeğinin de.**

Tamam, **Emre genel yapının bir ürünü. O ürünü yaratanlar besleyip büyütenler asıl sorumlu.** Bu yüzden durumunun farkında bile değil. Israrla **“ırkçı değilim” diyor.** Zaten **kim kendine bu sıfatı yakıştırır ki.** Hitler’e bile sorsanız ırkçı olmadığına dair size bin türlü mazeret üretti her halde. Hitler’in ırkçı olup olmadığını kendisine değil eziyet çektiği Yahudilere sormak lazım. Bizde de ırkçılığı ırkçılık yapanlara değil ırkçılığa maruz kalanlara sormak lazım. İşte bu kadar basit...

N'oldi, CAS kasti mi

Gülengül Altınsay 27.04.2012

Olay herkesin birbirini tanıdığı bir mahallede geçer. Mahallenin gençlerinden bir tanesi –ki kendisi mahallelilerce sevilen bir insandır– günlerden bir gün bir sebepten belki de daha fazla sebepten yoldan çıkar. Kolay yoldan para ve güç sahibi olmak ister. Ve önce mahallesinden başlar. Nasıl olsa onlarla bir hukuku vardır (!) Girdiği evleri soyar, torbalarını değerli eşyalarla doldurur, ev sahiplerini tehdit eder... Zamanla pek çok kişi artık durumun farkına varır ama sıranın kendilerine gelmemesi için seslerini çıkartamazlar. Hatta onunla daha iyi geçinmeye çalışırlar. Ama artık durumdan sıkılan, adaletin tecellisini isteyen bir grup insan "kanun benim" diyen gençten şikâyetçi olmaya karar verir. Ve bunu büyük cesaretle yaparlar. Çünkü o gencin suçlu olduğundan emindirler. Sonuçta duruşmalar başlar. Fakat genç gaspla elde ettiği paralarla çevresinde güçlü bir menfaat grubu oluşturmuştur kendisine. Bu insanlar müthiş bir kampanya başlatırlar. Hiçbir şeyden haberi olmayanların kafasını ısrarla karıştırmayı sürdürürler. Bu arada mahkeme sürmektedir ama gencin suçlu bulunabilmesi için yeterli deliller bir türlü bulunamamaktadır. Çünkü kimse bizzat gözleriyle olaya tanık olamamıştır. Zorba genç, avukatları aracılığıyla suçsuz olduğunu, her şeyin kendisini kıskananların bir oyunu olduğunu tekrarlayıp durur.

Aslında mahalleli yıllardır süren bu terörü bire bir yaşamıştır, her şeyi bilmektedir. Hatta duruşmanın hâkimi de savcısı da duruma vakıf olmuştur. Fakat kanunlara uymak zorunluluğu vardır; delil yetersizliğinden adam beraat eder.

Böyle bir tablonun ardından şimdi siz fikrinizi değiştirip "beraat ettiğine göre yanılmışım, demek ki suçsuzmuş" diyebilir misiniz? Bildiklerinize mi yoksa zorbanın sözlerine mi itibar edersiniz?

Gerçekleri mi, yoksa edilen lafları mı geçerli kılırsınız?

Ya da soruyu farklı soralım; bir insanın kendisi hakkındaki yorumları ne derece gerçekleri yansıtır? Yap, et sonra "yapmadım" de. Ve unuttur her şeyi. Maalesef ülkemizde pek çok kişinin sıklıkla başvurduğu yöntem bu; **inkâr, dikkati başka yöne çevirme ve unutturma. Sonra da durumu olağanlaştıırıp herkesi buna alıştırma.**

Türkiye’de binlerce faili meçhul cinayet var mesela. Ve bunların failleri az çok biliniyor, en çok da onları azmettirenler tarafından... Katillerin ellerini kollarını sallayarak dolaşması onların suçsuz olduğunu mu gösterir? O cinayetlerin olmadığını mı kanıtlar? Yoksa katillerin bir şekilde kendilerini kanunlardan koruduklarını mı?

Genel bir durumdan yakınıyorum burada.

Futboldaki şike süreci tamamen bunun dışında. 3 temmuzdan beri yaşadığımız nev’i şahsına münhasır süreçte ilginç bir noktaya geldik. Son haber, Fenerbahçe’nin CAS’tan davasını çekmesi... Neden açılmıştı bu dava? TFF’nin UEFA’nın telkinine dayanarak, şikeye karıştığı gerekçesiyle Fenerbahçe’yi Şampiyonlar Ligi’ne almama kararına karşı açılmıştı. Ne oldu da dava geri çekildi? Fenerbahçe, şike gerekçesiyle Şampiyonlar Ligi’ne alınmamayı sineye çekmeye karar verdi. Yoksa Etik Kurulu’ndan gelen kötü haber mi var? Bir de tabii orası Avrupa. Orada kanunlar farklı işliyor. Sözle "yapmadım etmedim" demekle olmuyor. Hani suçsuzlardı, hani Fenerbahçe’yi Şampiyonlar Ligi’nden men etmek UEFA’nın değil o zamanın Aydınlar Federasyonu’nun başının altından çıkmıştı? Hani Fenerbahçe’ye karşı bir komploydu her şey? **Hani UEFA köşeye sıkışmıştı?** Peki, Fenerbahçe Yönetimi’ni CAS’a dava açmaya ikna edenlere ne demeli? Şu anda düşülen durum hoş mu yani?

Aslında herkes ne yaptığını da ne yapmadığını da en iyi kendisi biliyor. Türkiye’de insanları bir dereceye kadar yanıltabilirsiniz. Kulüpler arası rekabeti yaptıklarınıza kılıf olarak da kullanabilirsiniz ama UEFA’yı istediğiniz gibi yönlendiremezseniz. Tabii bir de gönlü adaletten yana olanları, dürüst insanları yanıltamazsınız

Yalnız UEFA’ya ilişkin şunu da görmek lazım. Tamam, UEFA iddianameyi okuyup bize dair bir kanaat edinmiştir. Hani şu bizim federasyonlarımızın hiçbir şekilde edinemediği kanaati... Ama UEFA’nın buna karşı yaptırımları da bir yere kadar. İçişlerinize karışması bir yere kadar. Futbolun doğrularını ihsas ettirir size, gerisine karışamaz, karışmaz. Siz Spor Hukuku’nu işletmek bir yana, savcılığın ve Emniyet’in o kadar soruşturmasına ve verilerine de gözlerinizi kapatıyorsanız, “biz böyle iyiyiz, dokunmayın bize, bizim futbolumuz böyle güzel” diyorsanız, UEFA’nın da yapacağı bir şey yoktur artık. “Ne hâliniz varsa görün” der. Siz kendi sorunuzla kendiniz yüzleşeceksiniz önce. Çünkü sonuçlarına katlanacak olan yine sizsiniz. Onlar sadece kendilerini korumaya alırlar. Uluslararası turnuvalarda sizi yanlarına alıp şaibe altına girmek istemezler. Kirliliğe bulaşmak istemezler.

Buna karşın bizim şikenin, kirliliğin üstüne gitmemek için attığımız taklaları bir hatırlayın. Kanun değiştirdik, Federasyon değiştirdik, kurulları değiştirdik. Değiştir de değiştir. Ne için? “Bizde şike yok, yapan da yok” demek için. Sadece demek için. Hakikatleri ortaya çıkarmak için değil. O kadar eleştirdiğimiz Aydınlar Federasyonu hiç olmazsa bir şey yapamamanın sıkıntısını çekiyordu. Ve bu yüzden de istifa etti. Şimdi Beşiktaş’ı tarihinin en kötü günlerine sürükleyen, hem maddi hem de manevi olarak çıkmaz sokağa sokan Demirören Türkiye futbolunun başında. İnsanların yaptıkları yapacaklarının da teminatı değil midir?

Ondan sonra yok Süper Final’miş, yok Dünya derbisiymiş, filanmış falanmış. Hepsi hikâye. Hem de uydurulmuş değil gerçek hikâye...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etik değil bitik futbol

Gülengül Altınsay 30.04.2012

Gel de bu maça maç olarak bak; konsantre ol. Bir yanda geçtiğimiz sezona ait Etik Kurul raporunda bile gizlenememiş şikeli maçlar var. Bunun üzerine Federasyon’un apar topar Antalya’da toplanıp şikeye ceza kesmemek için çırpınması var. Bu arada Fenerbahçe kaybedeceğini anlayıp “Bu bizim namusumuzdur” dediği CAS’taki davasını çekiyor. Öte yandan da bu sezona özgü icat edilen Süper Final maçları oynanıyor.

Bir utanmama, bir pişkinlik hali ki denecek söz kalmıyor.

Biz yine sahaya dönmeye çalışırsak; her Fenerbahçe-Beşiktaş derbisi hangi koşullarda olursa olsun heyecanlı ve gerilimli olur. Beşiktaş’ın şampiyonluk ümidinin olmaması da bu durumu değiştiremezdi. Öyle de oldu. Gerilimli başladı karşılaşma. Sarı kartlar da peşi sıra geldi tabii. Beşiktaşlı futbolculara zaten çok kolay kart gösteriliyor nedense. Bunda Beşiktaşlı oyuncuların çok kolay kışkırtılmalarının da etkisi büyük.

Ve Beşiktaş en yapılmaması gerekeni yapıyor; Fenerbahçe’yi kendi sahasına çekiyor. Ne var ki bunu isteyerek yaptığını hiç sanmıyorum. Bir kere paslaşma trafikleri çok cılız. Ayrıca ilerdeki tek santrafor Edu çok yalnız kaldı. Aslında ister Edu olsun ister başkası Beşiktaş’ın oyun sistemi ve oyuncu kadrosu bu tabloyu zorunlu kılıyor.

Özellikle Q7 ve Simao’nun takım oyununa katkıları sıfır. Böyle olunca Fenerbahçe topla oynadı ama onlar da yavaştlar. Alex de olmayınca bu yavaşlıktan etkili bir pozisyon çıkmadı. Biraz Stoch takımını hızlandırmaya çalıştı. Karşılaşmanın ilk yarısı böyle geçti. Yani 45 dakika çöpe gitti.

İkinci yarıya taraflar biraz daha etkili başladılar. Ne var ki önce Kartal'ın sonra Kanarya'nın karşılıklı golleri organize akınlarla değil duran toplardan geldi. Zaten bitik futbolda böyle goller olur. Goller biraz oyunu hızlandırdı neyse ki. Ama her pozisyona faul çalan hakem bu kez oyunun hızını kesen faktörlerden biri oldu.

Aslında bizde futbol atletik oyuncularla, fiziksel mücadelesi yüksek oyuncularla oynanmıyor. Çabuk oynama ve etkin pres yapma bilmediğimiz şeyler. O zaman her şey rakibin hatalarına ve duran toplara kalıyor. Nitekim Fenerbahçe'nin galibiyet golü de duran toptan geldi yine.

Futbol bitik, hakemler bitik ama adımız süper...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PFDK kararlarına sevindim

Gülengül Altınsay 11.05.2012

Yolun sonuna geliyoruz. Beklet beklet buraya kadar. Aslında UEFA bile hiç kimseyi bu kadar beklememiştir bugüne kadar. Bir özel muamele olduğu kesin. Çünkü UEFA İddianame'yi okuyup Şampiyonlar Ligi'ne Fenerbahçe'yi almayarak ne kadar çabuk karar alınabildiğini göstermişti bize.

Zaten işin buraya geleceği yani her şeyin uzun zamana yayılıp örtbas edileceği ilk günlerden belliydi. **İlk büyük hamle Spor Hukuku'nu işletmemek topu Ceza Hukuku'na bırakmaktı. Ceza Hukuku'nu kişilere göre değiştirmekti.** Böylece hem süreci uzatıp sulandırdılar, hem de ancak Spor Hukuku'nun işlemesiyle verilebilecek cezalardan şike zanlılarını kurtarmış oldular.

İkinci hamle kişilerle kulüpleri birbirinden ayırmakla başladı... Tamam, kişiler kendilerini kulüple özleştirip "bana vurmak demek kulübe vurmak demek" düşüncesini çok iyi kullanıyorlar. Kulübü kötü yönetip eleştirileri bu kalkanla geçiştiriyorlar. Hem de taraftarı da arkalarına alıp yapıyorlar bunu. Ama bir yönetici şike ve teşvikle kulübü yan yollara sokarak haksız menfaat sağlamışsa sadece kişileri cezalandırarak nasıl adaleti sağlayabilirsiniz?

Kulüp yöneticisi, hatta asbaşkanı kendi keyfi için mi yapıyor şike teşebbüsünü? O zaman aynı mantıkla sadece sahaya giren taraftarı cezalandırabilirsiniz, kulübü cezalandıramazsınız. Sadece küfredeni cezalandırabilirsiniz, kulübü cezalandıramazsınız. Peki, mesela futbolcunun anasına küfreden bir kişi "sözlerim sözde kaldı, sahaya yansımadı" derse ne olacak?

Zaten **üçüncü büyük hamle de bazı şeylerin girişim seviyesinde kaldığı ve katiiyen sahaya yansımadığı görüşünü yaygınlaştırmaktı.** Çünkü bu şekilde hiçbir şikeyi ya da teşviki sahada kanıtlayamazdınız. Yalnız burada süreci içeriden çok iyi yöneten Aziz Yıldırım'ın hakkını vermek lazım. Bir sonraki adımı anlamak için de yine Aziz Yıldırım'ın konuşmalarını dikkatle dinlemek lazım. Ama kendisi başka bir ülkede aynı koşullarda aynı başarıyı gösterebilir miydi, işte bundan hiç emin değilim.

Üstü bir türlü örtülemeyip açıkta kalanlar için de **son hamleler yapılıyor şimdi. Mesela Etik Kurulu'nun bir öncekiyle tamamıyla çelişen yeni raporu... Taraf** gazetesi tape'leri unutturmak isteyenler için tape'leri yeniden yayımlıyor. Sekiz ay önceki Etik Kurulu Raporu'yla şimdi yayınlanan raporu yan yana koyuyor. Anlaşılan Etik Kurulu da baskıyla topu son kaleye, Disiplin Kurulu'na, o da Tahkim Kurulu'na devretmeyi uygun görmüş.

Bir kez daha yinelemekte fayda var; **Her şey Fenerbahçe'yi kurtarmak için gibi gözüküyor ama asıl önemlisi sistemin korunması.** Fenerbahçe'yi bu durumlara düşürdüğü halde soruşturmanın Fenerbahçe'yi

yıkmak için yapıldığını sürekli vurgulayan Fenerbahçe Yönetimi istediği kadar hedef şaşırsın. Öyle olmasaydı Sinan Engin gibi o kadar Beşiktaş'ın ekmeğini yemiş biri niye Aziz Yıldırım'a yaranmaya çalışıp Fenerbahçe'nin şampiyon olması için çaba sarf etsin? Ya da Yıldırım Demirören gibi bir Beşiktaşlı neden M. Ali Aydınlar gibi bir Fenerbahçelinin yeterli görülmemesinin ardından Federasyon'un başına getirilsin? Diyorum ya önemli olan kulüplerin tek tek menfaatinden öte bir şey. Rekabet, kulüp sevgisi filan hikâye. Hatırlasanıza Kulüpler Birliği'nin şikeden küme düşmemek için yaptıklarını. Aslında ne Fenerbahçe'nin ne de diğer kulüplerin bu tarz menfaat ilişkileri ağına girmiş yöneticilere ihtiyacı var. **Gelinen noktaya bakın. Şampiyonluk maçı oynanacak, statta GS seyircisi yok. Hatta teknik direktörü de yoktu da son dakika af geldi. Yoksa Tanrı-kral Aziz Yıldırım locasını Terim'e bahşedecekti. Çünkü her şey onun malı. O demek FB demek. FB'siz de lig olmaz. Kimse bir an düşünmüyor; neden FB'siz lig olmasın.** Fenerbahçe gibi köklü bir kurum ömür boyu bu olaylarla anılacağına, neden küme düşüp, bu kazanmak için her yolu mubah sayan anlayışlardan arınmasın. Neden onuruyla yeniden lige çıkıp herkese örnek olmasın...

Sevgili okur... Şimdi bu ana kadar yazdıklarıma çok ters bir şey söyleyeceğim. **3 Temmuz süreci sonrasında verilen PFDK kararlarından son derece memnunum.** Evet memnunum..

Düşünün o kadar örtbas çabasına rağmen Fenerbahçe'nin üst düzey iki yöneticisi kendini kurtaramadı. Şikeye teşebbüsten hak mahrumiyeti cezası yedi. Haydi tape'leri bir yana bırakalım, kim bu yöneticilerin kulüp başkanından habersiz kendi başlarına böyle işlere girdiğine inanır Türkiye'de! Bu adamlar deli mi ki kendi keyiflerinden şike teşebbüsünde bulunuyorlar.

İki futbolcu da ceza yedi şikeden... Peki, bu futbolcular nerede sanatlarını icra ediyorlar? Sahada değil mi? Bir futbolcu saha dışında nasıl şikeye karışacak? Hani şike sahaya yansımamıştı. Yansımadıysa neden bu futbolculara ceza verip onları sahaya çıkmaktan men ediyorsunuz.

Bu kararlar bile bütün çabaya rağmen güneşin balçıkla sıvanamayacağını gösterdi. Gerçekleri örtme çabasının zavallılığını gösterdi. Bakın Etik Kurul Başkanı, Mehmet Baransu'ya, "tape'lerdeki geçen 'inşaat' sözcüğünün yöneticilerin gerçek inşaatları olduklarını düşündük" diyor saf saf. Nedense bu inşaatlar hep maçlar akla gelince yürütülüyor. Futbolu yönetme yetkisini almış bir kurulun başkanının düştüğü duruma bakın... Tape'lerdeki "tarla" şifrelerine bakılırsa Fenerbahçe yönetiminde çiftçi çok var!

Evet, her şeye rağmen, aysbergin sadece görünen ucuna rağmen sistemin kirlenmiş olduğu gerçeği "yok" farz edilemez artık. En her şeyden bihaber taraftar için bile. **Üzüntüm sadece biz futbol camiası olarak çok büyük bir fırsatı kaçırmış olmamıza. Futbolu temiz ve sağlam temellere oturtma şansımız doğmuşken bu büyük fırsatı çok kötü harcamış olmamıza. Ayrıca tüm dünyaya hukuk ve adaletin tecellisi konusunda ne kadar basiretsiz olduğumuzu göstermiş olmamıza...**

PFDK bütün çabalara rağmen Fenerbahçeli yöneticilere ve iki futbolcuya ceza veriyor. Fenerbahçe "namusumuz" dediği davayı CAS'tan geri çekiyor. Aziz Yıldırım hâlâ kuru sıkı "masumuz, mazlumuz" edebiyatı yapıyor. Ve sistem tertemiz işliyor.

İsmet İnönü gibi söylersek, "Hadi canım sizde"...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yepyeni bir Beşiktaş

Gülengül Altınsay 12.05.2012

Yine ceza, yine kadın ve çocuklarla boş doldurulan tribünler. Ne var ki küfür nedeniyle kapatılan tribünlerde kadınların da küfür etmesi erkekleri biraz germiş gibi(!) Anlaşılan kadınların küfür edip edemeyeceğine de, kadınlara neyin yakışıp yakışmayacağına da yine erkekler karar verecek. Aslında küfüre niye bu kadar takıyorsunuz ki? Nasıl olsa "sahaya yansıyan" bir şey yok.

Evet, kadın ve çocukların ince sesli tezahüratları eşliğinde başladı maç. Lig'i dördüncü değil de üçüncü bitirmek her iki takım için de önemliydi. Önce beşinci ile baraj maçı oynamaktan kurtulacaktınız. Sonra da Avrupa'ya çıkma anlamında, sezonu iki hafta geç açmak ve Avrupa Ligi ön eleme turlarında iki maç eksik oynamak gibi avantajlarınız olacaktı. Tabi bunlar UEFA'dan gelebilecek acı bir haberle yerle bir de olabilirdi.

Trabzon'a beraberlik de yetiyordu. Bu nedenle Beşiktaş'ın daha fazla baskılı olacağını düşündük. Ama görüntü farklıydı sahada. Zaten Trabzon öyle beraberliğe oynayabilecek bir yapıya sahip değil. Bu yüzden onlar için akıllı olan oyunu kendi sahasından uzakta tutmaktı. Beşiktaş da her zamankinden daha fazla hücumla yönelik oynamaya kalkınca birbirine yakın oynayan, birbirini iten iki takımın mücadelesini izledik.

Burada önemli olan rakip sahada daha baskılı, çabuk ve becerikli olabilmektir. Siyahbeyazlılar ünlü isimlerine rağmen bu anlamda çok eksikler. Hücum yapılırken savunma hiç düşünülmediği için kaptırılan toplar etkili kontra ataklara dönüşüyor. Trabzon'un Olcan gibi, Burak gibi hızlı ayakları var zaten. Beşiktaş ise Aurelio gibi adamlarla tek ve düşük viteste oynuyor, çabuk da top kaybediyor.

Trabzon Burak'ın kırmızı kart görmesiyle ikinci yarıya on kişi başladı. Ne var ki Beşiktaş zaten 8-9 kişilik performans gösterdiği için durumu avantaja dönüştürmesi zordu. Takım organizasyonundan geçtim gol organizasyonu bile yok. Holosko kalenin dibine girip manasız toplar çıkıyor mesela. Bir tek vuruşu var ona denk gelince takımını zar zor öne geçirdi. Ama Beşiktaş geriye yaslanınca Trabzon baskısıyla hem beraberliği hem de Lig üçüncülüğünü yakaladı.

Evet, sonuç ne olursa olsun şartlar tek bir çözümü işaret ediyor: Yeni sezonda baştan aşağıya yenilenmiş bir Beşiktaş...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Off sonunda bitti

Gülengül Altınsay 13.05.2012

Off sonunda bitti

Doğru, bu Türkiye futbol tarihinde bir ilkti. Çünkü Süper Lig'te ilk kez Play-off oynanıyordu ve şampiyon ilk kez play-off maçlarının en sonuncusunda belirlenecekti. Ve nihayet biz de kimin şampiyon olacağına tanık olacaktık. Doğal olarak heyecan hat safhadaydı. Yoksa bazılarının iddia ettiği gibi Dünya'nın gözünün üzerinde olduğu bir derbi değildi bu. Tamam, Dünya bizimle ilgiliydi şu aralar ama futbolumuza, derbilerimize değil sürdürülen şike soruşturmasınaydı bu ilgi ne yazık ki. Kendi kendimize verdiğimiz "Dünya derbisi" payelerine gelince komik duruma düşüyoruz sadece.

Maçın daha 8. dakikasıydı ki Dia'nın Hakan'a çok sert girmesi mücadelenin çetin geçeceğini işaretliydi. Yalnız burada belirtmekte fayda var; pres yapmakla rakibi sakatlamaya yönelik sert fauller birbirinden çok farklı şeyler. Bizde işin kolayına kaçılıyor ve pres yerine faul yapılıyor. Nasıl olsa bazı futbolcular hakemin gözünden

sürekli kaçıyor. Ya da o bazı futbolcular “huyu öyle” denilip olduğu gibi kabul ediliyor. Ama bu nedense forma rengine göre, kişiye göre oluyor.

Sert fauller, numaradan yerlerde kıvranmalar, sık sık çalınan düdükler... Doğru dürüst bir atak yok... Neymiş Dünya derbisiymiş. Premier Lig’te pek çok maçın toplam 8-10 faulle bittiği düşünülürse bizim futbolumuzun Dünya standartlarındaki yerini gelin siz düşünün.

İlk 20 dakika böyle geçtikten sonra fauller karşısında Galatasaray sindi ve Fenerbahçe Galatasaray’ın alanına yerleşti. Ne var ki Fener de yavaş oynadığı için yeterli baskıyı kuramadı. Kapılan toplarla Galatasaray’ın etkili olması ise olanaksız gözüküyordu. Çünkü onlar da topu alınca rakibi az adamla yakalamayı düşünmek yerine yana, arkaya oynamakta ısrar ettiler. Böylece olağan yavaş ve sıkıcı futbol karakterimize dönmüş olduk.

Tamam, beraberlik de yetiyordu Galatasaray’a ama beraberliğe oynamak çok tehlikeli sulara gezmekti. Fener 61’de Semih’in kafasıyla gole çok yaklaştı. Maçın sonuna yaklaşırken futbol tamamen bitti kartlar, itişmeler, itirazlar zirveye vurdu. Böylece ülkede futbol diye ne oynandığı iyice açığa çıktı. Bu hengameden top da utandı hiçbir kaleye girmede. Ve Galatasaray polis kordonu altında şampiyonluk kupasının sahibi oldu.

Sonunda şükür “play”siz Off da bitti. Sıra UEFA’nın Off kararlarında...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kartal kanatlarını açacak mı

Gülengül Altınsay 18.05.2012

Süper Final’in finalinin, yani Fenerbahçe-Galatasaray maçının yankıları sürüyor. Saha içi, saha dışı olaylar üzerine yorumlar da sürüyor. Ve anlaşılıyor ki onca olayın müsebbibi bir tek kişiymiş. Çünkü bir tek kişi tutuklandı sadece. Yasalar kendi başlarına ne yapsın? Onları uygulayacak insanlara ihtiyaç var. O da bizde yok.

İşin gerçeği, kimse var olan sistemin değişmesini istemiyor. Kaostan, kargaşadan, belirsizliklerden beslenmek daha kolay geliyor. Bu yüzden futbolda barış ortamının sağlanması da bize çok uzak gözüküyor. Başkasını yok ederek var olmak tek var olma nedenimiz sanki.

Öyle olduğu için 3 temmuzda başlatılan şike soruşturmasını da hep birilerinin birilerini yok etme çabası olarak gösterenlere inanan çok sayıda insan oldu. Hedefe futbolun baş belası olan şikeyi koyamadılar bir türlü.

İşte futbolda her şeyin altüst olduğu bu süreçte Beşiktaş da şike soruşturmasından nasibini alan kulüplerden biriydi. Mahkeme sürüyor olsa da son tabloda Beşiktaş’ın ve Beşiktaşlıların bir ceza almayacağı yönünde kuvvetli bir kanaat var.

Ne var ki Beşiktaş Kulübü hem şike soruşturmasından etkilendi (teknik direktörü ve futbol şubesi başkanı sezonun önemli bir kısmını Metris’te geçirdiler) hem de Başkan Demirören’i Federasyon başkanlığına kaptırmasıyla(!) erken genel kongreye gitmek zorunda kaldı. Ve Demirören’in aday olmadığı Beşiktaş Genel Kongresi’nden yeni bir başkan ve yönetim kurulu çıktı.

Beşiktaş’ta taşların neredeyse hepsi yerinden oynayacaktı böylece. Çünkü Beşiktaş’ın Demirören zihniyetiyle geldiği nokta ortada. Değişim şarttı.

Fakat Fikret Orman Yönetimi Beşiktaş’ı devraldığında yine de tam olarak neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Ne maddi açıdan biliyorlardı ne de idari açıdan. İçeriye girince görüldü ki tablo sanılandan da kötü. Anlaşılan

Demirören Yönetimi için dibe vurmak yetmemiş, dibi de ellerinden geldiğince kazmaya çalışmışlardı.

Sorunlar dağ gibiydi. Yeni başkan ilk iş olarak apar topar UEFA'ya gidip Beşiktaş'ı savunmak zorunda kaldı. UEFA'ya verilen evraklarda yapılan sahtecilik yüzünden Beşiktaş'ın alabileceği Avrupa'dan men cezasını en azından erteletti. Aslında bu sanıldığından çok daha büyük bir başarıydı. UEFA yetkilileri yeni Beşiktaş Yönetimi'nin farklı yaklaşımları olduğuna inanmışlar, iyi niyetlerine güvenmişler ve Beşiktaş'a bir şans daha vermeye razı olmuşlardı.

Dert bitmiyordu. Yine aşırı borçlanma ve gelir-gider tablolarının aşırı dengesizliği nedeniyle Beşiktaş'ın UEFA lisansı alamama durumu sözkonusuydu. Sıfır gelirin, buna karşın dağ gibi borçların olduğu bir ortamda insanüstü bir çabayla onu da başardılar. Lisans alma hakkını elde ettiler.

Ne ki Beşiktaş'ta felaketler ardı ardına geliyor. Demirören kaçtı gitti ama sorunları olduğu yerde duruyor. Sonunda Beşiktaş ismi vergi bildiriminde sahtecilik davasına da karıştırıldı ne yazık ki. 2005-2007 yıllarını kapsayan beyanlarda sahtecilik suçlamasıyla Maliye Bakanlığı'nın Demirören Yönetimi'ne açtığı dava 24 mayısta görülecek şimdi.

Tüm bunların yanı sıra Beşiktaş'ın yeniden yapılanması süreci harıl harıl sürüyor. Yepyeni bir takım oluşturmak için. İyi bir takım yapmak pahalı ve şöhretli oyuncular toplamakla olmuyor. İşte Quaresma yeterince şöhretli ve pahalı. Ama ne hikmetse Mourinho bile baş edemedi onunla. Simao'su, Almeida'sı o kadar borçlanmaya değecek oyuncular mıydı? Beşiktaş verdiği için karşılığını alabildi mi?

Tam tersine Siyah-beyazlılar bu oyuncularla hep eksik oynadı. Çünkü pres nedir, ileride top tutmak nedir, takım oyunu nedir bilmiyorlar. Günümüz futbolunda böyle tek yönlü, ancak top ayağına geldiğinde var olan oyunculara yer yok. Bu tarz takım oyununa uygun olmayan oyuncularla Beşiktaş yıllardır toplama takım görünümünden kurtulamadı zaten. Zaman zaman parlayan futbol kırıntılarına taraftar mahkûm edildi. Peki, dördüncülük için bu kadar zahmete değer miydi?

Şimdi Beşiktaş'ta yepyeni bir takım yaratma zamanı. Belki de eğrisi doğrusuna gelecek, safralardan kurtulup geleceği olan genç bir takım yaratılacak. Tabii takıma liderlik yapacak birkaç deneyimli futbolcuyla birlikte. Artık Beşiktaş'ın formasının kıymetini bilecek futbolculara ihtiyacı var. Beşiktaş'ın mali tablosuyla birlikte zaten başka şansı da yok.

Beşiktaş Yönetimi'nin üstelik bu işleri bir an önce yapması gerek. Çünkü Beşiktaş 2 ağustosta Avrupa Ligi'nde ön eleme maçı oynayacak.

Tüm bu tablonun ardından şimdi akıllarda iki soru var; Birincisi Beşiktaş'ın mali durumunu inceleyen bağımsız denetçi kuruluşun ortaya çıkaracağı mali tabloya karşı Fikret Orman Yönetimi'nin alacağı tavır. Belli ki çok gereksiz harcamalar yapılmış Beşiktaş'ın kasasından. Bakalım Beşiktaş'ın oraya buraya saçılan paralarının hesabı sorulacak mı? Yoksa onun da şike davası gibi üstü kapatılacak mı?

Ama şu net; Beşiktaşlılar artık kulübün menfaatlerini koruyacak bir yönetim anlayışı bekliyor.

Akıllara takılan ikinci soru taraftara ilişkin; Taraftar yeni oluşturulan takımın ne kadar arkasında durabilecek? Genç oyuncuların acemiliklerine ne kadar tahammül edebilecek? Tribün olayları yüzünden Beşiktaş yine büyük maddi ve manevi zarara uğrayacak mı? Beşiktaş Stadı "kötü gün"de de tıklım tıklım dolacak mı? Eskiden olduğu gibi hem sahada hem tribünde "centilmenler ligi" şampiyonu olunacak mı? Beşiktaş eskiden olduğu gibi, futbolla ilgilenmeyenlerin bile sempatisini kazanacak mı? Futboldaki yozlaşmaya, güven kaybına karşı bir örnek olarak dimdik ve tertemiz ayakta kalacak mı?

Anlaşılan 109 yıllık Karakartal için her alanda yeniden havalanma zamanı şimdi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yapanın yanında kalmasın

Gülengül Altınsay 01.06.2012

Bizde "dostluk başka iş başka" sözü çok kullanılır. Hatta dilimizden düşmez. Ama öyle midir gerçekten?

Hele bizim gibi insanların her bir işte dost, arkadaş, tanıdık arayışına girdiği bir toplumda. Kişileri değerlendirirken "kimin nesi" sorusunun sıkça kullanıldığı bir toplumda.

Bir de işi zaten eleştirmek, değerlendirmek, duyurmak olan biz gazetecileri düşünün. Diyelim bir yanlışlığı eleştirdiniz, hemen o yanlışlığı yapan kişi veya kurumun düşmanı olarak görülmenizi nasıl açıklayacaksınız o zaman?

Benim 2004'ten beri Yıldırım Demirören'e yaptığım eleştirileri toplasanız bir kitap olur. Kendimi methetmek(!) gibi olmasın ama ta o zamanlardan beri bu günleri görmüş biri olarak Demirören zihniyetinin yerleşmemesi için kendimce çok çabaladım. Üstelik bir yandan da Yıldırım Demirören'le kişisel hiçbir sorunum olmadığı halde. Hatta hatırı sayılır bir arkadaşlığımız olduğu halde. Zor olmadı mı dersiniz, tabii ki zor oldu. Hele böyle eleştiriye tahammülün sıfır olduğu, işle dostluğun karıştırıldığı bir ortamda.

Ne var ki Beşiktaş'ta gelinen nokta apaçık ortada. Borçlar her yıl geometrik dizi şeklinde artmış. Çok daha vahimi Beşiktaş ismi tarihinde hep çok sakındığı meselelerin yanına konmuş. Beşiktaş şike soruşturmasında var ve dava sürüyor. Sonra UEFA'yı atlatmak için yanlış beyan vermeden Beşiktaş'a ceza geliyor.

Yeni Başkan Fikret Orman'ın UEFA cezasının ardından kamuoyuna açıklamaya çalıştığı gibi; Beşiktaş'ın isminin bu işlerin yanında anılması Beşiktaş'a dair suçlamaların en fena olanı.

Peki, Beşiktaş'ı bu hale düşürenler şimdi ne yapıyorlar? "Allahaismarladık" demekle bitiyor mu her şey? Bu kadar kolay mı bu işler? Bu insanlardan hiç mi hesap sorulmayacak? Her kongrede Demirören'e oy veren, onay veren kongre üyelerine hiç değinmiyorum bile. Vicdanlarıyla baş başa bırakıyorum sadece.

Şu açık; Beşiktaş son derece önemli tarihî bir süreçten geçiyor. Ya geçici çözümlerle hasta suni teneffüste tutulmaya çalışılacak ya da ameliyata alınıp sorun kökten çözülecek.

Evet, Beşiktaş'ı seven herkes için çok zor günler bunlar. Ve aynı zamanda çok sağlam durulması gereken günler.

İşte bu yüzden her şeyle yüzleşmek gerekiyor. Her şeyi apaçık konuşmak gerekiyor.

Eğer bugün olayların üzerine gidilmez yapanların yanında kâr kalırsa şimdiden söylüyorum bu yükün altından kalkamaz Beşiktaş. Bir sekiz yılı daha yok Beşiktaş'ın.

Evet, herkes özeleştirisi yapmak zorunda. Herkes yaptığıının hesabını vermek zorunda. Ortalık temizlenmeden, neyin yanlış neyin doğru olduğu netleşmeden üzerine sağlam bir temel atamazsınız çünkü. Katiyen uzlaşmalı yollar düzlüğe çıkaramaz Beşiktaş'ı.

Bu arada Tayfur Havutçu da özeleştirisi yapmalı mesela. Kulüpten ayrılması sırasında yaşananları hatırlayın. Tamam, Tayfur sevdiğimiz bir insandı ama kulüpten gönderilirken sarf ettiği sözler kendisine hiç yakışmadı.

Şike soruşturmasında adı geçen kim? Yıldırım Demirören'in " Transfer konuşmalarından haberim yok. Adı geçen oyuncular anlaşma sağlansaydı bile almazdım" sözleriyle Tayfur'u ateşe atmasına rağmen Metris'ten çıktıktan sonra paşa paşa Demirören'in koltuğunun altına giren, kendisine hangi görev verilmişse kabul eden kim? Fikret Orman yönetiminin kendisine itibarını geri verip yedi maçlık teknik direktörlük anlaşması yapmasına rağmen gelecek sezon için sözleşmenin uzatılmayacağını anlaması üzerine yönetimi suçlayarak Beşiktaşlılık duruşuna davet etmesi şimdi ne kadar inandırıcı?

Çünkü Tayfur kolay yolu seçti. Ne var ki kolay gibi görünen yollar çoğu kez çıkmaz sokaklardır. Bunu bilmek gerekirdi. Uzun vadeli düşünmek gerekirdi.

Ama yine de her şeyden iyi bir sonuç çıkarmak mümkün. Beşiktaş'ın böyle onur kırıcı bir şekilde Avrupa'dan bir yıl men edilmesi belki de hâlâ karışık kalmış kafalar varsa onların açılmasına yol açabilir mesela. Beşiktaş'ın yeni yönetimi için de seçenekleri daha netleştirmiş olabilir. Yönetim'in daha cesur adımlar atmasına vesile olabilir.

Ayrıca ülke futbolunun tüm kirli çamaşırlarının ortalığa döküldüğü bir ortamda Beşiktaş'ın yeni yönetimi temiz temeller üzerine kulübü ve futbolu yeniden inşa konusunda bir örnek oluşturabilir. Ama önce temelleri temizleyeceksiniz. Çünkü temeller zayıf olursa üstüne ne koyarsanız koyun çökmeye mahkûm olacaktır.

Yeniden yapılanma için dayatılmış bir şanstır bu. Tüm şanssızlıkları böyle değerlendirmek mümkün. Ve bu şansı iyi kullanmalı Beşiktaş'ın Fikret Orman Yönetimi.

Eğer bunu başarırlarsa isimlerini Ahmet Fetgerilerin, Şeref Beylerin, Hakkı Yetenlerin, Süleyman Sebarların yanına koyacaklardır. Hiç kuşkunuz olmasın. Biliyorum zor bir yol bu. Ama inanın tek çıkış yolu da bu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demirören devam mı

Gülengül Altınsay 15.06.2012

Beşiktaş'ın sorunları büyük. Zaten bunu bilmeyen de yok. İşte bu yüzden yönetime talip olan **Fikret Orman** ve arkadaşlarını cesaretlerinden dolayı hepimiz alkışladık.

Ve **Demirören**'den alınan enkazın ardından yeni yönetimin önünde iki yol vardı; ya köklü değişiklikler yapılacak, Beşiktaş küllerinden yeniden doğacaktı ya da günü kurtarmaya çalışarak Demirören'in bıraktığı yerden devam edilecekti.

Aslında taraftar çoktan birinci yolu seçmişti. Çünkü onlar Beşiktaş'larıyla, Beşiktaşlılıklarıyla yeniden gurur duymak istiyorlardı. İlla ki hemen şampiyon olmak gibi bir beklentileri de yoktu. Zaten şampiyonluk vaadiyle Avrupa'da işi bitmiş ama şöhret kazanmış futbolculara para saçılarak kulübün nereye geldiğini görmek için sekiz yıllık Demirören yönetimine bakmak yeterliydi. İşte tam da bu yüzden enkaz haline getirilmiş Beşiktaş'ta şartlar yeniden yapılanma için çok elverişliydi. Tarihî bir fırsattı bu. Sadece Beşiktaş için değil Türkiye futbolu için de. Eğer Beşiktaş bu yeniden yapılanmayla başarılı olabilseydi tüm Türkiye'ye örnek olabilecek, futbolun sağlam temellerde yükselmesine yol açacaktı.

Beşiktaş'ın **Gordon Milne** zamanını hatırlayalım. Birbirine denk uyumlu genç oyuncuların Beşiktaş'ta parlamasıyla Beşiktaş da tarihinin en parlak dönemini yaşamamış mıydı? **Metin- Ali- Feyyaz**'ı, **Rıza**'yı, **Gökhan**'ı Beşiktaş'tan önce tanıyan var mıydı? Daha ileriye gidelim; **Pascal Nouma**'yı bile Türkiye'ye gelmeden önce tanıyan var mıydı? Bu tanınmamış oyuncular birarada oynamasaydı yıldız olacaklar mıydı?

Ama görünen o ki Beşiktaş'ta yeniden yapılanma rafa kaldırılmış gibi. Üstelik ellerinde çok detaylı raporlar olmasına rağmen. Çünkü yeniden yapılanma için cesur olmak lazım. Bazı köprüleri atmak lazım. Bazı insanlarla ya da kurumlarla kötü olmak lazım. Herkesle iyi olarak, dönen çarklara engel olmadan, düşman kazanmadan devrim yapılamaz. Bırakın devrimi yeni hiçbir şey yapılamaz. Sürekli karar değiştirerek de bir yere varılamaz. Kendine güvenmemenin tezahürüdür bu. Kendine güvenli değilsen nasıl karşı tarafa güven vereceksin? Nasıl yolunda kararlılıkla yürüyebileceksin?

Son kararsızlık ya da kararından dönme olayı **Eriksson**'un transferinde yaşandı biliyorsunuz. Eriksson'u Beşiktaş'a getirmeyi aklından geçirmek bile abes ama olay düşünmenin de ötesine geçti ve iş imzaya kaldı. Ne var ki sokaktaki çocuklar bile Eriksson'a aşırı tepki gösterince imzadan dönüldü, geri adım atıldı. Tıpkı 2004'te Demirören'in ilk antrenör adayı Mattheus'tan tepkiler nedeniyle vazgeçmesi gibi.

Oysaki yeniden yapılanma lafları eden Beşiktaş Yönetimi'nin çok farklı alternatifleri vardı. Başta **Val Gaal** olmak üzere **Fred Rutten**, **Tigana** gibi yetiştirici ve deneyimli isimler ile yeni **Bielsa** olarak görülen **Jorge Sampaoli** gibi genç isimleri takımın başına getirme şansı vardı Beşiktaş'ın. Ne var ki Eriksson olayının yarattığı infialle can simidine yapışırçasına **Mustafa Denizli**'ye koşuldu. Bu noktada Denizli tercihinde Denizli'nin basında güçlü olmasının etkisi ise yadsınamaz.

Denizli'yi hem severim hem de beğenirim. Orası ayrı. Ama yeniden yapılanma hocası olduğu konusunda büyük kuşkularım var. Oysaki bugünün Beşiktaş'ında var olan pahalı futbolcuların tasfiye edilmesi birinci koşul olmalıydı. Zaten mali tablo da bunu zorunlu kılıyor. Ayrıca eski kadro büyük ölçüde korunacaksa alınan genç yetenekleri verimli kullanma şansı da olmaz. Bir takım kurmanın birinci koşulu futbolcular arasında denge olmasıdır. Futbolcuların kendilerine güvenerek oynayabilecekleri, kendilerini geliştirebilecekleri bir ortamın sağlanmasıdır. Sen yanında oynayanın bir ayda aldığını bir yılda alacaksın ama sahada en çok sen koşacaksın. Yine de en küçük hatanda şöhret olmadığın için eleştirilen sen olacaksın. Ve sonuçta ayakların birbirine dolanacak.

Üzgünüm ama Beşiktaş'ta tercihler şimdiden netleşmiş gibi. Yeniden yapılanma değil eski yapının süreceği konusunda kuvvetli izlenimler var. Bu da yine günü kurtarma çabaları demek, borçların daha da artması demek, tavizlerle enkazın sürdürülmesi demek. Üzgünüm ama böyle...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurdelemi kaldırıyorum artık

Gülengül Altınsay 22.06.2012

Şike soruşturması patladığında ve Beşiktaş'ın ismi de bu soruşturmada yer aldığında **Çarşı, Beşiktaş aklanana kadar siyah kurdele takılması önerisini getirmişti**. Bu **öneri hoşuma gitmişti** ve **gazetemdeki köşeme ben de siyah kurdelemi takmıştım**. Futbolumuzun eline geçen bu tarihî fırsatı iyi değerlendirmesini, kirlerinden arınmasını, sırtındaki kamburlardan kurtulmasını ve yeniden hayata dönmesini ümit ederek beklemiştim.

Şimdi o uzun ve sıkıntılı dönemi arkamızda bıraktık. Biz temiz futboldan yana olanlar bazen ümitlendik, bazen ümidimizi yitirdik. Geldiğimiz şu noktada kazanan kim oldu diye sorarsanız aslında hiçbirimiz kazanmadık. Hepimiz kaybettik. Bazı kişilere ve kulüplere gereken cezalar verilmediği için değil, asıl futboldaki düzene köklü bir darbe vurulmadığı için kaybettik. Kulüplerimiz yine eski sistemde yönetilecekse değişen bir şey olamayacağı için kaybettik. Ve ben **futbolumuzun aklanmasından umudunu kesmiş biri olarak köşemdeki o siyah kurdeleyi orada tutmayı gereksiz buluyorum artık**.

Fakat yine de 3 Temmuz öncesine göre bazı kazanımlarımız da olmadı değil. Bir kere sade taraftar işlerin bir de perde arkası olduğunu gördü net bir şekilde. Futbolun kimlerin elinde oyuncak olduğunu gördü. Bundan böyle insanları kandırmak çok daha zor olacak.

Ayrıca o kadar örtbas etme çabalarına rağmen, telaşla değiştirilen kanunlara, değiştirilen Federasyon yönetimlerine rağmen ucundan kenarından da olsa bazı olayların üstü tümüyle kapatılamadı.

Fenerbahçe yönetimi bu süreçte müthiş bir mücadele verdi ama bazı üst düzey yöneticilerinin "şike girişimi" nedeniyle Tahkim'den ceza almasını önleyemedi. Futbolculardan da ceza alanlar oldu, ki bu, "şike sahaya yansımada" savını çürüten çok önemli bir şeydi. Yine Fenerbahçe "namusum" dediği CAS davasını geri çekerek de bir anlamda suçunu kabul etmiş oldu. Ardından FB yönetiminden kopmalar geldi.

Yani şu açık; artık ister şikeden ister şikeye teşebbüsten olsun Tahkim'de bile cezaları onaylanmış yönetici ve futbolcularımız var. Bu neresinden bakarsanız bakın şikenin kabulüdür. Mecburen de olsa. Bir de yeri gelmişken bence şikeye teşebbüsün yapmaktan ahlaki açıdan bir farkı yok. Teşebbüs etmişsin ama başaramamışsan bu seni masum yapmaz. Ayrıca şikeyi sahada kanıtlamak o kadar zor ki. Kanıtlanamayan şikelerin olması da yapanları kamu vicdanında masum yapmaz. İşte o yüzden Federasyonların kanaatle karar verebilmeleri için spor hukuku diye bir şey var. Ama bizde bu yol tümüyle yok sayıldı biliyorsunuz.

Verilen bir yıl hak mahrumiyeti gibi cezalar da ödülünden başka bir şey değil. Zaten bu "hak mahrumiyeti" cezası da hiçbir yaptırımı olmayan bir garabet... Elâlem şikeye teşebbüs edenleri sadece futboldan değil her türlü sportif ve sosyal organizasyondan uzak tutarken biz sadece bir yıl statlardan uzak tutup şikeciliği teşvik ediyoruz.

Şu anda geldiğimiz nokta utanç verici. Ucundan kenarından da olsa suçumuzu kabul etmişiz ama tüm bunların cezasız kalmasını ve eski düzenin aynen devam etmesini istiyoruz.

Şikenin üstüne gidip kendi işimizi kendimiz yapmak yerine yalvar yakar UEFA'dan gelecek cezayı hafifletmeye çalışıyoruz. Demek ki biz futbolumuzun yapılanmasında bir eksik, bir hata görmüyoruz. Her şey aynen devam etsin istiyoruz. Ülke olarak dışarıya verdiğimiz imaj bu.

Ama gerçek böyle mi? Muktedirlerin böyle düşünmesi geline şu noktada kamu vicdanını rahatlatabilecek mi? Hiç sanmıyorum.

Kamu vicdanı çoktan kanamaya başladı bile. Ve o kanı görmezden gelerek durdurmak olanaksız artık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu nasıl "Feda"

Gülengül Altınsay 29.06.2012

Beşiktaş'ta bir "**Feda**" lafıdır gidiyor. Neredeyse her bir cümleye feda sözüyle başlanıyor. Aslında hayatını Beşiktaş'a vakfeden **Şeref Bey**'in ölüm döşeginde sarf ettiği o söz çok anlamlı. Kaybedilmiş değerlerin yeniden kazanılabilmesi için o sözün bugün gündeme getirilmesi de çok anlamlı. Ne var ki mevcut rant sisteminde siz hangi niyetle yola çıkarsanız çıkın sonunda yollar aynı noktaya çıkıyor. En anlamlı sözlerin, en anlamlı eylemlerin bile içi ânında boşaltılıp her biri üzerinden rant sağlanacak araçlara dönüştürülüyor. Ya da bizim gibi kültürel olarak az gelişmişlik çemberini aşmamakta direnen ülkelerde, her değer, her kavram, her ilke popülizm

tarafından içi boşaltılıp tersine döndürülüyor. Ve her kavram bu kavrama zıt davranışlar için utanmazca kullanılıyor.

Beşiktaş Kulübü'nün kültürel erozyona uğradığı, üstüne üstlük mali olarak iflasın eşiğine geldiği şu günlerde Şeref Bey'in "Feda...." sözü aslında bir taraftar girişimi olarak başlamıştı. Kulübün kendi değerlerine dayanarak yeniden yapılandırılması isteğinin ifadesiydi. Ama bir süre sonra popülizmin şirin gözükme aracına dönüşüverdi. Yani neye niyet neye kismet...

Baksanıza sanki başka alternatif yokmuş gibi **Samet Aybaba**'yı futbol takımının başına getiriyor Beşiktaş Yönetimi... Ve Samet Aybaba'ya "Feda.." tişörtü giydirip imza attırıyor. Aybaba'nın Beşiktaş'ı kabul etmesini de bir fedakârlık olarak gösteriyor ki işte bu çok garip. Zannedersiniz ki Samet Aybaba bedava çalışacak Beşiktaş'ta? Bucaspor'da aldığı maaşın üç misli para alacak. Carvalhal'ın aldığı maaşın da üstünde bir ücretle, yıllık 1,4 milyon liraya iflasın eşiğindeki Beşiktaş'a geliyorsun ve bu fedakârlık mı oluyor? Efendim hiç para konuşulmamışmış filan. Bir de konuşulsaydı ne olurdu maazallah.

Üstelik son görev yaptığı Bucaspor'u küme düşürmüş, 20 maçta dört galibiyet 13 mağlubiyet almış ve bir yıldır işsiz olan bir teknik direktörden bahsediyoruz. Dahası, Beşiktaş Yönetimi yıllardır bu göreve gelmek için her türlü kulisi yapmış birine hayatında göremeyeceği bir profesyonel sözleşme sunuyor. Sanırsınız ki, Avrupa'da milyonlarca avroya bir takım çalıştırıyordu da Beşiktaş için çok daha az paraya işini bıraktı geliyor. Bunun neresi "feda"... Diyelim **Rıza Çalımbay** Sivasspor'u bırakıp gelse, bu bir fedakârlık olur. Başarılı olduğun bir yeri ve garanti bir işi bırakıp, yarın ne olacağı belli olmayan bir yere geliyordur en azından.

İşte **Erman Kunter** de böyle bir örnek. Fransa'da başarılı bir kariyer yapmışken bütçesi bile belli olmayan Beşiktaş'a geldi. Üstelik Kunter için Beşiktaş Basketbol Takımı bugüne kadar çalıştırdığı tek büyük takım da değil. İşte fedakârlık bu, işte Beşiktaşlılık bu.

Son söz; **Şeref Bey'in kemiklerini sıızlatmak istemiyorsanız açın bakın Beşiktaş'ın tarihine. Ve görün fedakârlık nedir, kulüp yöneticiliği nedir, kulüp taraftarlığı nedir... Layık olamıyorsanız, bari sulandırmayın o değerleri.**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne için?

Gülengül Altınsay 06.07.2012

Artık ortada çok netleşmiş bir tablo var. Hatta her şeyi baştan sona inkâr edenler için bile; futbolumuz boğazına kadar kirli bizim.

Şike soruşturması sürecinde kanunların yönetmeliklerin değişmesine, federasyonların değişmesine rağmen, her şeyin üstünü örtmek için harcanmış onca çabaya, köşe başlarındaki adalet pazarlıklarına rağmen durum bu.

Mahkeme kararından önce Fenerbahçe'nin CAS'tan davasını çekmek zorunda kalması, PFDK'nın bazı yönetici ve futbolculara ceza kesmek zorunda kalması ve cezaların Tahkim Kurulu tarafından onanması da işin boyutlarının ne kadar büyük olduğunu gösteriyor. Gerçi PFDK'nın verdiği cezalar hak mahrumiyeti gibi, cezadan çok ödüle benzer komik şeyler ama olsun.

Ve son olarak, mahkeme kararlarının da açıklanmasıyla birlikte üstü örtülemez bir kirliliğin içinde olduğumuzu anlamış olduk.

İyi de futbolun muktedirleri işler bu noktaya gelene kadar hiç mi durumun farkında değillerdi? Dünyanın her yerinde futbolun sorunlarını ilk fark eden ve önlem alan ve de suçluları cezalandıranlar hep futbol federasyonları olurken neden bizde gelmiş geçmiş federasyonların çıtı çıkmadı?

Neden dünyada bir ilki gerçekleştirerek futboldaki kirliliğe karşı savcılık ve emniyetin soruşturmasını bekledik?

Üstelik binlerce faili meçhul cinayetin olduğu, katillerin göğüslerini gere gere ortalıkta dolaştığı, siyasi düşüncelerini dile getirenlerin terörist muamelesi görerek cezaevlerine doldurulduğu bir ülkede yapılıyor bu. Futbolu yönetenler mutlu mesut yaşamlarını sürdürürken o eleştirdiğimiz hukuk sistemi devreye girip "kirliliğe dur" diyebiliyor.

Diyeceksiniz ki "Bunları söylemek için zaman erken. Yargıtay kararlarını beklemek lazım." Haklısınız. Henüz süreç tamamlanmadı. Ama yine de bu kadarı bile sade vatandaşın kafasının karışması için yeterli. Vicdanı olan insanlar için düşündürücü.

Peki bunca uğraş niye? Niye illa ki var olan sistem bu kadar korunmak isteniyor? Ve bu insanların dayanakları ne? Bir kere futbol güzel bir oyun. Kitlesele bir eğlence. Milyonlarca seveni var. Kulübe bağlılık ise anlaşılabilir, açıklanamaz bir duygu. Hatta bazı sosyologlara göre takım taraftarlığı öylesine bir bağlılık ki din bağlılığına en büyük rakip.

İşte bu bağlılığı kullanan futbolun muktedirleri var olan sistemde rahat rahat icra-ı sanat eyliyor. Futbola hiç emek vermeden, gelen büyük paraları ve gücü yönetiyor. Kulüp yöneticilerinden futbol yorumcularına kadar bir saadet zinciri nemalanıyor havadan gelen paralardan, havadan gelen güçten, nüfuzdan. Böyle olunca tuttıkları köşeleri bırakmamak için de türlü yollara girmekte bir beis görmüyorlar. Nasıl olsa kulüp taraftarlarının olayları objektif değerlendirme diye bir özellikleri yok. "Her şeyi kulübüm için yaptım" demek yeterli olabiliyor.

Şahsen benim başkalarının mağduriyetinden mutlu olacak bir yapım yok. Tam tersine başkalarının mutsuzluğu beni fazlasıyla mutsuz eder. Mesela şike sürecinde içeride mahkeme sonucunu bekleyen insanların durumu da beni fazlasıyla üzmüştü. Ne var ki şimdi geline nokta çok garip. Şikeden mahkûm olmuş adamlar özgürlük kahramanı mağdurlar olarak ortada dolaşıyor. Hem de gerçek özgürlükçülerin ve mağdurların hüküm giymeden aylarca, yıllarca içeride tutuldukları bir ülkede.

Kirlenmiş futbolun aynen sürmesini, ceza almamasını isteyenlerin şimdiki hedefi ise Yargıtay. Önce süreci uzatmaya çalışacaklar. Taraftarların duygularını kullanıp kamuoyu oluşturmaya, işi sulandırmaya çalışacaklar. Ve Yargıtay kararlarını etkilemeye çalışacaklar.

Kaybedecek çok şeyi olan insanların kolay vazgeçeceklerini sanmıyoruz. Bize, yani kirliliğe karşı olanlara gelince, işimiz yine zor. Kulübe değil başkana bağlılığın, oyuna değil paraya ve nüfuza tapınmanın kutsal olduğu bir ortamda adaletin tecellisi için mücadelemizi sürdüreceğiz. Nasıl olsa onurumuzdan ve futbol sevgimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok bizim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüzgârı kaçırmayın

Gülengül Altınsay 13.07.2012

Avrupa Şampiyonasının hemen ardından tatile çıktım. Datça taraflarında denizde dolaşırken hayatı yavaş yaşadım. Zamanı unuttum. Ne gazete yüzü gördüm ne İnternete girdim. Denize ve rüzgâra baktım sadece. Ve sandım ki karada hızla sürmekte olan hayattan futbolumuz da nasibini alacak. Değişmesini ümitle beklediğimiz bazı şeyler değişecek. Ama karaya ayak basınca gördüm ki futbolda her şey aynen yerli yerinde duruyor; zaman bırakın ağır akmayı sanki durmuş gibi.

Baksanıza Beşiktaş'ın yeni yönetimi hala Beşiktaş'a tarihinin en kara günlerini yaşatan Demirören Yönetimi'nden hesap sormuyor, soramıyor. Peki, daha fazla neyin olması bekleniyor?

Hatırlatalım mı? Sahte evrak düzenlemekten UEFA'dan iki yıl Avrupa'dan men cezası alan Beşiktaş CAS'ta açtığı davayı da kaybetti. CAS bir mahkeme, bir yargı organı değil mi? Uluslararası bir mahkemenin onayladığı bir sahtecilik suçu nedense iç hukukun umurunda değil!

Dahası Şike Davası sonuçlandı. Ve Beşiktaş'ın Başkan'dan sonra gelen adamı, yani İkinci Başkanı ve Futbol Şubesi sorumlusu ile Teknik Direktörü, Yargıtay yolu açık olsa da- ceza aldı. Hem de Başkan'ın "benim transferden haberim yoktu, olsaydı da onaylamazdım" şeklindeki ifadesi yüzünden.

Peki, Beşiktaş'a sahtecilikten ve şikeden leke sürenler hiç bedel ödemedi hayatlarını aynen sürdürecekler mi şimdi?

Demirören Yönetimlerinin Beşiktaş'ı mali olarak hızla iflasın eşiğine getirmesine ne demeli? 2006 yılından beri Mali ve İdari Kongrelerde Yönetimleri ibra etmemiş biri olarak felaketi hep gördüm. Ama nafile. Bıçağın kemiğe dayanması gerekiyormuş illa.

Ayrıca bu aşırı borçlanmayı hiç masum bulmuyorum. Borçlanma var, borçlanma var. Bu kadar gaddarca yapılan harcamaların hesabını birilerinin vermesi lazım.

Bu kadar şişirilmiş meblağlara futbolcu almanın, fahiş menajer paylarının, nereye gittiği bile belli olmayan milyonların, sağlık kontrolü yapılmadan imzalanan milyonluk transfer sözleşmelerinin, Del Bosque olayında olduğu gibi yönetimin tavrı yüzünden üçe dörde katlanan tazminatların hesabını birilerinin vermesi gerek.

Mesela Zapotocny ve Sivok'un transferlerinde Beşiktaş kasasından 11,5 milyon avro çıktı mı? Ama buna karşılık Udinese kulübünün kasasına sadece 5.5 milyon avro mu girdi? Böyleyse aradaki altı milyon Avro nereye gitti?

Demirören'in bıraktığı bu enkazın ardından gelen Orman ve ekibi şartların zorluğundan ötürü herkesin desteğini aldı. Demirören döneminin son İdari ve Mali Kongre'sinde Yönetim'i idari açıdan ibra etmeyen Genel Kurul, yeni yönetime Demirören Yönetimlerinden hesap sorma yolunu da açtı. Kongre üyesi olmayan milyonlarca Beşiktaş taraftarı zaten Beşiktaş'ın yönetiliş biçiminden yıllardır ziyadesiyle rahatsızdı. Evet, koşullar zordu Orman Yönetimi için ama bir yandan da radikal kararlar almak için şartlar bu kadar elverişli hiç olmamıştı.

Hem kulübün yeniden yapılanması için hem de geçmişte yapılan yanlışların üzerine gidebilmek için mükemmel bir zamandı.

Zaten Fikret Orman açıklamalarıyla da bizi baştan ümitlendirdi. Ancak hâlâ değişen bir şey yok ve değişecek gibi de gözüküyor. Oysa radikal kararlar alıyorsanız, bunları yönetime geldiğiniz ilk günlerde almanız gerekirdi. Rüzgârı kaçırsanız tekne terse döner.

Ve gerçek taraftarın, böylesi herkesi idare etme politikasına da, Beşiktaş'ı hiç layık olmadığı pozisyonlara sokanlardan hesap sorulmamasına da sıcak bakacağını hiç zannetmiyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Söz başka eylem başka

Gülengül Altınsay 27.07.2012

Laflarla eylemler birbirini tutmayınca o büyük lafların hiçbir anlamı kalmıyor. Biliyorsunuz Beşiktaş'ta yeni yönetim hemen bir **"Feda"** kampanyası başlattı. Ama şu anda kulüpte fedakârlık sadece lafta kalmış gibi; futbolcuların çoğu yine yüksek ücretlerinde diretiyor, yönetim **Aybaba**'yla bir önceki antrenör **Carvalhal**'den daha fazla ücretle anlaşıyor, yine yüksek ücretli yabancı transfer haberleri ortalıkta dolaşıyor.

Fikret Orman yönetimiyle birlikte çok konuşulan bir başka şey de **"Yeniden Yapılanma"**. Beşiktaş'ın düşürüldüğü durumda zaten biraz akıllı olan başka çarenin olmadığını da görür.

Tabii ki aceleci olmamak gerekir ama Orman Yönetim'i yeniden yapılanmayı da sadece lafta uyguluyor. Olağanüstü Genel Kurul'da üyelik giriş ücretinin 1200 liraya düşürülmesini saymazsak eğer. Ne kulübün yapılanmasında ne futbolun yapılanmasında değişime dair her hangi bir emare bile yok henüz.

Yeniden yapılanma için her şeyden önce geçmişte yapılan hataların net bir şekilde belirlenmesi lazım. Mesele **Demirören**'den intikam almak değil. Mesele çürümüş, iflas etmiş sistemin kökünden çıkarılıp atılması. Bu yapılmadan yeni, taze bir şey nasıl inşa edilebilir ki?

Aklıma gelmişken; geçmişteki astronomik ağırlama, yani yedirme içirme harcamalarının da mı bir hesabı sorulmaz?

Şu bilinsin; Beşiktaşlı her şeyden önce kulüpte temizlik istiyor.

Beşiktaş'ın Avrupa'da düşürüldüğü duruma bakın. Demirören ve Yönetim'inin sahte evrak düzenlemesi nedeniyle Beşiktaş tarihinin en utanç verici cezasına çarptırılıyor. Peki, şimdi bunun bir sorumlusu olmayacak mı? Beşiktaş'ı savunan, Beşiktaş'a sahip çıkan olmayacak mı? Unutulacak, üstü örtülebilecek şeyler mi bunlar?

Bu kısa hatırlatma aslında Fikret Orman Yönetim'ine. Çünkü Demirören döneminin hesabı kesilmeden temiz bir sayfaya geçilemez, Beşiktaş aklanamaz.

Öte yandan Beşiktaş'ın karanlık mali tablosunda tek gelirin Demirören'in başkanı olduğu Federasyon'dan gelmesi de başka bir çıkmaz. Yani Beşiktaş her taraftan kuşatılmış durumda.

Tamam; Fikret Orman Yönetim'i çok zor koşullarda geldi. Ama bu her şeyi oluruna bırakmak, kimsenin rahatını bozmamak için gerekçe olmamalı. Çok az gideri olan Erkek Voleybol Takımı'nı kapatmanın, para kaynakları yaratamamanın, koca Beşiktaş'a sponsor bulamamamın gerekçesi olmamalı. Voleybol Erkek Takımı dağıtılıyor ama BJK TV zararına yayında. Neymiş? Amatör şubelerden daha az zarar ediyormuş. "Televizyon" diye bir spor dalı var da biz mi bilmiyoruz! BJK' nün varlık nedeni televizyon yayını yapmak mı, ülke gençlerine spor yaptırmak mı?

Erikson'la alelacele anlaşma imzalayıp sonra da vazgeçmeye ne demeli? BJK, "İstedigimi yapar, yöneticilik

oynar, sonra parası neyse veririm" denecek yer mi?

Üstelik eğer yeniden yapılanma sözkonusuysa en büyük yatırımın, en dikkatli seçimin kilit yöneticilerde ve teknik kadroda yapılması gerekirken? Vasat bir teknik direktörle bu zor koşullarda nasıl iyi bir takım yaratabilirsiniz ki?

Böylesi tarihî dönemeç noktalarında radikal kararlar alamayıp tersine herkesi memnun etmeye çalışarak varlığını sürdürebileceğinizi sanmak kadar yanlış yol olamaz.

Başkan Fikret Orman'ın iyi örnek olarak gösterdiği Barcelona gibi olmak istiyorsanız eğer kulübü Barcelona gibi yönetmeniz, Barcelona gibi ayağa kaldırmanız gerek; risk alarak, taraf olarak, kararlı ve korkusuz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olimpik ikilemler

Gülengül Altınsay 03.08.2012

Londra Olimpiyatları açılışıyla ilgili çeşitli yorumlar yapıldı. "Açılış işte böyle yapılır, biz yapsaydık hangi dünyaya mal olmuş edebiyatçımızı, şairimizi, müzisyenimizi, hangi sporcumuzu gururla insanlara gösterebilirdik" diyenlerin yanı sıra "İngiltere tarihini Olimpiyat açılışında bize anlatmanın ne anlamı vardı ki" diyenler de oldu...

Bana pek teatral ve sinemasal geldi gösteri ekran başında. Bu tarafını sevdim. Ama çok şey doldurulmuş gibiydi ve hep bir şey kaçırmışım hissi kapıldım. En çok demir-döküm işçilerinin Olimpiyat halkasını üretmelerinden ve beş halkanın endüstriyel bir ürün gibi kıvılcımlar çıkarak oluşmasından etkilendim.

Modern Olimpiyat Oyunları'nın aslında Sanayi Devrimi'nin ürünü olduğu ancak bu kadar görkemli biçimde gösterilebilirdi. Kapitalist rekabetin, her şeyin kayda geçirilmesinin (record edilmesinin) ve hep daha fazlaya ulaşılma dürtüsünün sonucuydu bu organizasyon. Kapitalizmin yarışmacılığının ve en büyük kâra ulaşma hırsının bir yansıması olan modern oyunlar, manevi eksikliğini ise Antik Yunanistan'daki oyunları idealize ederek tamamlayacaktı. Burjuva rasyonalizmi, Antik Yunan'ı birçok alanda olduğu gibi, sporda da medeniliğin temeli yapacaktı. **Antik Yunan'ın meşalesi simge olacak ama o meşaleyi döken işçiler, o meşalede yanan gazı ortaya çıkarmak için hayatlarından olan emekçiler unutturulacaktı.**

Aslında yarışma başarıya, daha da doğrusu, dereceye ve rekora, yani kâğıt üzerindeki sayılara endeksliydi artık. **"Katılmak önemli" dendi ama kazanmak her şeyin üstüne çıkarıldı. Sadece kazananlar hatırlandı.** Yarışmacılar dereceleriyle anılır olmaya başlandı. Ayrıca sistem her bir şeyi paraya dönüştürme konusunda giderek uzmanlaştı. Dereceler maksimize edilirken kârlar da unutulmamalıydı.

Ve **olimpiyatlar artık ideolojilerin, ülkelerin, ırkların üstünlüklerini kanıtlama yerlerine dönüştürüldü.** Tabii bu işi de en iyi totaliter rejimler yaptı. Hitler Almanya'sından, Sovyetlere, Doğu Almanyalara, günümüz Çin'ine kadar.

Üstün rejimler, üstün insanlar yarattı, üstün insanlar da üstün başarılar elde etmeliydi çünkü.

Ve **zavallı genç sporcular, sınırları inanılmaz zorlanarak insanlıktan çıkarıldılar, birer robota dönüştürüldüler.**

Doping denetlemelerinin hemen hemen hiç olmadığı **o dönemlerde** **sırf “ülke başarısı” için nice genç sporcu kobay gibi kullanıldı, işleri bitince de posa hâlinde bir kenara atıldılar.**

Günümüzde verilen mücadelelerin sonucunda sporculara o kadar fütursuzca yapılan uygulamalar yok artık.

Ne var ki insan vücudunun dayanabileceği her türlü yöntem denenerek **başarı için sporcular inanılmaz bir rekabete itilmiş durumdadır.** Bunda Medya’nın da, spor üzerinden kazanılan paraların giderek artmasının da etkisi büyük. Sponsorluk, reklam gelirleri derken sporcu artık kendi kazandığının çok daha fazlasını başkalarına kazandıran bir araç...

Bu, olimpiyat madalyasının çirkin yüzü... Ama endüstri devrimi ve kapitalizm ikilemler, zıtlıklar yaratarak gelişmiş bir sistem. Aynı üretim ilişkilerinde aynı konumda olan insanları biraraya getirerek inanılmaz bir sosyal birliktelik ve güç de yaratıyor. Açılıştaki gösterilen sendikalaşma, kadın hareketleri, siyasi hareketler, sağlık sistemleri ise işte bu biraraya gelmiş sosyal sınıfların mücadelelerinin ürünü... Endüstri devrimi, büyük bir işçi sınıfı yaratarak, bir, takım oyunlarına, iki, seyir sporlarına büyük bir ivme kazandırdı. Spor seyircisi kitlesi yarattı. Ekip çalışmasıyla sınırlar aşıldı. Her rekorun ardında müthiş bir emek vardı.

Sporun hoş tarafı da o. İnsanın neler yapabildiğini görmesi, birlikte çalışarak daha iyiye ulaşması, emeğinin karşılığını alması ve başarma duygusu güzel şeyler. Ayrıca sporcuların çalışarak bir ürün ortaya koyma zevkini tatmaları ve zaman zaman kendilerini rakipleriyle karşılaştırmaları da çok güzel. Orada bir insanın çabası, sevinci, hüznü ve onunla aynı duyguları hisseden seyirciler var oluyor. Milliyetler, rejimler önemini yitiriyor.

Şimdi bu sosyal olguya, küreselleştikçe başka bir değer katıyor kapitalizm: Küresel iletişim ve etkileşim. Bu bakımdan **açılış töreninin, internet üzerinden dünyanın 77 yerinden insanların bir parti örgütlemesiyle bitmesi de hoştu.** Üretim ilişkilerinde aynı konumda olan insanlar artık dünya çapında birbirlerinden haberdar. Bakarsınız, gelecekteki olimpiyatlarda ülke bayrakları da, marşları da ortadan kalkar.

Peki, Türkiye bu maceranın neresinde, yüzünü nereye dönmüş? O da sonra...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olimpik ülke

Gülengül Altınsay 10.08.2012

Olimpiyat oyunlarının Sanayi Devrimi’nden sonraki çıkışından bahsetmiştim geçen hafta. Şimdi spotları kendimize çevirme zamanı. Hele 2020’ye aday olunca...

Olimpiyat düzenlemek başka bir şey, “olimpik ülke olmak” başka ama... **Olimpik ülke olmak** demek en başta hakça, adil yarışma ve yaşama kültürüne sahip olmak demek. Sahaya çıkanları her kim olursa olsun oyunun kuralları karşısında eşit kabul etmek, sporun ötekiyle, farklı olanla yaşama ve yarışma kültürünün yeniden üretildiği bir alan olduğunu kavramak demek. Hangi spor dalı olursa olsun, bunu yapan kürekçi de olsa futbolcu da olsa arasında fark gözetilmemesi demek. Spor yapmaktan, spor karşılaşması izlemekten zevk almak demek. Baksanıza Londra’da bir kürek yarışı için 50-60 bin seyirci toplanıyor. **Olimpiyat yapan ülke olmak** ise başka bir şey. Olimpik ruha sahip olmasa da pek çok şehir Olimpiyat oyunlarına talip oluyor. Çünkü Olimpiyat düzenlemenin birçok getirisi var. Her şeyden önce o şehrin, o ülkenin ve tabii o ülkenin yetkililerinin

de reklam yapma şansı oluyor. Bu yüzden Olimpiyat kapmak için amansız bir mücadele var. Böyle bir talep için olimpiyat ruhuna sahip olmuştun olmamışsın hiç fark etmiyor.

Türkiye de rakamlarıyla övünerek, Olimpiyatlara karar veren kişi ve kurumlarla iyi geçinmeye çalışarak 2020 Olimpiyatını İstanbul'a alma çabasında. En büyük artılarımız olarak da büyük ülke olmamız, ekonomide istikrar ve inşaat sektörünün kapasitesi gösteriliyor. Oysa ki, sayısal büyüklüklerle, inşaat yapmakla bir şey değişmiyor. İşte Olimpiyat Stadı, olimpik kültürsüzlüğün abidesi olarak orada duruyor. Universiad için Erzurum'da yapılan tesisler: Şimdiden örümcek ağı bağlamış durumda. Asıl üzerinde durulması gereken nokta ise ülkenin nüfusa oranla kaç sporcu yetiştirdiği, en popüler spor olan futbolda bile kaç seyirci ortalamasıyla maçların oynadığı... Sonra şantaj gibi "nedense Müslüman ülkeye olimpiyat verilmiyor" noktasına varılıyor.

Ülke kimliğini dinî temele oturtmak baştan olimpik ruha aykırı değil mi? Ben bir T.C. vatandaşı olarak ülkemizin "Müslüman bir ülke" olarak tanımlanmasına karşıyım. Etnik ya da dinî temellerle Olimpiyatlara talip olunmasına karşıyım. İşin komiği şu anda Olimpiyat'ta Türkiye formasını giyenlerin bir kısmının da Müslüman ve Türk olmaması... Olimpiyatların düzenlendiği Londra'da ise milyonlarca Müslüman'ın yaşıyor olması... Madalya törenlerindeki türbanlı hostesleri görmediniz mi?

Sanayi Devrimi'nin rasyonalizmi üzerine oturan Olimpiyatlarda hiç olmazsa kurallara ve derecelere, emeğe ve çalışmaya saygı gösteriliyor.

Biz ise sanayi devrimi öncesindeyiz hâlâ. Bizde muktedirler bir şekilde para kazanıp şehre inmiş ve piyasaya çıkmış haciağalar gibiler. Beğendikleri her şeye parayı bastırıp sahip olacaklarını sanıyorlar. Gösteriş yapmakla milleti kandıracaklarını sanıyorlar. İlk ilgi duydukları şey konusunda hemen âlim kesiliyorlar. Siyasi yetkililer bile hani bıraksanız soyunma odasına girip sporculara taktik verecek.

Böylesi idari ve düşünsel zaafaların büyük olduğu bir ülke istisnai olarak bir uluslararası sporcu çıkarınca medya dâhil hemen herkes o sporcunun etrafına kümeleniyor, kendine bir pay çıkarmaya çalışıyor.

Bu ülkede şike ceza almıyor tam tersine üstü örtülüyor. Şike yasası şahıslar için değiştiriliyor. Sıkışıldığında Türklük ve Sünnilik üzerinden farklı olana hayat hakkı tanınmıyor. İktidar sahipleri her türlü keyfiliğe sahip. Eline yetki alan hiçbir uzmanlığı olmadığı her konuda işe karışıp her şeyi kendi dar bilgisi çerçevesinde değiştirebiliyor.

Evet, bir ülkede kamu kesesinden har vurup harman savurarak belki Olimpiyat düzenleyebilirsiniz ama olimpik ülke olmak çok farklı bir şey. Çocuklara sporcu muamelesi yapmıyorsunuz, spor yapmayı boş iş olarak görüyorsunuz ama o sporcu bir şekilde uluslararası seviyeye çıkmışsa çocuk muamelesi yapıp yavaşını okşuyorsunuz.

Peki, ya kızlarımız? Kadınlara birer potansiyel eş ve çocuk yapma makinesi olarak bakılmıyor mu bu ülkede? Üniversite öğrencilerinin konserlerde ne yiyip ne içtiklerine bile karışılmıyor mu?

Geçmişte nice insan günde sekiz saat çalışma hakkı için canını verdi. Bugün Fransa'da bunun haftada 35 saate çekildiğini görüyoruz. Bizde ise hâlâ çocuk işçiler, sigortasız çalıştırılan işçiler, köle gibi çalıştırılan işçiler var. Ama kolay yoldan para kazanmak, kazanmak için her şeyi mubah görmek. Kazanınca da her şeyi kendine hak görmek de yine bizim başka bir gerçeğimiz. Bu ülkede yapılan spor karşılaşmalarının hangisinin sonucuna güveneceksiniz artık.

Bu kafayla belki Olimpiyat düzenleyebilirsiniz ama asla bir "olimpik ülke" olamazsınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avantadan kazanma ahlakı

Gülengül Altınsay 17.08.2012

Bugün yeni futbol sezonu açılıyor. Şike soruşturmasının gölgesinde kâbus gibi geçen bir futbol sezonunun ardından, insanın heyecan duyması gerekiyor değil mi? Nerede, ben sadece kaygı duyuyorum. Düşmanlıklar ve gerilimler içinde başlıyor Lig. İşte bakın Süper Kupa maçı. İşte bakın daha dakka bir, seyircisiz oynanan maçlar... Kâbustan uyanamadık bir türlü. Daha doğrusu kâbus gündelik yaşantımız oldu.

Futbolun en büyük düşmanlarından biri şike. Başka bir deyişle güven kaybı. Futbolu içten içe kemiren ve yok eden en kuvvetli zehir. Bu yüzden de en fazla önemsenmesi, en fazla üzerine gidilmesi gereken konu. Ne var ki koskoca Şike Davası; çarşaf çarşaf iddianameler, akıllara durgunluk veren tape'ler bile bizi sarsmadan(!) geçip gidiyor işte. Ortaya dökülen onca pislige rağmen titizlikle yaptığımız tek şey her bir şeyin üstünü yeniden örtmeye çalışmak oldu sadece. Temizlik yapmak, şikeyi kökünden kazımak ve futbolu sağlam temellerde yeniden inşa etmek istemedik hiç.

Bu süreçte varlık nedeni olayları insanlara olduğu gibi aktarmak olan "medya" da görevini yeterince yerine getirmeyenler arasındaydı. Dolayısıyla da şu anki tablonun oluşmasında önemli rol aldı. Çünkü Şike Soruşturması sürecinde nedense bazı olaylar "medya"da ya hiç görülmedi ya da önemsizleştirilerek sunuldu halka.

Hatta bazı durumlarda "medya" kendi kendine sansür uyguladı ve uyguluyor. Hani devletin sansürünü bilirdik hatta anlayabilirdik de böylesini düşünemezdik. Yani kendi kendine isteyerek, güle oynaya konulan sansürü... Peki, medya patronları böyle nasıl kraldan fazla kralcı hâle geldiler?

Eskiden gazete sahipleri ve üst düzey yöneticileri çoğunlukla yine gazetecilikten gelen ve kimlikleri gazetecilikle sınırlı insanlardı. Ama günümüzde çok şey değişti. Artık medya patronları istisnalar hariç sadece gazete ya da tv sahibi değiller. Bir sürü başka işleri de var. Ve bu bir sürü başka işler çok daha fazla para getiren işler. Tabii yetkili ve etkili kişilerle iyi ilişkiler kurmayı gerektiren işler bunlar aynı zamanda. Böylece gazete ya da tv sahibi olmak bir amaç olmaktan çıkmış başka işler için bir araca dönüşmüş durumda.

Dolayısıyla her bir şeyi artık paranın kuralları yönetiyor. Varsa yoksa para ve paranın sağladığı güç...

Yine futbolda Şike Davası'na dönersek; gerekçeli kararlar da açıklandı birkaç gün önce. Nerede "mahkeme sonunu bekleyelim" diyenler... Nerede, mahkeme bitince, "gerekçeli kararı görmek gerek" diyenler. Buyurun tartışın gerekçeli kararı...

Mesela **Yıldırım Demirören**'in verdiği ifadeyle **Serdal Adalı** ve **Tayfur Havutçu**'yu dolayısıyla Beşiktaş Kulübü'nü nasıl yaktığı açıkça görülüyor Gerekçeli kararda. Peki, ne oldu? Hangi gazete ya da tv kanalı bunun üzerine gitti? Teşhir etti, yorum yaptı, yani önemsedi?

Ya yeniden yapılanma iddiasıyla ortaya çıkan Beşiktaş Başkanı ve Yönetim Kurulu... Neden bu kadar sessizler? Onlar kulüpten yollanmış **Batuhan** için, Eskişehirspor'a kiralama bedeli ödemenin, futbolcuya da milyonun üzerinde para vermenin derdindeler. Yılda 80 bin lira alan **Muhammed**'in ücretini 300 bin liraya çıkarıp, bir de bunu "feda" diye yutturma derdindeler.

Aslında tüm bunlar sürpriz değil hiç. Çünkü zemin böyle bir zemin artık. Baksanıza Yıldırım Demirören Beşiktaş'a yaptıklarının ardından taltif bile edildi; "yeniden yapılandırıcı" olarak futbolun başına getirildi... Çünkü herkes futbolun popülerliği üzerinden siyasi ve parasal rant peşinde.

Medyada kurumsallaşmakta olan “gönüllü sansür”ün son kurbanı **Yıldırım Türker**, “**herkes seçtiği hayat tarzının ahlakını yaşar**” diyordu yazısının neden yayımlanmadığını anlatırken.

Hak etmeden para ve nüfuz kazanmayı seçenlerin hak bilirlğe dayalı bir ahlakı olmuyor sonuçta. Onlar hukuku da böyle bir ahlaka dayandırmaya çalışıyor. Hak etmeden kazanmayı olağanlaştırmaya, meşrulaştırmaya çalışıyor.

Bir de bunlar Türkiye’de Avrupa Şampiyonası düzenleyecekmiş... Acaba ne kadar avanta var bu işte merak ediyorum doğrusu!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ha Survivor ha Süper Lig

Gülengül Altınsay 24.08.2012

Aslında herkes her şeyin farkında. Köhnemiş, tamiri bile mümkün olmayan bu futbol gemisi battı batacak. Ne var ki geminin dümenindekiler yolcuları her şeyin normal olduğuna inandırmaya çalışıyorlar. Tekne giderek su alırken insanlar bellerine kadar suyun içine batmışken, iki boya iki cila yapıp, üç kova suyu dışarı atıp herkesi kandırabileceklerini zannediyorlar.

Ama artık olmuyor. Kimseler bu yalanlara kanmıyor. Futboldaki kirlilikle, yolsuzlukla, güven ve adalet duygusu kayıyla, kısacası gerçeklerle yüzleşmemenin sonucu işte bu.

Özellikle şu son bir yıldır yaşananların ardından futbolsever ne yapacağını bilemiyor. Bir yanda canı gibi sevdiği kulübü bir yanda yara almış vicdanı.

Üstelik yıllardır aldatılan futbolsever artık eskisi kadar saf değil. Pek çok akli başında insan futbolu çok sevse de, taraftarı olduğu kulübe candan bağlı olsa da, o kirliliğe alet olmak istemiyor. Çünkü futbolun geleceğine dair bir umut görmüyor. Bu yüzden tribünlerdeki seyirci sayısı giderek azalıyor.

Maça giden seyircinin ise futbola yaklaşım biçimi değişiyor. Aktif gözüken bir kesim “taraftar” kendi var oluşunu rakibin nasıl olursa olsun kaybetmesine dayandırıyor. Yönetimlerde başlayan bu anlayış dalga dalga yayılıyor. Sonuç: Nefret ve gerginlik.

Kimse farkında mı bilemem ama iş aslında her zamankinden çok daha ciddi. İnsanları bir eğlence olarak tribünlere çekmek için üstüne para verecek hâle geleceğimiz günler yakın.

Ne var ki yeni futbol sezonuna başladığımız şu günlerde muktedirler yine günü kurtarma tedbirlerine başvurmaktan başka çare düşünemiyor. İşte sezonun ikinci haftası oynanacak olan **Beşiktaş- Galatasaray** derbisi. İlk kez böyle bir şey yaşanıyor; sezonun ikinci haftasında derbi... Efendim böylece taraftarın rekabet duygusu kaşınacak, insanlar heyecanlanacak ve almadıkları kombine biletleri şimdi alacaklar. Digitürk aboneliklerini de yenileyecekler.

Küçük hesaplar bunlar. Ama aynı zamanda bir itiraf. Deniyor ki, bu süper müper denen lig aslında dört takımın arasında oynadığı bir şey. Yani geçen yılki “play-off” bütün sezona yayılacak. Üstelik bu stadyumda sergilenen bir eğlence değil, bir televizyon prodüksiyonu... Baksanıza derbilere artık bir tek rakip seyirci bile alınmıyor. Konuk takım taraftarıysan, ya da bir takımı değil futbolu seviyorsan, “tarihî derbi”yi ancak tv’de seyrederdin.

Ha tv'deki "Survivor" ha "Spor Toto Süper Lig"... Ama bir fark var. Bu "lig" denen şey için fahiş abonelik ücretleri ödüyorsunuz. Üstelik bizim ligler kendi başına da ayakta duramıyor. Baksanıza Süper Lig'e Spor-Toto'nun sponsor olmasının ardından 1. Lig'e de PTT sponsor oldu. İkisi de devlet tekeli... Reklama falan ihtiyaçları yok. Kulüp yöneticileri transfer hovardalığı yapsın diye, yukarıdan emirle bu aboneli tv şovuna para veriyorlar. Aslında bu paralar haklın parası... Halkın çocuklarının spor yapacakları tesis ve eğiticilere harcanması gereken para...

Pardon, Olimpik oyunlar mı dediniz? Neydi o hakikaten!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dürüstlük duruma göre değişir mi

Gülengül Altınsay 31.08.2012

"...Karagounis topu kaptırdı, bizim için bir kontratak şansı bu; Gökhan Gönül hemen Selçuk İnan'ı gördü, Selçuk bekletmeden ileride hareketlenen Burak Yılmaz'a attı topu. Haydi Burak, tam da istediğin gibi bir top. Sen bunu defalarca yaptın. At şu golü de Dünya Kupası'na biz gidelim. Kyriakos Papadopoulos yetiştirdi Burak'a tam ceza sahasına girerken. Ve Burak ceza alanının hemen içinde yerde. Hakem penaltı noktasını gösteriyor Sayın Seyirciler. Evet, penaltı kazandık. Tam da gole en ihtiyaç duyduğumuz dakikalarda, 84. dakikada geldi bu penaltı. Heyecandan ne diyeceğimi bilemiyorum Sayın Seyirciler. Topun başına Selçuk İnan geçti. Hadi at şu penaltıyı da sevindir 80 milyonu. Dök sokaklara...."

Hayalî bir maç, hayalî bir pozisyon ve hayalî bir anlatım bu. Hepsi hayalî ama benzerlerini sürekli yaşıyoruz... Mesela, geçen pazar **Burak** ile Beşiktaşlı **Escude** arasındaki pozisyonun "tıpkısının aynısı" olsun bu pozisyon.

Böyle bir pozisyonla Türkiye'nin avantaj sağladığını düşünün. Ve Dünya Kupası'na Yunanistan'ın değil de Türkiye'nin gideceğini düşünün. Hemen ardından tv ekranlarından, gazetelerden yapılan yorumları düşünün. Kaç kişi bunun haksız bir penaltı olduğunu, Burak'ın hakemi aldattığını, Türkiye'nin haksız kazanç sağladığını söyler ya da söyleyebilir?

Beşiktaş- Galatasaray maçının ardından **Burak Yılmaz'**ı haksız kazanç sağlamakla suçlayanlar böylesi bir durumda nasıl bir tavır gösterirlerdi sizce? Bence o meşhur Türkiye- İsviçre maçı öncesinde koridorlarda, saha kenarında yaşananların ardından ne kadar tepki gösterilmişse o kadarı gösterilirdi ancak. Çünkü işin içine "Millî mesele" sokulur, millî gardlar alınırdı hemen. Oysaki ya dürüstsündür, haksızlığa karşısıdır, adaletten yanasındır ya da değil. Milliyete, duruma, kişiye, kuruma, âna bağlı değişmez ki bunlar.

Ama değişiyor işte. Bizde değişiyor. Davranışın doğruluğuna, yanlışlığına değil kimin yaptığına, kime karşı yaptığına bakılıyor.

Hatırlarsanız Şükrü Saracoğlu Stadı'nda Lig TV'nin kabloları kesilmişti bir zamanlar. Ve hiçbir işlem yapılamamıştı. Siz aynı şeyi mesela Sivas'ta yapsanız sonuçları aynı mı olurdu sanıyorsunuz? Failler bulunamaz mıydı yine?

Peki, en son yaşadığımız bir başka olay; **Aziz Yıldırım** Fenerbahçe- Gaziantep maçı sırasında mikrofonu alıp sahaya indi ve anons yaptı. Olayın ardından kaç kişi bunun kurallara aykırı olduğunu söyledi? Tam tersine Aziz Yıldırım'ın sözlerine odaklanıldı sadece. Yaptığı son derece normal görüldü. Hatta her şeye müdahil olmasıyla övgü gördü. İyi de aynı davranışı küçük bir kulübün başkanı yapsa sonuç aynı mı olurdu?

Şike soruşturmasına gelelim isterseniz: İddianamedeki tüm Fenerbahçe isimlerini Galatasaray olarak değiştirmiş olsak mesela bugün Fenerbahçelilerin iddianameye tavrı nasıl olurdu? Peki, Galatasaraylıların?

Hep tekrarlıyorum; **biz adalet falan istemiyoruz, adaletsizlikten en fazla avantaj sağlayan biz olalım istiyoruz.** Bu bir. İkincisi de **kim güçlüyse haksız da olsa karşısına çıkmak istemiyoruz.**

Böylesi adalet, hak-hukuk kargaşası yaşanan bir ortamda sporun üzerinden ancak haksız kazanç, kaos, "öteki"ne karşı nefret, düşmanlık, ırkçılık, saldırganlık, şiddet ve militarizm yükselebilir. Bizde de olan bu zaten.

Adil olmayı, dürüstlüğü, namusluluğu hep "öteki"nde, "karşı"ımızdakiinde arıyoruz çünkü. Oysa bu kavramların olağan birer değer hâline gelmesi için bunları önce kendimizde aramalıyız. Çünkü sadece birinci tekil şahısta anlamı olan şeyler bunlar.

Başa dönüyorum yine: Sahi siz yazının girişindeki hayalî pozisyona nasıl tepki gösterirdiniz? Türkiye Dünya Kupası'na katılabilecek diye o haksız penaltıyı görmezden gelip sevinir miydiniz, yoksa hiç olmazsa bir miktar utanç mı duyardınız? İnsanın kendine, birinci tekil şahısta soracağı temel soru işte bu. Gerisi yalan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünü kurtarmak

Gülengül Altınsay 07.09.2012

Günü kurtarmak artık bizim en vazgeçilmez kuralımız. Hiçbir şeyi uzun vadeli düşünmeyip geçici çözümlerle kör topal yürümek kolayımıza geliyor bizim. Ama sonuçta bu temelsiz çözümler de ardımızdan sürekli yerle bir oluyor.

3 Temmuz'la başlayan süreci de yine o bildik alışkanlıklarla geçiştirmeye çalıştık. Düzenimiz, astımız, üstümüz değişmeden aynı ilişkiler ağının sürmesini istedik. Ve zannettik ki biz o olayları yok farz edersek, ya da üstünü örtersek yok olacaklar. Biz de yolumuza aynen devam edebileceğiz.

Ama olmuyor işte. Olmazdı da zaten. 3 Temmuz sürecinin üzerini örtmenin bedelini ödeyecekti ülke sporu... Yavaş yavaş da ödemeye başlıyor.

Gördük; **Süper Lig başladı, üç haftayı geride bıraktık. Soruyorum; hangi 90 dakikayı zevkle izleyebildik? Çünkü herkesi bir kaybetme korkusu sarmış. Kimse çıkıp futbol oynamaya cesaret edemiyor. Herkes rakibin yenilgisinden medet umuyor.**

Gördük; tüm transfer döneminde o geldi bu gitti masallarıyla avutulduk. Sonunda sadece bir yabancı futbolcu mezarlığı görüyoruz etrafımızda. Tabii yine bir iki istisnayı saymazsak.

Hani **Quaresma, Almeida, Riera, Bienvenue** çok büyük transferdi? Şimdi nerede o büyük futbolcunun alıcıları. Bir tane bile yok. Demek ki iyi transfer değilmiş. İyi de biz bu sahneleri tekrar tekrar izlemek zorunda mıyız?

Kaç tane geleceği olan futbolcu gördünüz? Beşiktaş'ın Arsenal'den aldığı **Oğuzhan** gibi mesela. Ümit Milli Takım'ın yıldızı olan 19 yaşındaki bu futbolcu, adam yokluğundan yakınan Beşiktaş'ta kaç dakika forma giyebiliyor?

Geçmişin özeleştirisini doğru yapmazsanız geleceğiniz de olmaz. Sorunu ertelemek sorun yaratır. Birlik gibi gözükken durumlar bölünmeler doğurur.

Görüyoruz; **3 Temmuz'dan sonra tapınmayı "dayanışma" diye yutturan Fenerbahçe'de iktidar mücadelesi başladı. Başkan Yıldırım geri geldi ama "tanrı krallığı"nı korumakta zorlanıyor.**

Eline mikrofon alıp tezahüratları yasaklamaya çalışıyor. **Süreci kendi iktidarını güçlendirmek için kullanan Aykut Kocaman, başkanın her dediğini artık yapmayan bir teknik adam havalarında.** Bana sorarsanız **bu güç oyununda en dürüst gözükten Alex.** Beğenin beğenmeyin. O sadece yaban ellerde ayakta kalmak derdinde. Sahaya çıkıp oynamak ve emeğinin karşılığını almak derdinde. 3 Temmuz'dan beri "biz sahaya çıkıp ter döktük, saha dışı olanlara gerek yoktu, bunlar bizim emeğimizi gölgelememeli" demiyor muydu zaten?

Ama başkalarının başka hesapları var. Onlara, "günü kurtarmak istiyorlar" diyerek iltifat ediyorum aslında. **Onların derdi dünü kurtarmak.** Ama dünün özeleştirisini yaparak, hatalardan ders çıkararak değil dünü kendi istedikleri gibi yeniden yorumlamak ve bu tabloda "özeleştiriyi yapalım" diyenlere hesap kesmek istiyorlar.

Baksanıza o kadar soruşturma, o kadar tape, PFDK ve mahkeme kararı bile onları yıldırmıyor. Birer ikişer cezaevinden çıkıp eski işlerine, eski ilişkilerine dönüyorlar. İşin garibi bundan da kimsenin rahatsız olmaması hatta kapıların ardına kadar kendilerine açılması. Hesap, dünkü gibi siyasi ve ekonomik rant paylaşımını sürdürmek.

Ama zurnanın zırt dediği bir yer var: Avrupa Kupaları... Hiçbir takımımız sahada bir şey kazanarak katılamadı Avrupa Liglerine... Galatasaray ön eleme oynasaydı kalabilir miydi gruplara? Emin değilim. Fenerbahçe ise kaybederek (!) katılıyor Avrupa Ligi'ne. Aşılmış bir engel, kazanılmış önemli bir maç yok... Ee tabii, siz içeride kendinize benzeyen bir düzen kurarsanız, olacağı bu. Bu rant oyununu kendi kendinize oynarsınız.

Bugün de Milli Takım ilk adımı atacak 2014 Dünya Kupası Brezilya finalleri için. **Brezilya'da Dünya Kupası'nda olmak... Hayali bile cihana değer. Ancak Türkiye'de oynanan futbolun ve futbol anlayışının Milli Takım'a da yansımaması mümkün değil. Ve görünen o ki Milli Takım için de günü kurtarmanın yolu artık daha çok sayıda yurt dışında oynayan, yurt dışında yetişmiş futbolculara dayanmak olacak.**

Bu da bir başka gariplik ama olsun, hiç olmazsa o pırl pırl gençlerden belki bize bir şey bulaşır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değişim hayal

Gülengül Altınsay 22.09.2012

Bazı sistemler inanılmaz korunaklı kuruluyor. Deprem yaratabilecek büyüklükte olaylar bile o yıllarca kemikleşmiş yapıyı kıramıyor. Hatta "bir şeyleri değiştireceğim" diye seçim kazanıp, iktidara gelenler bile bir süre sonra anlıyorlar ki bir kukladan başka bir şey değiller.

Çünkü sistem iktidarda kim olursa olsun kendini inanılmaz koruyor.

Daha iyiyi, daha adaletli olanı, daha insanca olanı, daha demokratik olanı isteyenler için umutsuz bir durum.

Yine 3 Temmuz'a dönüyorum. Dönüyorum çünkü futbolun miladı olabilecek bir tarihi bu.

Peki, bugün futbolun temiz bir zeminde yeniden inşa edileceğini umut edenler için ne değişti? Her şey aynen devam etmiyor mu?

Ceza almış kişilerin —temyiz yolu açık olsa da— pek çoğu aynen görevlerinin başına dönmedi mi?

Sonuçta futbolda ne değişti söyler misiniz?

Milli Takım kimin?

Milli Takım'a gelelim. Dünya üçüncüsü olan o takımın mirasını yiye yiye sıfır noktasına gelmiş olan Milli Takım'a. Ülkede köklü bir futbol kültürü olmayınca köklü bir yapılanma olmayınca gözünü Türkiye'nin dışına çevirip futbola emek veren ülkelerin Türk kökenli oyuncularına umut bağlayan Milli Takım'a.

Üzerinden ırkçılık, militarizm, rakibe nefret üretile üretile dibe vurmuş, dibe vurduğu için farklı anlayışlarla yeniden yapılanacağını sandığımız Milli Takım'a.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolumuz nereye yürüyor

Gülengül Altınsay 28.09.2012

Normalde futbol koşarak oynanan bir oyun. Hani şu meşhur 22 kişinin bir topun ardından koşturduğu bir oyun.

Ama zaman içinde bir topun ardından koşup sonra da onu kalenin içine yollama eylemi karmaşıklaşmış. Rakip oyuncudan o tek topun kapılması sonra takım arkadaşlarına aktarılması en nihayetinde gol sevincinin yaşanması için ayaklar kadar kafalar da çalıştırılmaya başlanmış.

Böylece futbolun içine taktik girmiş. Taktik uygulanması, rakibin taktiğine karşılık verilmesi falan derken aslında futbol o ilk masum hâlini de kaybetmiş.

Dizilişler ortaya çıkmış, on bir kişinin daha efektif olabilmesi için daha ileride, daha geride ya da daha kenarda oynaması gerekmiş. Ve gelsin 4-4-2'ler, 3-5-2'ler, 4-3-3'ler...

Gelinen noktada futbol artık yetenekli futbolcuları sahaya salıp ve sonra onların yaratıcılıklarıyla sonuç alınabilecek düzeyi çoktan geçti.

Futbolcularınızı belli bir oyun planına göre oynamaları için ısrar etmeniz gerekiyor.

Ne var ki bu da yetmiyor. Eğer futbolun en önemli unsuru; hızı, çabukluğu tüm bunlara ekleyemezseniz tüm emekleriniz boşa gider.

Çünkü giderek hızlanan dünya futboluna başka türlü ayak uyduramazsınız.

Rakibinizden önce topa müdahale edemezseniz, taktikmiş, dizilişmiş, oyun planıymış hepsi boşuna.

Kritik bir noktada bir anlık tereddüt bile bir çuval inciri heba edebilir pekâlâ.

Süper Lig maçlarına dönersek; tam ağır futboldan bayılmışken ani bir hızlı verkaç pozisyon yaratabiliyor. Hatta bu anlar ender olduğu için karşı taraf önlemini alabilecek çabuklukta da olmadığı için o tek pozisyon golle sonuçlanabiliyor, maçın skorunu tayin edebiliyor.

Evet, futbol ağır oynanıyor ülkemizde. Sadece ağırlık olsa iyi. Futbolu bir de korkarak oynuyoruz. Bir şekilde skor avantajı elde eden takım buna büyük takımlar da dâhil geriye yaslanıp skoru koruma derdine düşüyor.

Asıl uluslararası karşılaşmalarda eksiklerimiz ortaya çıkıyor.

Ve ne yazık ki o eski "hakem bizi yaktı" muhabbetine de geri dönüyoruz artık.

Yetersizlik bir türlü kabul edilemeyince, iş bahanelere kalıyor.

"Hakem penaltımızı verseydi, top direktten dönmeseydi, hoca yanlış yapmasaydı"... yakınmaları daha hoşumuza gidiyor. Neyi eksik yapıyoruz sorusunu sormak kimsenin işine gelmiyor.

Aslında her şey baştan kokuyor ama çabucak da aşağılara kadar iniveriyor.

Eksikliğini kolaycılıkla çözmeye çalışan futbolcu rakibine kart aldırma, hakemi aldatarak penaltı alma yollarını profesyonelliğin bir gereği gibi görmeye başlıyor. Futbolu bırakıp cinlik peşinde koşuyor. Nasıl olsa bu ülkede ünlü futbol yorumcuları da o futbolcuları yermeyecekler, tersine "akıllı" olarak niteleyecekler.

Mesela **Manchester United- Galatasaray** maçının 7. dakikasına dönelim: **Carrick**'in yerine bizim herhangi bir oyuncumuzu koyalım. O pozisyonda aklında devam etmek mi olurdu yoksa düşüp penaltı kazanmak, kaleciye de kırmızı kart göstertmek mi? İşte mantalite farkı bu: Carrick futbol oynamak, gol atmak için çıkıyor sahaya. Biz ise ulusça numara yaparak rakibe kart göstertmek, zarar vermek, avantadan penaltı kazanmak için.

Şimdi de **Fenerbahçe'nin Marsilya** karşılaşmasına geleyim. Fener son 30 dakikaya 2-0 önde giriyor ama skoru koruma derdine girdiği için maçı 2-2'ye getiriyor. Çünkü mantalite farklı. Marsilya son dakikaya kadar elinden gelen topu oynamaya çalışıyor, yani aklını kullanıyor. Biz ise korkudan bütün aklımızı kilitleyerek anti-futbolla maçı bitirmeye... Sonra da her zaman bilimsel konuşma gayretindeki Kocaman, "Bekir'in ayağından top ağlara gideceğine sahaya dönseydi" masalı anlatıyor.

Özetle, saha dışında her türlü dalavereye ses çıkarılmadığı Türkiye futbolunun saha içindeki hâli:

Korkak (zeki olmayan), hantal ve ahlaksız...

Nesini sevelim ki bunun?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorun Alex'te değil

Gülengül Altınsay 06.10.2012

Alex konusu Alex'in gönderilmesiyle kapandı sanılıyor ama bence henüz yeni başlıyor. Hatırlarsanız 3 temmuzda başlayan Şike soruşturmasında Alex hep konunun dışında kalmaya çalıştı. Açıklamaları hep **"ben sahada oynarım, gerisi beni ilgilendirmez"** temalıydı. Tek amacı Türkiye'de iyi futbol oynayıp iyi para kazanmaktı çünkü. Saha dışı olaylarda kimseye kefil olmak istemiyordu.

Bu da Aziz Yıldırım gibi bir başkan için kabul edilebilir bir durum değildi. Ona tam biat etmeyenin Fenerbahçe’de işi yoktu. Tüm bunlara Alex’in ilerleyen yaşı ve Alex’e göre oynama planının artık bir geleceğinin olmaması da eklenince Alex’in Fenerbahçe’den gönderilmesi şart oldu.

Aslında son iki sezondur **Aykut Kocaman** Alex’siz Fenerbahçe planını uygulama girişiminde bulunuyor. Ne var ki takım öyle bir durumda ki artık Alex’siz kazanmak için çok zorlanıyor. Öyle olunca Alex’siz Fenerbahçe girişimleri başarısız oldu hep.

Ve her seferinde Alex daha da güçlenerek döndü takıma.

Bu arada günümüz dünya futbolunda Alex gibi bir futbolcunun değerlendirilmesi konusunda herkesten farklı görüşe sahip oldum hep. Karakteri konusunda da hiçbir zaman bir yakınlık hissetmedim kendisine. Tüm kendinden başkasını düşünmeyen, “işini çok iyi bilen” insanlara da yakınlık hissetmediğim gibi. Ama şimdi konu bu değil.

Konu şu; geline nokta **Aziz Yıldırım’ın dışarı çıktıktan ve mağdur durumu ortadan kalktıktan sonra Fenerbahçe’de ilk kez tartışılır duruma gelmesi.** Bu duruma da Alex meselesinin vesile olması. Zaten o da durumun farkında. Eski tanrı-krallığının sarsıldığının da farkında. O yüzden “3 Temmuz süreci bitmedi, sürüyor” diyor taraftara. Yani yine 3 Temmuz’a sarılıyor.

Alex meselesinde öylesine yanlış bir tutum ve davranış gösteriyor ki haklı bile olsa haksız duruma düşüyor. Kendi maaşlı adamı tercüman **Samet Güzel**’i şahit olarak gösteriyor. Samet’i ekran önünde sıkıştırıyor istediği yanıtları alabilmek için. Sergilenen tavır hiç güzel değil.

Yine de o yanıtlarda çelişkilere engel olamıyor.

Hem Alex’in “**Ne olacak benim durumum**” sorusuna “**Sen ne istiyorsan o olacak**” diyor, hem de “**Takımla kalmak istiyorsan kadroda olmayacaksın. Gitmek istiyorsan bunu da söyleyebilirsin**” diyor. Yani “**olay çıkarma, iyilikle git**” diyor.

Taraftara karşı, uyumsuz olanın, her türlü teklifi reddedenin ve ayrılmak isteyen Alex olduğunu kanıtlamak istiyor kendince.

Ne var ki **tüm bu diyalogun ardından ortaya çıkan Alex’e “kal” değil “git” dendiği.** Yani silah ters tepiyor. Aziz Yıldırım durmuyor tehditlerine devam ediyor. Alex’in olası açıklamalarına dikkat(!) etmesini söylüyor.

Olayın üçüncü kişisi **Aykut Kocaman**’dan hiç bahsetmiyorum. Çünkü o, **3 Temmuz’dan sonraki süreci kendisi için bir fırsata dönüştürmüş durumda. En azından Aziz Yıldırım ona mahkûm artık. O Yıldırım ki, Fenerbahçe’yi şampiyon yapmış, Şampiyonlar Lig’inde çeyrek final oynatmış teknik direktörlerini bile gözünün yaşına bakmadan kapının önüne koyardı tanrı-kral zamanlarında. Şimdi eline mikrofon alıp seyirci azarlıyor. Tercümanın şahitliğinden medet umuyor. “Konuşma, konuşursan rezil ederim” diye kaptanını tehdit ediyor... Ve iki galibiyetin kendisini yine mutlak güçlü kılacağını sanıyor.**

Yazık! **Cihatların, Lefterlerin, Can Bartuların** Fenerbahçe’sinin bugün sürüklendiği zemine bakınca üzülmemek elde değil. Ve tabii Aziz Yıldırım’ın sürekli “ne yaptımsa Fenerbahçe için yaptım” sözlerini hiç irdilemeden kabul eden, 3 Temmuz sürecini Fenerbahçe’ye ve Aziz Yıldırım’a komplo olarak değerlendiren Fenerbahçeli taraftarlar için de üzülüyorum.

Beşiktaş’ın Quaresma komedisini ise bir sonraki yazıma bırakıyorum... Quaresma gibi bitmiş oyuncuyu çuvala parayla alan eski yöneticileri de. Böyle bir belayı nisan ayında halletmesi gerekirken bugünlere kadar süründüren yeni yöneticileri de...

Beşiktaş'ın ve Fenerbahçe'nin başındakilerin, ülke futbolu için hiçbir şey yapmayıp, pazar günkü derbiden gelecek bir galibiyeti can simidi gibi beklemeleri ise tek kelimeyle acıklı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Q7 turnusol kâğıdı gibi

Gülengül Altınsay 12.10.2012

Kimse kusura bakmasın. **Quaresma**'nın takıma dönmesini isteyenler, Quaresma'nın takıma dönmesiyle Beşiktaş'ın daha iyi oynayacağını sananlar çağdaş futboldan anlamıyor. Hatta futboldan hiç anlamıyor. Tabii eğer siyaset yapmıyorlarsa ya da birilerine yaranmak istemiyorlarsa.

Yok, eğer "**Quaresma** iyi bir futbolcu değil ama mesela **Almeida** bu takımda oynuyorsa, **Toraman** oynuyorsa, kariyerinin sonunda **Uğur Boral** oynuyorsa Quaresma neden oynamasın" diye düşünüyorlarsa o da başka. Öyle ya, kalite bu kadar düşükse Q7 de bu takımda neden olmasın? Beşiktaş on biri bir **Olca** dışında "eski takım eski tas"sa Q7 neden birden bire takıma uymaz hâle gelmiş olsun?

Ama bu noktada onlara hatırlatmak isterim; Quaresma 3,75 milyon avroya, yani neredeyse 10 milyon liraya oynayan bir oyuncu. Takımın en pahalı oyuncusu. Vergileri, ev kiralarnı falan sayarsanız ortalama bir takımın bütçesi bu.

Kendisi zamanın Beşiktaş Başkanı **Demirören** ve Futbol Şubesi Sorumlusu **Serdal Adalı** tarafından büyük kutlamalar yapılarak getirilmişti. Sonrası ise kocaman bir hayal kırıklığı oldu. Tabii Quaresma'yı büyük futbolcu sananlar için ve havaya girip Quaresma'ya bağlanan taraftar için.

Oysaki kafalarda şu sorular hep yanıtsız kaldı:

1- Katar takımlarının bile yüzüne bakmadığı Q7 neden bu kadar büyük paraya alındı?

2- Neden menajeri hiçbir yerde görülemeyecek kadar yüksek yaklaşık üç milyon avro komisyon aldı?

Belki kâğıt üzerinde her şey yasalara uygundu ama vicdanen uygun değildi. Verilen para Beşiktaş'ın parasıydı çünkü.

Ayrıca fahiş sözleşmeler her zaman hukukta da soruşturma konusu... Bunun için bir türlü bitmeyen "denetim raporu"nu falan beklemeye gerek yok.

3- Yetmiyor; aynı menajerin futbolcusu Ronaldo, Demirören Şirketi'ne ait alışveriş merkezinin açılışına katılıyor. Ve Medyada farklı ticari ortaklıklara ilişkin haberler çıkıyor... Transferi kulüp yapıyor, Başkan özel girişimleri için bundan yararlanıyor... Bunları teşhir etmek için de Godot'yu bekler gibi, "denetim raporu" beklemeye gerek yok.

Sonra bilindiği gibi Demirören'in Federasyon Başkanı olunca boşalan Beşiktaş yönetimine dört gün içinde Orman yönetimi geliyor.

Geliyor ama Orman yönetimi "denetim raporu" diye kulağının üzerine yatınca bunlar gündeme gelmiyor. Geçmişten hesap soramayan yönetim hiçbir radikal kararın altına imza atamıyor. Q2 meselesinde de...

Daha ilk gün alacakları karşılığında Q7'nin bonservisini eline vereceklerine, "aman taraftar bizi tefe koyar" diye sürüncemede bırakıyorlar işi.

Şimdi Orman, "hiçbir kulüp Q7'ye talip olmadı" diyor ama birkaç ay önce "Galatasaray istedi ama vermeyiz" diyen de kendisi... O zaman verseydiniz Galatasaray'a, hiç olmazsa GS'de forma bulamayan ama geleceği olan iki üç genç futbolcu alırdınız.

Yaptıkları tek şey "ücretini indirsın demekten ibaret". Karşılığında da sözleşmesi uzatılacaktı. Yani üç yıl daha Beşiktaş, Q7'ye yıl başına garanti 2,75 milyon avro verecekti. Yani hiçbir şey elde etmedikleri bir futbolcu için ödeyemeyecekleri milyonlarca avroluk taahhüdün altına gireceklermiş.

Allahtan Q7 indirimi kabul etmemiş(!). Zaten neden kabul etsin ki... Elinde kimseyle hayatta yapamayacağı kapı gibi sözleşme var. Sonra **siz "ücretin yüksek, düşür, yoksa oynamazsın" diyorsunuz. Yönetim bunu orada burada dillendirmesin, yoksa kulübün başını uluslararası alanda belaya sokar. Benden uyarması...**

Yok eğer "futbolcu yetersizse, hocanın sistemine uymuyorsa" neden sözleşmesini uzatmak istiyorsunuz!

Yok eğer mesele, az parayla geleceği olan bir takım kurmaksa, o zaman son anda panikten transfer ettiğiniz yaşlı futbolculara neden değerlerinin çok üzerinde ve uzun sözleşmeler imzalattınız!

Aslında mesele karışık değil. Yönetimin kafası karışık. Yönetimin yarısı Beşiktaş'ı değil kendisini düşünüyor, öteki yarısı da dümensiz gemi gibi oraya buraya vurup duruyor. En önemlisi de geleceğe ilişkin bir umut yok.

Art arda yenilebilirsiniz. Puan cetvelinde altlara düşebilirsiniz ama sonra oradan sürekli yukarı fırlarsınız. Gelecek dört beş seneye damganızı vurursunuz. Aynen Ferguson'un son zamanlarındaki Man U'su gibi, Barcelona gibi, Dortmund gibi.

Beşiktaş böyle mi şimdi?

Not:

Başkan Orman *NTV*'de "Pekdemek'e beş altı milyonluk teklif geldi vermedim" demiş. Bir kere teklif somut olur; beş milyon mu, altı milyon mu?.. Böyle bir teklifin olduğu meçhul ama bence varsa ve transfere izin vermediyse, meteliğe kurşun atılan şu dönemde Beşiktaş'a büyük kötülük yapmış Başkan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değişim mi dediniz

Gülengül Altınsay 19.10.2012

Ülkemizde, futbolun üzerine bir tür "**ekonomik ve siyasi rant ittifakı**" çöreklenmiş durumda. Kendileri bir adım ilerlemediği gibi ilerlemeye çalışanları ya kendisine benzetiyor ya da sistemin dışına itiyor.

İşin kötüsü "**yeniden yapılanma**", "**değişim**", "**reform**" gibi kavramlar da içleri boşaltılıp anlamsızlaştırılıyor.

Şimdi gündemde **Mili Takım** ve giderek düşen başarı grafiği var.

Aslında Milli Takım'dan daha sefil olan Milli Takım'ı ve Milli Takım üzerinden futbolu yorumlayan futbol medyası ve fikriyatı.

Sağlıklı fikirleri daha çok internette görebiliyoruz ama onları da kimse dikkate almıyor. Medyadaki köşe başlarını, yorumculuk tekelini kimse elinden bırakmak istemiyor çünkü. Ortaya atılan fikirler, futbol için değil, beylerin kendi pozisyonlarına göre birilerini kayırmak, birilerinin ayağını kaydırmak için. Tek tek isimler üzerinden futbolun tartışılmasının sebebi, fikirsizliğin yanı sıra, bu.

Bu kokuşmuş sisteme bakarak çözüm çıkmayacağına göre **futbola ben başka yerden bakmak istiyorum.**

Mesela **Hollanda**'dan; onlar icat ettikleri total futbolla belki de bugün futbolu seven pek çok kişinin kanına girdiler. Göze hoş gelen futbollarıyla, yetiştirdikleri futbol starlarıyla, sempatik tribünleriyle Portakallar herkesin en azından ikinci takımıydılar.

Ne var ki onlar da düşüş yaşadılar, bazı noktalarda çuvalladılar. 2010 Dünya Kupası'nda final oynamalarına rağmen defansif, biraz da sert futbollarıyla geçmişin aksine olumsuz eleştiriler aldılar. 2012'de grup sonuncusu oldular.

Ve **yeniden yapılanma** gereği duydular.

2014 Dünya Kupası'na ve tabii sonrasına yepyeni bir teknik direktör ve yepyeni oyuncularla gitmeye karar verdiler.

Türkiye'nin de içinde olduğu grupta ilk maçta karşımıza çıktıklarında pek çok futbol yorumcumuzun ellerini ovuşturarak "Hollanda'yı böyle yakalamışken mutlaka yenmeliyiz" sevinç çığlıklarını hatırlarsınız. Ne oldu sonra; isimlerini kimsenin bilmediği gencecik oyuncularla, **Kuyt** gibi "dünya starları"nı bile yedekte oturarak Türkiye'yi yendi Hollanda.

Ardından yine aynı kişiler "Bu takım bundan sonra kimseyi yenemez" dediler, "Hollanda defansif oynuyor" dediler, dediler de dediler. İşin garibi defansif(!) oynayan Hollanda dört maçta 13 gol attı, bizi Kadıköy'de yenen Romanya'yı dörtlledi.

Demek ki bizim futbol uleması ya futboldan anlamıyor ya da iktidarda olmak için, para ve nüfus paylaşımından pay alabilmek için futbolun gerçekleri onlara Çince gibi geliyor.

Hollanda'nın yeni teknik patronu **Van Gaal** bu radikal değişimleri hem de hazırlık maçında falan değil, en önemli maçlarında yapıyor. Maç içi değişikliklerde de genç bir futbolcuyu alıyor yerine başka bir genç futbolcuyu koyuyor. Korkmadan bildiklerini uyguluyor.

İşte gerçek **değişim** bu.

Zaten bu cesareti gösterdiği için geleceği kurtarıyor.

Çünkü bilgi sahibi, vizyon sahibi ve cesaretli bir teknik direktör VanGaal.

Evet, yeniden yapılanma mı dediniz?

İşte yeniden yapılanma bu.

Bir başka örnek ülke de **Belçika**. Biz yıllardır günü kurtarmakla meşgulken Belçika yıllar önce futboldaki yolsuzluklarla mücadele başlattı. Hem de kimsenin gözünün yaşına bakmadan. Birçok kulübü küme düşürdü.

Lig takımlarını ve milli takımı yeniden yapılandırdı. Cesaretinin sonucunu alıyor şimdi. Teenager'lardan bir milli takım yaptı. O Belçika Milli Takımı şimdi önüne geleni deviriyor.

İşte **yeniden yapılanma** bu.

Bu da "aynen yapılanma"

Yeniden yapılanma lafını şu sıralar en çok **Beşiktaş** ediyor. Ama hâlâ yeniden yapılanma lafından başka bir şey göremedik. Eski yapı aynen devam. Son maddi darbe de **Ferrari**'den geldi biliyorsunuz. Şimdi kulüp sekiz milyon avro ceza ödemek zorunda. Bu sürecin sorumluları kim? Bu rezaletin altında kimlerin imzası var? İşte buyurun; geçmiş yönetimden hesap sormak için bir neden daha.

Bu arada yılan hikâyesine dönen **Denetim Raporu** bitmiş ama bağımsız hukukçulara incelenecekmiş bir de. Bunu da yönetici **Levent Erdoğan** açıklıyor. Aynı Levent Erdoğan Demirören'in asbaşkanlığını yaparken **Del Bosque** davasını da üstlenmişti ve kulüp 1,5 milyon avroyla kurtulacağı bu olayda sekiz milyon avro ödemeye mahkûm olmuştu... Buyurun hesap sorma namazına!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öngörüsüzlükte şampiyonuz

Gülengül Altınsay 02.11.2012

Geçtiğimiz hafta sonu **Barselona**'daydım. Ama ne yazık ki Barça'nın bir maçını izleme şansım olmadı. Çünkü Barça **Rayo** deplasmanındaydı o hafta.

Ve ben de **Gaudi**'nin yapıtlarıyla, **Picasso**'nun ve **Tàpies**'in sonradan müzeye dönüştürülen evleriyle, tapasla, küçük meydanlardaki kafelerle, Katalan tarihiyle ve mutfağıyla, Bask yemekleriyle oyalandım. Çok güzel oyalanmalardı bunlar ama bir Barça maçına hele hele bir **El Clasico**'ya çıplak gözle tanık olmayı çok isterdim doğrusu.

Zaten Katalunya'nın Barselona şehri için Barça, ünlü sloganda dendiği gibi, bir futbol takımından öte bir şey. **Gaudi**, **Miró** şehrin simgeleri durumunda ama günümüz Barselona'sında futbol takımının yeri bambaşka. Futbol dili görsel ve basit; bu sayede Barça ve erguvani-mavi renkler kentin en küresel simgesi olmuş.

Tabii en önemli rakip olan İspanyol **Real Madrid**'le yarışmak da işin önemli parçası. Sürekli bir kıyaslama, sürekli bir "**kim daha büyük**" tartışmaları var.

Mesela ben oradayken "**UEFA Altın Top**" adayları arasında beş Barçalı, altı Realli saymış ve bunlardan bir on bir oluşturmıştı AS gazetesi... Hemen **Mesut**'a baktım; o da seçilenler arındaydı.

Ve takım şöyleydi:

Casillas- Ramos, Busquets, Piqué- Özil, Xabi Alonso, Xavi, İniesta- Messi, Benzema, Cristiano (yani, **Ronaldo**).

Zaten İspanya'da çok gözde Mesut... Asist kralı olarak anılıyor.

İlk başından beri Mesut'u beğenen biri olarak mutlu oldum. Hatta gurur duydum.

Ne var ki ne zaman Mesut gündeme gelse aklıma gelen şeyleri de hatırlamadan edemedim.

Önce Mesut'un Türkiye'yi değil de kendisini yetiştiren Almanya'yı tercih etmesini nasıl acımasızca eleştirdiğimiz aklıma geldi.

Sanki Türkiye Milli Takımı'nı tercih etseydi günümüz futbol ortamında ilk on birde oynamasına müsaade edilebilirmiş gibi.

Sonra Mesut Real Madrid'e transfer olunca bizim bazı çok bilen(!) futbol yorumcularımızın "**Mesut Real Madrid'de ancak Kaka'nın yedeği olur**" sözleri. Sonra kim kimin yedeği oldu gördük.

Benzer yorumcular önce **Hamit Altıntop** Türkiye'yi tercih edip forma şansı bulduğunda onu anlayamamış (hâlâ anlayabildiklerini sanmıyorum) neredeyse işin başında Hamit'in yolunu kapamaya çalışmışlardı.

Sonra da **Nuri Şahin** bir türlü bizim yorumcularımızın takdirini yeterince kazanamadı. **Emre Belözoğlu**'nun yedeği olması kimseyi rahatsız etmedi nedense.

Demek ki Mesut uzak görüşlüymüş; Türkiye'yi tercih etmeyerek kendisi için doğru olanı yapmış.

Bana kimse "**Nuri, Mesut değil**" demesin. Nuri **Bundesliga**'da en genç ilk on birde oynayan futbolcu hâlâ. **B. Dortmund**'un kaptanı olduğunda yaşı henüz 19'du. Nuri Almanya'yı tercih etseydi şimdi nerede olurdu, onu düşünün.

İşte öngörü sahibi olmak bu. Her şey kanıtlandıktan sonra yorum yapmak öngörü değil. Mesut'u şimdi beğenmeyen mi var?

Mesut gibi, Nuri gibi üçüncü nesil Türk futbolcuların Almanya'da hangi koşullarda yetiştiklerini gösteren kanıtlar bunlar ayrıca.

Bundesliga'da ilk on birde oynayan en genç oyuncu Türk, Alman değil mesela.

Biz ki sırf Rum diye bu toprakların yerleşik insanlarından **Lefter**'i en fazla milli olan futbolcu sıralamasında geçsin diye futbolu bırakmış **Turgay Şeren**'i milli maçta oynatmış bir toplumuz.

İşte öyle olduğu için de **çalışanın, emek edenin hakkını alabildiği, adalet konusunda insanların kuşku duymadığı bir ortam oluşturamadığımız için yeterince iyi futbolcu yetiştiremiyoruz, onlardan yeterince verim alamıyoruz. İyi takım oluşturmada zorlanmamızın başlıca nedeni de bu.**

İltimasın olduğu, bazılarının diğerlerinden baştan üstün sayıldığı bir ortamda adalet de olmaz iyi bir şeyler de yaratılamaz.

Bu arada UEFA'nın 2012'nin "**En İyi Teknik Direktör**" adayları arasında bizim yakından tanıdığımız iki isim var: Kasaba benzetilen ve Beşiktaş'tan bir an önce gönderebilmek için çuvala para ödenen **Del Bosque**'yle Fenerbahçe'de stajyer muamelesi görüp tutunamayan **Löw**. Diğer adaylar ise **Mourinho, Guardiola, Di Matteo, Mancini, Ferguson, Klopp, Heynckes** ve Prandelli... Ama bütün İspanya isyanda; Atletico'yu şahlandıran **Diego Simeone** neden yok diye...

Sonuç olarak asıl mesele Mesutları, Nurileri küçücük yaşta bulup korkmadan onlara sorumluluk vermekte... Simeonelerdeki potansiyeli görüp onları göreve getirmekte, arkalarında durmakta...

Valla UEFA ödülleri ipe kim göğüsler bilemem ama bizim insanları değerlendirme konusunda sınıfta kaldığımız açık...

Kim kimi dövüyor

Gülengül Altınsay 09.11.2012

Her şeyin kolayına kaçıyoruz. Düşünmekten, akıl yürütmekten korkuyoruz. Biri bir şey söylüyor, o an için doğruluk payı da olabiliyor o sözlerin; ama sonra o sözler anlamını yitirmiş olsa bile biz papağan gibi aynı şeyleri tekrarlamaya devam ediyoruz.

Mesela Beşiktaş'ta Demirören'den yönetimi devralan Orman Yönetimi "**Yeniden Yapılanma ve Gençleşme**" şiarıyla yola çıktı. Hemen ardından bir iki demeç, bir iki olumlu adım da izledik kendilerinden. Ama hepsi o kadar.

Günü kurtarma politikasıyla işi bitmiş yaşlı oyunculara değerinden fazla paralar ödenmesine rağmen, Portekizlilere verilen tavizlere rağmen "Gençleşme ve Yeniden Yapılanma" Beşiktaş'la birlikte anılmaya devam ediyor hâlâ.

Oysaki **McGregor**'dan tutun, **Uğur**'a, **Escude**'ye, vazgeçilmeyen **Almeida**'ya kadar takım gençleşmedi, yaşlandı hatta.

Ama kimse sahadaki on bir futbolcunun yaşlarını toplayıp on bire bölmeyi akıl edemedi.

McGregor, Hilbert, Sivok, Toraman, Uğur, Fernandes, Necip, Holosko, Almeida, Veli, Olcay on biri kaç yaş ortalamasıyla oynuyor tahmin edin: **27**.

27 yaş ortalaması olan bir takım için genç denemez. Araya bir tek Olcay'ı koyup yeniden yapılanmadan bahsedilemez.

Tamam, geniş kadroda göz boyamaca A2'den alınan oyuncular var. Ayrıca bu sezon **Oğuzhan** gibi, **Batuhan** gibi gerçekten genç oyuncular da transfer edilmedi değil.

Ne var ki ben sahaya çıkan kadroya bakarım. Kaç tane genç oyuncuna güvenip oynatmışsın ona bakarım. O genç oyuncuları nasıl yönlendiriyorsun, nasıl hazırlıyorsun ona bakarım. **Metin-Ali-Feyyaz** boşuna efsane olmadı. **Rıza**'yla, **Gökhan**'la, **Zeki**'yle, **Turan**'la birarada ve **Gordon Milne**'in eğitimi altında oynamasalardı o efsane Beşiktaş doğar mıydı?

Ayrıca gençleşecek ve yeniden yapılanacaksa her şeyden önce yetenekten anlamak gerekiyor. Sonra da o yeteneğin gelişmesi için uygun koşulları yaratmak.

Biz maalesef bu konuda sürekli sınıfta kalan bir toplumuz.

Hele insan yetiştirmek gibi en fazla sabır ve emek isteyen işlerden hiç hoşlanmıyoruz.

Genç oyuncuları azarlayarak, "sözle de olsa döverek", kulağını çekerek kolaycı yoldan yetiştirebileceğimizi sandık yıllarca. Ondan sonra da yerli antrenörler "Bizim yabancılardan ne eksikimiz var" deyip yakınıp duruyorlar.

Siz böyle davrandıkça fark azalmıyor artıyor oysaki.

Aradaki farkı mesela Aybaba'nın "lafla dövdüğü" Oğuzhan'a sormak lazım.

Kendisi Hollanda'da yetişmiş, Hollanda genç milli takımlarında oynamış, **Arsene Wenger**'in beğenisini kazanıp **Arsenal**'e transfer olmuş, Arsenalli futbolcularla antrenmana çıkmış, Lig Kupası maçlarında forma şansı bulmuş, hatta Şampiyonlar Lig'inde Milan-Arsenal maçında ısınmış ama maça girememiş, 20 yaşına rağmen çok şey görüp geçirmiş bir oyuncu **Oğuzhan**. Üç dil konuşuyor. Sözlerinden anladığım kadarıyla da iddialı bir kariyer planlaması var.

Beşiktaş'a transferi için Arsene Wenger'in ikna edildiği bir oyuncu... Sadece 500 bin avroya transfer edilmiş. Arsenal önce "5 milyon avroya geri alırım" diye sözleşmesine madde koydurmak istemiş. Sonra "bu parayı verirsiniz zaten alırsınız" diye bu şartından da vazgeçirilmiş. Uydurma haberlerin aksine ikinci transferine sadece Beşiktaş karar verecek. Başka takıma transferine izin verilirse bu gelirin yüzde 30'u Arsenal'in olacak. Yani Arsenal'in de parlak bir gelecek beklediği bir oyuncu... Uluslararası futbol piyasasında değeri, geçerliliği olan bir futbolcu Oğuzhan.

Şimdi siz, böyle bir oyuncu için "dövmek" sözcüğünden başka bir benzetme bulamıyorsunuz. Olgunlaşması için bunların gerekli olduğunu sanıyorsunuz. Kusura bakmayın ama bunu diyen de, sadece iç piyasada adı geçen bir antrenör... Alınganlık olur (!) diye konuyu uzatmanın anlamı yok. Sadece şu kadarını söyleyeyim; Oğuzhan transfer edildiğinde Beşiktaş'ın teknik direktörü belli değildi. Beşiktaş'ı gerçekten yeniden yapılandıracak radikal bir projenin ilk adımıydı Oğuzhan'ın transferi... O proje ne yazık ki uygulanmadı ve Aybaba muradına erdi. Yani Aybaba ve Oğuzhan farklı yerlerden, farklı projelerden gelip Beşiktaş'ta buluştular.

Buradan ne çıkar, kim kimi olgunlaştırır, zaman içinde göreceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olağan suçlu yabancı sayısı

Gülengül Altınsay 16.11.2012

Futbolumuzda olağan bir şüpheli vardır. Sıkışılınca hemen suçlu ilan edilir; futbolumuzun hızla irtifa kaybetmesinin nedeni olarak yabancı futbolcu çokluğu gösterilir hep.

Yani ne yanlış transfer politikası, ne yetersiz teknik direktörler, ne futbolla ilgisi olmayan yöneticiler, ne Medya'nın yanlış yönlendirmesi, ne adaletsiz, çürümüş futbol ortamı... Tek neden **yabancı futbolcu sayısının fazla olmasıdır**.

Eğer değerinin çok üstünde alınan yabancı futbolcular, araçların cebinin dolmasından başka işe yaramayan gereksiz transferler kastediliyorsa, bu sözlerde doğruluk payı var. Ne var ki burada nitelikten değil nicelikten bahsediliyor.

Çünkü kimse sorunun temeline inmiyor, özeleştiri yapmıyor ve sorunu hep farklı noktalara çekiyor. Bahaneler arıyor.

Neymiş yabancı futbolcu sayısı fazla olduğundan alttan futbolcu yetişemiyormuş. Yabancı futbolcu Türkiye'ye gelip senin altyapına mı karışıyor?

Bunu son dillendiren de Beşiktaş'ın yeni teknik direktörü **Samet Aybaba**. **Yabancı futbolcu sayısı üçe indirilmeliymiş ona göre**.

İşin garip tarafı da karar mevkiinde olan insanların bu tarz eleştiriler yapması. Yani alışıldığı üzere, icraat mevkiinde olanların aynı zamanda şikâyet mevkiinde olması...

Aybaba'nın elini tutan mı var? Oynasın üç yabancıyla... Ama ne yapıyor? Elinde **Cenk** gibi genç ve milli bir kaleci varken yaşlı **McGregor**'u alıyor ve formayı ona veriyor. Altyapıdan gelen o kadar savunmacı varken alelacele **Eskude** gibi sıradan bir oyuncu alıyor. **Almeida**'dan vaz geçemiyor. Sahada altı yabancı futbolcu kullanma hakkından sonuna kadar yararlanıyor. Yetmiyor, panik içinde ara transferde Avrupa'da işi bitmiş futbolcu peşine düşüyor.

Madem vizyonun var, madem önerilerin var, yap bir şeyler de insanlara örnek ol. Cesur ol. Düzeni kendi evinden değiştirmeye başla...

Yabancı demişken Avrupa'da yetişmiş Türk futbolcular ne kadar yerli? Yabancı sayısından şikâyet ederken neden yabancı ülkede yetişmiş Türklerden söz etmiyorsunuz. Sınırlayacaksanız onları da sınırlayın o zaman. Herkes bu oyuculara sarılıyor ama medya da, yerli hocalar da, uluslararası standartta yetişmiş, çağdaş terbiye almış bu genç insanlara bir kulp takmaya, onları hemen değersiz kılmaya meraklı. Bu neyin kompleksi anlamak mümkün değil.

Örneğin yine Aybaba her fırsatta **Oğuzhan Özyakup**'la ilgili bir eksik buluyor ve bunu hemen medyayla paylaşıyor. Yok, "güçsüzümü", yok, "lafla dövmek" gerekiyormuş, yok, "barajda elini kolunu nereye koymayı bilmiyormuş"... Her futbolcunun eksiği vardır, Oğuzhan'ın da vardır. Bunları Ümraniye'de halletmek yerine Medya'da tartışma konusu yapman niye?

Tekrar yabancı futbolcu meselesine gelirsek; doğrudur **Türkiye kalitesiz yabancı futbolcu mezarlığı hâlinde**. En iyileri bile Avrupa'nın üst istikrarlı takımlarında oynayabilecek düzeyde olmuyor. İşte heykeli dikilen Alex. Türkiye'de çok iş yaptı. Ama sanıyor musunuz ki Alex Avrupa'da kendini gösterme şansı olsaydı Türkiye'ye gelirdi.

Hagi gibi, **Zago** gibi, **Roberto Carlos** gibi dünya yıldızları da geldi ülkemize. Ama bunlar çok azınlıktalar...

Keşfedilmemiş yetenekleri bulup getirmek, onları parlatmak en doğru olanı ama o da dünya futbolunu bilmeyi gerektiriyor, cesaret ve azim gerektiriyor. Bunlar da bizde yok.

Eğer sen futbolcunun yeteneklisinden anlamıyorsan, eline tesadüfen geçmiş yetenekli oyuncuyu geliştiremiyorsan, çağdaş bir altyapı kuramıyorsan, altyapılardan gelen futbolculara forma verme cesaretini gösteremiyorsan, takım yapmayı beceremiyorsan taraftarı susturmanın tek yolu Avrupa'da ismi olan ama işi bitmiş oyunculara para saçıp onları Türkiye'ye yığmak tabii ki. Yabancı sayısı üçe inse ne olacak? Yine sınırı delmek için yabancı futbolcuları Tük yapacağız, Almanya'da yetişmiş futbolculara kancayı takacağız.

Yani suç yabancıda, ya da yabancı sayısında değil, çağdaş futbola yabancı hocalarda, çağdaş kulüp kavramına yabancı yöneticilerde.

Hep yazdığım gibi, ben yabancı sınırlamasının, yani bu bayat mazeretin tamamen kaldırılmasından yanayım. Kim gerçekten futbolcu yetiştirmeye cesaret ediyor, kim işin kolayına kaçıyor, açıkça görürüz hiç olmazsa.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kantarın topuzu

Futbolda adalet terazisinin, yani kantarının topu kaçmış durumda artık. Ağızlardan adalet lafı hiç düşmüyor ama herkesin adaleti kendine göre değişiyor.

Maçlardan istediği sonucu alamayanlar hiç kendine bakmıyor, hiç kendi hatalarını görmüyor, hemen başkasına yükleniyor. Başkasının hatasından, dahası yok edilmesinden kendine yaşam alanı yaratma derdinde herkes.

Hakem kararları kendilerine azıcık dokunduğunda bunların kopardığı kıyametlere bakın. Ama aynı kişiler lehlerine işleyen birçok haksız durumda ağızlarına kilit vuruyor.

Bu konuda son örneği **Aykut Kocaman** yaşattı bize. Oysaki onu biz futbolculuğunda Trabzon-Fenerbahçe şampiyonluk maçının ardından Trabzonlu oyuncular için kullandığı insani laflarla farklı bir yere koymuştuk. Ne var ki Kocaman teknik direktör olunca bu sermayeden yedi hep. **Hangi takımın başında olursa olsun hakemlere ilişkin hiç de objektif olmayan açıklamalar yaptı. Kantarın topuzunu hep kendine doğru kaçırdı.**

Kocaman bugün hâlâ 3 Temmuz sürecinden bahsediyor. O süreci haksızlığa uğradıkları hatta iftiraya uğradıkları bir süreç olarak değerlendirmeye devam ediyor.

Pardon ama ortada tüm çabalara rağmen reddedilemez hükümler var. Haydi bırakalım mahkeme kararlarını, PFDK'nın verdiği, Tahkim'in onayladığı şike kararları var; Fenerbahçe asbaşkanı ve yöneticisi PFDK tarafından şike girişiminden cezalandırılmış.

Kişileri takımlardan ayırmak gibi, sistemin icat ettiği utanılacak bir garabet var ortada. Kocaman buna sırtını dayamış, mazlumu oynuyor. Şike soruşturmasında FB'nin yerinde başka bir takım olsa Kocaman yine o takım için de aynı şeyleri mi söyleyecekti? Yoksa hep söyleyip de bir türlü uygulamadığı tehdidi tekrarlayıp "bu çürümüş ortamda futbolu mu bırakacak"?

Fenerbahçe'nin şampiyon ilan edildiği o 2010-2011 sezonunda hakem kararlarına bakan azıcık objektif bir insan, Fenerbahçe'nin haksızlığa uğramadığını, hakemlerin FB'li futbolcular karşısında aciz kaldığını göremez mi?

Bu ülkede haksızlığa uğrama olasılığı en az kulübün (hele son yıllarda) Fenerbahçe olduğunu da göremez mi? **"FB şampiyonluktan koparsa kimse para kazanamaz, abonelik satılmaz" diye FB'nin son haftaya kadar potada olması yönünde bir ortam yaratıldığını anlamayacak kadar aptal mı insanlar?**

Her şeyin parayla ölçüldüğü bir ortamda, futbol gibi duygusal dayanakları çok güçlü olan bir alanda bile artık durum böyle.

Güçlü olan her zaman kazanmak istiyor; yetmiyor haklı da olmak istiyor.

Baksanıza adalet konusunda en hassas olan İngiltere futbolunda bile giderek Alex Ferguson'un inşa ettiği bir ManU hükümlerliği oluşuyor.

Ferguson kendilerine karşı olan en küçük bir aleyhte kararda bile açıyor ağzını, yumuyor gözünü.

Son Chelsea- ManU maçında Torres'in haksız yere kırmızı kart görmesinin ve ManU'nun haksız bir galibiyet almasının ardından "kendini yere attı, zaten daha önce atılmalıydı" diyecek kadar da küstah.

Ferguson İstanbul'a yedeğin yedeği bir kadroyla gelmekte de bir beis görmedi mesela. Galatasaray'ın galibiyetini küçümsemiyorum tabii ama bu ayrı konu... Az takımla lig usulü oynanan turnuvalarda sona doğru büyük adaletsizlikler olduğu da bir gerçek. Şampiyonlar Ligi ya da Dünya Kupası grup maçlarında mesela.

“Gruptan çıktım” diye kalan maçlara zayıf kadrolarla çıktığınızda, öteki takımlara haksızlık yapıyorsunuz. Çünkü o maçın sonucundan sahada olmayan diğer takımlar da etkileniyor. Bu yüzden, **iddiası kalmadığı için maçlara yedek kadroyla çıkan takımlar hep soruşturma ve ceza konusu olmuştur Premier Lig’de.**

Dünya ve Avrupa kupalarında gruplarda yapılan ve FIFA ve UEFA’nın hep aciz kaldığı “hatır şikeleri”ne değinmiyorum bile. Tamam, Ferguson’un kendi ligini düşünüp yedeklerin yedekleriyle İstanbul’a gelmesi bizim işimize geldi, Galatasaray akıllı bir oyunla üç puanı kaptı... Ama Braga ve Cluj taraftarı olsaydınız ne hissederdiniz bir de onu düşünün.

İşte adalet böyle bir şey. Tek yanlı işlemiyor. Ya da başkasına yapılan adaletsizliğe karşı çıkmayanın, kendine yapılan adaletsizlikten yakınmaya hakkı olmuyor. ManU, diyelim Braga maçına böyle çıksaydı ve o maçın sonucuna göre GS Avrupa dışı kalsaydı, ne derdiniz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğruyu söylemek yasak

Gülengül Altınsay 30.11.2012

Çok sayıda hassas konumuz var. Dokunulmazlığı olan alanlarımız var. Zaten bir ülkede demokrasinin gelişmişliği bu alanların sayısıyla ölçülüyor mu? O alanlara girerseniz çok çok dikkatli olmalısınız. Sözlerinizden alınacak, mesele edecek, farklı yerlere çekecek o kadar çok insan var ki. Havadan nem kapmakta üstümüze yok.

Bu yüzden bin dereden su getiriyoruz bir şeyleri doğru ifade edebilmek, yanlış anlaşılmamak için.

Hele futbol gibi duygusallığın üst düzeyde yaşandığı alanlarda daha da vahim durumlar yaşıyoruz.

Bir kulübü seviyorsanız o kulübü eleştirmek, hatalarını göstermek kabul edilebilir bir şey olmaktan çıkıyor artık. O kulübe karşı objektif yorum yapamazsınız. Varsa bir hata yapılacak tek şey o hatanın üstünü örtmek ve hatta yeri geldiğinde de gözükara o hatayı savunmak olmalı.

Diyelim birileri tarafından şikeye mi karıştırıldı sizin sevgili kulübünüz; iddiaları hiç düşünmeden hemen reddetmelisiniz. Aksi hâlde kulübün düşmanı ilan ediliverirsiniz.

Uluslararası turnuvalar ise başka bir âlem. Bizim takımlar sözkonusuysa sübjektiflik tavan yapıyor.

Futbolcularımız rakiplerine fair-play’e uymayan davranışlar mı sergiliyorlar görmezden geleceksiniz, haksız bir penaltı mı kazandık hiç üstelemeyecek penaltı kazanmanın sevincini yaşayacaksınız. Hatta futbolcularımızın “akıllı”, “işbilir” davranışlarını öveceksiniz..

Buna karşın sahada aleyhimize işleyen bir durum mu sözkonusu kıyametleri koparacak işi Türk düşmanlığına kadar getirecekseniz..

Bu yüzden tv’den izlediğim bizim takımların maçlarında sesi kısmak zorunda kalıyorum çoğu kez. Çünkü bu kadar sübjektiflik insani duygularımı da adalet duygularımı da fena hâlde zedeliyor. Gözlerime mi inanayım yoksa kulaklarıma mı?

Peki, o spikeri, o yorumcuyu bu kadar sübjektif yapan ne?

Neden sürekli memleketimizi, bayrağımızı, insanlarımızı, takımlarımızı sevdiğimizi, kesinlikle düşman olmadığımızı ispatlamak zorunda bıraktırılıyor?

Neden sürekli bir şeyleri kanıtlamaya çalışıyoruz?

Bence "insan bir şeyi severse objektif olamaz, zaten olmamalıdır da" düşüncesinin altı çizili tezahürleri bunlar.

Eleştiriyorsan, kusur görebiliyorsan ve bunu ifade ediyorsan demek ki bizden değilsin demek bu.

Bu duygu o kadar bilinçli bir şekilde vurgulanıyor ki.

Sonuçta işini düzgün yapmayan, başkasının emeğini çalan, yetkilerini kötüye kullanan insanlar için, kurumlar için bir cennet yaratılıyor.

Öyle bir cennet ki bu, ne yaparsan yap nasıl olsa eleştirme cesareti gösteren kimse çıkamayacaktır ortaya. Bir deli çıkar gerçeklerden bahsederse de vatan haini, devlet-millet düşmanı, Fener düşmanı, Beşiktaş düşmanı... ilan edersiniz olur biter.

Bir türlü sevmekle, sevdiklerimizin hatalarını görmek ve düzeltilmesini istemek arasında bir bağ olabileceğini, böyle bir şeyin olabileceğini kabul edemiyoruz.

Oysaki ne demişler; asıl "dost acı söyler".

Eksiğimizi gediğimizi ortaya koymazsak nasıl kendimizi düzeltebilir, nasıl daha iyiye doğru yol kat edebiliriz?

Bu yönde en son eleştiri Galatasaray-Manchester United maç yazısıyla aldım ben de. Rakibin yedek kadroyla çıktığını, kadrodaki bazı oyuncuların ilk kez birarada oynadığını söylemiştim mesela.

Bazı Galatasaraylı dostlar hoşlanmamışlar bundan. Neden öyle söylemişim. Bu başarıyı küçümsemek değil de neymiş? Üstelik yedek oyunculara karşı oynamak daha zormuş. Çünkü yedekler kendilerini göstermek için daha çok mücadele ederlermiş. Üstelik o gün sadece olumlu şeyleri görmek ve mutlu olmak istiyorlarmış. Bunu bozmanın ne âlemi varmış.

Tamam, bir kaç yıl sonra hemen herkes o maça hangi kadrolarla çıktığını bile unuttur. Geriye Galatasaray'ın ManU galibiyeti kalır.

Ne var ki takımlarımızın gücünü, artısını eksisini iyi değerlendiremezsek, gerçekleri apaçık göremezsek gelecekteki hayal kırıklıklarına da hazır olmamız gerekir.

Oysaki mütevazı olmak, kendine, sevdiklerine eleştirisel bakabilmek, gerçekleri kabul edebilmek, olası başarısızlıklarda ayakta kalabilmek en önemli özgüven göstergeleri değil mi? İşte kendi kendimize sormamız gereken asıl soru da bu: Bizim neden özgüvenimiz yok?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Altyapı mı dediniz

Gülengül Altınsay 07.12.2012

İçti boşaltılmış bir başka konumuz da "**altyapı**"; tam anlamadan, tam kavramadan sürekli dilimizden düşürmediğimiz.

Bırakın anlamayı; tamamen farklı anlamlar çıkardığımız.

Eğer kulüp mali olarak zor durumdaysa pahalı transferler yapamıyorsa **“napalım biz de altyapıdan futbolcuları oynatır bu zor dönemi geçiriz”** deriz mesela.

Bir başka deyişle altyapıdan gelen futbolculara şans verip onlardan yaralanmak ancak mali zorluklar dayatırsa yapılabilecek bir şeydir bizim için.

“Nasıl olur, bugün dünyanın en zengin, en büyük ve en başarılı kulüplerine bakın. Her biri altyapıya yatırım yapmakta, çocuk yaşta oyuncuları takıma katmakta, dünyayı tarayıp en yetenekli gençleri bulmakta birbirleriyle yarışıyorlar” demeyin. Bizde altyapıya bakış ne yazık ki farklı.

Dünyanın en büyük kulüpleri bunu hiçbir şekilde mali durumları bozuk olduğu için değil, pahalı transferler yapamadıkları için değil doğru olan bu olduğu için yapıyorlar. Gerektiğinde pahalı transferler yapıyorlar ama esas olarak altyapıya dayanıyorlar.

Biz **Barcelona**’nın, **Arsenal**’in, **Milan**’ın, **Porto**’nun, **Ajax**’ın altyapı hikâyelerini okuyor, konuşuyor ama kendimize gelince nedense farklı yorumlar, farklı sonuçlar çıkarıyoruz.

Bakın bu büyük takımlara; hangisi yılda on futbolcu alıyor? Hangisi işi bitmiş, yaşı geçmiş oyunculara para saçıyor?

Onlar çok iyi biliyorlar ki bu kadar çok futbolcunun giriş çıkış yaptığı bir ortamda istikrar da olmaz, başarı da olmaz. Dahası mali dengeler de sağlanamaz.

Yalnız burada çok kritik bir nokta var. **Biz altyapılardan futbolcu gelmeli diyoruz ama bugün kulüplerimizin laf olsun diye kurdukları altyapılar ne yazık ki bu konuda yetersiz.**

Çünkü kulüplerin bugünkü yapılanmaları taraftarın gözünü boyayacak, bir sonraki transfer dönemine kadar onları oyalayacak flaş transferler yapmak üzerine kurulmuş. Çok sayıda futbolcu alıp sonra onları zararına göndermek üzerine kurulmuş.

Kulüp yöneticilerinin hiç emek harcamadan sponsorlardan, yayın gelirlerinden gelen çuvala parayı altyapılara değil de günü ve kendilerini kurtarmak için lüzumsuz yerlere akıttığı bir ülke burası.

Eskiden hiç olmazsa mali olanaksızlıklar nedeniyle Anadolu kulüpleri kendi yörelerinin çocuklarını yetiştirme derdine düşerlerdi. Şimdi o da yok. Onlar da işin kolayını bulmuş; çoğunluğu yayın haklarından gelen hazır paraları hazır futbolcu transferinde kullanıyorlar.

Altyapıya bakışımız böyle olunca altyapılardan tek tük gelen futbolcular da yeterince parlatılamıyor. Kazara A takımına gelmiş oyuncunun öğrenecek çok şeyi oluyor. Eğer başlarındaki teknik direktör de bu konuda iyi değilse gelişmeden öylece kalıyor.

Oysaki takımınızda ne kadar çok altyapıdan gelen oyuncunuz varsa o kadar istikrarlı, o kadar başarılı olma şansınız var. Mesela **Barcelona on birinde altyapıdan gelen oyuncular çoğunlukta.** En pahalı futbolcuları almakla ünlü **Real Madrid** bile bu konudaki anlayışını hızla değiştiriyor. Çünkü siz genç oyunculara altyapınızda futbol öğretmenin yanı sıra o kulübün geleneklerini, kültürünü de öğretiyorsunuz. Birbiriyle uyumlu, benzer anlayışlarda, kulüp kültürüyle, sevgisiyle donanmış oyuncular yetiştiriyorsunuz. Ve o oyuncular A takımına geldiklerinde yaşları genç olmasına rağmen büyük bir tecrübeye geliyorlar. Onun için onların 18 yaşındaki oyuncusuyla sizin 18 yaşındaki altyapı oyuncumuz aynı olgunlukta olmuyor.

İşte bu yüzden genç yaşına rağmen **Ajax** ve **Arsenal** tecrübeli **Oğuzhan Özyakup Beşiktaş'a** gelir gelmez takımına büyük katkı sağlayabiliyor.

Ama hazır mali olarak dibe düşmüş Beşiktaş'ta bile gençlerle yeniden yapılanma bir tek Oğuzhan'la sınırlı kalmışsa, yine sistem galip gelmişse gerisini artık siz düşünün.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duymayan duymuyor

Gülengül Altınsay 14.12.2012

Futbol konuşmaya fırsat kalmıyor. Gerçi ortada konuşmaya değer bir futbol da yok ya. Şu sıralar daha çok basın toplantılarında teknik direktörlerin yaptığı açıklamaları konuşuyoruz, tartışıyoruz.

Bu sezon sağ olsun **Aykut Kocaman** yaptıklarıyla yine Fenerbahçe'yi gündemin başında tutmayı başarıyor. Gerçi Fenerbahçe'nin buna ihtiyacı hiç yok ama Kocaman hakemlere sallamaları, "onu kastetmedim" kabilinden öznesi meçhul suçlamaları ve futbolcularıyla olan sorunlarıyla yine çok konuşuluyor. Önce **Alex** meselesini yarattı, şimdi de **Stoch** meselesi var.

Bizde garip bir gelenek başladı. Hoca ve futbolcusu medya önünde hesaplaşıyor. Oysa bir takımın ve o takımın parçası futbolcuların problemlerini çözecek ilk kişi teknik direktördür. Futbolcu problem yaratmaya çalışır hocası ise çözer. Bu böyledir. Zaten bir teknik direktörün başarısında en önemli faktör de futbolcularını etkileme gücü, onları hedefe seferber etme beceresi değil midir? Bu yoksa siz istediğiniz kadar bilgili olun hiçbir işe yaramaz.

Sadece Aykut Kocaman mı? **Samet Aybaba** da futbolcu değerlendirmelerini, şikâyetlerini medya önünde yapıyor. Bu medya için arayıp bulunamaz bir durum ama o eleştirinin muhatabı futbolcular için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Üstelik futbolcular arası kıyaslamalar yapmaktan da çekinmiyor Aybaba. Bir oyuncusunu (**Olca**) "Messi olsa ben onu tercih ederdim" gibi sözlerle göklere çıkarırken bir diğeri için (**Oğuzhan**) "tembel, daha geliştirmesi gereken çok şey var" diyebiliyor. Tamam, 10 numaralı formayı verdiği Olca'yı çok beğendiğini anladık. Zaten kendi aldığı bir oyuncu. Ne var ki şu anda ister kendi almış olsun ister başkası almış olsun tümünden sorumlu olan o... Ha, bir dedikodu da var; "BJK'ye Cristiano Ronaldo gelecekmış ama Aybaba **Batuhan**'ı tercih etmiş" diyorlar (!). Aman ha.

Aybaba'nın Ziraat Türkiye Kupası'nda Antalya'ya elenmenin ardından yine suçu kulübeye yıkması, takımın mecalsizliğini rotasyon yapamamasına bağlaması da garip. Beşiktaş Avrupa'da zaten yok. Futbolcuların yorgunluğunu, motivasyon eksikliğini, ortaya konan kötü futbolu fazla maç yapmaya bağlaması hiç inandırıcı değil. **Uğur** gibi, **McGregor** gibi, **Escude** gibi yaşlı oyunculara yönelen kendisi. Şimdi de otuzunu geçmiş **Nene**'ye milyonlar verecekmış. Takımın çok gol yemesinden de şikâyetçi hep. Oysa bu takıma savunma setlerini yerleştirecek olan da yine kendisi.

Şükür ki anlamlı açıklamalar yapan teknik direktörlerimiz de var. **Şenol Güneş** mesela. Açılımları çok derinlere inen sözler sarf ediyor. Ama anlayana. Baksanıza uzun bir şike soruşturması sürecinin ardından ülkede değişen bir şey yok. Futbol sistemimiz sapasağlam aynen yerinde duruyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Bu arada sisteme karşı çıkanlar da tek tek cezalarını görüyor. Baksanıza yanlış hakem kararlarıyla kıyım kıyım kıyılıyor Trabzon. Trabzonlu dostlar alınmasın ama ben Trabzon'un hâlâ bu ligde oynamayı nasıl kabullendiğini anlayamıyorum.

Neyse, bir kulübün sistem içindeki gücünü anlayabilmek için hakemlerin maç yönetme şekline bakmak yetiyor zaten. Kırmızı kartlık pozisyonda sarı kart çıkıyorsa, futbolcu hakemin üstüne yürüyüp küfrediyor ama hakem görmemeye, duymamaya çalışıyorsa bilin ki o kulüp sistemim en güçlülerinden. Yok, eğer futbolcularına kolay kart çıkartılıyorsa, hata yapan hakem cezalandırılmak yerine ödüllendiriliyorsa anlayın ki o kulüp sistemin kenarına itilmiştir.

Yani anlayacağınız davullar, zurnalar nicedir bas bas çalınıyor ama duymayan duymuyor işte... Duyulan sadece sistemin tepesinde oturanların içi boş lafları, kuru gürültüleri...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geri dönsünler

Gülengül Altınsay 21.12.2012

Annem **“Gülengül şimdi hangi gazetede yazıyor”** diye sorulduğunda **“Tarafta, ama o zaten futbol yazıyor”** diye cevaplıyor hep. Çünkü seksenine gelmiş kemikleşmiş bir CHP’li olan annem için *Taraf* gazetesi anlaşılması çok karmaşık bir siyaset izliyor.

Çaresiz ben de başka taraftan giriyorum konuya; bugüne kadar birçok gazetede çalıştığımı, ama hiç bu kadar rahat yazı yazdığım, hiç bu kadar işime karışılmayan, hiç bu kadar kendimi iyi hissettiğim, sisteme bu kadar arkam sağlam karşı çıktığım bir gazetem olmadığını anlatıyorum kendisine. *Taraf*’ın özgürlükten başka kaygısı olmadığı için yazarlarına da sınırsız özgürlük, vuruş sayısı dışında tabii (!), tanıdığını söylüyorum.

Tüm dil dökmelerimin ardından şu anda yine tek emin olduğum şey annemin *Tarafta* siyaset değil sadece futbol yazdığım için içinin rahat olduğu. Tabii yazılarım yüzünden hakkımda açılan davalardan haberi yok. Gençlik yıllarımı her an tutuklanacağım kaygısıyla geçirmiş anneciğim için bu rahat az şey değil.

Oysaki hele günümüzde futbol artık yalnızca futbol değil. Futbola dair yazmak da yalnızca futbolcuların sahada dizilişiyle, ya da maç sırasında yapılan oyuncu değişiklikleriyle sınırlı değil.

Siyasetin siyaset yapılmıyormuş gibi, malum futbol aşkıyla(!) en kolay girdiği alan artık futbol.

Sadece siyaset mi? Bu kadar popüler bir alana, bu kadar büyük pastanın olduğu bir alana herkes bir gerekçeyle girme derdinde; gücüne güç, parasına para katma derdinde.

İş ne yazık ki o masum futbol aşkını, kulüp aşkını, renk aşkını çoktan aşmış durumda.

Böyle bir ortamda futbol yazarak kendinizi siyasetten koparabilir misiniz?

Siz istediğiniz kadar yorumlarınızı sahadaki 90 dakikaya göre ayarlayın. Yine kendinizi kurtaramazsınız. En masum gibi gözüken yorumlarınız bile birilerinin işine yarayacak ya da birilerinin işine taş koyacaktır çünkü. Bundan kurtuluş yok.

İşte hep birlikte gördük; şike soruşturmasında pek çok futbol yorumcusunun dosyalar dolusu İddianameyi, tapeleri nasıl görmediğini, duymadığını, konuşmadığını. Peki, onlar bu tavırsızlıklarıyla tarafsız olduklarını mı sandılar? Mümkün mü bu? Aslında tavırsızlıklarıyla var olan sisteme de, sistemin ağababalarına da onay verdiklerini bilmiyorlar mı?

Neyse ki ben o süreçte *Taraf* gibi bir gazetede idim. Şike karşıtı düşüncelerimi kişi, takım gözetmeksizin, ucu kime dokunur kaygısı olmadan rahatça yazabildim.

Zaten *Taraf* gazetesi sadece askerî vesayete ve otoriterizme karşı çıkmada, sadece Kürt meselesinde, sadece Uludere’de değil, futbolda şike konusunda da en yürekli gazete oldu. Futbolda da adaletin, hakkaniyetin bayraktarlığını yaptı. Ve tabii birçok kişiyi rahatsız etti.

Bunda hiç kuşkusuz *Taraf* yönetiminin payı büyüktü. Ne zaman Ahmet Altan’la karşılaşsam cesaretimi övdü. Ne zaman Yasemin Çongar’la karşılaşsam moral verdi, destek verdi. Onlarla çalışırken Gazete’nin içinde bulunduğu mali krizi bile düşünmedik biz. Sevgiyle, amatörce çalıştık. Böyle bir kalenin yıkılmaması için olası tüm fedakârlıları gösterdik hep birlikte.

Şimdi Ahmet Altan, Yasemin Çongar yok artık başımızda.

Doğrusu öksüz kalmış gibiyiz onlarsız. Şaşkınsınız.

İçimdeki sıkıntı, kaygı azalacağına artıyor her geçen gün. Zaman ilaç olamadı henüz.

Anlaşılan zaman sadece gelecekte ne olacağını göstermeye yarayacak bize.

Aslında haberi ilk aldığım da ben de hemen ayrılmayı düşündüm Gazete’den. Yasemin ve Ahmet yoksa orada amatörce çalışmanın ne anlamı vardı ki. *Taraf*’ı *Taraf* yapan onlardı çünkü.

Ama sonra “*Taraf*’ta yazmayı bırakırsam kimleri sevindiririm, kimleri üzerim” sorusunu sordum kendime. Ve beklemeye karar verdim.

Beklerken de düşündüm ve sonunda tüm bu sorunların nasıl çözüleceğini buldum; **Ahmet Altan, Yasemin Çongar hatta ilk kuruculardan Alev Er Taraf’a geri dönmeli. Dönmelerini sağlayacak ortam yaratılmalı. Evet, en iyi çözüm bu.** Kesinlikle bu...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş’ta yapılanma mı, yamalama mı

Gülengül Altınsay 28.12.2012

Tartışmasız benzersiz bir sezon geçiriyor **Beşiktaş**.

Yeni Yönetim sezon başı neredeyse imkânsız koşullarda Beşiktaş’ı devraldığında radikal kararlar almak bir tercih değil bir zorunluluktan artık.

Aslında bu radikal kararlar hem Beşiktaş için hem daha sonra ülke futbolu için bir şans nedeni olabilirdi pekâlâ.

Böylece gereksiz, pahalı transferlerle taraftarların gözünü boyamak ve günü kurtarmak için kulübü batırmak yerine uzun vadeli planlar yapmak, kulübün sırtındaki safralardan kurtulmak şansı doğmuştu.

Nitekim **Orman** Yönetimi işe yeni başlarken bu yılı “**feda**” yılı olarak ilan etti.

Futbolcu ücretlerine sınırlama getirildi. Bazı futbolcuların ücretlerinde indirime gidildi. Kabul etmeyen oyuncularla yollar ayrıldı.

Ne var ki **Quaresma**'nın gönderilmesi aşamasında yaşananlar Yönetim'in ve Teknik direktör **Aybaba**'nın kafalarının hiç de net olmadığını gösterdi.

Çünkü öyle bir tablo yarattılar ki Q7 kendisinden beklenen indirimde gitse seve seve forma verilecekti kendisine.

Sonra genç diyebileceğimiz bir tek **Oğuzhan**'ı ve 25 yaşındaki **Olca**'yı alıp “**yeniden yapılanma**” projesini rafa kaldırdılar.

Tam tersine **Escude**, **Uğur Boral**, **McGregor** gibi yaşlı ve ne oldukları da ne olacakları da belli oyuncuları alelacele kadroya dâhil ettiler.

Bu arada **Samet Aybaba**'nın, Beşiktaş'ta daha önce görev yapan **Rıza Çalımbay**'dan da, **Ertuğrul Sağlam**'dan da daha yüksek bir ücretle çalışıyor olmasına rağmen “**fedakârlık**” yaparak Beşiktaş'a geldiği imajı oluşturuldu nedense. Üstelik boştayken hayatının en yüksek ücretini alarak göreve gelmişti Aybaba. Ayrıca en başından beri araya adamlar sokarak yöneticilerle görüşmüş, göreve talip olmuştu.

Ama diyorum ya bizde bazı şeyler benimsenirse kalıplaştırılır sonra hiç irdelemeden aynen kabul edilir. Bir daha altına üstüne, önüne arkasına bakılmaz.

Sezon başından beri **yorumcuların, spikerlerin dilinden düşmeyen “bu sezon Beşiktaş genç oyuncularla oynuyor, Samet Hoca genç oyuncuları takıma monte ediyor” lafına ne demeli mesela?**

Baksanıza kimsenin aklına sahadaki on bir oyuncunun yaşlarını toplayıp on bire bölmek gelmiyor.

Gelse takımın gençleşmediğini hatta yaşlandığı görülebilirdi oysaki. **Veli** kırmızı kart görünce ve **Necip** sakat olunca ilk on bir şansı bulan **Oğuzhan**'ı çıkartın, Aybaba'nın “**ideal 11**”inin yaş ortalaması geçen yıldan daha yüksek.

Tamam, geçtiğimiz sezona göre bazı oyuncuların performansları arttı. Ve bunda kuşkusuz teknik direktörün ve yönetimin etkisi vardır. Ama **Quaresma** gibi, **Simao** gibi takım oyununa uyamayan futbolcuların kadroda olmamasının da etkisi yadsınamaz.

Dahası da var; Beşiktaş geçtiğimiz sezona göre ilk devreyi iki puan geride kapatmış.

Devre arası yine bilinçsizce transfer derdine düşülmüş. **Görülen o ki, transfer için hiçbir izleme çalışması, transfer stratejisi yok.**

Tüm bunlara rağmen medyada hiç alışık olmadığımız ölçüde övüle övüle bitirilemiyor Beşiktaş.

Samet Aybaba birçok yorumcuya göre en başarılı teknik direktör.

Beşiktaş'ın başarı çitasının bu kadar aşağıya indirilmesi doğrusu beni rahatsız ediyor.

Geçen seneki kadroya sadece iki genç futbolcu koymuşsunuz, geçen seneki puanınızın bile altında kalmışsınız, Ziraat Türkiye Kupası'ndan elenmişsiniz ama herkes size moral veriyor, teknik direktörünüz başarılı bulunuyor.

Yani Beşiktaş için sadece koşan, skoru her an lehine ya da aleyhine değiştirebilen bir takım olmak bile yeterli görülüyor. Hele üst sıralarda kendine bir yer bulursa ne âlâ.

Bu kadronun geleceği olup olmadığı, bu oyun anlayışının uluslararası futbolda geçerliliği olup olmadığı konuşulmuyor.

Beşiktaşlıların Beşiktaş'ın sıradanlaştırılmasına göz yummaları gerek.

Önümüzdeki yazılarda Galatasaray, Fenerbahçe, Trabzon ve diğerleri...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe: Aziz Yıldırımsızlığa doğru

Gülengül Altınsay 04.01.2013

Fenerbahçe'de **Aykut Kocaman** istifasını geri aldı.

Böylece **"Aziz Yıldırım istemezse Aykut Kocaman Fenerbahçe'den ayrılamaz"** görüşü de doğrulanmış oldu. Ya da **"ettim, geri aldım"** oyunuyla, Başkan'ın ve Yönetim'in protesto edilmiş olması bir süreliğine gündemden düştü.

Böylece özellikle anons olayından sonra Fenerbahçe taraftarının tepkilerini almaya başlayan **Aziz Yıldırım** zaman kazanmış oldu. Ayrıca taraftarı uyutacak yeni transfer haberleri falan derken olaylar biraz durulmuş gibi. Ama bittiğini hiç sanmıyorum.

Hep böyledir zaten; her totaliter baskıcı yönetim yıkılmaya mahkûmdur. Mutlak gibi gözüken otoriteler bir günde alaşağı olabilir. Halka **"ben sizin babanızım"** diyenlerin, **"ülke demek ben demek, bana karşı çıkanlar ülkenin düşmanı"** diye sopa sallayanların bir günde nasıl devrildiklerini gördük. Hangi kisve altında olursa olsun ister askerî, ister dinî, ister futbolda kulüp bağlılığını kullanarak insanlara ne yapacaklarını, nasıl yapacaklarını, nasıl düşüneceklerini, nasıl düşünmeyeceklerini dikte eden her çeşit otorite yine aynı insanların tepkisiyle yok olup gider.

Kulüpler de canlı organizma gibidir. Kendine ait kuralları vardır. İstedığınız gibi orasını burasını zorla değiştirmeye kalkarsanız çalışamaz, durur.

Bu organizmanın en önemli parçası da taraftar bağlıdır. Kulüpleri kulüp yapan asırlık çınarlara dönüştüren işte o taraftar sevgisidir. O yüzden taraftarla kulübü uyum içinde olmalıdır.

Ama bu taraftar kuyrukçuluğu yapmakla aynı şey değildir. Taraftara nasıl davranması gerektiğini tepeden buyurmak ise hiç değildir.

Sırf tribünlerde Yönetim'e karşı aykırı sesler çıkmasın diye popülist politika izlemek kadar taraftarı diktatör gibi yönetmeye kalkmak da taraftar- kulüp bağlarını zedeler. Hatta yok eder.

Ama ne yazık ki bizde daha çok **"üç beş kendini bilmez hareketi"** laflarıyla hem kulübüne hem de futbola inanılmaz zarar veren taraftar davranışlarına göz yumuluyor. Böylece gerçekten baştan üç beş kişilik bu grupların sayılarının artmasına ve bu insanların giderek kulüp üzerinde hak iddia etmelerine yol açılıyor. Ve kulüp yönetimleri de giderek taraftar üzerindeki inisiyatiflerini kaybediyor.

Oysaki Fenerbahçe'de Aziz Yıldırım'ın başkanlığı süresinde giderek kulüp yönetiminin bu tarz taraftara karşı ipleri eline aldığına şahit olduk.

Ne var ki Aziz Yıldırım'ın özellikle 3 Temmuz süreciyle birlikte açıkça **"Fenerbahçe benim, bana karşı olanlar Fenerbahçe'ye de karşı olurlar"** anlamında ifadeler kullanması kulüp başkanının taraftar üzerindeki

hâkimiyetinin hangi boyutlara taşındığının da bir ifadesiydi.

Baksanıza **“Ne yaptıysak Fenerbahçe için yaptım, Fenerbahçe’nin menfaatleri için yaptım”** diyor Yıldırım ve Kocaman. İyi de bakalım Fenerbahçe taraftarı aynı görüşte mi? Onlar da Fenerbahçe’nin menfaatleri sözkonusuysa her yol mubah diyorlar mı acaba? Ben hiç sanmıyorum.

Böylesine çok büyük kulüplerin böylesine imkânları olan kulüplerin doğru yönetimlerle neler yapabileceklerini ne büyük başarılarla imza atabileceklerini tahmin etmek hiç de zor değil.

Yan yollara sapmak, gücünü doğru kullanamayanların, işini doğru yapamayanların, vizyon sahibi, cesaret sahibi olmayanların baş vuracağı bir tercih sadece.

Fenerbahçe’de sorun, Aykut Kocaman’ın istifasını bilmem kaçınıcı kez geri alıp almayacağı sorunu değil. Hangi yıldız eskisinin kaç milyon avroya transfer edileceği sorunu da değil. Sahaya inip taraftara nasıl tezahürat etmesi gerektiğini anons ettiğinden beri **Aziz Yıldırım’ın ne zaman gideceği asıl sorun.**

İyi de Aziz Yıldırım Fenerbahçe’nin başından giderse işler yoluna mı girecek hemen?

Eğer taraftar inisiyatifini yansıtmayan başka bir totalitarizm sevdalısı başkan ya da vizyon sahibi olmayan, cesaret sahibi olmayan bir yönetim gelecekse Aziz Yıldırım’ın gitmesine ne gerek var?

Bu süreçte cevap bekleyen ana soru bu.

Otoriter rejimler yıkılınca yerlerine otomatikman demokratik rejimler gelmiyor çünkü. Baksanıza çevremizdeki ülkelere...

Fenerbahçe’de ise bunun cevabını dilerim, sarı-lacivert renkleri, koşulsuz, beklentisiz sevmiş gerçek taraftar verir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray: Kurumsallaşmış fırsatçılık

Gülengül Altınsay 11.01.2013

Dünyanın her yerinde yozlaşma olabilir. Önemli olan yozlaşmaya karşı o toplumun gösterdiği tavidir.

Biz de bu anlamda turnusol kâğıdı gibi bir 3 Temmuz süreci yaşadık. Rakiplerinin aksine Galatasaray 3 Temmuz’a, o sezonu neredeyse küme düşme hattında tamamlamış bir takım olarak yakalandı. Kimseyi varsayımlarla itham edemeyiz ama Türkiye’nin yaygın kirli futbol ortamı ve geçmiş sezonlar düşünülürse en azından “şanslıydılar” diyebiliriz.

Dahası da vardı; Beşiktaş, Trabzon, Fenerbahçe soruşturmanın girdabı içindeyken Galatasaray rahat rahat sezonu şampiyon olarak kapattı. Onlara kolayından bir şampiyonluk için vesile olmuştu şike süreci.

Oysaki yaşananlar ülke futbolunun yeniden yapılanması için bir fırsat olmalıydı. Takım rengi gözetmeksizin, öznal konumuna bakmaksızın herkes temiz bir başlangıç için çabalamalıydı. Diğerleri gibi Galatasaray da bu konuda önemli hiçbir adım atmadı. Sadece koşulları kolay başarı için bir fırsat olarak gördü.

Tamam, Ünal Aysal ekibinde kulübü modernleştirme konusunda vizyonu olan insanlar da var. Hatta bu konuda olumlu işaretler alıp umutlanmıştık. Ama işin pratiğinde sadece fırsatçı anlayışların su yüzüne çıktığını gördük

ne yazık ki.

Mesela siyasetin futbolu kolay nüfus alanı görmesinden ve özel ayrıcalıklar tanımasından yararlanan Galatasaray tartışmalı bir şirket birleşmesine gitmedi mi?

Devlete en olmayacak yerde, trafiğin en yoğun olduğu bir yerde stat yaptırmadı mı? Hem de halkın konut ihtiyacını gidermekle yükümlü TOKİ'ye yaptırdılar bunu.

Ünal Aysal kurumsallaşma iddiasıyla geldi Galatasaray'a. Hani herkes işini bilecekti? Başkanı bile seçim sonrası Medya'da hiç görmeyecektik. Ne oldu peki?

Kurumsallaşma olmadığı gibi kulübü birkaç kişi yönetiyor şimdi. En çok da Başkanın danışmanı, Fatih Terim'in ve Yönetim'deki birkaç kişinin güç dengesi, karşılıklı tavizleri belirliyor kararları.

Federasyon seçimlerinde ise kaçak güreşti Galatasaray. Hem Demirören Federasyonu'nu desteklemez gözüktüler hem de karşısına aday çıkarmadılar. Sonra da işlerine gelmediğinde kurullardan şikâyet ediyorlar.

Belli ki transfer konusu da hazırlıksız ve eskiden olduğu gibi günübirlik yürüyor. Aldıkları yabancılar ya son transferlerini yapan adamlar ya da Türkiye'de başka kulüplerin bulup getirdiği futbolcular.

Chris'i büyük yıldız olarak aldılar mesela, dört ay sonra yolladılar. **Sneijder** gibi, borç yükünü daha da arttıracak pahalı transfer peşinde koşmak için zaten fazla bir şey bilmeye gerek yok. Plana, programa, arama, taramaya da.

Ya futbolculara biçilen ahlaki kriterler? Nedense sözkonusu olan başka takım oyuncuysa farklı, kendi oyuncun olunca farklı oluyor.

Arkadaşını döven, hakemi aldatarak penaltı kazandıran, hakeme saldıran oyuncu kendi oyuncunsa hiçbir yaptırım yok. Ama rakibin oyuncusuysa mangalda kül bırakılmıyor. O zaman da olmuyor. Kavramlar iyice birbirine karışıyor.

Sahada oynanan futbola gelince; Türkiye'de hep yeni şeyler denemiş **Fatih Terim**'in şu anda Galatasaray'ın başında olduğuna inanmıyorum. Galatasaray'a oynattığı futbola bakın. İleride iki oyuncu bekliyor, bunlara uzun toplar atılıyor, bu sırada savunma kendi ceza sahasına yığılıyor. Defansın hemen önündeki **Melo** gelene geçene tekme savuruyor. Ne zamanki iş işten geçiyor, Galatasaray gol yiyor, işte o zaman karşı alanda baskı kurmak akla geliyor.

Tamamen kendiliğinden, fırsat kollayan bir oyun tarzı bu. Kusura bakmayın ama böyle bir oyun için takımın başında teknik direktör olması da gerekmiyor.

Bu arada hatırlatma yapıp "Şampiyonlar Ligi'nde başarı" filan demeyin. Galatasaray'ın inanılmaz kolay gruba düştüğünü ve son iki maçı iddiası bitmiş ManU ile Braga'yla oynadığını hepimiz biliyoruz.

Ve "Süper Lig'in ilk yarı lideri işte yine bu Galatasaray; bu da mı başarı değil artık" diyebilirsiniz ama ülke futbolu baş aşağıya giderken en az puanla ilk yarıyı bitirmiş bir liderden bahsediyoruz.

Her şey bir yana benim asıl itirazım "kurumsallaşma" deyip "çağdaşlaşma" deyip bu kavramların yozlaştırılmasına... Evet, ortada bir kurumsallaşma var ama oportünizmin, yani fırsatçılığın kurumsallaşmasından başka bir şey değil bu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon: Söylem başka, eylem başka

Gülengül Altınsay 18.01.2013

3 Temmuz süreci aynı zamanda bir yarılma da yarattı. **Temiz futbol** isteyenler bir yanda, “**bu rant düzeni sürsün de ne olursa olsun**” diyenler bir yanda. Kulüpler bazında ise Trabzonspor “temiz futbol”dan yana gözüküyor. Sürecin mağduru olarak kendini görüyor.

Bunda haklılık payı var. Çünkü şampiyonluk mücadelesi verdiği takımın yöneticileri şikeden yargılandı. Hem mahkemede, hem de PFDK’da ceza aldı. Ama bu noktada sorular akla geliyor. Eğer Trabzon şampiyonluk mücadelesinin içinde olmasaydı, konuyu bu kadar mesele yapar mıydı?

O zamandan beri Trabzon Yönetimi sanki şampiyonluk kupaları verilse her şey güllük gülistanlık olacakmış gibi davranıyor. Oysa kirli sezonun kupasını alsalar ne olacak? Olsa olsa bir fazla kupa daha koyacaklar müzelerine. Ben kendi hesabıma 2010-11 sezonunun tamamen iptal edilmesinden ve bir ibret anıtı olarak tarihte yerini almasından yanayım. Bu kadar manipüle edilmiş bir yerde sıralamanın önemi olur mu?

Trabzon Yönetimi kirli futbol konusunda büyük laflar ediyor ama konuyu hep getirip “kupalarının geri verilmesine bağlıyor”. Sonra da paşa paşa bu kirli ligde oynamaya devam ediyor. Yok neymiş; oynamayı reddederlerse ligden atılırlarmış, para alamazlarmış... Gördünüz mü, gene “para” meselesi çıkıyor ortaya. Siz kaybetmeyi göze alamazsanız kazanamazsınız. Kimse de sizi ciddiye almaz.

Meselenin esasında tavır alamayınca yan konularda da öfkeden haksız zemine düşüyor Trabzon Yönetimi. Mesela Başkan Şener, **Meirelles**’in affına gözü kapalı karşı çıkarken ırkçılığa varan laflar edebiliyor.

Takım yapılanmasına ve sahadaki futbola gelince... Oralarda da tutarsızlıklar var. **1461 Trabzon** gibi, neredeyse Süper Lig’e çıkacak bir takımları var ama onlar hâlâ öteki takımlardan futbolcu topluyorlar. Hâl böyle olunca bu futbolcular Trabzon’u bir atlama tahtası olarak görüyor. Yabancı futbolcuların ise potansiyellerine, uyum sorunlarına bakılmaksızın yapılmış panik transferleri... Onu aşkın yabancı futbolcuları var ama verim bakımından hepsini toplansanız iki futbolcu etmiyor.

Bu duruma bir de şehrin, sabırsızlığıyla Karadeniz fıkraları arasına girmiş futbol kamuoyunu ekleyin. Hâl böyle olunca, ülkenin en akli başında adamı **Şenol Güneş**’in söyledikleri ile sahaya çıkan takımın mantalitesi ve oynadığı futbol arasında uçurum oluşuyor.

Oysaki Trabzon ülke futbolunun temizlenmesinde önderlik yapabilir. Geçmişte olduğu gibi futbol tarzında ve futbolcu yetiştirmede örnek olabilir. Ama göründükleri gibi olurlar ve söylediklerinin gerektirdiği eylemlerde bulunurlarsa...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfer oyunu

Gülengül Altınsay 25.01.2013

Telefonuma sürekli mesaj geliyordu; “tamam oldu” deniyor, sonra bekleniyor, ardından yine “oluyor” filan derken **Sneijder** geldi nihayet. Eylülünden beri maç yapmamış, son iki yılda 11 sakatlık geçirmiş bir futbolcuya üç

buçuk yıl için 15 milyon avro verilecekmiş. Kulübüne de yaklaşık sekiz milyon... Bir de bunun vergileri var. Tabii devlete borç takılmazsa... Yani vatana ve millete hayırlı olsun şimdiden...

Tüm bunlar yaşanırken ben Londra'daydım. İngiliz basınını da takip ettim. Sneijder'in transferiyle ilgili bir habere rastlayamadım ama. Ona talip olan bir İngiliz kulübüne de... Hani deniyor ya herkes bu transferden bahsediyormuş diye. En azından İngilizleri bunun dışında tutmak gerek demek ki...

Londra'daydım çünkü: bizim ülke yine olmadık transferlerle yatıp kalkarken hem Londra hasretimi gideririm hem de birkaç maç izlerim demiştim. Biliyorsunuz İngiltere'de hiç ara verilmiyor futbola. Tatillerde özellikle fazla maç yapıyorlar ki futbolseverler rahatça maça gidebilsin, eğlenebilsin.

Önce **Craven Cottage**'de **Fulham-Wigan**, ertesi gün **Emirates**'te **Arsenal-M. City**, üç gün sonra da yine **Emirates**'te **Arsenal-Swansea City** FA Cup karşılaşmalarını izledim.

Futbol ortamları yine çok çekiciydi, dondurucu soğuğa rağmen orada olmak yine çok hoştu. Ne var ki her iki ev sahibi takımın taraftarlarını biraz mutsuz gördüm bu kez. Hafta sonlarını başka yerlerde geçirmek akıllarına bile gelmiyordu belki ama belli ki bazı şeylerden rahatsızdılar.

Fulham taraftarları her şeyden önce **Martin Jol**'un Fulham'a oynattığı oyunu sevediler.

Arsenal taraftarları da henüz açıkça ifade etmeseler de **Arsen Wenger**'in son üç yıldır izlediği transfer politikasından mutsuzdular. Genç oyuncularda iyi isabet tutturamamanın yanı sıra, biraz gelişen oyuncunun Arsenal'den kaçması asıl sorun gibi. En fazla da **Van Persie**'nin rakip **M. United**'a satılmasını bir türlü hazmedemiyorlar.

Tatil bitip İstanbul'un yolunu tuttuğumda artık tüm gazetelerin ilk sayfalarında Sneijder'in fotoğrafları vardı; nihayet İstanbul'a ayak basmıştı kendisi. Hatta bir iki laf edip İstanbul'u ne kadar beğendiğinden de bahsetmişti. Aman aman, ne mutluluktan bu bizim için...

Artık şu yabancılara kendimizi beğendirme kompleksinden bir vazgeçsek diyorum. Ayrıca kendimizi beğendirmenin yolu bu mu? Ağzına mikrofon dayayıp daha üç beş saat geçirdiği İstanbul hakkında fikrini sorarsanız ne diyecek ki? Ayrıca Sneijder buraya hayatının bundan sonrasını geçirmek için değil Galatasaray'da üç buçuk yıl futbol oynamak için geldi. O zaman önemli olan İstanbul'un yaşam koşulları mı yoksa Galatasaray'da futbol oynama koşulları mı? Sonra neden şikâyet ediyoruz ki; yabancılar burayı son durak yapıyorlar, Boğaz'da eğlenip çekip gidiyorlar diye.

Burada asıl soruyu Galatasaray yönetimine sormak lazım. Hepiniz kravatlı, takım elbiseli adamlarsınız. "kurumsallaşma", "hesap kitap" deyince mangalda kül bırakmıyorsunuz. Bunlar sadece kendi özel işleriniz için mi geçerli oluyor? Bu kadar pahalı ve son sezon hemen hemen hiç oynamamış bir futbolcuyu neden alıyorsunuz? Yoksa para kulübün kasasından çıktığı için olmasın?

Ama doğru; Türkiye'de futbol transfer yapmak için oynanıyor. Kulüpler transfer yapmak için var. Yani bizde futbol, resmî ve gayriresmî futbolcu menajerleri için, bir de her gün yeni bir transferi okurlarına ileten medya için oynanıyor. Birileri para kazansın birileri de onları anlatsın reyting yapsın diye.

Baksanıza "**Feda**" yılında bile **Beşiktaş** sürekli transfer peşinde. Alelacele **Shakhtar**'dan futbolcu kir alıyor. Hani yeniden yapılanma vardı? Yeniden yapılanan bir kulübün transfer anlayışı böyle mi olur? Kiralık futbolcuyla

yeniden yapılanma nasıl bir şeydir? Bu futbolcuyu kasetten bile izledikleri şüpheli. Nasıl olsa Shakhtar'ın hocası eski dost **Lucescu**.

Transfer böyle yapılmaz. Önce futbolcunun potansiyeline sonra takımın oyun stratejisine uyumuna bakılır. Ve tabii kulübün kimliğine uygun mu ona bakılır. Nihayet transferin kulübün bütçesi çerçevesinde olmasına, değerini arttırabilecek özelliklerde olmasına bakılır..

Ama bizde transferler, günü kurtarmak için yapılıyor. Hem de bu işten hiç anlamayan, medyada görünme sevdasındaki yöneticiler tarafından yapılıyor. İşte bu yüzden de bu kadar çok futbolcu sirkülasyonu var. Bu kadar çok elde kalmış futbolcu var. Bu kadar çok borç batağında kulüp var.

Fakat ne gam! Sistem öylesine kökleşmiş ki her gün daha da batağa saplanan futbolumuzun perişan hâli bile kimseleri yolundan döndüremiyor.

Yaa işte, o güzel İstanbul'un altında böyle bir bataklık var Mr. Sneijder. Dilerim, üç buçuk yılı kazasız belasız ve FIFA'lık falan olmaksızın tamamlarsınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyüklik 'feda' edilemez

Gülengül Altınsay 01.02.2013

Hâlâ etkisinden kurtulamadım. Hâlâ sindiremedim. Kabullenemediğim şey katiyen Beşiktaş'ın Galatasaray'a kaybetmesi değil. Kabullenemediğim; Beşiktaş gibi büyük bir takımın teknik direktörünün ezeli rakibine karşı oynattığı oyun. Farklı yenilme korkusuyla sahaya sürdüğü on bir. Ve en vahimi de maç sonrası yaptığı açıklamalar.

Hani bilmeyen biri olsa o konuşmaları yapan bir teknik direktörü, küme düşmemeye oynayan bir takımın antrenörü sanır.

Bakın ne diyor **Aybaba**: **"Böyle maçlara oyuncularını konsantre etmek zor. Karşı takımlar çok güçlü takımlar. Ellerinde oyunun neticesini belirleyebilecek oyuncular var. Bizim oyuncularımız eksik bu konuda..."**

Ne demek bu? Galatasaray gibi takımlara karşı oynarken **"oyuncularımı etkilemem imkânsız bizim gücümüz onlara yetmez"** diyorsun yani. **"Onların ellerindeki oyuncular gibi oyuncularım yok"** diyorsun. Ve sen zaten baştan kaybediyorsun. Oyuncularına rakip oyunculardan eksik olduklarını söylersen böyle(!) maçlara konsantre etmen de zor olur tabii.

Dahası var; sanki Süper Lig'de herkes herkese yenilebilecek kadar kötü futbol oynamıyormuş gibi baştan maçın önemini arttırıyorsun. Ayrıca iyi takım olmanın tek yolunu maçın kaderini değiştirebilecek birkaç oyuncuya sahip olmaya bağlıyorsun. **Metin- Ali- Feyyazlı, Rızalı, Gökhanlı** dönemde mesela, hangi yıldız futbolcu transfer edilmişti ki? Hepsi, birarada, ilk on birde oynaya oynaya takımlarında yıldız olmadılar mı? Ve o takımın ne zaman kendini küçük gördüğünü, rakipleri gözünde büyüttüğünü, sekiz tane defans oyuncusuyla oynadığını gördünüz? Fenerbahçe'ye karşı seri galibiyetleri bu genç ve deneyimsiz takım elde etmedi mi?

Ve **maçın teknik yorumuna gelince**; Sanki sahaya **Holosko, Olcay** ve **Fernandes**'in dışında savunma oyuncularını dolduran başkasıymış gibi **"oyunu ileride tutamadık"** diye yakın. Peki, kim yapacaktı bunu?

Madem öyle bir derdin vardı bu işi en iyi yapan oyuncun **Oğuzhan**'ı niye kulübede başlattın oyuna? Ayrıca farkında değil misin bugüne kadar Oğuzhan'ın ilk on birde başladığı hiçbir lig maçını kaybetmemişsin.

Bu arada konuyla alakalı değil ama Oğuzhan'nın futbolculuğunu beğenen biri olarak **Melo**'yla girdiği diyalog hiç hoşuma gitmedi. Tamam, belki Oğuzhan yetiştirdiği değil de çalıştığı ortama çabuk uyumuş diyebilirsiniz. Ama rakibi attırarak takımına avantaj sağlamaya çalışmak hele çok genç bir oyuncu için iyi bir yol değil. Maç sonu zorla sarı kart görmek de... Futbolculuk başka, kabadayılık başka. Ne insanlık ne de Beşiktaşlılık değerlerine sığar bu.

Aybaba'ya dönersek; bence en kötü özelliği her yenilgide medya önünde topu futbolcularına atması ve kendini kurtarmaya çalışması. Parasızlıktan, şanssızlıktan falan yakınarak hatalarının üstünü örtmeye çalışması.

Bir kere büyüklük, hele Beşiktaş gibi tarihe sahip kulüplerde ne zamandan beri parayla ölçülüyor?

Beşiktaş pek çok büyük kulübün de başına geldiği gibi mali sıkıntı içinde sadece. Mali olarak küçülme kulübün de takımın da büyüklüğünden hiçbir şey kaybettirmez. Hatta ben tersini iddia ediyorum. Sağlıksız büyürseniz o kadar sorunla karşılaşsınız. Önemli olan o sorunları aşma yöntemlerinizdir. Şanssızlıkları ne kadar şansa dönüştürebildiğinizdir büyüklük.

Krizi fırsata dönüştürebilmektir önemli olan.

Anlaşılan birçok yönetici gibi Aybaba da krizi kendisi için bir fırsata dönüştürmüş. Çözüm üretmek yerine hep birilerine fatura kesiyor. Neymiş; **Almeida** olmadığı zaman ileride top tutamamış Beşiktaş. İleride top tutma işi Almeida'ya kaldıysa durum cidden vahim. Ne zaman Almeida'nın tek başına ileride top tutabildiğini gördünüz. İleride top tutmak için hücum presi temel alan bir oyun anlayışınız olması gerekir. **"Rakibi kendi alanımda karşılayayım, sonra kontrataklarla gol bulayım"** anlayışıyla ileride zaten top tutamazsın. Çok zayıf rakiplere karşı ne yaparsan tutar ama biraz akıllı oynayan ekiplere karşı bu küçük takım felsefesi hemen iflas eder. Üst sıralardan bir tek Antalya'yu, o da rakibin intihar ettiği bir maçta yenebilmen durumu açıklıyor zaten. 57 puandan sadece 31'ini toplamış olman da.

Ayrıca kadronun yetersizliğinden yakınıyorsun ama ne olacağı belli **Batuhan**'ı o kadar paraya alan sensin. Beş ay sonra satma derdine düşen de. Oğuzhan'la başlayan yeniden yapılanmadan hemen vazgeçip geleceği olmayan **Escude, Uğur, McGregor** gibi oyuncularını transfer eden de. Kasetten bile izlemeden **Dentinho**'yu alan da...

Yetmiyor şimdi Katar'dan 33 yaşındaki **Niang**'ın peşine düşüyorsun. Altyapıdan oyunculara da göstermelik 5-10 dakika forma veriyorsun.

Tamam, günü kurtarmaya ve kendinizi kurtarmaya çalışıyorsunuz. Ama bunu yaparken hiç olmazsa Beşiktaş'ı kendi ufkunuzun sınırlarına hapsedmeyin lütfen...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Azalırsan çoğalırsın

Gülengül Altınsay 08.02.2013

Parayla saadet arayan görgüsüz insanlar gibiyiz. Pahalıysa iyidir mantığına körü körüne inanmışız. Pahalı mala sahip olunca onunla mutlu olacağımızı sanıyoruz. Düşündüğümüz gibi olmayınca da kendimize yeni pahalı

hedefler seçiyoruz. Bu böyle sürüp gidiyor; beraberinde büyük hayal kırıklıklarıyla.

Hele futbolda para harcama zevkini tatmin eden o kadar çok yönetici var ki. Baksanıza sürekli pahalı futbolcu peşindeler. Kulüplerin borç batağında olması da durduramıyor onları.

Genç ve potansiyel sahibi futbolcuları almaya gücümüz yetmeyince şöhretli ama işi bitmiş futbolculara çuvala para vermeye razı oluyoruz. Üstelik genç oyuncuların yeteneklerini geliştirebilme ortamı da yok bizde. Bu yüzden hiç bize göre değil genç yeteneklerle uğraşmak.

Eski şöhretlere değerinin çok üstünde paralar vererek almak basında, şurada burada ses getirmek için daha kolay bir yol. Bu konuda o kadar ünlenmiş ki Türkiye ismini duyan menajer futbolcunun fiyatını üçe beşe katlayıveriyor hemen. Tabii rakam ne kadar büyürse aradaki saadet zinciri de o kadar uzuyor.

Ama ne gam? Baksanıza kadrosuna yeni bir şöhret katan kulüp yöneticileri işlerini iyi yapmanın gururu içinde nasıl da gerim gerim geriniyor. Böylesine başarılı(!) transfer yapamayanlar da nasıl ezik hissediyor kendini. Ve bahaneler üretiyorlar; kusuru kulübün maddi yapısına bağlayıveriyorlar mesela.

İş o kadar raydan çıktı ki **“futbolcular için Türkiye Katar’dan önceki durak”** derken biz şimdi Katar’dan, Çin’den futbolcu almaya başladık. Türkiye’yi en son durak yaptık. Anlayacağınız Katar kulüpleri bile gözlerini açmaya başladı artık.

Çok para harcamak değil akıllı para harcamak önemli

Ara transferde **Premier Lig**’e bakarsak mesela yaklaşık 130 milyon sterlin harcadığını görüyoruz. Bunun yarıdan fazlasını ise sadece üç kulüp harcamış. Sanıldığı gibi Lig’in tepesindekiler değil bu üç kulüp. Tam tersine işler iyi gitmediği için çareyi transferde arayan ligin dibindeki **QPR**, düşme hattındaki **Newcastle** ve Avrupa şansını kaçırmış **Liverpool**. Buna karşın lider **ManUnited** uzun zamandır takip ettiği ama henüz şöhret olmayan çok genç iki futbolcu aldı; biri 18 (Henriquez), diğeri 20 (Zaha) yaşında.

Bizde ise tam tersine ne kadar çok transfer yaparsan, ne kadar çok para harcarsan o kadar büyük oluyorsun. **Galatasaray** mesela Şampiyonlar Lig’ini bahane edip eski şöhretleri kulübün borçlanmasını arttırma pahasına aldı. Efendim amaç Şampiyonlar Ligi’nde başarılı olabilmek ve oradan gelecek parayı alabilmekmiş. Buna okumuş etmiş insanlar da inanıyor. Galatasaray bir tur atlasa kazanacağı para sadece 200 bin avro. Sonraki turu geçerse 350 bin, çeyrek finale kalırsa 450 bin avro. Bununla kimin parasını çıkarmayı düşünüyor acaba?

Sneijder’in mi yoksa **Drogba**’nın mı?

Bunlar iş bilmez yönetimlerin yıllardır izlemekten gına geldiğimiz, sonuçlarını da çok iyi bildiğimiz senaryolarının devamı yalnızca.

Sanılıyor ki oradan buradan, şunun bunun tavsiyesiyle sürekli futbolcu alıp kadroya katarsanız daha iyi bir takım yaratınız.

Oysaki tam tersine kaos çıkıyor ortaya.

İşte gördük; **Beşiktaş**’ta parasızlık nedeniyle eğrisi doğrusuna geldi ve sezon başı takıma yarardan çok zarar getiren bazı oyuncular gönderildi. Oyuncuların ücretlerinde denge sağlanmaya çalışıldı. Bunun sonucu **Sivok**,

Holosko, Fernandes gibi futbolcular daha iyi asıldı maçlara. Zorunluluktan doğan bu kadarcık uygulama bile Beşiktaş'ı geçen sezona göre daha iyi takım yaptı.

Ne var ki doğruları bilinçli değil de zorunluluktan yaparsanız bulduğunuz ilk fırsatta eski kolaycı yola dönersiniz. Beşiktaş'ta olan da bu. Tarihî fırsat da kaçırılmış oldu böylece. Belki Beşiktaş'ta başlatılacak **"Yeniden Yapılanma Hareketi"** örnek olacak ve tüm ülkeyi saracaktı. Ülke futbolunun son hâli düşünülürse çok da ihtiyacımız vardı buna. Ne diyelim; yazık oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Skor koruma oyunu

Gülengül Altınsay 15.02.2013

Keşke Şampiyonlar Ligi gibi bir organizasyon olmasa. Süper Lig mahkûmları olarak bize futbol şoku yaşıyor bu karşılaşmalar.

Özellikle ikinci turda en sıkıcı gözüken Şampiyonlar Ligi karşılaşmasında bile oynanan şeyin bizimkilerden çok farklı olduğunu hemen anlayabiliyorsunuz.

Çünkü futbola bakışımız farklı; hem oynarken hem de yorumlarken.

Oysaki futbol basit bir oyun. Karşı kaleye gidip topu çerçevenin içine atacaksın, o kadar. Futbolu ne kadar karmaşık hâle getirirseniz o kadar özünden uzaklaşırsınız.

Topu alıp kaleye gitme işleminde başarılı olabilmek için o topa sahanın her alanında; birinci bölgede, ikinci bölgede, üçüncü bölgede sahip olabilme yetisine sahip olmak gerekiyor önce. Bu da her oyuncunun hem defansif hem de ofansif özelliklerinin olmasıyla mümkün. Zaten ben gelecekte oyuncuların defansif mi ofansif mi olduğunu ayırt edemeyecek kadar komple oyunculara dönüşeceğini düşünüyorum.

Rakibe göre daha iyi olmak

Ve kazanmak işi de dönüyor dolaşüyor rakibe göre daha iyi olmaya dayanıyor. Bu da en başta rakibe göre daha çabuk olmanızla olası. Yani çabuk düşünmek ve çabuk harekete geçmekle.

Çünkü içinde yarışma olan her şeyde olduğu gibi; çabuk olan öne çıkıyor. Rakibe göre daha çabuk olabilmek o işte daha iyi olduğunuzun da göstergesi aynı zamanda.

Sınavlara dair ana-babalardan şu yakınmayı hep duyarız; "Çocuk aslında soruların cevabını biliyordu ama zaman yetmedi."

Tamam, o çocuğa iki misli zaman verirsiniz belki tüm soruları da yanıtlar. Ne ki yarışmalar insanların o konuda en iyi olanlarını seçiyor. Bu da problemi en kısa sürede çözebilmeyi gerektiriyor.

Futbol on bir kişiyle oynandığından başarı için takımın tümünün iyi olması gerekiyor. Sonra da bu 11 kişinin rakipten daha iyi organize olması, birbirine göre pozisyon alması... Oyunun her ânında takımınızdan kaç kişi aktif, bu önemli.

Yani takıma ünlü üç isim katıp sonra iyi bir takım performansı beklemek baştan kaybetmek demek. Kaybedilen paralardan ise hiç bahsetmiyorum bile. Böyle ancak kötü futbola tepkili taraftarın bir süreliğine sesini kesebilirsiniz. Rakipler de aynı zeminde olduğu için bu süreyi uzatabilirsiniz hatta.

Özetle futbol sahanın her noktasında iyi olması gereken on bir uyumlu futbolcuyla oynanıyor.

“Box to box”, yani “iki on sekiz arasında” oynayabilen orta alan futbolcuları da yetmiyor artık. Her oyuncunun hem defansif hem de ofansif özelliklerinin iyi olması gerekiyor. Buna kaleci de dâhil.

Evet, bundan böyle sadece defans yapan, sadece ofansta görülen oyuncularla tam bir takım oluşturamazsınız. Akışkan bir futbol oynayamazsınız.

Ondan sonra hasbelkader öne geçtiğiniz maçlarda futbolu bırakır skoru koruma derdine düşersiniz.

Kendi alanına çekilip skor koruma taktiği çoğunlukla fiyaskoyla bittiği için düne kadar defansı ileride kurmanın tehlikeli olduğunu iddia edenler bile bugün oyunu ileride tutup skor korumanın daha akıllıca olduğu noktasında birleştiler.

İyi de oyunu ileride oynayabiliyorsan skoru koruma derdine niye düşesin ki?

İşiniz futbol oynamak mı yoksa skoru korumak mı?

İşte zaten tüm bu çarpık anlayışlar nedeniyle “bireysel beceriyle” maç almak anlayışı bu kadar yer etti bizde. Bu yüzden Türkiye’ye **Alex** gibi, **Drogba** gibi oyuncular geliyor ve iş yapıyor. Hatta kahraman oluyor. Kulüp yönetimleri için en kolay yol da bu. Hiç bir çalışma, vizyon, emek gerektirmiyor. Borçlar nedeniyle iflas meselesi de bir şekilde(!) hallediliyor nasılsa.

Ama biz böyle kendi içimizde debelenirken futbolumuz dünya futbolundan giderek uzaklaşıyor. Hem de koşarak...

Daha fazlasını beklemek haksızlık(!)

İyi de adalet duygusunun yok olduğu, kirli zeminde oynanan ve günü kurtarma politikasıyla yönetilen futbolumuzdan daha fazlasını beklemek haksızlık(!) olmaz mı?

“Oyunu tutup uzun topla gol aramak ya da aramamak”, “oyunu karşı alana yıkmak ya da yıkmamak”, “skoru korumak ya da korumamak”, “defansı öne çıkarmak ya da çıkarmamak” gibi saatlerce çene çalacağınız ve “Sneijder iş yapar mı yapmaz mı” gibi fallar açacağınız pek derin(!) mevzular varken böyle sudan konularla uğraşmak niye, değil mi beyler.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takke düşünce

Gülengül Altınsay 22.02.2013

Ne güzel kendi kendimize oynayıp gidiyorduk... Ne zamanki bir yurtdışı temasımız oluyor huzurumuz da kaçıyor. İşte en son **Galatasaray** Şampiyonlar Lig’inde **Schalke** ile karşılaştı. Ve gerçekleri biraz olsun görüp

fena rahatsız olduk. **Schalke başka dilden oynuyordu, Cimbom başka...** Hemen bunu ülke liglerinin farkına bağlayıverdik.

Oysa ki biz **Sneijder** ve **Drogba**'yı Şampiyonlar Lig'i için almamış mıydık? Şimdi yerlere göklere sığdıramadığımız o **Sneijder** için **"hazır değil oynamasa daha mı iyi olurdu acaba"** noktasına bile geldik.

Bedavadan kazanma ligi

Gerçi bizim ligde kim gelse takımında beklemeden formayı kapabilir. Çünkü **bizde futbol zaten yavaş oynanıyor. Tempolu futbolunu 90 dakikaya yayabilen takımımız hiç yok.** Ayrıca **fazla emek harcamadan kazanma yollarını arıyoruz** biz.

Bu zinciri kimse kıramıyor.

Baksanıza büyük küçük takım demeden sahada gösterilen anlayışlar da, refleksler de aynı; **bol defansif özellikli oyuncuyla fazla ileri gitmeden rakibi karşılayacaksın**, hasbelkader **gol bulunca daha da geri çekilip skoru koruma derdine gireceksin**. Tabii bu arada rakibe karşı haksız başarı elde etmek için **çeşitli entrikalar peşinde olacaksın; haksız kart gösterteceksin, haksız penaltı kazanacaksın, yerlerde kıvranacaksın**, "ya tutarsa" deyip **ileriye uzun top, yandan orta şışireceksin**.

Futbolda akıllı olmanın yolu bu bizde.

Çünkü niyetimiz baştan bozuk; futbolu gerektiği gibi oynamadan, emek vermeden, seyredene zevk verme sorumluluğumuzu yerine getirmeden, skoru lehimize çevirmek bizim tüm derdimiz... Bedavadan kazanmak yani.

Skor lehimize çevrilince karşımıza çıkan en önemli sorun da skoru tutmak oluyor doğal olarak. Şu sıralar herkes bu konuda görüş belirtiyor.

Bu konuda **"oyunu ileride tutarak skoru koruyacaksın"** görüşü öne çıkıyor. Ve bolca tartışılıyor.

İyi de oyunu ileride tutarsan yani tutabiliyorsan zaten bunu rakibine üstün olduğun için yapmıyor musun? Hangi rakip oyunun kalesinin önünde oynanmasını ister?

Çok saçma bir öneri değil mi bu?

Doğal olarak böyle bir öneri isteğe bağlı olarak da gerçekleşemiyor. Sahada oynayan oyuncular topu ileride tutamayınca geriye yaslanma eğilimi gösteriyor. Yani oyunu geride oynamaya başlıyor.

Oysaki **futbol sahanın her yanında oynanmalı. Daha çok koşarak, daha çok yardımlaşarak, aktif alanda daha çok futbolcu bulundurarak...** Dikkat edin Galatasaray-Schalke maçında aktif alanda hep daha çok Schalkeli oyuncu vardı. Onun için akışkan biçimde paslaştılar, topu tuttular. O zaman da **bizde buyruluyor: "Tempoyu düşürmek lazım." Tempoyu düşürmek için tempoyu belirleyen pozisyonda olman gerek** oysa. Yani topu rakipten alacaksın, paslaşarak kendinde tutacaksın. Bunun için de rakipten daha hızlı ve organize olman gerek. Yoksa dan dun vurarak, yerlerde kıvranarak tempo düşmüyor, sen oyundan düşüyorsun.

İstatistikler de, çarşamba gecesi Schalke'nin daha çok koştuğunu, daha organize olduğunu gösteriyor.

Yarım saatlik kondisyon

Tam burada bir başka iddiam da bizde giderek futbolcuların fiziksel kondisyonlarının düşüyor olması. Bence **takımlarımız son yıllarda iyi çalıştırılmıyor. Futbolcular ehil ellerde değil.** Maç başlıyor, bizim takımlar bir 20, 30 dakika koşuşturuyorlar. İki farklı falan öne geçerlerse ne âlâ, sonra yavaş yavaş pilleri azalıyor. Bizim Süper Lig’de çok göze batmasa da üst düzey Avrupa maçlarında hemen ortaya seriliyor bu durum.

Zaten tabloya daha geniş bakarsak; Türkiye’de futbol eğreti, kaygan bir zeminde, günü bile değil ânı kurtarma derdinde sürüklenip gidiyor.

Kulüpler bir dahaki seçimi kazanmak için kafayı sadece taraftarın aklını karıştırmaya kullanıyor. Tıpkı siyasiler gibi hiçbir zaman yerine getiremeyeceği vaatlerle taraftarı uyutmayı alışkanlık hâline getirmişler.

Önce heyecan veren futbol

Baksanıza Beşiktaş’ın Orman yönetimi önümüzdeki pazar günü yapılacak mali kongre öncesi bilmem kaçınıcı kez gündeme getirilen İnönü’nün yenilenmesi meselesini bir kez daha kongreye sunmayı düşünüyor. **“Yeniden kapılanma”ya dönen “yeniden yapılanma”nın akıbetini, pek değişmeyen borçları ve Demirören’den hesap sorma işini unutturmayı hedefliyor.**

Oysa stat değil, o statta sahaya çıkan takım, o takımın oynadığı futbol, o futbolun seyirciye verdiği heyecan, o heyecan yüzünden statların tıklım tıklım dolması asıl ve öncelikli mesele.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nasıl düşünüyorsan osun

Gülengül Altınsay 01.03.2013

Nuri Bilge Ceylan, Zeki Demirkubuz, Reha Erdem, Yeşim Ustaoglu gibi yetenekli filmcilerimiz var. Ve onlar yaptıkları başarılı çalışmalarla uluslararası üne sahipler.

Peki, nasıl başardılar bunu? Bir yerlerden çok para mı buldular, çok şöhretli oyuncularını mı oynattılar ya da en pahalı senaristlerle mi anlaştılar?

Hepimiz biliyoruz ki onlar son derece dar imkânlarla çalışıyorlar.

Ne var ki işlerini iyi biliyorlar, reyting için, günü kurtarmak için kolaycı yollara sapmıyorlar.

Aslında farklı gibi görünse de futbolda da başarıya giden yol benzer bir yol.

Morinho mesela; ayağına top değmeden tercümanlıktan gelme bir teknik direktör. Yüzlerce eski futbolcunun arasından bilgisi, ufku ve cesaretiyle sıyrılabilen çünkü.

Ama bizde futbol bir türlü böylesi ehil ellere geçemiyor.

Bir tanecik kulüp özellikle büyük kulüplerden biri bunu başarsa futbol dünyamız değişecek ama olmuyor. Sistem kendisini çok sıkı koruyor.

İşte Şike sürecinde yaşananlar. Futbolumuzu bu vesileyle yeniden yapılandırmak ve sağlam temellere oturtmak yerine her şeyin üstünü örtmeyi tercih ettik biz.

Beşiktaş şansını tepti

Beşiktaş da Demirören enkazını kaldırmak vesilesiyle kulüpte yeniden yapılanmayı gerçekleştirme şansını buldu. Ama o da eski düzeni devam ettirmeyi tercih etti. Yeniden yapılanma sadece Genel Kurul'da bir seçim vaadi olarak kaldı.

Geçen pazar günü yapılan **Beşiktaş Mali ve İdari Kongresi**'nde **Demirören**'den hesap sorma işi hiçbir açıklık getirilmeden yuvarlak laflarla geçirildi.

Hesap sormak yerine yılan hikâyesine dönen İnönü'nün yenilenmesi meselesine odaklanıldı.

Yani yine günü kurtarma, yine o kırılsın, bu yerinden olmasın biz de gelecek seçimlere kazasız belasız varalım anlayışı Kongre'ye hâkim oldu.

Ve tabii Beşiktaş vesilesiyle umutlandığımız kulüplerin yeniden doğru biçimde yapılanması meselesi de böyle bir yönetim anlayışıyla feci bir şekilde heba edilmiş oldu.

Ne diyelim bol geçmiş olsun...

Yeniden yapılanma dillerde

Gerçi Beşiktaş yönetiminin dilinden yeniden yapılanma lafı hiç düşmüyor ama yapılan yeni hiçbir şey yok.

Daha da kötüsü böyle bir kavramı dejenere etmiş oldular. İçini boşalttılar. Bir iki futbolcu dışında alınan futbolculara bakın. Bu sadece bugünü kurtarmak için yapılmış telaş transferleri.

Zaten yeniden yapılanma için dünya futbolunu bilen, vizyonu olan, cesur ve de bu konuda yeteneği olan bir teknik direktöre ihtiyaç vardı.

Beşiktaş bu hâliyle kimseden farklı bir şey yapmıyor.

Yaptığı Fenerbahçe'nin ve Galatasaray'ın beşinci kopyası işler.

Galatasaray **Drogba**'yı alıyor Beşiktaş ise Fenerbahçe'nin Katar'a gönderdiği **Niang**'ı.

Oysaki o yollarda gezinmek için o mali güce sahip olman lazım. Ayrıca o yolların yol olmadığını, çıkmaz sokağa çıktığını futbolumuzun hâline bakıp hâlâ anlayamadık mı?

Hatırlayın; Beşiktaş'ın **Metin-Ali-Feyyaz**'lı, **Rıza**'lı, **Şifo**'lu dönemini.

O zamanlar Beşiktaş Galatasaray'ın da, Fenerbahçe'nin de yolunda değildi. Kendisi farklı bir yol çizmişti. Yeniden yapılandı. Sonuç malum. Ali Şen'in seçim vaadi Beşiktaş'ı yenebilen bir takım yaratabilmekten mesela.

Nasıl yenildiğin önemli

Bugün gelinen noktada Galatasaray'a bir farklı yenilmek bile başarı kabul ediliyor ne yazık ki. İstedikleri kadar inkâr etsinler sahadaki takım da oynanan futbol da bunu söylüyor. Ya **Samet Aybaba**'nın Galatasaray maçı öncesi söyledikleri; her şeyi parasızlığa, oyuncularının yetersizliğine, takımın kırılganlığına bağlaması...

Neyse bu kez Fenerbahçe maçı öncesi aynı hataya düşmedi Aybaba. Takımı küçük düşürecek beyanatlar vermedi. Belli ki futbolcularını şikâyet ederek pirim toplayamayacağını o da anladı.

Sen geleceği olan birbiriyle uyumlu gerçekten genç bir takım kur, büyük takıma yaraşır şekilde büyük oyna istersen ezeli rakibinden beş tane ye. Bir farklı yenileceğim diye küçük oynamaktan çok daha iyidir bu. Çünkü büyük takımlar da farklı yenilebilir. Büyük düşünebilmektir esas. Her şey arkasından zaten gelir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadının bir günü var

Gülengül Altınsay 08.03.2013

Bugün **8 Mart Kadınlar Günü**. Geriye kalan 364 gün mü?

Onlar da erkeklerin oluyor o zaman.

Peki, niye 8 mart?

Hikâyesi şöyle; New York'ta 1857'nin 8 martında 40 bin dokuma işçisi kötü çalışma koşullarını protesto ediyor. Sonu malum; polisle çatışmada çoğunluğu kadın 129 işçi ölüyor. Ve sonra 1910'da İkinci Enternasyonal'de bu günün hem o ölen işçileri anma hem de kadınların siyasi ve sosyal başarılarının kutlanmasına ayrılması kararı veriliyor.

1921'den sonra Türkiye dâhil pek çok ülkede 8 Mart istikrarlı bir şekilde kadınlar günü olarak kutlanıyor. Sadece bizde 1980 darbesinin ardından kutlamalara dört yıl ara verilmiş o kadar.

Aslında günümüzde de tüm kadınlar bu kadar baskının, şiddetin olduğu bir ortamda birer kahraman.

Zaten asıl kahramanlar o isimlerini hiç bilmediğimiz kadınlar.

Kadın futboldan anlar mı

Ben de bir kadın gazeteci olarak hele de bir futbol yazarı olarak tabii ki zorluklar yaşadım.

Çünkü kuralları koyanlar hep erkeklerdi.

Ve çünkü onların doğrularına göre değerlendirildik biz kadın yazarlar.

Mesela hâlâ **"kadın futboldan anlamaz"** ön yargısını tamamen yıktığımız söylenemez.

Futbol oynamamışsın, erkek bile değilsin, bir de futbol yazıyor, futbol yorumluyorsun.

İşin çok zor o zaman.

Allahtan **Mourinho** gibi birileri çıkıyor zaman zaman. Ezberleri bozuyor.

Kendisi futbolcu değil. Tercümanlıktan teknik direktörlüğe atlamış. Ve şimdi dünyanın en iyilerinden biri... Bugün kim onun için **“ayağı topa değmemiş, futboldan anlamaz”** diyebilir?

Ülkemizde **Ümit Özat** gibi **“kadınlar futboldan anlamaz”** fikrini açıkça ifade edenlere daha çok saygılıyım ben. Maçolar ama hiç olmazsa dürüstler.

Erkekler düzenden memnun

Ya aslında aynı şeyi düşünüp kendilerini gizleyenler?

Böyle olmasa, yani gerçekten kadına ayrımcılık olmasa gazetelerde, televizyonlarda daha çok kadın yazar, yorumcusu olmaz mıydı?

Karar mevkiinde olanların kadın meselesine nasıl baktıklarıyla ilintili değil mi bu tablo?

Çok satan büyük gazetelerde durum o kadar vahim ki insan kadın kotasına bile razı olabilir. Üstelik bu kurumlarda çalışan kadınlar da daha çok geri planda işler yapıyorlar.

Konu futbolsa eğer durum çok daha ciddi tabii.

Meydan tümüyle erkek kişilere bırakılmış.

Diğerlerini geçtim; en ciddi spor kanallarında *NTV Spor* ve *Lig TV*'de bir tane kadın futbol yorumcusu yok. Tamam, yazılı basına göre daha çok kadın çalışan oluyor TV'lerde. Ama bu kadınlar ya kamera arkasında esas emek veren insanlar ya da **“güzel bir süs”** kontenjanından görsel unsur olarak kullanılıyorlar. *Lig TV*'de **“tweet okuyuculuğu”** yapıyorlar.

Yaşlı kadın sunucu niye yok mesela. Buna karşın erkeklerin ekranda nasıl göründükleri, yaşları başları hiç önemli değil nedense?

Sanırım bu programların sadece erkeklerce izlendiğini düşünüyorlar.

Anlaşılan yorumları çeşitli biçimlerdeki erkekler yapacak, kaymağı onlar yiyecek, kadınlar ise ya ekranı güzelleştirecek ya da arkada angarya işleri yapacak. İşbölümü aynen böyle işte.

Taraf'ta kadın olmak güzel

Başkalarını bilmem ama biz *Taraf*'ta spor sayfasında kadın ayrımcılığı yaşamıyoruz. Spor Müdürümüz bir kadın; **Begüm Doğanay**. Ayrıca **Ebru Kılıçoğlu**'nun da katılımıyla iki kadın yazarımız var artık. Beşiktaş, Galatasaray maçlarını sadece kadınlar yazıyor, yorumluyor mesela...

Doğal olan bu. Çünkü toplumun yarısı kadın. Kadınların da içinde olmadığı hiçbir şey iyi sonuç vermez, güdük kalır.

Şu anda ülkemizin en büyük sorununda Kürt sorununda da çözümünün kadınlardan geleceğine inanıyorum ben. En azından kadınlar olmadan başaramayacağımıza. Aslında son otuz yılda bu ülkede özgürlük adına kat

edilen mesafede Kürt kadınlarının büyük payı var.

Senede bir günü “**Dünya Erkekler Günü**” olarak kutladığımızda kadın meselesi tarihe karışmış olacak. O güne kadar, mücadeleye devam.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sevinmeli miyim

Gülengül Altınsay 15.03.2013

Yine çok mutluyuz. Nedeni de futbolda onca yaşanmışlığın, onca karamsarlığın ardından **Galatasaray**’ın **Şampiyonlar Ligi**’nde son sekize kalması... **Fenerbahçe**’nin de **UEFA Avrupa Ligi**’nde bu akşam **V. Plzen** karşısında tura çok yakın gözükmesi. Benzer bir başarının eşiğinde olması.

Hani hep diyorduk ya “**Ülkede futbol hızla irtifa kaybediyor, köklü değişikliklere ihtiyacımız var**” diye. **İşte tam böyle bir ortamda geldi bu başarılar.**

Sanki 2000’li yılların başına dönmüşüz gibi. Hani şu **Galatasaray**’ın **UEFA Kupası**’nı kaldırdığı ve ardından **Milli Takım**’ın **Dünya Üçüncüsü** olduğu o birkaç yıla.

Ne var ki sevinirken yine de düşünmeden edemiyor insan.

Biraz mantık galebe çalınca bir huzursuzluktur kaplıyor insanın içini.

2000’li yılların başında hem takımlar bazında hem de milli takımlar bazında gelen başarılarla nasıl da havalara uçmuştuk. Futbolda iyi şeyler yaptığımızı düşünüyorduk ve kendimizi dev aynasında görüyorduk.

Sonra ne oldu peki?

Bırakın çıkmayı, o noktaya neden yaklaşamadık bile.

Neden tepetaklak o zirveden aşağıya doğru yuvarlandık.

Başarı istikrarda

Aslında her şey apaçık ortada. Kimse görmek istemese de.

Futbolda sağlam temeli olmayan ülkelerde başarılar da istikrar olmuyor.

Başarıda istikrar için yüzeysel değil derin çözümler gerekiyor. Temelin sağlam ve sağlıklı olması gerekiyor.

Futbolun gelişip serpilebilmesi için temiz ve sağlıklı bir ortam gerekiyor.

Bunun için de köklü değişimlere ve zamana ve de daha çok emeğe ihtiyaç var.

Ne var ki biz hiçbir zaman o yola girmeyi arzu etmedik.. Hep kolaycı yolları sevdik.

Zaten öyle olduğu için bizim ülkemizde “**kolay yoldan kazanma**”, “**saha dışında da oynama**” bir alışkanlığa dönüştü.

İşte bu yüzden hakemlerle kazanmak bizim için bu kadar önemli. Hakemler üzerindeki aşırı baskının nedeni de açıklıyor bu durum.

İşte bu yüzden sahadaki oyuncuların pek çoğu abartılı hareketlerle hakemleri yanıltmayı ve haksız kazanç sağlamayı profesyonelliğin bir gereği sanıyor.

Ve yine bu yüzden sahada daha çok rakibi oynatmamaya yönelik, rakibin hatasını kollamaya yönelik, bir şekilde elde edilen skoru korumaya yönelik futbol oynanıyor.

Aynı nedenden âni kurtaracak ama yarını olmayan transferlere çuvalla para dökülüyor.

Bir galibiyetlik mutluluk

Böylesine yanlışların yapıldığı bir ortamda güya futbolun cazibesini korumak, taraftarları futboldan uzaklaştırmamak için medyada gerçeği yansıtmayan haberler çıkıyor. Hiç hak etmedikleri ölçüde takımlara, kişilere abartılı övgüler yapılıyor.

Yani tablo da böylece tamamlanıyor.

Sonra o çok **“büyük”**, o çok **“başarılı”** kulüpler nedense vergi affı için siyasilerin kapısında bekliyor. Geliştirilen çeşitli yöntemlerle mali tutarsızlıkların üstü örtülmeye çalışılıyor.

Çünkü kulüplerimiz ekonomik ve idari açıdan sağlıklı temellere oturmuyor.

Çünkü futbolumuz adaletli, güvenli bir zeminde değil.

Bu yüzden her şey günlük yaşanıyor.

Bu yüzden arada bir gelen başarılar bizi kendimizden geçiriyor.

Ne yazık ki ben on yılda bir gelen böylesi geçici başarılarla kendimi kaptıramıyorum.

Çünkü biliyorum ki bu başarılar bizi asıl sorunlardan uzaklaştırıyor. Etrafı geçici bir pembe renge boyuyor.

Gözlerimizi, kulaklarımızı tıkkıyor.

Keşke bu geçici de olsa elde edilen başarılar aklımızı başımıza da getirse. Bir yandan sevinirken bir yandan da kalıcı başarıların yolunu açsa.

Çeyrek finallere kalmak sıradan bir olay hâline gelse...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahaneler bitmiyor

Gülengül Altınsay 22.03.2013

Beşiktaş Başkanı **Fikret Orman** **“Beşiktaş belki önümüzdeki yıl da Avrupa kupalarına katılamayabilir”** dedi ve ortalık karıştı.

Orman bunun, UEFA'ya 31 marta kadar ödenmesi gereken 15,6 milyon avro paranın ödenememesi durumunda olabileceğini söyledi.

Ve her şeyi Beşiktaş'ın menfaatleri doğrultusunda yaptıklarını ve yapacaklarını da sözlerine ekledi. İnsanın aklına Avrupa'ya gitmemek sanki Beşiktaş'ın menfaatlerine daha uygunmuş gibi bir düşünceyi de sokarak...

Peki, Avrupa'ya gitmemek nasıl oluyordu da Beşiktaş'ın menfaati olabiliyordu?

Aslında bu para UEFA lisansı almak için geçerli. Lisansı almak için de 31 marta kadar gecikmiş borcunuzun olmadığını kanıtlamanız gerek.

Bu lisans Avrupa'ya gitmek için gerekli değil sadece. Gidersiniz, gidemezsiniz, bu ayrı konu. Bu lisans, düzgün yönetilen, bilançosu düzgün, sağlıklı bir kulüp olduğunuzun belgelenmesi için gerekli öncelik.

Yaşanan koşullarda tabii ki 15,6 milyon avro büyük para.

Ne var ki bu paranın 31 marta kadar ödenmesi gerektiği yeni ortaya çıkmış bir durum değil. Haydi, geçen yıl yönetime yeni gelmişsiniz, mazeretiniz vardı. Ama aradan geçmiş 13 ay. Hiçbir tedbir alamadınız mı?

Oysaki öncelikli işiniz kulübün düştüğü bu utanç verici durumdan kurtarılması olmalıydı.

Avrupa değil itibar sorunu

Bırakın şunu bunu sadece sahte evrak düzenlemekle Beşiktaş'ın ismini kirletmiş olanlar hakkında her türlü takibat başlatılmalıydı. Maalesef bu konularda hâlâ "**cek, cak**"larla idare ediliyor.

Şimdi de çok normalmiş gibi "**Beşiktaş bir yıl daha Avrupa'ya gidemeyebilir**" diyorsunuz.

Bu, mali olarak küçülme değil. Bu, manevi olarak küçülmedir.

Aslında önemli olan Avrupa'ya gitmek de değil. Olabilir; bir iki yıl Avrupa'ya da gidilmeyebilir.

Önemli olan şu: Her şeyden önce kulübe itibarının yeniden kazandırılması gerekiyor. Borçlarını ödeyemeyen, verdiği sözleri yerine getiremeyen yani iyi yönetilmeyen sıradan bir kulüp durumundan kurtarmak gerekiyor Beşiktaş'ı.

Evet, her şeyden önce yapılması gereken buydu.

Batuhanları, McGregorları, Uğur Boralları, Dentinhoları, Escudeleri, Niangları alacağına, var olan imkânlar Beşiktaş'ı bu utanç verici durumdan kurtarmak için kullanılmalıydı.

Yoluna **Oğuzhan** gibi maliyeti düşük geleceği yüksek oyuncularla devam etmeliydi.

Şuradan buradan alınacak borçlar yerine gerçek anlamda tasarruf yapıp, gerçek anlamda kaynak yaratılmalıydı.

Yeter mazeret yeter

Gerçi aklıma şu da gelmiyor değil; Yoksa Başkan bu açıklamayı bir kamuoyu yoklaması çekmek için mi yaptı?

Yani **“UEFA lisansı alınamazsa kamuoyunda nasıl tepki olur”**u görmek mi istedi?

Ya da işi önce imkânsız gösterip sonra son dakikada ödenen parayla ne kadar becerikli olduklarını mı anlatmak istedi?

Bunun daha doğru dürüst, şeffaf bir yolu yok mudur?

Tamam, çok sorun var hem de büyük sorunlar var ama hep her bir şeye bahane üretmek bıktırmadı mı artık?

Ya öyle olsaydı böyle olurdu tarzı afakî konuşmalar?

En son **Samet Aybaba, Salih Uçan**’ın Fenerbahçe’de parlamasının ardından konuştu. Salih’i neden Beşiktaş’ın alamadığına açıklık getirdi kendince. Eğer o sırada Beşiktaş’ta olsaymış Aybaba ne yapar eder Salih’i almış. İşin aslı şöyle; Salih’e Beşiktaş talip olmuştu önce. Çünkü yeniden yapılanmaya uygun bir oyuncuydu. Ama yönetimdeki fikir ayrılıkları, kararsızlık ve önüne gelenin transfere karışması yüzünden iş uzayıp bitirilmeyince, araya giren Fenerbahçe fiyat yükseltti ve aldı genç Salih’i.

Aybaba’nın elini tutan yok. Bu Salih olmaz başka Salih olur. Ayrıca Beşiktaş’a aldığı oyuncular da ortadayken söylüyor bunu. Önemli olan yetenekli genç oyuncular bulmak ve işi uzatmadan transfer etmek. Sahaya çıkardığı takımın yaş ortalaması geçen yıla göre yükselmişken **“ne yapalım gençler tecrübesiz”** diye sürekli yakınmak kabak tadı vermedi mi?

Başkan’ı başka, hocası başka mazeret üretiyor Beşiktaş’ın... Beşiktaşlıları düşündüren de koşulların zorluğu değil, bu koşulları değiştirmek için göreve gelenlerin koşullardan yakınmaktan başka bir şey yapmaması...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hamsi reçeli

Gülengül Altınsay 29.03.2013

Lâza sormuşlar, **“Hamsinin kaç çeşit yemeğini yapabilirsin”** diye. O da **“99 çeşidini yapabilirim”** demiş. **“O kadar olur mu? Başla saymaya”** demişler; **“Bir... Hamsi reçeli”** demiş Lâz. Bunun üzerine **“tamam tamam anladık, diğerlerini saymana gerek yok”** demiş ötekiler...

Şimdi Millilerin en son Macaristan’ı yenemeyip Brezilya yolunu mucizelere bırakmasına 99 sebep gösterebilirim ben de.

İşte size ilki: Geçtiğimiz sezon Beşiktaş, sportif olarak Avrupa Ligi’nde oynama hakkını elde etti. Ancak kulüp sahte evrak düzenlediği için UEFA tarafından Avrupa’dan men edildi. Beşiktaş’ın CAS’a yaptığı itiraz da kabul edilmeyince bir uluslararası mahkeme olan CAS da evrakta sahtecilik suçunu onaylamış oldu. O zaman Beşiktaş’ın başkanı olan kişi şimdi Türkiye Futbol Federasyonu’nun başında! Üstelik buna kimsenin itirazı da yok.

Lig yayın hakları yüzde 10’ları ile milli takım yayın haklarından ve sponsorlardan Federasyon’a milyon dolarlar akıyor. Federasyon da, parmağını oynatmadan kazandığı bu paraları kulüplere ulufe usulü dağıtıyor. Araştırın bakın, bu paraların ne kadar altyapıya, ne kadarı aptalca yapılan gösteriş transferlerine gidiyor.

Sonra da aşağıdan futbolcu gelmiyor diye ağlaşıyoruz. Milli takım başarılı olamıyor diye ağlaşıyoruz.

Yani futbolumuza dair hamsi re elinden  otesini sormaya gerek var mı artık?

Yeniden yapılanma böyle olur

Oysaki milli takımların uzun vadeli ve ciddi bir yeniden yapılanmaya ihtiya ı vardı. Almanya, İsviçre, Belçika  rnekleri de hemen önümüzde duruyordu  stelik. Bu  lkeler ya lanan ve yıpranan takımlarını cesurca yeniden yapılandır ı lar ve önce alt ya  gruplarından ba layarak kısa zamanda inanılmaz yol kat etmişlerdi. Şimdi Belçika Milli Takımı'nın oyuncular ı Avrupa'nın önde gelen liglerinde oynuyor. Ya ları da 23-24 civarında.

Hollanda'ya bakın... Hatırlıyorum da Hollanda ile ilk ma ımız öncesi tanınmamış genç oyuncularından kurulu bu yeni ekibi nasıl da k   msemi tik. O kadar yorumcumuzun yanılması nı nedeni de a ıkt ı aslında; olaylara bakış a ımız topyek n çok farklı bizim.

Hollanda 18 Ya  Altı Milli Takımı'nın kaptanı **Oğuzhan  zyakup**'un takım arkadaşları  imdi Hollanda Milli Takımı'nda oynuyorlar; Oğuzhan ise bırakın bizim milli takımı, Beşiktaş'ta bile sorgulanıyor. **Samet Aybaba**'ya göre Oğuzhan, Veli'nin yede i hâlâ. Üstelik Aybaba medya önünde Oğuzhan'ın eksiklerini sıralamakla iyi bir şey yaptığını zannediyor.

 nce AZ Alkmaar ve Hollanda genç takım hocalarıyla, ardından **Arsen Wenger**'le çalıştıktan sonra Samet Aybaba'nın eline d  menin fark  bu olsa gerek.

Hazırdan bile yiyemiyoruz

Altyapıdan adam gelmeyince milli takımlarda da hazırcılık yapıp Avrupa'da yeti mi  futbolculara sar lıyoruz. O da günü kurtarmak için.

Bakın, **Nuri  ahin** Borussia Dortmund'un 19 ya ında kaptanlığını yapmış genç bir futbolcu. Almanya'y  tercih eden **Mesut** ve **İlkay**'ın aksine bizi tercih etti. Arkadaşları Almanya'y  sırtlarken Nuri hâlâ ancak **Emre B.** sakatsa takıma girebiliyor.

Aslında sorun daha da derinlerde. Almanya'da yetişen oyuncuların mantalitesi ve spor kültürü bizden çok farklı oluyor. Buraya uyum sağlamakta güçlük çekiyorlar. Ne sahada oynanan oyuna tam intibak edebiliyorlar ne de saha dışındaki ahabap  avuş ilişkilerini kavrayabiliyorlar. Çünkü onlar Türk oldukları için dı lanmadıkları, hak ettiklerini aldıkları bir futbol ortamından geliyorlar.

Doğrusu ben **Abdullah Avcı** göreve geldiğinde milli takım için umutlanmı tım. Köklü, cesur de i ikliler beklemi tim. Çünkü bu i i kotaracak beceriye ve güce sahip olduğunu d  nm  t m. Ne ki geline  noktada Avcı konu unca güzel şeylerden söz ediyor ama uygulamada o da ilişkiler ağını kıramamı  gözüküyor. En başta, kolunda milli takım bandıyla basın tribününe hareket çekmiş **Emre B.**'yi takımdan uzakla tırması gerekirdi mesela. Tabii etik değerlerden falan bahsediyorsak...

Üstelik İsviçre maçının  zele tirisini bile doğru dürüst yapmadık biz. O zamandan bu yana lig maçlarında suç olan bütün eylemlere milli maçlarda "milli dava" bahanesiyle hep göz yumduk; küfürlere,  rk lı a,  ovenizme...

Zaten mevcut sistem sahada oynayarak kazanmayı sürekli inkâr eden bir sistem. Bu sistemde başarının tek yolu var; açın okuyun 3 Temmuz tutanaklarını... İ bilir adamların saha dışında ne kadar i  bitirici olduklarını

görün. Bu kafayla saha dışında oynamaktan başka çare yok gibi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir de bu açıdan bakalım

Gülengül Altınsay 13.04.2013

Biri **Şampiyonlar Ligi**'nde ilk sekize kalmış, **Real Madrid**'e elenmesine rağmen Arena'da aldığı 3-2'lik galibiyetle herkesin takdirini kazanmış.

Diğeri **Avrupa Ligi**'nde en son **Lazio**'yu eleyip yarı finale kadar yükselmiş.

Ve şimdi ülkede bir bayram havası esiyor haklı olarak.

Taraftarlar gururla dolaşüyor sokaklarda, kulüp yöneticileri ardı ardına demeçler veriyor; medya mutlu, yorumcular mutlu.

Her şey iyi güzel de bizim çok çabuk havaya girdiğimiz de bir gerçek. İki başarılı sonuç bizi çarçabuk kendimizden geçiriyor.

Turları atlıyoruz ama futbol anlayışımızda ileri adım atıyor muyuz? İşte soru bu.

Önemli olan istikrar

Türkiye dünya üçüncüsü olduğunda da benzer duygulara kapılmıştık. Ama şimdi bırakın dereceyi, milli takımımızla turnuvalara bile katılamıyoruz.

Demek ki o başarı birkaç olumlu şeyin biraraya gelmesi sonucu o an elde edilmiş bir şeymiş. Ya da bizim dışımızda gelişen koşulların etkisi varmış bunda.

Tabii ki şunu demek de istemiyorum; **Fenerbahçe**'nin ve **Galatasaray**'ın bu başarılarını küçümseyelim; hiç sevinmeyelim. Tam tersine sonuna kadar sevinelim.

Sadece bu başarılar futboldaki derin sorunlarımızın üstünü örtmemeli, bize onları unutturmamalı. Sistemin aynen sürmesinde menfaati olanlara karşı uyanıklığımızı kaybettirmemeli.

Ayrıca skoru bir yana bırakır, sahada oynanan futbola bakarsak ileriye doğru nerelerde adım atılacağını da görürüz zaten.

Bizde futbol statik oynanıyor

Galatasaray'ın Real Madrid, Fenerbahçe'nin Lazio karşısında oynadığı futbola bakıyorum. Real, her oyuncusunu her an aktif kılan, oyunu amacına göre çok hızlandırabilen değişken bir futbol oynadı. Yani dinamik bir oyun anlayışları vardı. Galatasaray ise genelde durağan, karşılayan pozisyonunda kaldı. Yani statikti. Ne zaman İstanbul'da "iş işten geçti" havasıyla zincirlerinden kurtuldular, Real'in oyun anlayışına, o da kargaşa içinde, yaklaştılar.

Fenerbahçe, Kadıköy'deki maçta hiç de gol atacak gibi gözüküyordu. 10 kişi kalan rakip, alanına çekilince umut vermeyen bir baskı kurdular. Ta ki 77. dakikadaki penaltı imdada yetişene kadar. Roma'daki maçta bu kez Lazio dinamik bir oyun tutturamadı ve turu Kanarya'ya verdi.

Aslında statik oyun takımlara özgü bir şey değil. İşin kötüsü futbolda artık bu, övülecek bir düşünce olarak öne çıkartılıyor otoritelerimiz tarafından. Yorumculara bakıyorum, bizde oynanan kalıplaşmış futbolu o kalıplaşmış çerçevede yorumluyorlar.

Defansif oynama, ofansif oynama, haddini bilerek oynama, rakibin oyununu bozarak oynama, oyunu tutma gibi ifadeler bu yüzden sıkça kullanılıyor.

Ve yine bu kadar çok hakemlerle ilgili konuşmanın nedeni de aynı. Oyun durdukça hakem öne çıkıyor çünkü. Hakemlerin de bu kadar çok düdük çalarak oyunu kesmesinin "benden suç gitti" tavrıyla maç yönetmelerinin nedeni de aynı.

Mesela Galatasaray'ın Real Madrid'e 3-0 yenildiği maç sonrası Terim yedi hücumcuyla oynadı diye eleştirilirken, Fenerbahçe Lazio karşısında 2-0 galip gelince başarı için defansif oyunun, çok adamla hücum etmemenin önemi vurgulandı. 77. dakikadaki penaltı gelmeyip maç 0-0 bitseydi o zaman ne diyeceklerdi acaba!

Madrid'de aslında öyle olmadığı hâlde, Terim'i hücum oynatmakla suçlayanlar, artık dostluk maçına dönmüş İstanbul'daki maçta, 3-2'den sonra bu kez Terim'i göklere çıkardılar.

İşin aslı bizim ülkemizde değişken, çok yönlü, yaratıcı futbol oynanmıyor. Futbol dar kalıplar içine sokuluyor ve o dar kalıplar içinde yorumlanıyor.

O zaman bizim futbolumuz rakibe bağımlı hâle geliyor.

Yanlış anlaşılmasın; insanların sevincini, mutluluğunu kursaklarında bırakmak değil benim niyetim. Gerçekten azımsanacak başarılar değil bunlar.

Sadece bu sonuçlar bizi kör etmesin istiyorum. Bizi futbolumuzun gerçeklerinden uzaklaştırmasın ve dinamik futbola vesile olsun istiyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aybaba Ay'dan mı geldi

Gülengül Altınsay 19.04.2013

Beşiktaş Kulübü'nde herkes işini gücünü bırakmış vazifesi olmayan işlere dair fikir beyan ediyor.

Eski defterleri karıştırıyor, gündem değiştirmeye çalışıyor.

Bunu Başkan ve yöneticiler de yapıyor, Teknik Direktör de.

Mesela şimdi nereden çıktı şu Başkan **Fikret Orman**'ın **Mustafa Denizli**'yle yarattığı polemik?

Üstelik Türkiye'de çok saygın bir ismi olan Denizli'yi Beşiktaş yerine Rize'yi tercih etmesi nedeniyle eleştirmek. Onun da kendisine ait geçerli nedenleri olabileceğini hiçe saymak?

Ayrıca Denizli'nin de ifade ettiği gibi asıl cesaret Rize'yi çalıştırmayı tercih etmek değil mi?

Seçim ncesi gündem

Ne var ki bu polemiği Başkan'ın sadece aklına estiği için başlattığını söyleyebilir miyiz?

Tam da tribünlerin **Aybaba**'ya tepkisini yoğunlaştırdığı bir anda ve de 5 mayısta yapılacak Tüzük Değişiklik Kongresi'nin arifesinde.

Olası bir seçim kongresi öncesi yeniden seçilmeyi çok isteyen Fikret Orman teknik direktör meselesini niye gündeme getiriyor acaba?

Yoksa Başkan **"Biz sezon başı Denizli de dâhil birçok kişiye teklif götürdük. Ama bir tek Aybaba Beşiktaş'a gelmekte ısrarcı oldu, biz de napalım onu aldık"** diyerek günah çıkarmak mı istiyor?

Ya da tribnlerle hiçbir zaman sıcak ilişkisi olmayan Aybaba için **"gitti, gidiyor"** dedikodularının yayılması, yeni seçim öncesi bir çeşit kamuoyu yoklaması mı?

"Aybaba olmadı daha iyisini getireceğiz" taktiği bence tamamen bir seçim taktiği. Aybaba, her ne kadar ismi öyle söylemiyorsa da(!) Ay'dan gelmedi ki. Türkiye'de pek çok kulüpte çalıştı. Yaptıkları ya da yapamadıkları sürpriz olmamalıydı.

Aybaba genç oyuncularını bulup yetiştirme, yeniden yapılanma sürecinde takıma getirildi. Ama en fazla yaptığı iş futbolcularını medya önünde eleştirmek oldu. Böyle yaparak **"ben aslında çok büyük hocayım, futbolcularım yeterli değil"** demek istiyordu. Bir tek **Olca'y**ı diğerlerinden ayırdı. Bu şekilde ona da iyilik yapmadığını son Antalya maçında golden sonra Olca'yın tribünlere yaptığı gergin hareketlerden anlamak mümkün... Aybaba **"Olca'yı ben buldum ben yarattım"** havasına giriyor. Oysaki sezon başı yeniden yapılanma hedefiyle yapılan futbolcu arama- tarama çalışması sonucu oluşturulan listede, A2 Milli Takım'da oynayan Olca da vardı. Öncelikli isimlerden olmasa da. Aybaba o sırada Beşiktaş'a gelmemişti ve Olca'yın adından bihaberdi büyük olasılıkla.

Buna karşın o listede doğal olarak olmayan **Escude, McGregor, Uğur Boral, Dentinho, Niang** asıl Aybaba'nın keşfi olan isimler(!) yüksek ücretlerle alındı takıma.

Tamam, Aybaba böyle si zor bir dönemde o yükü kaldıracabilecek yapıya sahip olmayabilir. Tavırlarıyla, açıklamalarıyla futbolcular arasında huzursuzluk yapmış olabilir. Galatasaray ve Fenerbahçe maçları öncesinde sonrasında verdiği demeçlerle Beşiktaş değil de sanki küçük bir takımın antrenörü gibi konuşmuş olabilir. Beşiktaş takımını ne yaptığı belli olmayan, istikbali ise hiç olmayan bir yapıya büründürmüş olabilir. **"Uğurdur"** diye Beşiktaş'ın renklerini feda etmiş olabilir. Tüm bunları kendini kurtarmak için de yapmış olabilir.

Yönetim, hocana sahip ık

Ama gelinen noktada Beşiktaş'ın başarısızlığını, daha da ötesi itibar kaybını tek başına Aybaba'nın üstüne yıkmak işin en kolay yolu. Aybaba'yı getiren de, sanki kaacakmış gibi dört yıllık sözleşmeye imza attıran da, yaptığı transferleri onaylayan da Fikret Orman Yönetimi. Başkası değil. Aybaba zerine yapılan spekülasyonlar,

sportif başarısızlığın ve yeniden yapılanmanın “**yeniden kapılanma**”dan başka bir şey olmadığını ilanı aslında.

Şimdi asıl Yönetime sormak lazım “**siz Ay’dan mı geldiniz**” diye.

Hem sonu baştan açıkça belli olan işlere giriyorsunuz hem de işler sarpa sarınca suçu üstünüzden atıyorsunuz. Ya dünyadan bihabersiniz, ya da işinize nasıl gelirse öyle davranıyorsunuz.

Zaten bir dediğiniz de bir dediğinize uymuyor.

Flaş transfer olarak fahiş fiyata Beşiktaş’a alınan ama Beşiktaş’tan ancak Dubai’nin Al-Ahli takımına transfer olabilen **Quaresma** bakın oradan ne demiş:

“Kulüpte beni gördükleri için birbirlerine sarılanlar işverenim olmalarına rağmen üzümden yararlanmak için benimle fotoğraf çektirenler, bir süre sonra benden kaçmaya başladı. Bir gün söylediğini, ikinci gün tutmayan adamlar ortaya çıktı.”

Quaresma tamam bizden değil ama belli ki o da Ay’dan gelmemiş. Olayı iki günde çözmüş. Bize de daha fazla laf bırakmamış.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Echte Liebe*

Gülengül Altınsay 26.04.2013

Barcelona ve **Real Madrid** gibi iki devin Şampiyonlar Ligi’nde iki Almanya takımına açık farkla yenilmesi ve final şansını neredeyse yitirmesi birçok kişi için sürpriz olabilir belki. Ama son **Dünya** ve **Avrupa Kupalarını** ve de **Bundesliga**’yı iyi takip edenler için perşembenin gelişi belliydi zaten.

Almanya giderek demode olan o eski futbol anlayışının ardından sıkıntılı bir döneme girmişti. Ne var ki bu dönemden çok iyi çıkmasını bildiler. Her şeyden önce Almanya Milli Takımı’nı tüm göçmen çocuklara açtılar. Böylece tüm ülkeyi arkalarına aldılar. Ayrıca oynadıkları olumlu futbolla antipatik Almanya’yı sempatik yaptılar.

Ve biz şimdi Şampiyonlar Ligi yarı finalinde de Almanya fırtınasına tanık olduk; en son **B. Dortmund- Real Madrid** maçını izlerken **İlkay** ve **Mesut**’u takımlarının kritik oyuncularını olarak görmek de ayrı bir zevkti doğrusu.

Küllerinden doğanlar

Neyse ben asıl **B. Dortmund**’un bu noktalara nasıl geldiğinden bahsetmek istiyorum daha çok. Çünkü son yıllarda özellikle zor durumlara düşmüş **Beşiktaş** için B. Dortmund modelini örnek göstermiştik hep.

B. Dortmund hem ekonomik olarak hem de sportif anlamda yaptığı hataları doğru anlayıp doğru çözümler getirmiş, zoru başarmış bir kulüp.

Geçmişte birkaç kez dibe vurmuş, birkaç kez küllerinden yeniden doğmuş. Büyük iniş ve çıkışlar yaşamış.

Mesela 1972'de **Bundesliga**'dan düşmüş. 1976'da geri dönmüş. 1991'de **Hitzfeld**'in gelmesiyle yeniden çıkışa geçmiş, 1993'te **Juventus**'la UEFA Kupa finali, 1995 ve 1996'da Bundesliga şampiyonluğu bu döneme rastlıyor. Bu dönem 1997'de Şampiyonlar Ligi Kupası'yla doruğa varıyor.

2002'de yine Bundesliga'yı şampiyon olarak tamamladıktan ve UEFA finalini **Feyenord**'la oynayıp kaybettikten sonra mali kriz de başlamış.

Öylesine zor duruma düşmüşler ki statlarını, geri almak kaydıyla da olsa, ellerinden çıkarmak zorunda kalmışlar. Pahalı futbolcularından kurtulmuşlar, hisse satmışlar ve hatta **Bayern Münih**'ten iki milyon avro borç almışlar.

Ve hemen genç yetenekleri bünyelerine katmışlar, altyapıyı güçlendirmişler. Kulaklarını tıkayıp çok çalışmışlar. Sonuçlar hemen gelmemiş; 2006-2007 ve 2007-2008 sezonlarında düşme korkusu yaşamışlar.

2009'da **Jürgen Klopp** takımın başına geçince sportif başarılar da ardı ardına gelmiş.

2010-2011 sezonunda çok genç bir kadroyla şampiyon olmuşlar. Aynı başarıyı 2011-2012'de puan rekoru kırarak tekrarlamışlar.

Dortmund style

Bu kadar başarıya, zenginleşmesine rağmen tarzını değiştirmiyor B. Dortmund. Yine genç oyuncular bulup parlatıyor yine parlayan oyuncularını elden çıkartmaktan korkmuyor. Daha önce **Kagawa**'yı **ManUnited**'a, **Nuri**'yi **Real Madrid**'e vermekte beis görmemişlerdi, şimdi **Götze**'nin **B. Münih**'e gitmesinde beis görmüyorlar. Yarın da **Lewandowski**'yi yollamakta beis görmeyecekler muhtemelen. Ve yeni Lewandowski'lerin yeni Götze'lerin peşine düşecekler. Götze'nin bu takımda 17 yaşında forma giydiğini unutmayın.

Zaten kulüp 2012'de 189 milyon avro gelir elde ederken bunun en önemli kalemleri satılan futbolculardan ve tribün gelirlerinden olmuş. Dortmund bugün gelir düzeyi bakımından Almanya'nın ikinci, Dünya'nın 11. kulübü.

Evet, bütün sıkıntılı anlarda kulübün tek büyük dayanağı olmuş: **Taraftarı**. Her koşulda stadı doldurmuş taraftar. Dortmund 80 bin üzeri ortalamayla bugün Avrupa'nın en yüksek seyirciye oynayan kulübü. Buna karşın hâlâ sınırlı sayıda kombine satıyorlar.

Tabii bu başarılarda kulübün CEO'su **Hans-Joachim Watzke**'nin öngörü ve stratejik planlama payını da unutmamak gerek.

Zaten bir kulübün başarısı bir iki kişinin başarısıyla olmuyor. Baştan sona bir uyum gerekli.

Kaçan fırsat

Beşiktaş da aynen **Dortmund** örneğiyle kendisini toparlayabilirdi. Büyük şansı vardı. Kulübün, taraftarın yapısı da buna uygundu. Zaten 1980'lerde benzer biçimde hareket ederek yeniden diriliş yaşamışlardı.

Ne yazık ki her şey lafta kaldı. Söylenenler başka, uygulamalar başka oldu. Ve bu tarihî fırsat da heba edildi. Çünkü bilen de bilmeyen de yetki aldı. Ne bildiğini ne bilmediğini bilmek en büyük irfan ama o da bizde çok az bulunuyor ne yazık ki...

***Echte Liebe** (Ehte Libe) gerçek aşk demek ve Borussia Dortmund taraftarının sloganı. Borusyalılar **“Ehte Libe”** tezahüratıyla tribünleri inleterek gerçek ve koşulsuz aşklarının kime olduğunu haykırıyorlar... Ben de **“liebe dich Borussia Dortmund”**, hem de **“ehte libe”**yle.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeter ve hayır

Gülengül Altınsay 03.05.2013

Hayat sürekli bir imtihan. Her imtihan da doğru ya da yanlış bir karar vermeyi gerektiriyor.

Kim derdi ki böyle birden bire *Taraf*'ta yazmayı bırakacağımı.

Oysa Beşiktaş'ta olanlara girecektim bugün. Tüzük Kongresi'ne değinecektim. Bunlar sadece Beşiktaş'ı ilgilendiren konular değildi üstelik. Sadece futbolu da ilgilendirmiyordu. Ülkedeki demokrasi ve sivilleşmenin sorunuymdu. Barış'a ulaşılmasıyla birlikte çok daha acil ve yakıcı bir sorun olarak tartışılacak, mücadelesi verilecek sorunlardı bunlar.

Kişisel olarak Barış Süreci'ne **“yeter ve evet”** diyenlerdenim. Ama maalesef gazetede yaşanan sürece **“yeter ve hayır”** diyor, ayrılıyorum.

Daha önce birçok gazeteden ayrıldım, ama hiç veda yazısı yazmamıştım. Çünkü o gazeteler patron gazetesiydi, aramızda bir iş ilişkisi vardı. Ve zaten çoğunlukla bu ilişkileri sona erdiren de bendim.

Yaşım ortaya çıkmasın diye tam süresini vermiyorum ama onlarca yıldır bu işin içindeyim. Pikaj-montaj servisinde başladım gazete havasını koklamaya... Önce kol emekçisi, sonra fikir işçisi oldum.

Taraf'ı hiçbir zaman bir patron gazetesini olarak görmedim. Ne ki bazı arkadaşların, sorgusuz sualsiz, tek yönlü bir kararlar işten atılmaları fikir işçisi yanıma dokundu açıkçası... Bu usulsüz uygulama ve haksızlık karşısında tarafsız kalamazdım.

Başka türlü yapamazdım.

Taraf çıkmaya başladığı günden beri içinde olan, yaklaşık dört yıl yazılarımla ucundan kenarından da olsa katkıda bulunan bir insan olarak bu ayrılıktan “mutlu musun” diye sorarsanız, hayır mutlu değilim.

Çünkü bugüne kadar birçok gazetede çalıştım ama bu kadar rahat, bu kadar özgürce yazabildiğim bir başka gazetem olmadı. Olacağını da sanmıyorum.

3 Temmuz sürecinde, sadece ve sadece **“temiz futbol, temiz toplum”** kaygısıyla yazdığım yazılara bile hiçbir müdahale gelmedi. Sadece “devam” sesi geldi yukarıdan.

Ayrıca spor sayfasında birlikte çalıştığım arkadaşlarımla da iş arkadaşı gibi değil kırk yıllık dost gibi olduk hep. Sevgiyle, saygıyla çalıştık. Hiç birbirimizi kırmadık. Nerede olursak olalım onlara hep bir telefon mesafesinde kalacağımı bilmelerini isterim.

Çalışmalarımın, emeğimin maddi karşılığını alamam bile *Taraf*'ta olmak, *Taraf*'ta yazmak güzeldi. Ama sonuçta burası da bir patron gazetesiye, bir kol işçisi duyarlılığıyla bu emeğin hakkının verilmesini, en azından bu emeğe saygı duyulmasını beklerim artık..

Şu anda *Taraf* bir değişim sürecinde. Sonunda nasıl bir şey ortaya çıkar bilemiyorum.

Bu anlamda başta Neşe Düzel olmak üzere Gazete'de kalmaya karar veren arkadaşlarıma ve tabii spor sayfası çalışanlarına da hoşçakalın diyorum.

Askerî vesayetin tasfiyesinde, Uludere olayında, en son Barış Süreci'nde üstlendiği görevle Türkiye Tarihi'nin değişmesinde önemli pay sahibi *Taraf*. Böyle bir gazetenin çalışanı olmaktan her zaman gurur duyacağım.

Benim ve herhalde tarih için önemli ve değerli olan sadece bu.

Sevgili okur, hepimiz bu ülkede ve bu dünyada yaşıyoruz. Bir yere gitmiyoruz yani... Umarım yakın zamanda yeniden görüşürüz.

Hoşçakalın ve sağolun.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)